KISHA E JEZU KRISHTIT E SHENJTORËVE TË DITËVE TË MËVONSHME • NËNTOR 2016

Liahona

Fjalime në Konferencën e Përgjithshme

Ku Janë Nëntë të Tjerët? nga Walter Rane

Shih Lluka 17:11-19, ku Jezusi tregon se, pasi Ai shëroi 10 lebrosë, vetëm njëri u kthye për t'i shprehur mirënjohje.

"Dhe ai që i pranon të gjitha gjërat me falënderim*, do të bëhet i lavdishëm; dhe gjërat e kësaj toke do t'i shtohen atij, madje njëqindfish, po, më shumë" [DeB 78:19; theksimi i shtuar].*

"Unë e kam ndier atë shndërrim të një mirënjohjeje më të madhe për bekimet e Perëndisë dhe të dashurisë së shtuar për Të kudo në Kishë. Duket sikur ato përshpejtohen midis anëtarëve të Kishës në raste dhe vende ku ka sprova të besimit të tyre, ku iu duhet t'i përgjërohen Perëndisë për ndihmë që madje të vazhdojnë përpara."

Presidenti Henri B. Ajring, Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë, "Mirënjohje në Ditën e Shabatit", *Liahona*, nëntor 2016, f. 101.

© WALTER RANE, NUK LEJOHET KOPJIMI

Përmbajtja Nëntor 2016

Vëllimi 18 • Numri 4

Sesioni i Përgjithshëm i Grave

6 **Unë do ta Sjell Dritën e Ungjillit në Shtëpinë Time**
Xhin B. Bingam

9 **Mësuesi Shërues**
Karol M. Stivens

12 **Rrituni në Forcë, Motra në Sion**
Boni L. Oskarson

15 **Kati i Katërt, Dera e Fundit**
Presidenti Diter F. Uhtdorf

Sesioni i Paradites të së Shtunës

19 **O sa i Madh Plani i Perëndisë Tonë!**
Presidenti Diter F. Uhtdorf

22 **"Eja, e Më Ndiq" duke Ushtruar Dashurinë dhe Shërbimin e Krishterë**
Plaku Robert D. Hejls

25 **Dëshira e Sinqertë e Shpirtit**
Karol F. Mek-Konki

27 **"Një Shikues të Zgjedhur do të Ngre Unë"**
Plaku Krejg C. Kristensen

30 **Zoti Jezu Krisht na Mëson të Lutemi**
Plaku Huan A. Uceda

32 **A Jam Mjaftueshëm i Mirë? A do t'ia Dal?**
Plaku J. Devn Kornish

35 **Një Dëshmitar i Perëndisë**
Plaku Nil L. Andersen

Sesioni i Pasdites të së Shtunës

39 **Mbështetja e Drejtuesve të Kishës**
Presidenti Henri B. Ajring

40 **"Të Guximshëm në Dëshminë e Jezusit"**
Plaku Kuentin L. Kuk

44 **Shihni te Libri, Shihni te Zoti**
Plaku Geri E. Stivenson

48 **"Qëndroni në Dashurinë Time"**
Plaku D. Tod Kristoferson

52 **Për Zhvillimin dhe të Mësuarin tonë Shpirtëror**
Plaku W. Mark Baset

55 **Jini Ambiciozë për Krishtin**
Plaku Kazuhiko Jamashita

57 **Shpërndarja e Ungjillit të Rivendosur**
Plaku Dallin H. Ouks

Sesioni i Përgjithshëm i Priftërisë

61 **Emisarë për Kishën**
Plaku Xhefri R. Holland

68 **Te Libri Ka Fuqi**
Plaku LeGrand R. Kurtis i Riu

71 **Mësoni nga Alma dhe Amuleku**
Presidenti Diter F. Uhtdorf

75 **Që Ai të Mund të Forcohet Gjithashtu**
Presidenti Henri B. Ajring

78 **Parime dhe Premtime**
Presidenti Tomas S. Monson

Sesioni i Paradites të së Dielës

80 **Shtegu i Përsosur drejt Lumturisë**
Presidenti Tomas S. Monson

81 **Gëzimi dhe Mbijetesa Shpirtërore**
Presidenti Rasëll M. Nelson

85 **Sakramenti Mund të Na Ndihmojë të Bëhemi të Shenjtë**
Plaku Piter F. Mërs

88 **Plani i Madh i Shëlbimit**
Linda S. Rivs

90 **Te Kush të Shkojmë?**
Plaku M. Rasëll Ballard

93 **Bekimet e Adhurimit**
Peshkopi Din M. Dejvis

96 **Gjykatësi i Drejtë**
Plaku Lin G. Robins

99 **Mirënjohje në Ditën e Shabatit**
Presidenti Henri B. Ajring

Sesioni i Pasdites të së Dielës

102 **"Po Të Më Kishit Njohur"**
Plaku Dejvid A. Bednar

106 **Doktrina e Krishtit**
Brajën K. Ashton

110 **Shërbeni**
Plaku Karl B. Kuk

113 **Në Mënyrë që të Mos Harroni**
Plaku Ronald A. Rasband

116 **Perëndia do të Fshijë të Gjithë Lotët**
Plaku Ivan A. Shmuc

119 **Nuk Ka Gëzim më të Madh sesa të Dimë që Ata e Dinë**
Plaku K. Bret Natres

121 **Pendimi: Një Zgjedhje e Gëzueshme**
Plaku Dejll G. Renland

64 **Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme**

125 **Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë**

126 **Lajme të Kishës**

Konferenca e Përgjithshme Gjysmëvjetore e 186-të

Sesioni i Përgjithshëm i Grave i Mbrëmjes të së Shtunës, 24 shtator 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Linda K. Barton.
Lutja e hapjes: Denise Lindberg.
Lutja e mbylljes: Boni H. Kordon.
Muzika nga një kor i Të Rejave prej kunjeve në Ogden, Hantsvill dhe Morgan të Jutës; Sherilin Uortheni, drejtuese; Boni Gudlajfi, organiste: "Ngrihu Sion Lavdiplot'", *Himne*, nr. 24, përsh. Warby, e pabotuar; "If I Listen with My Heart" ["Po të Dëgjoj me Zemër"], DeFord, përsh. Warby, e pabotuar; "Sa i Fortë një Themel", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 6, përsh. Kasen, bot. nga Jackman; "E di se Rron Shëlbuesi im", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 38.

Sesioni i Përgjithshëm i Paradites të së Shtunës, 1 tetor 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.
Lutja e hapjes: Xhoi D. Xhons.
Lutja e mbylljes: Plaku Markus B. Nash.
Muzika nga Tabernacle Choir [Kori i Tabernakullit]; Mak Uilbergu dhe Rajën Mërfi, drejtues; Endrju Ensuorthi dhe Klei Kristianseni, organistë: "E Ëmbël Është Puna", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 13; "With Songs of Praise", *Hymns*, nr. 71; "Të Falemi, Zot për Profetin", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 36; "Shëlbues i Izraelit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 6; "Take Time to Be Holy" ["Gjej Kohën për të Qenë i Shenjtë"], Longstaff, përsh. Longhurst, bot. nga Jackman; "If the Way Be Full of Trial, Weary Not" ["Nëse Udha Është Plot me Sprova, Mos u Drobit"], Sweney, përsh. Wilberg, e pabotuar.

Sesioni i Përgjithshëm i Pasdites të së Shtunës, 1 tetor 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.
Lutja e hapjes: Plaku Daniel L. Xhonson.
Lutja e mbylljes: Plaku Alen D. Hejni.
Muzika nga një kor i bashkuar nga Qendra e Trajnimit të Misionarëve në Provo; Rajan Egeti dhe Elmo Keku, drejtues; Linda Margetsi dhe Boni Gudlajfi, organiste: "Lutja e Parë e Jozef Smithit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 14, përsh. Kasen, bot. nga Jackman; "Baptism" ["Pagëzimi"], *Children's Songbook*, f. 100, përsh. Gates, bot. nga Jackman; "Thirrur t'i Shërbejm'", *Himne*, nr.158; "Do Shkoj Ku Ti Do që të Shkoj", *Himne*, nr. 173, përsh. Wilberg, e pabotuar; "Shpres' e Izraelit", *Himne*, nr. 166, përsh. Schank, e pabotuar.

Sesioni i Priftërisë i Mbrëmjes të së Shtunës, 1 tetor 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.
Lutja e hapjes: Plaku Pol B. Pajper.
Lutja e mbylljes: Plaku Brus D. Porter.
Muzika nga një kor i Priftërisë Melkizedeke nga kunjet në Uest-Velli-Siti dhe Magna të Jutës; Keni Uajzëri, drejtues; Riçard Elioti, organist: "Ju Pleq t'Izraelit" (Burra), *Himne*, nr. 205, përsh. Spiel, e pabotuar; "Dashuri në Shtëpi", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 44, përsh. Manookin, bot. nga Jackman; "Tani Le të Gëzojmë", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 32; "Udhën Mund ta Bësh t'Ndritshme", *Himne,* nr. 144, përsh. Zabriskie, bot. nga Holy Sheet Music.

Sesioni i Përgjithshëm i Paradites të së Dielës, 2 tetor 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.
Lutja e hapjes: Plaku Kristofel Golden.
Lutja e mbylljes: Devin G. Durrant.
Muzika nga Tabernacle Choir [Kori i Tabernakullit]; Mak Uilbergu, drejtues; Klej Kristianseni dhe Riçard Elioti, organistë: "Rron Shëlbuesi Im", *Himne*, nr. 73; "In Hymns of Praise", *Himne*, nr. 75, përsh. Wilberg; "Në K'të Dit' Hareje, G'zimi", *Himne*, nr. 33, përsh. Wilberg, e pabotuar; "Fëmi i Per'ndis' Jam", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 58; "My Heavenly Father Loves Me" ["Ati Im Qiellor Më Do"], *Children's Songbook*, f. 228, përsh. Hofheins and Christiansen, e pabotuar; "O Mir'njohës Ejani", *Himne*, nr. 48, përsh. Wilberg, bot. nga Oxford.

Sesioni i Përgjithshëm i Pasdites të së Dielës, 2 tetor 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.
Lutja e hapjes: Plaku Enrike R. Falabela.
Lutja e mbylljes: Plaku Erik W. Kopishke.
Muzika nga Tabernacle Choir [Kori i Tabernakullit]; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Boni Gudlajf dhe Linda Margets, në organo: "E Vërteta Çfarë Ësht'?" *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 31, përsh. Longhurst, bot. nga Jackman; "Drit', më Drejto", *Himne*, nr. 50, përsh. Wilberg, bot. nga Jackman; "Lart në Majën e Malit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 30; "I'll Follow Him in Faith" ["Do ta Ndjek Atë me Besim"], Perry, përsh. Murphy, e pabotuar; "Punës Le t'i Vihemi", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 10, përsh. Elliott.

Mundësohen Bisedat e Konferencës

Për të gjetur biseda të konferencës së përgjithshme në internet në shumë gjuhë, vizitoni faqen conference.lds.org dhe përzgjidhni një nga gjuhët. Bisedat janë në dispozicion gjithashtu në programin për celularë Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit].

Mesazhet e Mësimit të Shtëpisë dhe të Vizitës Mësimore

Për mesazhet e mësimit të shtëpisë dhe të vizitës mësimore, ju lutem, përzgjidhni atë fjalim që u përgjigjet më mirë nevojave të atyre që vizitoni.

Në Kapak
Përpara: Fotografi nga Ashlee Larsen.
Prapa: Fotografi nga Ale Borges.

Fotografimi i Konferencës
Fotografitë në Solt-Lejk Siti u bënë nga Cody Bell, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier dhe Christina Smith; e ndërtesës me apartamente në Gjermani, nga Daniel G. Dornelles; e familjes së Herieta Uhtdorfit dhe misionarëve, mirësi e familjes Uhtdorf.

NËNTOR 2016 VËLLIMI 18 NR. 4
LIAHONA 13291 101
Revista ndërkombëtare zyrtare e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Presidenca e Parë: Tomas S. Monson, Henri B. Ajring, Diter F. Uhtdorf

Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve: Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson, Nil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Geri E. Stivenson, Dejll G. Renland

Botues: Joseph W. Sitati
Ndihmësredaktorë: Randall K. Bennett,, Carol F. McConkie
Këshilltarë: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis Jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Drejtor Administrimi: Peter F. Evans
Drejtor i Revistave të Kishës: Allan R. Loyborg
Administrues i Punëve: Garff Cannon

Redaktor Administrimi: Adam C. Olson
Ndihmësredaktor Administrimi: Ryan Carr
Ndihmëse e Botimit: Megan Seitz
Grupi i Shkrimit dhe i Redaktimit: Bethany Bartholomew, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Drejtor Administrimi i Artit: J. Scott Knudsen
Drejtor Arti: Tadd R. Peterson
Grupi i Dizenjimit: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Susan Lofgren, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Bashkërenduese për Pronësinë Intelektuale: Collette Nebeker Aune
Administrimi i Prodhimit: Jane Ann Peters
Grupi i Prodhimit: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson
Përgatitja për Shtyp: Joshua Dennis, Ammon Harris

Drejtor i Prodhimit: Steven T. Lewis
Drejtor i Shpërndarjes: Troy K. Vellinga
Mbikëqyrës i Përkthimit Shqip: Attila Böröcz

Për pajtimet dhe për çmimet jashtë Shteteve të Bashkuara dhe Kanadasë, shkoni në store.lds.org ose kontaktoni me qendrën tuaj vendore të Kishës për shpërndarjen ose me udhëheqësin e lagjes apo degës

Paraqitini dorëshkrimet dhe pyetjet në internet në liahona.lds.org; nëpërmjet postës elektronike liahona@ldschurch.org; ose nëpërmjet postës në *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (një term nga Libri i Mormonit, që do të thotë "busull" apo "drejtues") botohet në anglisht, armenisht, bislamisht, bullgarisht, çekisht, danisht, estonisht, fixhisht, finlandisht, frëngjisht, greqisht, gjermanisht, holandisht, hungarisht, indonezisht, islandisht, italisht, japonisht, kamboxhisht, kinezisht, kiribatisht, koreanisht, kroatisht, letonisht, lituanisht, malagasisht, marshallisht, mongolisht, norvegjisht, polonisht, portugalisht, rumanisht, rusisht, samoaisht, sebuanisht, sllovenisht, spanjisht, suahilisht, suedisht, shqip, tagalogisht, tahitisht, taisht, tongaisht, ukrainisht, urduisht dhe vietnamisht. (Periodiciteti ndryshon sipas gjuhës.)

© 2016 nga Intellectual Reserve, Inc. I rezervohen të gjitha të drejtat. Shtypur në Shtetet e Bashkuara të Amerikës.

Informacion për të drejtën e autorit: Përveç nëse sugjerohet ndryshe, individët mund të kopjojnë material nga Liahona për përdorimin e tyre vetjak, jo për tregti (përfshirë për thirrjet në Kishë). Kjo e drejtë mund të anulohet në çdo kohë. Lënda figurative nuk lejohet të kopjohet nëse ajo shoqërohet me kufizime te shënimi i meritave për punën artistike. Çështjet e së drejtës së autorit duhet të adresohen tek Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; adresa elektronike: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: November 2016 Vol. 18 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Albanian (ISSN 1521-4753), is published four times a year (April, May, October and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $3.00 per year; Canada, $3.60 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Treguesi i Folësve

Ajring, Henri B., 39, 75, 99
Andersen, Nil L., 35
Ashton, Brajën K., 106
Ballard, M. Rasëll, 90
Baset, W. Mark, 52
Bednar, Dejvid A., 102
Bingam, Xhin B., 6
Dejvis, Din M., 93
Hejls, Robert D., 22
Holland, Xhefri R., 61
Jamashita, Kazuhiko, 55
Kornish, J. Devn, 32
Kristensen, Krejg C., 27
Kristoferson, D. Tod, 48
Kuk, Karl B., 110
Kuk, Kuentin L., 40
Kurtis, LeGrand R., i Riu, 68
Mek-Konki, Karol F., 25
Mërs, Piter F., 85
Monson, Tomas S., 78, 80
Natres, K. Bret, 119
Nelson, Rasëll M., 81
Oskarson, Boni L., 12
Ouks, Dallin H., 57
Rasband, Ronald A., 113
Renland, Dejll G., 121
Rivs, Linda S., 88
Robins, Lin G., 96
Stivens, Karol M., 9
Stivenson, Geri E., 44
Shmuc, Ivan A., 116
Uceda, Huan A., 30
Uhtdorf, Diter F., 15, 19, 71

Treguesi Tematik

Adhurimi, 93
Aktivizimi, 71, 75
Ati Qiellor, 48, 102
Bekimet, 78, 110
Besëlidhjet, 12, 99
Besimi, 9, 12, 15, 25, 27, 30, 52, 90, 93, 102, 106, 110, 113, 116
Besnikëria, 90
Bindja, 48, 57, 80
Braktisja, 68
Dashuria, 22, 48, 57, 61, 99, 113
Dashuria hyjnore, 6, 93
Dëshmia, 27, 40, 44, 68, 113
Disiplina, 61, 96
Dishepullimi, 90, 93, 102, 116
Durimi, 15, 106, 116
Dyshimi, 90, 113
Familja, 119
Fatkeqësia, 6, 9, 12, 22, 40, 55, 68, 81, 99, 113, 116
Fjala e Urtësisë, 78
Fryma e Shenjtë, 9, 25, 27, 30, 44, 68, 85, 106
Gëzimi, 55, 81, 88, 116, 121
Gratë, 12
Gjykimi, 6, 96
Jezu Krishti, 6, 9, 12, 22, 25, 30, 32, 35, 40, 44, 48, 55, 80, 81, 85, 88, 90, 93, 96, 102, 106, 110, 113, 116, 119, 121
Jozef Smithi, 12, 27, 35, 44, 93, 96, 99, 113
Kthimi në besim, 35, 57, 68
Libri i Mormonit, 27, 44, 52, 68, 71, 119
Liria e zgjedhjes, 15
Lutja, 25, 30, 35, 57
Mbledhja e sakramentit, 85
Mëmësia, 119
Mësimdhënia, 12, 22
Mësimi i shtëpisë, 61
Mirëbesimi, 15, 52
Mirënjohja, 19, 75, 99
Mirësia, 6
Muzika, 85
Natyra hyjnore, 19, 48, 119
Paaftësitë, 55
Pagëzimi, 106
Pendimi, 9, 32, 40, 48, 71, 88, 106, 121
Përgatitja, 85
Plani i shpëtimit, 12, 19, 80, 81, 88, 90
Priftëria, 61, 75
Prindërimi, 22, 96, 119
Profecia, 27
Profetët, 27
Puna misionare, 15, 35, 55, 57, 80
Ringjallja, 19
Rivendosja, 12, 27, 35, 44
Sakramenti, 85, 99, 106
Sakrifica, 96
Studimi i shkrimeve të shenjta, 52, 68, 119
Shabati, 93, 99
Shërbimi, 22, 55, 61, 71, 75, 99, 102, 110
Shërimi, 9
Shlyerja, 9, 19, 22, 32, 40, 48, 88, 96, 106, 116, 119, 121
Shpresa, 93, 116
Shtëpia e Izraelit, 35
Tempujt, 12
Thirrjet në Kishë, 40, 99, 110
Udhëheqja, 71, 75
Uniteti, 110
Vlera vetjake, 32
Zbulesa, 52

Pjesë të spikatura nga Konferenca e Përgjithshme Gjysmëvjetore e 186-të

Presidenti Tomas S. Monson dha dy mesazhe të drejtpërdrejta gjatë konferencës së përgjithshme. Të dielën paradite, ai dëshmoi për planin e madh të Perëndisë për lumturinë e të gjithë njerëzve. Ai dha mësim rreth pjesës thelbësore të Jezu Krishtit në planin e shpëtimit si dhe rreth rolit tonë në marrjen e lumturisë që Perëndia kishte për qëllim të na jepte. (Shih faqen 80.) Gjatë sesionit të përgjithshëm të priftërisë, Presidenti Monson i theksoi bekimet që vijnë nga bindja ndaj urdhërimeve të Zotit dhe respektimi me besnikëri i Fjalës së Urtësisë (shih faqen 78).

Qindra mijëra gra, të reja dhe vajza që nga mosha tetë vjeçare, u mblodhën në Qendrën e Konferencave dhe në vendndodhje rreth e qark botës për t'i hapur gjashtë sesionet e konferencës së përgjithshme me sesionin e përgjithshëm të grave.

Gjatë sesionit të pasdites të së shtunës, iu dha titulli i anëtarëve të nderit katër Autoriteteve të Përgjithshme Të Shtatëdhjeta, u lirua një I Shtatëdhjetë Zonal dhe u thirrën dy Të Shtatëdhjetë Zonalë (shih faqen 39). Të dielën, Plaku Dejll G. Renland, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, nderoi Plakun Per G. Malm, një anëtar të Të Shtatëdhjetëve i cili ndërroi jetë më 26 korrik 2016 (shih faqen 121).

Konferencat e përgjithshme të Kishës ndodhin çdo gjashtë muaj, duke zënë fill në Qendrën e Konferencave me 21.000 ndenjëse në Solt-Lejk-Siti të Jutës dhe shtrihen te miliona njerëz në botë. Konferenca u dublua dhe u vu në dispozicion në internet në më shumë se 80 gjuhë, dhe u botua në 34 gjuhë në revistat e Kishës. ■

Për një sugjerim mbi përdorimin e këtij numri, shihni treguesin e ngjarjeve në faqen 125.

THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS
15
16
17
18
19

Nga Xhin B. Bingam,
Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores

Unë do ta Sjell Dritën e Ungjillit në Shtëpinë Time

Ne mund ta sjellim dritën e ungjillit në shtëpitë, shkollat dhe vendet tona të punës, në qoftë se kërkojmë e tregojmë gjëra pozitive rreth të tjerëve.

Në përgjigje të ftesës së Motrës Linda K. Barton në konferencën e përgjithshme të prillit[1], shumë prej jush jeni përfshirë në veprime dashamirëse dhe bujare të dashurisë hyjnore, që përqendrohen në përmbushjen e nevojave të refugjatëve në zonën tuaj vendore. Nga përpjekje të thjeshta për të ndihmuar individin deri në programe që përfshijnë gjithë komunitetin, ato veprime janë rrjedhojë e dashurisë. Ndërkohë që keni dhënë kohën, talentet e burimet tuaja, zemrat tuaja – dhe zemrat e refugjatëve – janë lehtësuar. Zhvillimi i shpresës e i besimit dhe madje i dashurisë më të madhe midis marrësit e dhënësit janë rrjedhoja të pashmangshme të dashurisë së vërtetë hyjnore.

Profeti Moroni na thotë që dashuria hyjnore është një tipar thelbësor i njerëzve që do të jetojnë me Atin Qiellor në mbretërinë çelestiale. Ai shkruan: "Në qoftë se nuk keni dashuri hyjnore, ju nuk mund të shpëtoheni në asnjë mënyrë në mbretërinë e Perëndisë"[2].

Sigurisht, Jezu Krishti është mishërimi i përsosur i dashurisë hyjnore. Zotimi i Tij para lindjes për të qenë Shpëtimtari ynë, ndërveprimet e Tij gjatë gjithë jetës së Tij në vdekshmëri, dhurata e Tij hyjnore e Shlyerjes dhe përpjekjet e Tij të vazhdueshme për të na kthyer tek Ati ynë Qiellor janë shprehjet më të madhërishme të dashurisë hyjnore. Ai vepron i përqendruar vetëm në një gjë: dashuri për Atin e Tij e shprehur nëpërmjet dashurisë së Tij për secilin prej nesh. Kur e pyetën rreth urdhërimit më të madh, Jezusi u përgjigj:

"'Duaje Zotin, Perëndinë tënde me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe më gjithë mendjen tënde'.

Ky është urdhërimi i parë dhe i madhi.

Dhe i dyti, i ngjashëm me këtë, është: 'Duaje të afërmin tënd porsi vetveten'."[3]

Njëra nga mënyrat më domethënëse se si mund të zhvillojmë e shfaqim dashuri për të afërmin tonë, është nëpërmjet të qenit zemërgjerë në mendimet dhe fjalët tona. Disa vite më parë, një mikeshë e dashur vërejti: "Forma më e madhërishme e dashurisë hyjnore mund të jetë që të përmbahemi në gjykimin e të tjerëve"[4]. Kjo është ende e vërtetë sot.

Kohët e fundit, teksa Alisa trevjeçare shihte një film me motrat dhe vëllezërit e saj, ajo vërejti me një shprehje të hutuar: "Mami, ajo pula është e çuditshme!"

Nëna e saj pa nga ekrani dhe u përgjigj me një buzëqeshje: "Zemër, ai është një pallua".

Si ajo trevjeçare që nuk dinte, ne nganjëherë i shohim të tjerët me një kuptueshmëri të paplotë ose të pasaktë. Ne mund të përqendrohemi te ndryshimet dhe të metat e menduara për njerëzit përreth nesh, ndërkohë që Ati ynë Qiellor i sheh fëmijët e Tij, të krijuar sipas shëmbëlltyrës së Tij të përjetshme, me potencial të madhërishëm e të lavdishëm.

Presidenti Xhejms E. Faust mbahet mend të ketë thënë: "Sa më shumë që plakem, aq më pak paragjykues bëhem"[5]. Kjo më sjell ndërmend vrojtimin e bërë nga Apostulli Pal:

"Kur isha fëmijë, flisja si fëmijë, mendoja si fëmijë, arsyetoja si fëmijë; kur u bëra [më i moshuar], i flaka gjërat fëminore.

Tani në fakt, ne shohim si në pasqyrë, në mënyrë të errët, por atëherë do të shohim faqe për faqe; tashti njoh pjesërisht, kurse atëherë do të njoh thellë ashtu sikurse njihem."[6]

Kur i kuptojmë vetë papërsosuritë tona më qartë, ne priremi më pak që t'i vështrojmë të tjerët si "në pasqyrë, në mënyrë të errët". Ne dëshirojmë ta përdorim dritën e ungjillit për t'i parë të tjerët ashtu siç i sheh Shpëtimtari – me dhembshuri, shpresë e dashuri hyjnore. Dita do të vijë kur ne do të kemi një kuptueshmëri të plotë për zemrën e njerëzve të tjerë dhe do të jemi mirënjohëse që të kemi mëshirë të shtrirë drejt nesh – po ashtu sikurse ne ua

shtrijmë mendimet e fjalët dashamirëse të tjerëve gjatë kësaj jete.

Disa vite më parë udhëtova me kanoe me një grup të rejash. Liqenet thellësisht blu, të rrethuar nga kodrat me pyje të dendura e të gjelbra dhe shkrepat shkëmborë kishin një bukuri marramendëse. Uji shkëlqente mbi lopatat tona teksa i zhytnim ato në ujin e kthjellët dhe dielli shkëlqente ngrohtë ndërkohë që lëviznim butësisht përmes liqenit.

Megjithatë, shpejt retë e errësuan qiellin dhe një erë e fortë filloi të frynte. Që të bënim ndonjë lloj përparimi, na duhej t'i zhytnim lopatat thellë në ujë, duke vozitur pa u ndalur midis lëvizjeve. Pas disa orësh rraskapitëse të punës që të këpuste kurrizin, më së fundi i erdhëm rrotull një pjese toke që hynte në liqenin e madh, dhe zbuluam për habinë dhe gëzimin tonë se era po frynte në drejtimin ku ne dëshironim të shkonim.

Me të shpejtë përfituam prej kësaj dhurate. Nxorëm një pëlhurë të vogël dhe i lidhëm dy prej cepave të saj te bishtat e lopatave dhe dy cepat e tjerë te këmbët e bashkëshortit tim, të cilat ai i zgjati jashtë mbi anët e kanoes. Era e shtyu velën e sajuar dhe ne lundruam me shpejtësi!

Kur të rejat në kanoet e tjera e panë se si po lëviznim përgjatë ujit me lehtësi, ato me të shpejtë sajuan vela për veten e tyre. Zemrat tona u mbushën me të qeshura e lehtësim, mirënjohëse për çlodhjen nga sfidat e ditës.

Sa i ngjashëm me atë erë të mrekullueshme mund të jetë një përgëzim i çiltër i një shoqeje, përshëndetja plot gaz e një prindi, gjesti i miratimit nga një vëlla apo motër, ose buzëqeshja ndihmuese e një bashkëpunëtori apo një shoku ose shoqeje të klasës, që na sigurojnë të gjitha "erë të freskët në velat tona" teksa ndeshemi me sfidat e jetës! Presidenti Tomas S. Monson e tha kështu: "Ne nuk mund ta drejtojmë erën, por mund t'i rregullojmë velat. Për lumturinë, paqen dhe kënaqësinë më të madhe, *zgjedhshim* një sjellje pozitive."[7]

Fjalët kanë fuqi habitëse, si për të lartësuar edhe për të shkatërruar. Ne të gjitha ndoshta mund të sjellim ndërmend fjalë negative që na shkurajuan, dhe fjalë të tjera të thëna me dashuri që na i bënë shpirtrat të fluturojnë. Zgjedhja që të themi vetëm atë që është pozitive rreth të tjerëve – dhe këtë ballë për ballë – i lartëson dhe i forcon njerëzit përreth nesh dhe i ndihmon të tjerët që të ndjekin mënyrën e Shpëtimtarit.

Kur isha vajzë e vogël në Fillore, unë punova me zell që të bëja në një qëndisje me kryq një thënie të thjeshtë që thoshte: "Unë do ta sjell dritën e ungjillit në shtëpinë time". Një pasdite gjatë javës, ndërsa ne vajzat i futnim e i nxirrnim gjilpërat nga pëlhura, mësuesja jonë na tregoi historinë e një vajze që jetonte në një kodër në njërën anë të luginës. Çdo pasdite vonë ajo vinte re në kodrën në anën tjetër të luginës një shtëpi që kishte dritare të shndritshme e të arta. Shtëpia e vet ishte e vogël dhe disi e vjetër dhe vajza ëndërronte të jetonte në atë shtëpi të bukur me dritare prej ari.

Një ditë vajzës iu dha leja të shkonte me biçikletë deri në anën tjetër të luginës. Ajo e ngau biçikletën me padurim derisa mbërriti te shtëpia me dritaret e arta, të cilën e kishte admiruar për kaq kohë. Por, kur zbriti nga biçikleta, pa se shtëpia ishte e braktisur dhe e rrënuar, me gjembaçë të gjatë në oborr dhe dritare që ishin pa ngjyrë dhe të ndotura. E trishtuar, vajza e hodhi vështrimin drejt shtëpisë. Për çudi, ajo pa një shtëpi me dritare të shndritshme e të arta në kodrën përtej luginës dhe shpejt e kuptoi se ishte në të vërtetë vetë shtëpia e saj![8]

Nganjëherë, si kjo vajzë e vogël, ne shohim atë që të tjerët mund ta kenë apo mund të jenë, dhe ndiejmë se jemi me më pak vlerë po të krahasohemi. Ne përqendrohemi te variantet e Pinterest-it apo Instagram-it për jetën ose përfshihemi në shqetësimin e konkurrimit në shkollën apo vendin tonë të punës. Megjithatë, kur gjejmë një çast për të "numër[uar] bekimet [tona të shumta]"[9], ne shohim me këndvështrim më të vërtetë dhe kuptojmë mirësinë e Perëndisë për *të gjithë* fëmijët e Tij.

Qofshim 8 apo 108 vjeçe, ne mund ta sjellim dritën e ungjillit në vetë mjedisin tonë, qoftë ai në një apartament në një godinë shumëkatëshe në Manhatan, një shtëpi me shtylla në Malajzi apo një tendë me lëkurë kafshësh në Mongoli. Ne mund të vendosim që të kërkojmë të mirën tek të

tjerët dhe në rrethanat përreth nesh. Gra të reja dhe jo aq të reja kudo mund të tregojnë dashuri hyjnore, teksa zgjedhin që të përdorin fjalë që ndërtojnë besim te vetja dhe tek të tjerët.

Plaku Xhefri R. Holland tregoi për një të ri që ishte objekti i përqeshjes nga bashkëmoshatarët e tij gjatë viteve të shkollës. Disa vite më vonë ai u largua prej atje, hyri në ushtri, u arsimua dhe u bë aktiv në Kishë. Kjo periudhë e jetës së tij u mbush me përvoja jashtëzakonisht të suksesshme.

Pas disa vitesh u kthye në qytetin e tij të lindjes. Prapëseprapë, njerëzit refuzuan ta pranonin rritjen dhe përmirësimin e tij. Për ta, ai ishte ende po ai që kishte qenë, dhe e trajtuan në atë mënyrë. Përfundimisht, ky burrë i mirë u venit në një hije të ish-vetvetes së tij të suksesshme, pa qenë në gjendje t'i përdorte talentet e tij të zhvilluara në mënyrë të mahnitshme, për t'i bekuar njerëzit që e tallën dhe nuk e pranuan atë sërish.[10] Çfarë humbjeje, si për të edhe për komunitetin!

Apostulli Pjetër dha mësim: "Të keni para së gjithash një dashuri të madhe për njeri tjetrin, sepse 'dashuria do të mbulojë një shumicë mëkatesh'"[11]. Dashuria *e madhe* hyjnore, që do të thotë "e përzemërt", shfaqet nëpërmjet faljes së gabimeve dhe pengimeve të dikujt tjetër, në vend që të ushqejmë mërira apo t'ia kujtojmë vetvetes dhe të tjerëve papërsosuritë e së shkuarës.

Detyrimi dhe privilegji ynë është që të përqafojmë përmirësim te *çdo njeri* ndërkohë që përpiqemi të bëhemi më shumë si Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti. Çfarë emocioni është të shohim dritë në sytë e dikujt që ka arritur ta kuptojë Shlyerjen e Jezu Krishtit dhe po bën ndryshime të vërteta në jetën e tij apo të saj! Misionarët, të cilët e kanë përjetuar gëzimin që ta shohin një të kthyer në besim të hyjë në ujërat e pagëzimit dhe më pas të hyjë në dyert e tempullit, janë dëshmitarë të bekimit të lejimit – dhe të nxitjes – së të tjerëve për të ndryshuar. Anëtarët që i mirëpresin të kthyerit në besim, të cilët mund të jenë marrë parasysh si kandidatë të pamundshëm për mbretërinë, gjejnë kënaqësi të madhe duke i ndihmuar ata të ndiejnë dashurinë e Zotit. Bukuria e madhërishme e ungjillit të Jezu Krishtit është realiteti i përparimit të përjetshëm – ne jo vetëm që na *lejohet* të ndryshojmë për më mirë, por gjithashtu nxitemi dhe madje *urdhërohemi*, që të vazhdojmë në ndjekje të përmirësimit dhe, më së fundi, të përsosjes.

Presidenti Tomas S. Monson këshilloi: "Në qindra mënyra të vogla, ju të gjitha mbani mantelin e dashurisë hyjnore. . . . Në vend që të jemi gjykues [ose] kritikë për njëri-tjetrin, le të kemi dashurinë e pastër të Krishtit për bashkudhëtarët tanë në këtë udhëtim përmes jetës. Le të njohim se kush prej jush po bën më të mirën e saj [ose të tij] për të përballuar sfidat që i dalin në rrugën [e saj ose të tij], dhe le të përpiqemi të bëjmë më të mirën *tonë* për të dhënë ndihmë."[12]

Dashuria hyjnore, në kuptimin pozitiv, është e duruar, dashamirëse dhe e kënaqur. Dashuria hyjnore i vë të tjerët përpara vetes, është e përulur, ushtron vetëkontroll, kërkon të mirën tek të tjerët dhe gëzohet kur dikush është në gjendje të mirë.[13]

Si motra (e vëllezër) në Sion, a do të zotohemi *të gjithë* që "së bashku [të] punojmë; . . . të bëjm' atë që ësht' e mir' dhe njer'zore, të g'zojm' dhe bekojm' në emër të [Shpëtimtarit]"?[14] A mundemi, me dashuri e shpresa

të mëdha, të kërkojmë e përqafojmë bukuritë te njerëzit e tjerë, duke lejuar e nxitur përparim? A mund të gëzohemi në arritjet e të tjerëve ndërkohë që vazhdojmë të punojmë drejt vetë përmirësimit tonë?

Po, ne *mund* ta sjellim dritën e ungjillit në shtëpitë, shkollat dhe vendet tona të punës, në qoftë se kërkojmë e tregojmë gjëra pozitive rreth të tjerëve dhe nuk përqendrohemi te papërsosuritë. Me sa mirënjohje më mbushet zemra kur mendoj për pendimin që Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti, e ka bërë të mundur për ne të gjithë që, në mënyrë të pashmangshme, kemi mëkatuar në këtë botë të papërkryer dhe nganjëherë të vështirë!

Jap dëshminë time se, teksa ndjekim shembullin e Tij të përsosur, ne mund të marrim dhuratën e dashurisë hyjnore, e cila do të na sjellë gëzim të madh në këtë jetë dhe bekimin e premtuar të jetës së përjetshme me Atin tonë në Qiell. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Linda K. Barton, "Isha i Huaj", *Liahona*, maj 2016, f. 13–15.
2. Moroni 10:21.
3. Mateu 22:37–39.
4. Sandra Rogers, "Hearts Knit Together", në *Hearts Knit Together: Talks from the 1995 Women's Conference* (1996), f. 7.
5. James E. Faust, në Dallin H. Oaks, "'Judge Not' and Judging", *Ensign*, gusht 1999, f. 13.
6. 1 Korintasve 13:11–12.
7. Thomas S. Monson, "Living the Abundant Life", *Liahona*, janar 2012, f. 4.
8. Përshtatur nga Laura E. Richards, *The Golden Windows: A Book of Fables for Young and Old* (1903), f. 1–6.
9. "Numëro Bekimet", *Himne*, nr. 152.
10. Shih Jeffrey R. Holland, "The Best Is Yet to Be", *Liahona*, janar 2010, f. 18–19.
11. 1 Pjetër 4:8.
12. Tomas S. Monson, "Dashuria Nuk Ligështohet Kurrë", *Liahona*, nëntor 2010, f. 125.
13. Shih 1 Korintasve 13:4–6.
14. "Si Motra në Sion", *Himne*, nr. 204; theksimi i shtuar.

Nga Karol M. Stivens,
Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës

Mësuesi Shërues

Ju nuk keni përse ta përjetoni hidhërimin që shkaktohet nga mëkati, dhembjen që shkaktohet nga veprimet e të tjerëve ose realitetin e dhembshëm në vdekshmëri – të vetme.

Një nga mundësitë e mia më shpërblyese është të udhëtoj – të mësoj nga motrat e mia anembanë botës. Nuk ka asgjë më të bukur sesa të jem krah për krah, ballë për ballë dhe zemër më zemër me ju.

Gjatë një përvoje të tillë, një udhëheqëse e Shoqatës së Ndihmës pyeti: "A ka diçka të caktuar tek e cila duhet të përqendrohen gratë?"

Unë u përgjigja: "Po!", ndërsa biseda e Presidentit Rasëll M. Nelson "Një Lutje drejtuar Motrave të Mia", më erdhi në mendje. Presidenti Nelson dha mësim: "Na duhen gra të cilat kanë një kuptueshmëri të patundur të doktrinës së Krishtit"[1].

Nefi e përshkroi doktrinën e Krishtit në këtë mënyrë:

"Pasi porta nëpër të cilën ju duhet të hyni është *pendimi* dhe *pagëzimi* me anë të ujit; dhe pastaj vjen një heqje e mëkateve tuaja me anë të zjarrit dhe me anë të *Frymës së Shenjtë*. . . .

Dhe tani, . . . unë do t'ju pyesja nëse gjithçka është bërë? Vini re, unë ju them juve, Jo; pasi ju nuk keni arritur deri këtu përveçse me anë të fjalës së Krishtit, me *besim* të patundur në të, duke u mbështetur tërësisht në meritat e atij që është i fuqishëm të shpëtojë.

Kështu që, ju duhet të shkoni përpara me një vendosmëri në Krisht, duke pasur një ndriçim të përkryer të shpresës dhe një dashuri për Perëndinë dhe për gjithë njerëzit. Prandaj, në qoftë se ju do të shkoni përpara, duke u ushqyer me bollëk mbi fjalën e Krishtit dhe *të duroni deri në fund,* vini re, kështu thotë Ati: Ju do të keni jetën e përjetshme.

. . . Kjo është udha; dhe s'ka udhë tjetër dhe as emër të dhënë nën qiell, nëpërmjet të cilit njeriu mund të shpëtohet në mbretërinë e Perëndisë. Dhe tani, vini re, *kjo është doktrina e Krishtit.*"[2]

Përse ne kemi nevojë për një kuptueshmëri të patundur për këto parime?

Shpesh takoj gra shenjtore të ditëve të mëvonshme, të cilat janë të dëshpëruara për ndihmë e prapëseprapë ato nuk drejtohen tek Ai, i cili mund të sigurojë ndihmë të përhershme. Shumë shpesh ato kërkojnë kuptueshmëri duke e kërkuar "ndërtes[ën] e gjerë dhe [të] madhe"[3].

Kur e rritim kuptueshmërinë tonë për doktrinën e Krishtit, ne shpejt zbulojmë se po zhvillojmë një kuptueshmëri më të thellë për "planin e madh të lumturisë"[4]. Ne gjithashtu pranojmë se Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti, është pikërisht në zemër të planit.

Kur mësojmë se si ta zbatojmë doktrinën e Krishtit në rrethanat tona individuale, dashuria jonë për Shpëtimtarin tonë rritet. Dhe ne pranojmë "se, pavarësisht nga ndryshimet e dukshme, të gjithë ne kemi nevojë për të njëjtën Shlyerje të pafundme"[5]. Ne e pranojmë se Ai është themeli ynë – "shkëmbi [i] Shëlbuesit tonë, . . . një bazë e sigurt . . . mbi të cilën në qoftë se [ne] ndërtoj[m]ë, nuk mund të bie[m]"[6].

Si mund të na bekojë kjo doktrinë ndërsa kërkojmë paqe e kuptueshmëri dhe mundohemi të durojmë me gëzim gjatë udhëtimeve tona të pashoqe në vdekshmëri?

Më lejoni të sugjeroj që t'ia fillojmë, sikurse tha Nefi: "Me besim të patundur në [Krisht], duke u mbështetur tërësisht në meritat e atij që është i fuqishëm të shpëtojë"[7]. Besimi ynë në Jezu Krisht na mundëson ta përballojmë çdo sfidë.

Ne, në fakt, shpesh zbulojmë se besimi ynë thellohet dhe marrëdhënia jonë me Atin Qiellor dhe Birin e Tij përmirësohet gjatë fatkeqësisë. Më lejoni të jap tri shembuj.

Së pari, Shpëtimtari, Mësuesi Shërues, ka fuqinë ta ndryshojë zemrën tonë dhe na jep lehtësim të qëndrueshëm nga hidhërimi që shkaktohet nga vetë mëkati ynë. Kur Shpëtimtari i dha mësim gruas samaritane te pusi, Ai ishte në dijeni për mëkatet e saj të rënda. Megjithatë, "Zoti shikon zemrën"[8] dhe Ai e dinte se ajo kishte një zemër të gatshme për të mësuar.

Kur gruaja erdhi te pusi, Jezusi – personifikimi i ujit të gjallë – i tha thjesht: "Më jep të pi". Në mënyrë të ngjashme, Shpëtimtari ynë do të na flasë ne me një zë që e njohim, kur të shkojmë tek Ai – sepse Ai na njeh. Ai kujdeset për ne sipas gjendjes sonë. Dhe për shkak të asaj që Ai është dhe asaj që Ai ka bërë për ne, Ai kupton. Për shkak se Ai e ka përjetuar dhembjen tonë, Ai mund të na japë ujë të gjallë kur ta kërkojmë. Ai ia mësoi këtë gruas samaritane kur tha: "Po ta njihje ti dhuratën e Perëndisë dhe kush është ai që të thotë: 'Më jep të pi!', ti vetë do të kërkoje nga ai dhe ai do të të jepte ujë të gjallë". Duke e kuptuar më në fund, gruaja iu përgjigj me besim dhe kërkoi: "Zot, më jep këtë ujë, që unë të mos kem më etje".

Pasi gruaja samaritane e pati këtë përvojë me Shpëtimtarin, ajo "e la kovën e saj dhe u kthye në qytet dhe u tha njerëzve:

'Ejani të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka kam bërë; vallë mos është ky Krishti?'"

Ajo kishte marrë një dëshmi – ajo kishte filluar ta pinte ujin e gjallë – dhe ajo dëshironte t'u dëshmonte të tjerëve për hyjnueshmërinë e Tij.[9]

Kur vijmë tek Ai me zemër të përulur dhe të gatshme për të mësuar – edhe nëse zemra jonë është e rënduar me gabime, mëkate dhe shkelje – Ai mund të na ndryshojë "pasi ai është i fuqishëm të shpëtojë"[10]. Dhe me zemrën të ndryshuar, ne mundemi, sikurse gruaja samaritane, të shkojmë në vetë qytetet tona – shtëpitë, shkollat dhe vendet tona të punës – për të dëshmuar për Të.

Së dyti, Mësuesi Shërues mund të na ngushëllojë dhe forcojë kur përjetojmë dhembje për shkak të veprimeve të padrejta të të tjerëve. Kam pasur shumë bashkëbisedime me gra të stërmunduara nga barrë të rënda. Shtegu i mbajtjes së besëlidhjeve të bëra në tempull, është bërë një udhëtim i vështirë shërimi. Ato vuajnë prej besëlidhjeve të shkelura, zemrave të thyera dhe humbjes së vetëbesimit. Të shumta janë pretë e tradhtisë bashkëshortore dhe keqtrajtimit gojor, seksual e emocional, shpesh si rrjedhojë e varësive të njerëzve të tjerë.

Këto përvoja, ndonëse jo për fajin e tyre, kanë bërë që shumë njerëz të ndihen fajtorë dhe të turpëruar. Duke mos e kuptuar se si t'i zotërojnë emocionet e fuqishme që përjetojnë, shumë gra përpiqen t'i fshehin ato, duke i shtyrë më thellë brenda vetes.

Shpresa dhe shërimi nuk gjenden në humnerat e errëta të fshehtësisë, por në dritën dhe dashurinë e Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit[11]. Plaku Riçard G. Skot këshilloi: "Nëse jeni vetë të lirë [nga] mëkati i rëndë, mos i vuani pa qenë nevoja pasojat e mëkateve të të tjerëve. . . . Ju mund të ndieni dhembshuri. . . . Prapëseprapë nuk duhet ta merrni mbi vete ndjenjën e përgjegjësisë. . . . Kur ju keni bërë atë

që është e arsyeshme për të ndihmuar dikë që e doni, lëreni barrën në këmbët e Shpëtimtarit. . . . Ndërsa veproni në këtë mënyrë, jo vetëm që do të gjeni paqe, por do ta tregoni në praktikë besimin tuaj te fuqia e Shpëtimtarit për t'ia lehtësuar barrën e mëkatit një njeriu të dashur nëpërmjet pendimit dhe bindjes së tij."

Ai vazhdoi: "Shërim i plotë do të vijë nëpërmjet besimit tuaj në Jezu Krisht dhe te fuqia e zotësia e Tij, nëpërmjet Shlyerjes së Tij, për të shëruar shenjat e asaj që është e padrejtë dhe e pamerituar"[12].

Nëse e gjeni veten në këtë situatë, motra, shërimi mund të jetë një proces i gjatë. Për të do të nevojitet që ju ta kërkoni plot lutje udhërrëfimin dhe ndihmën e duhur, përfshirë këshillimin me mbajtësit e shuguruar siç duhet të priftërisë. Ndërsa mësoni të komunikoni hapur, vendosni kufijtë e duhur dhe ndoshta kërkoni këshillë profesionale. Ruajtja e shëndetit shpirtëror gjatë gjithë procesit është jetike! Mbajeni mend identitetin tuaj hyjnor: ju jeni një bijë e dashur e Prindërve Qiellorë. Mirëbesoni në planin e përjetshëm të Atit tuaj për ju. Vazhdoni çdo ditë që ta rritni kuptueshmërinë tuaj për doktrinën e Jezu Krishtit. Ushtroni besim çdo ditë për të pirë plotësisht nga pusi i ujit të gjallë të Shpëtimtarit. Mbështetuni në dhurimin [indaumentin] e fuqisë të vënë në dispozicion për secilin nga ne nëpërmjet ordinancave dhe besëlidhjeve. Dhe lejojeni fuqinë shëruese të Shpëtimtarit dhe Shlyerjen e Tij në jetën tuaj.

Së treti, Mësuesi Shërues mund të na ngushëllojë dhe përkrahë ndërsa përjetojmë "realitetin [e dhembshëm] në vdekshmëri"[13] të tillë si fatkeqësia, sëmundja mendore, dobësia, dhembja kronike dhe vdekja. Kohët e fundit u njoha me një të re të mrekullueshme që quhej Xhosi, e cila vuan nga çrregullime bipolare. Ja tek është veçse një pjesëz nga udhëtimi i saj drejt shërimit ashtu siç ajo ma tregoi:

"Çastet më të këqija të zymtësisë ndodhin në ato ditë që unë dhe familja ime i quajmë 'ditët përtokë'. Ajo fillon me mbingarkesë ndijore dhe ndjeshmëri e rezistencë therëse ndaj çdo lloj tingulli, prekjeje ose drite. Ky është kulmi i lëngatës mendore. Është një ditë në veçanti që nuk do ta harroj asnjëherë.

Ishte në fillimet e udhëtimit gjatë sëmundjes, duke e bërë përvojën veçanërisht të frikshme. Mund të mbaj mend të qara me dënesë, lot që rridhnin në fytyrën time ndërsa hapja gojën për të marrë ajër. Por edhe një vuajtje e tillë e fortë u zbeh në krahasim me dhembjen që pasoi, ndërsa vërejta që paniku e mbërtheu nënën time, kaq e dëshpëruar për të më ndihmuar.

Bashkë me shkatërrimin e mendjes sime erdhi dhe thyerja e zemrës së saj. Por nuk e kuptonim se, pavarësisht nga errësira që thellohej, ne ishim vetëm pak çaste larg nga përjetimi i një mrekullie madhështore.

Ndërsa vazhdonte kjo orë e gjatë, mamaja ime pëshpëriste vazhdimisht e vazhdimisht: 'Do të bëja çdo gjë për ta larguar këtë nga ty'.

Ndërkohë, errësira shtohej dhe, kur isha e bindur se nuk mund të duroja më, pikërisht atëherë ndodhi diçka e mrekullueshme.

Një fuqi e jashtëzakonshme dhe e mahnitshme papritmas e pushtoi trupin tim. Atëherë, me një 'forcë përtej vetvetes'[14], unë i thashë nënës sime me bindje të madhe tetë fjalë që të ndryshojnë jetën, si përgjigje ndaj dëshirës së saj të përsëritur për ta mbartur dhembjen time. Unë thashë: 'Nuk ke përse. Dikush e ka bërë tashmë.'"

Nga humnera e errët e sëmundjes mendore shkatërrimtare, Xhosi mblodhi forcat për të dëshmuar për Jezu Krishtin dhe për Shlyerjen e Tij.

Ajo nuk u shërua plotësisht atë ditë, por mori dritën e shpresës në një kohë errësire të fortë. Dhe sot, e mbështetur nga një kuptueshmëri e patundur për doktrinën e Krishtit dhe e rifreskuar përditë nga uji i gjallë i Shpëtimtarit, Xhosi e vazhdon udhëtimin e saj drejt shërimit dhe ushtron besim të palëkundur te Mësuesi Shërues. Ajo i ndihmon të tjerët përgjatë udhës. Dhe ajo thotë: "Kur errësira duket pa mbarim, unë mbështetem te kujtimi i mëshirave të Tij të dhembshura. Ato shërbejnë si një dritë udhërrëfyese ndërsa unë kaloj nëpër kohë të vështira."[15]

Motra, unë dëshmoj se:

Ju nuk keni përse të vazhdoni ta mbani barrën e hidhërimit që shkaktohet nga mëkati – të vetme.

Ju nuk keni përse ta mbani dhembjen që shkaktohet nga veprimet e padrejta të të tjerëve – të vetme.

Ju nuk keni përse ta përjetoni realitetin e dhembshëm në vdekshmëri – të vetme.

Shpëtimtari lutet:

"A nuk do të ktheheni tani tek unë dhe të pendoheni për mëkatet tuaja dhe të ktheheni në besim, që të mund t'ju shëroj?

. . . Në qoftë se do të vini tek unë, ju do të keni jetën e përjetshme. Vini re, krahu im i mëshirës është shtrirë drejt jush dhe kushdo që do të vijë, unë do ta pranoj."[16]

"[Ai] do të bë[nte] çdo gjë për ta larguar këtë nga [ju]." Në fakt, "[Ai] e ka bërë tashmë". Në emrin e Jezu Krishtit, Mësuesit Shërues, amen. ■

SHËNIME

1. Rasëll M. Nelson, "Një Lutje drejtuar Motrave të Mia", *Liahona*, nëntor 2015, f. 97.
2. 2 Nefi 31:17, 19–21; theksimi i shtuar.
3. 1 Nefi 11:36.
4. Alma 42:8.
5. Dejll G. Renland, "Shenjtorët e Ditëve të Mëvonshme Vazhdojnë të Përpiqen", *Liahona,* maj 2015, f. 58.
6. Helamani 5:12.
7. 2 Nefi 31:19.
8. 1 Samuelit 16:7.
9. Shih Gjoni 4:5–30, 39–42.
10. Alma 34:18.
11. Për ndihmë shtesë për individët, bashkëshortët, bashkëshortet dhe familjet, dhe udhëheqësit e Kishës, shih overcomingpornography.org dhe mentalhealth.lds.org.
12. Richard G. Scott, "To Be Free of Heavy Burdens", *Liahona*, nëntor 2002, f. 88.
13. Shih Paul B. Pieper, "Revealed Realities of Mortality", *Liahona*, janar 2016, f. 44.
14. "Zot, Un' Ty do të t'Ndjek", *Himne*, nr. 137.
15. Për më shumë rreth udhëtimit të Xhosit drejt shërimit, shih Morgan Jones, "Bipolar Disorder Can't Stop LDS Woman from Spreading Light, Joy through the 444 Project", *Deseret News*, 21 mars 2016, deseretnews.com.
16. 3 Nefi 9:13–14.

Nga Boni L. Oskarson,
Presidente e Përgjithshme e Të Rejave

Rrituni në Forcë, Motra në Sion

Për të qenë mbajtëse të besëlidhjeve, të kthyera në besim, ne duhet të studiojmë doktrinat thelbësore të ungjillit dhe të kemi një dëshmi të patundur për vërtetësinë e tyre.

Çfarë gëzimi është të mblidhemi në këtë Qendër Konferencash me vajzat, të rejat dhe gratë e Kishës! Ne jemi gjithashtu plotësisht të vetëdijshme se ka mijëra grupe të tjera motrash që janë mbledhur anembanë botës, duke parë këto punime edhe unë jam mirënjohëse për mundësinë dhe mjetet që na lejojnë të bashkohemi së bashku në unitet dhe qëllim këtë mbrëmje.

Në tetor 2006, Presidenti Gordon B. Hinkli dha një bisedë me titull "Burra t'Per'ndis' Ço'uni!", të emërtuar sipas një himni të shkruar në vitin 1911.[1] Ishte një thirrje për veprim ndaj burrave të Kishës për t'u lartësuar dhe për ta përmirësuar veten. Ajo bisedë jehoi në mendjen time teksa u luta për të ditur se çfarë të ndaja me ju.

Motra ne jetojmë në "kohë të vështira"[2]. Gjendja në ditët tona nuk duhet të na befasojë. Ato janë profetizuar përpara mijëra viteve si paralajmërime dhe këshilla, në mënyrë që ne të mund të jemi të përgatitur. Kapitulli i 8-të te Mormoni jep një përshkrim tronditës, të saktë të gjendjes në ditët tona. Në këtë kapitull, Moroni thotë se ka parë ditët tona dhe ato përfshijnë luftëra dhe zhurma luftërash, ndotje të madhe, vrasje, grabitje dhe njerëz që na thonë se nuk ka gjëra të drejta ose të gabuara në sytë e Perëndisë. Ai përshkruan njerëz që janë të mbushur me krenari, që i janë dhënë veshjes me rroba të shtrenjta dhe që tallen me fenë. Atij iu treguan njerëz që janë kaq të varur ndaj gjërave të botës, saqë lejojnë që "nevojtari dhe i zhveshuri, dhe i sëmuri, dhe fatkeqi t'[i]u kalojnë pranë"[3] pa i vënë re.

Moroni na bën një pyetje që përshkon shpirtin – neve që po jetojmë në këto kohë. Ai thotë: "Përse keni turp të merrni mbi vete emrin e Krishtit?"[4] Kjo akuzë e përshkruan saktësisht gjendjen laike në rritje, në botën tonë.

Joseph Smith – Mateu tregon se, në ditët e fundit, madje "edhe të zgjedhurit . . . sipas besëlidhjes"[5] do të mashtrohen. Ata njerëz të besëlidhjes përfshijnë vajzat, të rejat dhe motrat e Kishës që janë pagëzuar dhe kanë bërë besëlidhje me Atin e tyre Qiellor. Madje edhe *ne* jemi të rrezikuara që të mashtrohemi nga mësimet e rreme.

Motra, unë nuk besoj se gjendja do të përmirësohet teksa vijon më tej.

Nëse prirjet e tanishme janë një tregues, ne duhet të jemi të përgatitura për stuhitë që ndodhen përpara. Do të ishte e lehtë t'i jepeshim dëshpërimit por, si njerëz të besëlidhjes, ne nuk duhet të biem kurrë në dëshpërim. Sikurse ka thënë Plaku Geri E. Stivenson: "Shpërblimi zemërgjerë i Atit Qiellor për të jetuarin në kohë të vështira është që ne gjithashtu jetojmë në plotësinë e kohërave"[6]. E adhuroj ngushëllimin e kësaj thënieje.

Presidenti Rasëll M. Nelson na tha një vit më parë: "Sulmet kundër Kishës, doktrinës së saj dhe mënyrës sonë të jetës do të shtohen. Për shkak të kësaj, na duhen gra të cilat kanë një kuptueshmëri të patundur të doktrinës së Krishtit dhe të cilat do ta përdorin atë kuptueshmëri për të dhënë mësim dhe për të ndihmuar në rritjen e një brezi që i bën ballë mëkatit. Na duhen gra të cilat mund ta dallojnë mashtrimin në të gjitha format e tij. Na duhen gra të cilat e dinë se si ta përdorin fuqinë që Perëndia e vë në dispozicion të mbajtësve të besëlidhjeve dhe të cilat i shprehin bindjet e tyre me vetëbesim dhe dashuri hyjnore. Na duhen gra të cilat kanë guximin dhe largpamësinë e Nënës Evë."[7]

Ky mesazh më siguron se, pavarësisht nga gjendja në ditët tona, ne kemi shumë arsye për t'u gëzuar dhe për të qenë optimistë. Unë besoj me gjithë zemrën time se ne motrat e kemi njëmend të lindur forcën dhe besimin që do të na lejojnë t'i përballojmë sfidat e të jetuarit në ditët e fundit. Motra Sheri Dju ka shkruar: "Unë besoj se, në çastin kur ne mësojmë ta çlirojmë ndikimin e plotë të gruas së kthyer në besim që i mban besëlidhjet, mbretëria e Perëndisë do të ndryshojë brenda natës"[8].

Do të duhet përpjekje e përbashkët për t'u kthyer në besim dhe për t'i mbajtur besëlidhjet tona. Për ta bërë

këtë, ne duhet të jemi vajza dhe gra që i studiojnë doktrinat thelbësore të ungjillit dhe kanë një dëshmi të patundur për vërtetësinë e tyre. Ka tri fusha që unë besoj se janë themelore për t'i forcuar dëshmitë dhe që unë i konsideroj se janë thelbësore për kuptueshmërinë tonë.

Së pari, ne duhet ta pranojmë rolin qendror të Perëndisë, Atit tonë të Amshuar, dhe Birit të Tij, Jezu Krishtit, për besimin dhe shpëtimin tonë. Jezu Krishti është Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë. Ne duhet ta studiojmë dhe ta kuptojmë Shlyerjen e Tij dhe mënyrën se si ta vëmë atë në zbatim çdo ditë; pendimi është një nga bekimet më të mëdha që ka secili prej nesh, që të qëndrojë në shteg. Ne duhet ta shohim Jezu Krishtin si modelin tonë parësor dhe si shembullin e asaj që duhet të bëhemi. Ne vazhdimisht duhet t'u mësojmë familjeve dhe klasave tona rreth planit të madh të Atit tonë për shpëtimin, i cili përfshin doktrinën e Krishtit.

Së dyti, ne duhet ta kuptojmë nevojën për rivendosjen e doktrinës, organizimin dhe çelësat e autoritetit në këto ditë të mëvonshme. Ne duhet të kemi një dëshmi se Profeti Jozef Smith ishte i zgjedhur dhe i paracaktuar në mënyrë hyjnore nga Zoti për ta sjellë këtë rivendosje dhe ta dimë se ai i organizoi gratë e Kishës sipas organizimit që ekzistonte në Kishën e Krishtit në lashtësi.[9]

Dhe së treti, ne duhet t'i studiojmë dhe t'i kuptojmë ordinancat dhe besëlidhjet e tempullit. Tempulli zë një vend pikërisht në qendër të besimeve tona më të shenjta dhe Zoti kërkon që ne të marrim pjesë, të përsiatim, të studiojmë dhe të gjejmë domethënie vetjake dhe zbatueshmëri individuale. Ne do të arrijmë ta kuptojmë se, nëpërmjet ordinancave të tempullit, fuqia e perëndishmërisë manifestohet në jetën tonë[10] dhe se, për shkak të ordinancave të tempullit, ne mund të armatosemi me fuqinë e Perëndisë dhe emri i Tij do të jetë mbi ne, lavdia e Tij përreth nesh dhe engjëjt e Tij kanë përgjegjësi për ne.[11] Unë pyes veten nëse ne po e përdorim plotësisht fuqinë e atyre premtimeve.

Motra, madje edhe më e reja në këtë auditor mund të rritet në besim dhe të luajë një rol domethënës në ndërtimin e mbretërisë së Perëndisë. Fëmijët fillojnë të fitojnë vetë dëshmitë e tyre duke i lexuar ose duke i dëgjuar shkrimet e shenjta, duke u lutur çdo ditë dhe duke marrë sakramentin në një mënyrë kuptimplote. Të gjithë fëmijët dhe të rejat mund të nxitin mbrëmje familjare dhe të jenë pjesëmarrës të plotë. Ju mund të jeni të parët që uleni në gjunjë kur familja juaj mblidhet për lutje familjare. Madje edhe nëse shtëpitë tuaja nuk janë aq ideale, shembujt tuaj vetjakë të të jetuarit të ungjillit me besnikëri, mund të ndikojnë në jetën e familjes dhe miqve tuaj.

Të rejat e Kishës duhet ta shohin veten si pjesëmarrëse thelbësore në

punën e shpëtimit që drejtohet nga priftëria, dhe jo vetëm si shikuese dhe përkrahëse. Ju mbani thirrje dhe jeni veçuar nga ata që mbajnë çelësat e priftërisë, për të vepruar si udhëheqëse me fuqi dhe autoritet në këtë punë. Kur i lartësoni thirrjet tuaja në presidencat e klasave dhe përgatiteni shpirtërisht, këshilloheni bashkë, jepni ndihmesën tuaj për t'u shërbyer pjesëtarëve të klasës suaj dhe ua mësoni njëri-tjetrit ungjillin, ju po zini vendin tuaj në këtë punë dhe si ju edhe bashkëmoshatarët tuaj do të bekoheni.

Të gjitha gratë duhet ta shohin veten si pjesëmarrëse thelbësore në punën e priftërisë. Gratë në këtë Kishë janë presidente, këshilltare, mësuese, anëtare këshillash, motra e nëna dhe mbretëria e Perëndisë nuk mund të funksionojë veçse nëse ne rritemi dhe i përmbushim detyrat tona me besim. Nganjëherë ne thjesht na duhet të kemi një largpamësi më të madhe për atë që është e mundur.

Kohët e fundit takova një motër në Meksikë, e cila e kupton se ç'do të thotë ta lartësojë thirrjen e saj me besim. Marfisa Maldonado u thirr për t'i dhënë mësim një klase të rinjsh të Shkollës të së Dielës përpara tri vjetësh. Ajo kishte 7 studentë që merrnin pjesë në kohën kur u thirr, por tani ka 20 studentë që marrin pjesë rregullisht. Unë e pyeta atë, me habi, se çfarë kishte bërë që e rriti kaq shumë klasën në numër. Ajo me modesti u përgjigj: "Oh, nuk ia arrita e vetme. Të gjithë pjesëtarët e klasës ofruan ndihmë." Bashkërisht, ata panë në regjistër emrat e anëtarëve më pak aktivë dhe filluan të dilnin së bashku, dhe t'i ftonin ata të ktheheshin në kishë. Ata patën edhe një pagëzim për shkak të përpjekjeve të tyre.

Motra Maldonado krijoji një faqe në median shoqërore vetëm për pjesëtarët e klasës së saj që e quajti: "Unë Jam një Fëmijë i Perëndisë", dhe ajo poston mendime të frymëzuara dhe shkrime të shenjta disa herë në javë. Ajo u shkruan rregullisht mesazhe në celular studentëve të saj me detyra dhe [fjalë] kurajëdhënëse. Ajo ndien se është e rëndësishme t'ua komunikojë në mënyrat që u përshtaten më mirë atyre, dhe kjo po funksionon. Ajo ma tha thjesht: "I dua studentët e mi". Unë mund ta ndieja atë dashuri teksa ajo më tregoi për përpjekjet e tyre dhe shembulli i saj më solli ndërmend se çfarë mund të përmbushë në këtë punë me ndihmën e Zotit, një person me besim dhe veprues.

Rinia jonë po ekspozohet ndaj pyetjeve të vështira të jetës së përditshme dhe shumë prej nesh kanë njerëz të dashur që po mundohen për të gjetur përgjigje. Lajmi i mirë është se *ka* përgjigje për pyetjet që shtrohen. Dëgjojini mesazhet e fundit nga udhëheqësit tanë. Ne po nxitemi ta studiojmë dhe ta kuptojmë planin e lumturisë të Atit tonë Qiellor. Neve na i kanë sjellë ndërmend parimet në proklamatën e familjes.[12] Ne nxitemi të japim mësim dhe t'i përdorim këto burime si një mjet matës, për të na mbajtur në shtegun e ngushtë dhe të ngushtuar.

Rreth një vit më parë, unë vizitova një nënë me fëmijë në moshë të re, e cila vendosi të ndërmerrte një qasje tepër aktive për t'i mbrojtur fëmijët e saj prej shumë ndikimeve negative ndaj të cilave po ekspozoheshin në internet dhe në shkollë. Ajo zgjedh një temë çdo javë, shpesh herë një temë që ka krijuar shumë diskutime në internet, dhe ajo nis diskutime domethënëse gjatë javës, kur fëmijët e saj mund të bëjnë pyetje dhe ajo mund të sigurohet se ata po marrin një këndvështrim të ekuilibruar dhe të drejtë mbi çështje shpesh të vështira. Ajo po e bën shtëpinë e saj një vend të sigurt për të shtruar pyetje dhe për të pasur udhëzime kuptimplote mbi ungjillin.

Unë merakosem se ne jetojmë në një atmosferë të tillë të shmangies së fyerjeve, saqë ne ndonjëherë e shmangim tërësisht dhënien mësim të parimeve të sakta. Ne dështojmë t'u mësojmë të rejave tona se përgatitja për të qenë një nënë është me rëndësi shumë të madhe, ngaqë nuk duam t'i fyejmë ato që nuk janë të martuara, ose ato që nuk mund të kenë fëmijë apo që t'i shohin si zgjidhje të ardhshme kufizuese. Nga ana tjetër, ne gjithashtu mund të dështojmë për ta theksuar rëndësinë e edukimit, ngaqë nuk duam të përcjellim mesazhin se edukimi është më i rëndësishëm se martesa. Ne e shmangim shpalljen se Ati ynë Qiellor e përcakton martesën që të jetë midis një burri dhe një gruaje, ngaqë nuk duam të fyejmë ata që përjetojnë tërheqjen mes së njëjtës gjini. Dhe mund të na duket e sikletshme për të diskutuar çështjet e gjinisë ose të seksualitetit të shëndetshëm.

Sigurisht, motra, ne duhet ta përdorim ndjeshmërinë, por le ta përdorim po ashtu edhe mendimin praktik dhe kuptueshmërinë tonë për planin e shpëtimit për të qenë të guximshme dhe të drejtpërdrejta kur vjen puna tek të mësuarit e fëmijëve dhe të rinjve tanë për parimet thelbësore të ungjillit, të cilat duhet t'i kuptojnë për të ecur në botën në të cilën jetojnë. Nëse nuk u mësojmë fëmijëve dhe të rinjve tanë doktrinën e vërtetë – dhe t'ua mësojmë atë qartë – bota do t'u mësojë atyre gënjeshtrat e Satanit.

Unë e dua ungjillin e Jezu Krishtit dhe jam përjetësisht mirënjohëse për drejtimin, fuqinë dhe ndihmesën e përditshme që marr si një bijë e Perëndisë në besëlidhje. Unë dëshmoj se Zoti na ka bekuar, si gra që jetojmë në këto kohë të vështira, me të gjithë fuqinë, dhuratat dhe forcën që nevojitet me qëllim që të ndihmojmë për ta përgatitur botën për Ardhjen e Dytë të Zotit Jezu Krisht. Unë lutem që ne të gjitha të mund ta shohim potencialin tonë të vërtetë dhe të rritemi për t'u bërë gra me besim dhe kurajë siç Ati ynë në Qiell do që ne të jemi. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. "Burra t'Per'ndis' Ço'uni!", *Himne*, nr. 209.
2. 2 Timoteut 3:1.
3. Mormoni 8:39; shih edhe vargjet 26–38.
4. Mormoni 8:38.
5. Joseph Smith – Mateu 1:22.
6. Geri E. Stivenson, "Të Vërtetat e Qarta dhe të Çmueshme", *Liahona*, nëntor 2015, f. 92.
7. Rasëll M. Nelson, "Një Lutje drejtuar Motrave të Mia", *Liahona*, nëntor 2015, f. 97.
8. Sheri Dew, *Women and the Priesthood: What One Mormon Woman Believes* (2013), f. 163.
9. Shih *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), f. 7.
10. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:20.
11. Shih Doktrina e Besëlidhje 109:22.
12. Shih "Familja: Një Proklamatë drejtuar Botës", *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Kati i Katërt, Dera e Fundit

Perëndia "është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë [me zell]", prandaj na nevojitet të vazhdojmë të trokasim. Motra, mos hiqni dorë. Kërkojeni Perëndinë me gjithë zemrën tuaj.

Motrat e mia të dashura, mikeshat e mia, sa të bekuar jemi që të mblidhemi sërish në këtë konferencë mbarëbotërore nën drejtimin dhe udhëheqjen e profetit dhe Presidentit tonë të dashur, Tomas S. Monsonit. President, ne ju duam dhe ju mbështetim! E dimë se ju i doni motrat e Kishës.

Më pëlqen shumë të marr pjesë në këtë sesion të mrekullueshëm të konferencës së përgjithshme kushtuar motrave të Kishës.

Motra, kur ju shoh, nuk mund të mos mendoj për gratë që kanë pasur kaq ndikim në jetën time: gjyshen dhe nënën time, të cilat ishin të parat që e pranuan ftesën për të ardhur dhe për të parë se çfarë qëllimi ka Kisha.[1] Gruan time të dashur, Harietën, me të cilën rashë në dashuri që herën e parë që e pashë. Nënën e Harietës, e cila u bashkua me Kishën jo shumë kohë pas vdekjes së burrit të saj nga kanceri. Më pas motrën time, bijën time, mbesën time dhe stërmbesën time – të gjitha këto secila kanë qenë një ndikim përmirësues për mua. Ato me të vërtetë i sjellin ngazëllim jetës sime. Më frymëzojnë të bëhem një burrë më i mirë dhe një udhëheqës më i ndjeshëm i Kishës. Sa e ndryshme do të ishte jeta ime pa to!

Ndoshta gjëja që më përul më shumë, është të di se i njëjti ndikim përsëritet miliona herë anembanë Kishës nëpërmjet aftësive, talenteve, zgjuarsisë dhe dëshmisë së grave që kanë besim si ju.

Tani, disa prej jush mund të mos ndihen të denja për një lavdërim kaq të lartë. Mund të mendoni se jeni tepër të parëndësishme sa të keni një ndikim domethënës tek të tjerët. Ndoshta ju as që e merrni parasysh veten tuaj si një "grua me besim" pasi nganjëherë ndesheni me dyshim ose frikë.

Sot, dëshiroj t'i flas kujtdo që është ndier ndonjëherë në këtë mënyrë – dhe kjo ndoshta na përfshin të gjithëve në një kohë apo ndonjë tjetër. Dëshiroj të flas për besimin – çfarë është, çfarë mund të bëjë e mund të mos bëjë dhe çfarë duhet të bëjmë ne për ta aktivizuar fuqinë e besimit në jetën tonë.

Çfarë Është Besimi

Besimi është një bindje e fortë rreth diçkaje që besojmë – një bindje kaq e

fortë sa na nxit të bëjmë gjëra që përndryshe mund të mos i bënim. "Besimi është siguria e gjërave që shpresohen, tregim i gjërave që nuk shihen."[2]

Ndërkohë që kjo ka kuptim për njerëzit besues, ajo është shpesh pështjelluese për mosbesuesit. Ata tundin kokën e pyetin: "Si mund të jetë dikush i sigurt për gjërat që nuk mund t'i shohë?" Për ta kjo është provë e paarsyeshmërisë së fesë.

Ajo që nuk arrijnë ta kuptojnë, është se ka më shumë mënyra për të parë sesa me sytë tanë, më shumë mënyra për të ndier sesa me duart tona, më shumë mënyra për të dëgjuar sesa me veshët tanë.

Është diçka e ngjashme me përvojën e një vajze të vogël, e cila po shëtiste me gjyshen e saj. Kënga e zogjve ishte e lavdishme për vajzën e vogël dhe ajo ia vinte në dukje çdo tingull gjyshes së saj.

"A e dëgjon atë?" pyeste vajza e vogël herë pas here. Por gjyshja e saj e kishte humbur dëgjimin dhe nuk mund t'i dallonte tingujt.

Më së fundi, gjyshja u ul në gjunjë dhe tha: "Më vjen keq, shpirt. Nuk para dëgjoj mirë nga veshët."

E pezmatuar, vajza e vogël ia vuri duart në fytyrë gjyshes, e vështroi me vëmendje drejt e në sy dhe tha: "Gjyshe, dëgjo më me vëmendje!"

Ka mësime në këtë tregim si për mosbesuesin edhe për besimtarin. Thjesht ngaqë s'mund ta dëgjojmë diçka, nuk do të thotë që s'ka asgjë për të dëgjuar. Dy njerëz mund të dëgjojnë të njëjtin mesazh ose të lexojnë të njëjtin shkrim të shenjtë dhe njëri mund ta ndiejë dëshmimin e Shpirtit ndërkohë që tjetri nuk e ndien.

Nga ana tjetër, në përpjekjet tona për t'i ndihmuar njerëzit tanë të dashur që të kenë një përvojë të zërit të Shpirtit dhe të bukurisë së shumtë, të përjetshme dhe të thellë të ungjillit të

Jezu Krishtit, t'u themi atyre që të "dëgjojnë më me vëmendje" mund të mos jetë mënyra më e dobishme.

Ndoshta këshilla më e mirë – për këdo që dëshiron ta shtojë besimin – është që të dëgjojë *në mënyrë të ndryshme*. Apostulli Pal na nxit ta kërkojmë zërin që i flet shpirtit tonë, jo thjesht veshëve tanë. Ai dha mësim: "Njeriu natyror nuk i rrok gjërat që janë të Frymës së Shenjtë; sepse për të janë marrëzi dhe nuk mund t'i njohë; sepse ato gjykohen frymërisht"[3]. Ose ndoshta duhet të marrim parasysh fjalët e Princit të Vogël të Sen-Ekzuperisë, i cili tha: "Njeriu sheh siç duhet vetëm me zemër. Çdo gjë thelbësore është e padukshme për sytë."[4]

Fuqia dhe Kufizimet e Besimit

Nganjëherë nuk është e lehtë të zhvillojmë besim në gjëra shpirtërore ndërkohë që jetojmë në një botë materiale. Por ia vlen përpjekja pasi fuqia e besimit në jetën tonë mund të jetë e thellë. Shkrimet e shenjta na mësojnë se nëpërmjet besimit botët u ndërtuan, ujërat u ndanë, të vdekurit u ringjallën dhe lumenjtë e malet u lëvizën nga vendi i tyre.[5]

Prapëseprapë disa mund të pyetin: "Nëse besimi është kaq i fuqishëm, përse nuk mund të marr përgjigje ndaj një lutjeje të përzemërt? Mua nuk më duhet që të ndahet një det apo të lëvizet një mal. Thjesht më duhet që të më hiqet sëmundja ose që prindërit e mi ta falin njëri-tjetrin apo që një bashkëshort i përjetshëm të shfaqet te pragu i derës sime me një buqetë lulesh në njërën dorë dhe një unazë fejese në dorën tjetër. Përse besimi im nuk mund ta përmbushë *atë*?"

Besimi *është* i fuqishëm dhe shpesh përfundon në mrekulli. Por, pavarësisht se sa shumë besim kemi, ka dy gjëra që besimi nuk mund t'i bëjë. Së pari, ai nuk mund ta dhunojë lirinë e zgjedhjes së dikujt tjetër.

Një grua u lut për vite që bija e saj e larguar nga ungjilli të kthehej në tufën e Krishtit dhe u ndie e shkurajuar që lutjet e saj në dukje nuk kishin marrë përgjigje. Kjo ishte veçanërisht e dhimbshme kur dëgjonte histori të fëmijëve të tjerë plëngprishës që ishin penduar për largimet e tyre.

Problemi nuk ishte një mungesë lutjesh apo një mangësi e besimit. Ajo kishte nevojë vetëm të kuptonte se, sado e dhimbshme që mund të jetë për Atin tonë në Qiell, Ai nuk do ta detyrojë dikë që të zgjedhë shtegun e drejtësisë. Perëndia nuk i detyroi vetë fëmijët e Tij që ta ndiqnin Atë në botën para lindjes. Sa më pak do të na detyrojë Ai tani ndërkohë që udhëtojmë përmes kësaj jete në vdekshmëri?

Perëndia do të ftojë, bindë. Perëndia do të afrohet në mënyrë të palodhur me dashuri, frymëzim dhe inkurajim. Por Perëndia kurrë nuk do të detyrojë – kjo do ta zhvlerësonte planin e Tij të madhërishëm për rritjen tonë të përjetshme.

Gjëja e dytë që besimi nuk mund ta bëjë, është t'ia detyrojë vullnetin tonë Perëndisë. Ne nuk mund ta detyrojmë Perëndinë që të pajtohet me dëshirat tona – pavarësisht sa të drejtë mendojmë se jemi apo sa me sinqeritet lutemi. Merrni parasysh përvojën e Palit, i cili iu përgjërua Zotit shumë herë për lehtësim prej një sprove vetjake – të cilën

e quajti "një gjëmb në mish". Por ai nuk ishte vullneti i Perëndisë. Përfundimisht Pali e kuptoi se sprova e tij ishte një bekim dhe e falënderoi Perëndinë që nuk iu përgjigj lutjeve të tij sipas mënyrës që kishte shpresuar ai.[6]

Mirëbesimi dhe Besimi

Jo, qëllimi i besimit nuk është që ta *ndryshojë* vullnetin e Perëndisë, por që të na fuqizojë të *veprojmë sipas* vullnetit të Perëndisë. Besimi është mirëbesim – mirëbesim se Perëndia e sheh atë që ne nuk mund ta shohim, dhe se Ai e di atë që ne nuk e dimë.[7] Nganjëherë, mirëbesimi në largpamësinë dhe gjykimin tonë nuk është i mjaftueshëm.

E mësova këtë gjë si pilot i linjës ajrore në ditët kur më duhej të fluturoja përmes mjegullës ose reve të dendura dhe mund të shihja vetëm pak metra larg. Më duhej të mbështetesha te mjetet që më tregonin se ku isha dhe për ku po drejtohesha. Më duhej të dëgjoja zërin e kontrolluesit të qarkullimit ajror. Më duhej të ndiqja udhërrëfimin e dikujt me informacion më të saktë se ai që kisha unë. Dikë që nuk mund ta shihja, por të cilin kisha mësuar ta mirëbesoja. Dikë që mund të shihte atë që nuk mund ta shihja unë. Më duhej të mirëbesoja dhe të veproja sipas atij informacioni që të arrija i sigurt në vendmbërritjen time.

Besim do të thotë që ne mirëbesojmë jo vetëm në urtësinë e Perëndisë, por që ne mirëbesojmë edhe në dashurinë e Tij. Do të thotë që të mirëbesojmë se Perëndia na do në mënyrë të përsosur, se gjithçka që Ai bën – çdo bekim që Ai jep dhe çdo bekim që Ai, për njëfarë kohe, e refuzon – është për lumturinë tonë të përjetshme.[8]

Kur e kemi këtë lloj besimi, edhe pse mund të mos e kuptojmë përse ndodhin gjëra të caktuara ose përse lutje të caktuara nuk marrin përgjigje, ne mund të dimë se më së fundi gjithçka do të ketë kuptim. "Të gjitha gjëra[t] [do të] bashkëveprojnë për të mirë për ata që e duan Perëndinë."[9]

Gjithçka do të bëhet siç duhet. Gjithçka do të jetë mirë.

Mund të jemi të sigurt që përgjigjet do të vijnë dhe mund të kemi vetëbesim se jo vetëm që do të jemi të kënaqur me përgjigjet, por do të pushtohemi nga hiri, mëshira, bujaria dhe dashuria që Ati ynë Qiellor ka për ne, fëmijët e Tij.

Vetëm Vazhdoni të Trokitni

Deri atëherë, ne ecim nëpërmjet çfarëdo besimi që kemi[10], duke u përpjekur gjithmonë që ta shtojmë besimin tonë. Nganjëherë kjo nuk është një përpjekje e lehtë. Ata që janë të padurueshëm, të pazotuar ose të pakujdesshëm, mund të gjejnë që besimi është i pakapshëm. Ata që e humbasin shpejt kurajën ose u tërhiqet vëmendja, vështirë se mund ta përjetojnë atë. Besimi u vjen atyre që janë të përulur, të zellshëm, të durueshëm.

U vjen atyre që e paguajnë çmimin e besnikërisë.

Kjo e vërtetë ilustrohet në përvojën e dy misionarëve të rinj që shërbenin në Europë, në një zonë ku kishte pak pagëzime të të kthyerve në besim. Hamendësoj se do të kishte qenë e kuptueshme për ta që të mendonin se ajo që bënin, nuk do të sillte ndonjë ndryshim të madh.

Por këta dy misionarë patën *besim* dhe ishin të zotuar. Patën mendimin që, nëse askush nuk do ta dëgjonte mesazhin e tyre, nuk do të ishte për shkak se ata nuk kishin bërë përpjekjen e tyre më të mirë.

Një ditë patën ndjenjën që t'u drejtoheshin banorëve të një godine katërkatëshe të mirëmbajtur apartamentesh. Ata filluan në katin e parë dhe trokitën në secilën derë, duke paraqitur mesazhin e tyre shpëtues rreth Jezu Krishtit dhe Rivendosjes së Kishës së Tij.

Askush në katin e parë nuk do t'i dëgjonte.

Sa e lehtë do të kishte qenë të thonin: "U përpoqëm. Le të ndalemi këtu. Le të shkojmë e ta provojmë te një godinë tjetër."

Por këta dy misionarë kishin *besim* e ishin të gatshëm të *punonin* dhe kështu trokitën në çdo derë në katin e dytë.

Sërish, askush nuk do të dëgjonte.

Në katin e tretë ishte njësoj. Dhe kështu ishte në të katërtin – domethënë, derisa trokitën në derën e fundit të katit të katërt.

Kur ajo derë u hap, një vajzë e vogël u buzëqeshi dhe i pyeti nëse mund të prisnin ndërkohë që ajo fliste me nënën e saj.

Nëna e saj ishte vetëm 36-vjeçare, e kishte humbur bashkëshortin e saj kohët e fundit dhe nuk kishte dëshirë të fliste me misionarët mormonë.

Ndërtesa me apartamente në Gjermani ku dy misionarë besnikë trokitën në çdo derë.

Prandaj i tha bijës së vet që t'u thoshte të largoheshin.

Por e bija iu përgjërua. Këta të rinj qenë kaq të këndshëm, tha ajo. Dhe do të duheshin vetëm pak minuta.

Kështu, me ngurrim, nëna ra dakord. Misionarët e dhanë mesazhin e tyre dhe i dhanë nënës një libër për ta lexuar – Librin e Mormonit.

Pasi u larguan ata, nëna vendosi se duhej të lexonte të paktën disa faqe.

Ajo e mbaroi të gjithë librin brenda pak ditësh.

Jo shumë kohë më pas, kjo familje e mrekullueshme me vetëm një prind hyri në ujërat e pagëzimit.

Kur familja e vogël frekuentoi degën e tyre vendore në Frankfurt të Gjermanisë, një dhjak i ri e vuri re bukurinë e njërës prej bijave dhe mendoi me vete: "Këta misionarët po bëjnë punë të shkëlqyer!"

Emri i atij dhjaku të ri ishte Diter Uhtdorf. Dhe ajo vajzë e vogël magjepsëse – ajo që i ishte përgjëruar nënës që t'i dëgjonte misionarët – ka emrin e bukur Harieta. Atë e duan të gjithë njerëzit që e takojnë teksa më shoqëron në udhëtimet e mia. Ajo ka bekuar jetën e shumë njerëzve nëpërmjet dashurisë së saj për ungjillin dhe personalitetit të saj shndritës. Ajo është me të vërtetë drita e jetës sime.

Sa shpesh më është lartësuar zemra në mirënjohje për dy misionarët që nuk ndaluan te kati i parë! Sa shpesh më gufon zemra me mirënjohje për *besimin* dhe *punën* e tyre. Sa shpesh kam dhënë falënderim që ata vazhduan të ecnin – madje deri te kati i katërt, dera e fundit.

Do t'ju Çelet

Gjatë kërkimit tonë për besim durues, gjatë përpjekjes sonë për t'u lidhur me Perëndinë dhe qëllimet e Tij, kujtofshim premtimin e Zotit: "Trokitni dhe do t'ju çelet"[11].

A do të heqim dorë pasi të trokasim në një apo dy dyer? Një apo dy kate?

Apo do të vazhdojmë të kërkojmë derisa të kemi arritur te kati i katërt, dera e fundit?

Perëndia "është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë [me zell]"[12], por ai shpërblim zakonisht nuk është prapa derës së parë. Prandaj na nevojitet të vazhdojmë të trokasim. Motra, mos hiqni dorë. Kërkojeni Perëndinë me gjithë zemrën tuaj. Ushtroni besim. Ecni me drejtësi.

Ju premtoj që, nëse do ta bëni këtë – madje deri te kati i katërt, dera e fundit – ju do të merrni përgjigjet që kërkoni. Do të gjeni besim. Dhe një ditë ju do të mbusheni me dritën që shkëlqen "gjithnjë e më shumë, derisa dita është e plotë"[13].

Motrat e mia të dashura në Krishtin, Perëndia është i vërtetë.

Ai jeton.

Ai ju do.

Ai ju njeh.

Ai ju kupton.

Ai i di përgjërimet e heshtura të zemrës suaj.

Ai nuk ju ka braktisur.

Ai nuk do t'ju lërë pas dore.

Është dëshmia dhe bekimi im apostolik për secilën prej jush se ju do ta ndieni vetë në zemrën e mendjen tuaj këtë të vërtetë fisnike. Jetoni me besim, mikesha të dashura, motra të dashura dhe "Zoti, Perëndia ynë, [do t'ju] bë[jë] njëmijë herë më të shumt[a] dhe [do t'ju] bekoj[ë] ashtu si ju ka premtuar!"[14]

Ju lë besimin tim, bindjen time dhe sigurinë e dëshminë time të palëkundshme se kjo është vepra e Perëndisë. Në emrin e shenjtë të Shpëtimtarit tonë të dashur, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Motra Heriet Uhtdorf (në qendër) kur ishte vajzë e vogël me nënën e saj, motrën e saj dhe misionarët kohëplotë.

Motra Uhtdorf e shoqëron Presidentin Uhtdorf në udhëtimet e tij dhe bekon jetën e të tjerëve ndërkohë që e shpërndan dashurinë e saj për ungjillin.

SHËNIME

1. Shih Dieter F. Uchtdorf, "The Opportunity to Testify", *Liahona*, nëntor 2004, f. 74; *Sister Eternal* (2005).
2. Hebrenjve 11:1, New International Version (1984).
3. 1 Korintasve 2:14, New International Version (2011).
4. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, përkth. Richard Howard (2000), f. 63.
5. Shih Hebrenjve 11:3, 5, 29, 35; Ethëri 12:30; Moisiu 7:13.
6. Shih 2 Korintasve 12:7–10.
7. Shih Isaia 55:8–9.
8. Shih 2 Nefi 26:24.
9. Shih Romakëve 8:28.
10. Shih 2 Korintasve 5:7.
11. Mateu 7:7.
12. Hebrenjve 11:6, New International Version (1984).
13. Doktrina e Besëlidhje 50:24.
14. Ligji i Përtërirë 1:11, New International Version (2011).

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

O sa i Madh Plani i Perëndisë Tonë!

Ne rrethohemi nga një pasuri e tillë mahnitëse e dritës dhe e së vërtetës, saqë pyes veten nëse e vlerësojmë vërtet atë që kemi.

Sa të bekuar jemi që të mblidhemi sërish në këtë konferencë mbarëbotërore nën drejtimin dhe udhëheqjen e profetit dhe Presidentit tonë të dashur, Tomas S. Monsonit. President, ne ju duam dhe ju mbështetim me gjithë zemër!

Gjatë jetës sime profesionale si pilot, mbështetesha shumë te përpikëria dhe besueshmëria e sistemeve kompjuterike, por rrallë m'u desh ta përdorja kompjuterin tim vetjak. Në punën time në zyrë si drejtues, pata ndihmës e sekretarë që më ndihmonin me dashamirësi për detyrat.

Kjo e gjitha ndryshoi në vitin 1994, kur u thirra si Autoritet i Përgjithshëm. Thirrja ime përbëhej nga shumë mundësi të mrekullueshme për të shërbyer, por gjithashtu përfshinte një mori punësh zyre të Kishës – më shumë nga ç'e kisha menduar ndonjëherë të mundshme.

Për habinë time, mjeti kryesor që t'i qëndroja punës sime në krye, ishte një kompjuter vetjak.

Për herë të parë në jetën time, m'u desh të rrëmoja në këtë botë të çuditshme, të mistershme, të pakuptueshme.

Që nga fillimi, kompjuteri dhe unë nuk ishim tepër miqësorë.

Njerëz të zotë me teknologjinë u përpoqën të më mësonin se si ta përdorja kompjuterin. Me plot kuptimin e fjalës ata qëndruan mbrapa meje, duke u zgjatur mbi supin tim, duke i lëvizur gishtat e tyre me të shpejtë dhe duke luajtur një simfoni goditjesh nëpër tastierë.

"E sheh?" do të thonin ata me krenari. "Ja kështu bëhet."

Unë nuk e shihja. Ishte një periudhë e vështirë kalimtare.

Lakorja ime e të mësuarit i ngjante më shumë një muri tullash.

U desh një shumicë kohe, përsëritjeje, durimi, një sasi jo e vogël shprese e besimi, shumë sigurim i përsëritur nga bashkëshortja ime dhe shumë litra të një pijeje jokalorike me gaz që do të mbetet pa emër.

Tani, 22 vjet më vonë, unë rrethohem nga teknologjia kompjuterike. Kam një adresë të postës elektronike, një llogari në Twitter dhe një faqe në Facebook. Kam një telefon inteligjent, një kompjuter dore, një kompjuter të lëvizshëm dhe një kamera dixhitale. Dhe, ndërkohë që aftësitë e mia teknologjike mund të mos maten as me ato të një shtatëvjeçari të zakonshëm, për dikë në të shtatëdhjetat, jam goxha mirë.

Por kam vënë re diçka interesante. Sa më i aftë që bëhem me teknologjinë, aq më shumë e marr atë si të mirëqenë.

Gjatë një pjese të madhe të historisë njerëzore, komunikimi ndodhi aq shpejt saç ecte një kalë. Dërgimi i një mesazhi dhe marrja e një përgjigjeje mund të zgjaste ditë ose madje muaj. Sot mesazhet tona udhëtojnë mijëra kilometra në qiell ose mijëra metra nën oqeane për të arritur dikë në anën tjetër të botës dhe, nëse ka ndonjë vonesë prej madje

pak sekondash, ne acarohemi e bëhemi të paduruar.

Duket se është natyra njerëzore: kur familjarizohemi më tepër me diçka, madje diçka të mrekullueshme dhe që frymëzon mahnitje, ne e humbasim ndjesinë tonë të mahnitjes dhe e trajtojmë atë si diçka të rëndomtë.

A i Marrim si të Mirëqena të Vërtetat Shpirtërore?

Marrja si të mirëqena e teknologjive dhe e lehtësirave tona bashkëkohore mund të jetë një çështje relativisht e vogël. Por, trishtueshëm, nganjëherë ne mbajmë një qëndrim të ngjashëm kundrejt doktrinës së përjetshme dhe shpirtlartësuese të ungjillit të Jezu Krishtit. Në Kishën e Jezu Krishtit, neve na është dhënë kaq shumë. Rrethohemi nga një pasuri e tillë mahnitëse e dritës dhe e së vërtetës, saqë pyes veten nëse e vlerësojmë vërtet atë që kemi.

Mendoni për ata dishepuj të hershëm, të cilët ecën dhe folën me Shpëtimtarin gjatë shërbesës së Tij tokësore. Përfytyroni falënderimin e nderimin që duhej të kishte vërshuar në zemrat e tyre dhe duhej të kishte mbushur mendjet e tyre kur e panë Atë të ngritur nga varri, kur i ndien plagët në duart e Tij. Jeta e tyre nuk do të ishte më kurrë e njëjta!

Mendoni për shenjtorët e hershëm të kësaj periudhe të kujdestarisë ungjillore, të cilët e njohën Profetin Jozef Smith dhe e dëgjuan të predikonte ungjillin e rivendosur. Përfytyroni se si duhej të ishin ndier që të dinin se veli midis qiellit e tokës ishte larguar sërish, duke lëshuar dritë e dituri mbi këtë botë nga shtëpia jonë çelestiale lart.

Por mbi të gjitha, mendoni se si u ndiet kur për herë të parë ju besuat dhe kuptuat se jeni me të vërtetë fëmijë i Perëndisë; se Jezu Krishti vuajti në mënyrë të vullnetshme për mëkatet *tuaja* që ju të mund të jeni të pastër përsëri; se fuqia e priftërisë është e vërtetë dhe mund t'ju lidhë me njerëzit tuaj të dashur për kohën e për gjithë përjetësinë; se ka një profet të gjallë në tokë sot. A s'është kjo e mrekullueshme dhe mahnitëse?

Duke marrë parasysh tërë këtë, si mundet vallë të jetë e mundur që ne, nga të gjithë njerëzit, nuk do të jemi të emocionuar për pjesëmarrjen në shërbesat e adhurimit të Kishës sonë? Apo të lodhemi nga leximi i shkrimeve të shenjta? Hamendësoj se kjo do të ishte e mundur vetëm nëse zemrat tona do ta kishin *humbur ndjesinë* për të përjetuar mirënjohje dhe mahnitje për dhuratat e shenjta dhe hyjnore që na i ka dhënë Perëndia. Të vërtetat jetëndryshuese janë përpara syve tanë dhe në pëllëmbët e duarve tona, por ne nganjëherë ecim përgjumësh në shtegun e dishepullimit. Shumë shpesh ia lejojmë vetvetes që të na tërhiqet vëmendja prej papërsosurive të bashkanëtarëve tanë, në vend që të ndjekim shembullin e Mësuesit tonë. Ne shkelim në një shteg të shtruar me diamante, por mezi mund t'i dallojmë ato nga guralecët e rëndomtë.

Një Mesazh i Njohur

Kur isha i ri, shokët e mi do të më pyetnin rreth fesë sime. Shpesh do të filloja të shpjegoja ndryshimet, si Fjala e Urtësisë. Herë të tjera do të theksoja ngjashmëritë me fetë e tjera të krishtera. Asnjë prej këtyre nuk do t'iu bënte atyre shumë përshtypje. Por, kur flisja rreth planit të madhërishëm të lumturisë që Ati ynë në Qiell ka për ne si fëmijët e Tij, më kushtonin vëmendje.

Më kujtohet që përpiqesha ta vizatoja planin e shpëtimit në tabelë në një klasë të godinës sonë kishtare në Frankfurt të Gjermanisë. Bëja rrathë që përfaqësonin jetën para lindjes, vdekshmërinë dhe kthimin te Prindërit tanë Qiellorë pas kësaj jete.

Kur isha adoleshent, sa shumë doja që ta shpërndaja këtë mesazh emocionues. Kur i shpjegoja këto parime me vetë fjalët e mia të thjeshta, zemra ime do të pushtohej me mirënjohje për një Perëndi që i do fëmijët e Tij, dhe një Shpëtimtar që na shëlboi ne të gjithëve nga vdekja dhe ferri. Isha kaq krenar për këtë mesazh dashurie, gëzimi e shprese.

Disa nga shokët e mi do të thonin se ky mesazh dukej i njohur, edhe pse gjëra të tilla nuk ua kishin mësuar kurrë në edukimin e tyre fetar. Ishte sikur ta kishin ditur gjithmonë se këto gjëra qenë të vërteta, sikur unë thjesht po hidhja dritë mbi diçka që kishte hedhur rrënjë gjithmonë dhe thellësisht në zemrat e tyre.

Ne Kemi Përgjigje!

Besoj se çdo qenie njerëzore mbart në zemrën e vet një formë të pyetjeve thelbësore lidhur me vetë jetën. Nga erdha? Përse jam këtu? Çfarë do të ndodhë pasi të vdes?

Këto lloj pyetjesh janë bërë nga njerëzit që nga agimi i kohës. Filozofët, studiuesit dhe ekspertët i kanë harxhuar jetën dhe pasuritë e tyre duke kërkuar përgjigjet.

Jam mirënjohës që ungjilli i rivendosur i Jezu Krishtit ka përgjigje ndaj pyetjeve më të ndërlikuara në jetë. Këto përgjigje jepen mësim në Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Ato janë të vërteta, të qarta, të drejtpërdrejta dhe të lehta për t'u kuptuar. Ato janë të frymëzuara dhe ne ua japim mësim trevjeçarëve tanë në klasën e Rrezeve të Diellit.

Vëllezër e motra, ne jemi qenie të përjetshme, pa fillim e pa mbarim. Ne kemi ekzistuar gjithmonë.[1] Ne jemi fëmijë të mirëfilltë shpirtërorë të Prindërve Qiellorë të pavdekshëm, hyjnorë dhe të gjithëfuqishëm!

Ne vijmë nga oborret qiellore të Zotit, Perëndisë tonë. Ne jemi të shtëpisë mbretërore të Elohimit, Më të Lartit Perëndi. Ecëm me Të në jetën tonë para lindjes. E dëgjuam Atë të fliste, e dëshmuam madhështinë e Tij, i mësuam udhët e Tij.

Unë dhe ju morëm pjesë në një Këshill të Madh ku Ati ynë i dashur paraqiti planin e Tij për ne – që ne do të vinim në tokë, do të merrnim trupa të vdekshëm, do të mësonim të zgjidhnim midis së mirës e së keqes dhe do të përparonim në mënyra që përndryshe nuk do të ishin të mundura.

Kur kaluam përmes velit dhe hymë në këtë jetë të vdekshme, ne e dinim se nuk do ta kujtonim më jetën e mëparshme. Do të kishte kundërshtim, vështirësi dhe tundim. Por gjithashtu e dinim që marrja e një trupi fizik ishte me rëndësi të pashoqe për ne. O, sa shpresuam se do ta mësonim shpejt që të bënim zgjedhjet e duhura, t'u bënim ballë tundimeve të Satanit dhe më së fundi të ktheheshim te Prindërit tanë të dashur në Qiell.

E dinim se do të mëkatonim dhe do të bënim gabime – ndoshta edhe të rënda. Por e dinim edhe se Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti, kishte besëlidhur që të vinte në tokë, të jetonte një jetë të pamëkatë dhe ta jepte vullnetarisht jetën e Tij si një flijim të përjetshëm. E dinim që, po t'ia jepnim zemrën tonë Atij, të mirëbesonim tek Ai dhe të përpiqeshim me gjithë energjinë e frymës sonë që të ecnim në shtegun e dishepullimit, ne mund të pastroheshim dhe sërish të hynim në praninë e Atit tonë të dashur në Qiell.

Kështu, me besim në flijimin e Jezu Krishtit, unë dhe ju e pranuam, me vullnetin tonë të lirë, planin e Atit Qiellor.

Kjo është arsyeja pse jemi këtu në këtë planet të bukur, në tokë – sepse Perëndia na e ofroi mundësinë dhe ne zgjodhëm ta pranonim atë. Megjithatë, jeta jonë në vdekshmëri është vetëm e përkohshme dhe do të mbarojë me vdekjen e trupit tonë fizik. Por thelbi i asaj që unë dhe ju jemi, nuk do të shkatërrohet. Shpirtrat tanë do të vazhdojnë të jetojnë e të presin Ringjalljen – një dhuratë pa çmim për të gjithë nga Ati ynë i dashur Qiellor dhe Biri i Tij, Jezu Krishti.[2] Në Ringjallje, shpirtrat dhe trupat tanë do të ribashkohen, të çliruar nga dhembja dhe të metat fizike.

Pas Ringjalljes, do të ketë një Ditë të Gjykimit. Ndërkohë që të gjithë më së fundi do të shpëtohen e trashëgojnë një mbretëri lavdie, ata që mirëbesojnë në Perëndinë dhe përpiqen t'i ndjekin ligjet dhe ordinancat e Tij, do të trashëgojnë jetë në përjetësitë që janë të papërfytyrueshme nga lavdia dhe mbizotëruese nga madhështia.

Ajo Ditë e Gjykimit do të jetë një ditë e mëshirës dhe e dashurisë – një ditë kur zemrat e thyera shërohen, kur lotët e pikëllimit zëvendësohen nga lotët e mirënjohjes, kur gjithçka do të vihet në rregull.[3]

Po, do të ketë hidhërim të thellë për shkak të mëkatit. Po, do të ketë keqardhje dhe madje ankth për shkak të gabimeve tona, marrëzisë sonë dhe kokëfortësisë sonë që na bënë të humbasim mundësitë për një të ardhme më të madhërishme.

Por kam vetëbesim se ne jo vetëm që do të jemi të kënaqur me gjykimin e Perëndisë; ne gjithashtu do të mahnitemi dhe pushtohemi nga hiri, mëshira, bujaria dhe dashuria e Tij e pafundme për ne, fëmijët e Tij. Nëse dëshirat dhe veprat tona janë të mira, nëse kemi besim në një Perëndi të gjallë, atëherë ne mund ta presim me dëshirë atë që Moroni e quajti "shufr[a e] këndshme [e] Jehovait të madh, Gjykatësit të Përjetshëm"[4].

Pro Tanto Quid Retribuamus

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, miqtë e mi të dashur, a nuk u mbushet zemra dhe mendja juaj me habitje e mahnitje kur mendoni për planin e madhërishëm të lumturisë që Ati ynë Qiellor e ka përgatitur për ne? A nuk mbushemi me gëzim të patregueshëm kur dimë për të ardhmen e lavdishme që është përgatitur për të gjithë ata që shpresojnë te Zoti?

Nëse nuk e keni ndier kurrë një dashuri dhe gëzim të tillë, unë ju ftoj t'i hetoni, studioni dhe përsiatni të vërtetat e thjeshta por njëkohësisht të thellësishme të ungjillit të rivendosur. "I lini gjërat solemne të përjetësisë të pushojnë në mendjet tuaja."[5] I lini t'ju japin dëshmi për planin hyjnor të shpëtimit.

Nëse i keni ndier këto gjëra më parë, unë ju pyes sot: "A ndiheni kështu tani?"[6]

Kohët e fundit pata mundësinë të udhëtoj për në Belfast të Irlandës Veriore. Ndërkohë që isha atje, vura re Stemën e Belfastit, e cila përfshin moton: "Pro tanto quid retribuamus" ose "Çfarë do të japim si shkëmbim për kaq shumë që kemi?"[7]

E ftoj secilin prej nesh që ta marrë në konsideratë këtë pyetje. Çfarë do të japim si shkëmbim për vërshimin e dritës dhe të së vërtetës që Perëndia e ka derdhur mbi ne?

Ati ynë i dashur thjesht kërkon që ne të jetojmë sipas së vërtetës që kemi marrë, dhe që ne ta ndjekim shtegun që Ai ka siguruar. Prandaj gjetshim guxim dhe mirëbesim në udhërrëfimin e Shpirtit. Shpërndafshim me fjalë e me vepra te bashkënjerëzit tanë mesazhin e mahnitshëm dhe mbresëlënës të planit të Perëndisë për lumturinë. Qoftë motivi ynë dashuria jonë për Perëndinë dhe për fëmijët e Tij, sepse ata janë vëllezërit e motrat tona. Ky është fillimi i asaj që mund të bëjmë si shkëmbim për kaq shumë.

Një ditë "çdo gju do të gjunjëzohet dhe çdo gjuhë do të pohojë" se udhët e Perëndisë janë të drejta dhe plani i Tij është i përsosur.[8] Për ju dhe mua, qoftë ajo ditë sot. Shpallshim me Jakobin e lashtë: "O sa i madh plani i Perëndisë tonë!"[9]

Për këtë unë dëshmoj, me mirënjohje të thellë ndaj Atit tonë Qiellor, teksa ju lë bekimin tim, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Doktrina e Besëlidhje 93:29.
2. Shih Gjoni 5:28–29.
3. Shih Zbulesa 21:4.
4. Moroni 10:34.
5. Doktrina e Besëlidhje 43:34.
6. Alma 5:26.
7. Shih Psalmeve 116:12.
8. Mosia 27:31.
9. 2 Nefi 9:13; shih edhe vargjet 8–12, 14–20.

Nga Plaku Robert D. Hejls,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

"Eja, e Më Ndiq" duke Ushtruar Dashurinë dhe Shërbimin e Krishterë

Si dishepujt e ditëve të mëvonshme të Shpëtimtarit, ne vijmë tek Ai duke i dashur fëmijët e Perëndisë dhe duke u shërbyer atyre.

Eli Uizëll, laureat për çmimin Nobel, ishte në spital duke u shëruar nga një operacion në zemër, kur u vizitua nga nipi i tij pesëvjeçar. Teksa vogëlushi vështroi në sytë e gjyshit të vet, ai pa dhembjen e tij. "Gjysh", e pyeti ai, "nëse unë do të të doja ty më shumë, a do të kishe [më pak dhembje]?"[1] Sot unë bëj një pyetje të ngjashme për secilin prej nesh: "Nëse e duam më shumë Shpëtimtarin, a do të vuajmë më pak?"

Kur Shpëtimtari i thirri dishepujt e Tij që ta ndiqnin Atë, ata po jetonin ligjin e Moisiut, që përfshinte kërkesën "sy për sy, dhe dhëmb për dhëmb"[2], por Shpëtimtari erdhi që ta përmbushte atë ligj me Shlyerjen e Tij. Ai dha mësim një doktrinë të re: "Duani armiqtë tuaj, bekoni ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin"[3].

Dishepujt u mësuan që t'i kthenin sjelljet e njeriut të natyrshëm në sjellje të dashura dhe përkujdesëse të Shpëtimtarit duke e zëvendësuar grindjen me falje, mirësi dhe dhembshuri. "Urdhërim[i i] ri" ta "doni njëri-tjetrin"[4] nuk ishte gjithnjë i lehtë për t'u zbatuar. Kur dishepujt shqetësoheshin për shoqërimin me mëkatarët dhe shtresa të caktuara njerëzish, Shpëtimtari dha mësim me durim: "Sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtë mua"[5]. Ose, siç e shpjegoi një profet i Librit të Mormonit: "Kur jeni në shërbimin e bashkëqenieve tuaja, ju jeni vetëm në shërbimin e Perëndisë tuaj"[6].

Si dishepujt e ditëve të mëvonshme të Shpëtimtarit, ne vijmë tek Ai duke i dashur fëmijët e Perëndisë dhe duke u shërbyer atyre. Teksa e bëjmë këtë, ne mund të mos jemi në gjendje t'i shmangim fatkeqësitë, mundimet dhe vuajtjet në mish, por ne do të vuajmë më pak shpirtërisht. Madje edhe në sprovat tona ne mund të provojmë gëzim e paqe.

Dashuria dhe shërbimi ynë i krishterë, natyrisht, fillojnë në shtëpi. Prindër, ju jeni thirrur që të jeni mësues dhe misionarë të dashur për fëmijët dhe të rinjtë tuaj. Ata janë kërkuesit tuaj. Ju mbani mbi vete përgjegjësinë për t'i ndihmuar ata që të kthehen në besim. Në të vërtetë, të gjithë ne po kërkojmë të kthehemi në besim – çka do të thotë të mbushemi me dashurinë e Shpëtimtarit tonë.

Teksa e ndjekim Jezu Krishtin, dashuria e Tij na nxit ta përkrahim njëri-tjetrin në udhëtimin tonë në vdekshmëri. Ne nuk mund t'ia dalim të vetëm.[7] Ju më keni dëgjuar ta ndaj fjalën e urtë [të një besimi tjetër të krishterë]: "Ti më ngri mua dhe unë do të të ngre ty, dhe ne do të lartësohemi së bashku përjetësisht"[8]. Si dishepuj, ne fillojmë ta bëjmë këtë kur pagëzohemi, duke treguar gatishmërinë tonë për "të mba[jtur] barrat e njëri-tjetrit, që ato të mund të jenë të lehta"[9].

"T'ia mëso[jmë] njëri-tjetrit doktrinën e mbretërisë"[10] është një mënyrë për ta dashur e për t'i shërbyer njëri-tjetrit. Prindër dhe gjyshër, ne priremi të qahemi për gjendjen në botë – se shkollat nuk po japin mësim vetitë e moralshme. Por ka shumë gjëra që *ne* mund të bëjmë. *Ne* mund të përfitojmë nga çastet mësimdhënëse në vetë familjet tona – çka do të thotë tani. Mos i lini ato t'ju ikin. Kur ju vjen një mundësi për të ndarë mendimet tuaja për ungjillin dhe mësimet e jetës, lërini të gjitha, uluni e flisni me fëmijët dhe nipërit e mbesat tuaja.

Ne nuk duhet të shqetësohemi se nuk jemi mësues të ungjillit të trajnuar me profesionalizëm. Asnjë kurs trajnimi apo manual nuk është aq i dobishëm sa studimi vetjak i shkrimeve tona të shenjta, lutja, përsiatja dhe kërkimi i udhërrëfimit nga Shpirti i Shenjtë. Shpirti do t'ju udhëheqë. Unë ju premtoj: thirrja për të qenë prind përfshin dhuratën për të dhënë mësim në mënyra që janë të drejta për ju dhe fëmijët tuaj. Mbajeni mend, fuqia e Perëndisë për të ndikuar te ne drejtësisht është dashuria e Tij. "Ne e duam atë, sepse ai na deshi i pari."[11]

Të rinj, ju jeni disa nga mësuesit tanë më të efektshëm të ungjillit. Ju vini në kishë për të mësuar në mënyrë që të mund të shkoni në shtëpi për ta mësuar familjen, fqinjët dhe miqtë tuaj dhe për t'u shërbyer atyre. Mos kini frikë. Kini besim të dëshmoni për atë që e dini se është e vërtetë. Mendoni se si misionarët me kohë të plotë rriten për shkak se po jetojnë me besnikëri një jetë të përkushtuar – duke përdorur kohën dhe talentet e tyre dhe duke dëshmuar për t'u shërbyer të tjerëve dhe për t'i bekuar ata. Teksa e ndani dëshminë tuaj për ungjillin, besimi juaj do të shtohet dhe vetëbesimi juaj do të rritet!

Një pjesë nga shërbimi më i efektshëm i krishterë jepet duke bërë studimin familjar të shkrimeve të shenjta, lutjen familjare dhe mbledhjet e këshillit familjar. Për më shumë se njëqind vjet, udhëheqësit e Kishës na kanë bërë thirrje për të planifikuar një kohë të pandërprerë çdo javë. Por shumë prej nesh ende nuk po i marrin bekimet. Mbrëmja familjare nuk është një leksion nga mami dhe babi. Është koha jonë familjare për të treguar koncepte dhe përvoja të thjeshta shpirtërore, për t'i ndihmuar fëmijët tanë që të mësojnë të kujdesen dhe të dëftojnë, të argëtohen së bashku, të ndajnë dëshmi së bashku dhe të rriten e të përparojnë së bashku. Kur bëjmë mbrëmje familjare çdo javë, dashuria jonë për njëri-tjetrin do të forcohet më shumë dhe ne do të vuajmë më pak.

Le të mbajmë mend, puna më e rëndësishme që bëjmë në familjen tonë është nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë. Kurdoherë që e ngremë zërin me zemërim, Shpirti largohet prej marrëdhënieve [në çift] dhe prej familjes sonë. Kur flasim me dashuri, Shpirti mund të jetë me ne. Le të kujtojmë se fëmijët dhe nipërit e mbesat tona e masin dashurinë tonë sipas kohës së përkushtuar që u japim atyre. Mbi të gjitha, mos e humbni durimin dhe mos u dorëzoni!

Shkrimet e shenjta na thonë se kur disa nga fëmijët shpirtërorë të Atit Qiellor zgjodhën të mos e ndiqnin planin e Tij, qiejt vajtuan.[12] Disa prindër që i kanë dashur dhe i kanë mësuar fëmijët e tyre, gjithashtu vajtojnë kur fëmijët e tyre të rritur zgjedhin të mos e ndjekin planin e Zotit. Çfarë mund të bëjnë prindërit? Ne nuk mund të lutemi që zgjedhja e një tjetri të hiqet. Kujtoni atin e djalit plangprishës, i cili priste me durim që djali i tij të "[vinte] në vete", e njëkohësisht vëzhgonte për të. Dhe

"kur ishte ende larg" ai vrapoi drejt tij.[13] Ne mund të lutemi për udhërrëfim se kur të flasim dhe çfarë të themi, dhe po, në disa raste, se kur të heshtim. Mbajeni mend, fëmijët dhe pjesëtarët e familjes sonë zgjodhën tashmë që ta ndiqnin Shpëtimtarin në botën e tyre para lindjes. Nganjëherë është vetëm me anë të përvojave të vetë jetës së tyre që ato ndjenja të shenjta zgjohen sërish. Përfundimisht, zgjedhja për ta dashur dhe për ta ndjekur Zotin duhet të jetë e vetë atyre.

Ka një mënyrë tjetër të veçantë se si dishepujt e tregojnë dashurinë e tyre për Shpëtimtarin. Sot unë u bëj homazh të gjithëve atyre që i shërbejnë Zotit si kujdestarë. Sa shumë ju do ju Zoti! Gjatë shërbimit tuaj në heshtje e të pavënëre, ju po e ndiqni Atë, i cili premtoi: "Ati yt që të sheh fshehtas, ai vetë do të të shpërblejë haptas"[14].

Unë mendoj për fqinjin tim, bashkëshortja e të cilit vuante nga sëmundja e Alzheimerit. Çdo të diel ai e ndihmonte atë të vishej për mbledhjet e Kishës, i krihte flokët, i vendoste makijazhin dhe i vinte vathët. Duke e dhënë këtë shërbim, ai qe një shembull për çdo burrë dhe grua në lagjen tonë – në fakt, për botën. Një ditë bashkëshortja e tij i tha: "Unë thjesht dua ta shoh sërish bashkëshortin tim dhe të jem me të".

Ai iu përgjigj: "Unë jam bashkëshorti yt."

Dhe ajo u përgjigj me ëmbëlsi: "Oh, sa mirë!"

Unë nuk mund të flas për dhënien e përkujdesjes pa e falënderuar kujdestaren e veçantë në jetën time – dishepullen e veçantë të Shpëtimtarit për mua – shoqen time të përjetshme, Merin. Ajo ka dhënë gjithçka nga vetja me përkujdesje dhe dashuri mëshirplote. Duart e saj pasqyrojnë prekjen e Tij të butë e përkrahëse. Nuk do të isha këtu pa të. Dhe me të, unë do të jem në gjendje të duroj deri në fund dhe të jem me të në jetën e përjetshme.

Nëse po vuani tej mase, me të tjerë apo të vetëm, unë ju nxis ta lejoni Shpëtimtarin të jetë kujdestari juaj. Mbështetuni në krahun e Tij bujar.[15] Pranojeni zotimin e Tij. "Nuk do t'ju lë bonjakë, do të kthehem te ju", premton Ai.[16]

Vëllezër e motra, nëse nuk e kemi bërë ende këtë plotësisht, le të kthehemi më shumë drejt faljes, mirësisë dhe dashurisë. Le të heqim dorë nga lufta që kaq shpesh zien në zemrën e njeriut të natyrshëm, dhe të shpallim përkujdesjen, dashurinë dhe paqen e Krishtit[17].

Nëse "ju keni ardhur në njohurinë e lavdisë [dhe mirësisë] së Perëndisë"[18] dhe po ashtu të "shlyerjes, që ishte përgatitur nga themelimi i botës"[19], "ju nuk do të keni një mendje për të dëmtuar njëri-tjetrin, por për të jetuar në paqe. . . . Dhe ju nuk do t'i lejoni fëmijët tuaj që . . . ata të shkelin ligjet e Perëndisë dhe të luftojnë dhe të grinden me njëri-tjetrin. . . . Por ju do t'u mësoni atyre . . . të duan njëri-tjetrin dhe t'i shërbejnë njëri-tjetrit."[20]

Pak përpara kryqëzimit të Shpëtimtarit, Ai u mësoi Apostujve të Tij: "Po ju jap një urdhërim të ri: ta doni njëri-tjetrin; sikurse unë ju kam dashur"[21] dhe "nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia"[22].

Unë dëshmoj se qëndrimi i vërtetë i Shpëtimtarit ndaj nesh është ai që paraqitet te statuja e *Krishtit* me krahë të shtrira nga Torvaldseni. Ai vazhdon t'i shtrijë duart e Tij[23], duke na ftuar: "Eja, e më ndiq". Ne e ndjekim Atë duke e dashur dhe duke i shërbyer njëri-tjetrit dhe duke i zbatuar urdhërimet e Tij.

Unë jap dëshminë time të veçantë se Ai jeton dhe na do me një dashuri të përsosur. Kjo është Kisha e Tij. Tomas S. Monsoni është profeti i Tij në tokë sot. Ta duam Atin tonë Qiellor dhe Birin e Tij më shumë dhe të vuajmë më pak, është lutja ime. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Në përkthimin e Elie Wiesel, *Open Heart*. Marion Wiesel (2012), f. 70.
2. Mateu 5:38.
3. Mateu 5:44; shih edhe 3 Nefi 12:44.
4. Gjoni 13:34.
5. Mateu 25:40.
6. Mosia 2:17.
7. Shih 1 Korintasve 12:12.
8. Përshtatur nga "A Story of the 'Barefoot Boy': Written for J. G. Whittier's Seventieth Birthday", *The Poetical Works of John Townsend Trowbridge* (1869), f. 227.
9. Mosia 18:8.
10. Doktrina e Besëlidhje 88:77.
11. 1 Gjon 4:19.
12. Shih Doktrina e Besëlidhje 76:26; Moisiu 7:37.
13. Lluka 15:17, 20.
14. 3 Nefi 13:4; shih edhe Mateu 6:4.
15. Shih "Lean on My Ample Arm", *Hymns,* nr. 120.
16. Gjoni 14:18.
17. Shih Doktrina e Besëlidhje 98:16.
18. Mosia 4:11.
19. Mosia 4:7.
20. Mosia 4:13–15.
21. Gjoni 13:34.
22. Gjoni 14:15; shih edhe Gjoni 15:10.
23. Shih Jakobi [LiM] 6:4.

Nga Karol F. Mek-Konki,
Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rejave

Dëshira e Sinqertë e Shpirtit

Çdo çast i një lutjeje të çmuar mund të jetë kohë e shenjtë e kaluar me Atin tonë, në emrin e Birit, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Në përleshjet e vdekshmërisë, ne nuk lihemi kurrë vetëm për ta kryer punën tonë, për të luftuar në betejat tona, për t'u përballur me fatkeqësinë apo pyetjet pa përgjigje. Jezu Krishti dha mësim me një shëmbëlltyrë "se duhet të lutemi vazhdimisht pa u lodhur". Ai tregoi për një gjykatës i cili nuk kishte nderim për Perëndinë dhe nuk kishte respekt për njeri. Vazhdimisht, një e ve shkonte tek ai, duke iu lutur që t'i jepte të drejtën përpara kundërshtarit të saj. Për pak kohë, gjykatësi nuk i ofroi asnjë ndihmë. Por, si pasojë e përgjërimit të saj besnik e të pandërprerë, gjykatësi më në fund, mendoi: "Duke qenë se kjo grua e ve po vazhdon të më mërzitë, do t'ia jap të drejtën, sepse, duke më ardhur vazhdimisht, do të më rraskapitë".

Pastaj, Jezusi shpjegoi:

"Vallë Perëndia nuk do të marrë hak për të zgjedhurit e tij që i këlthasin atij ditë e natë . . . ?

Unë ju them se ai do t'ua marrë hakun së shpejti."

Dhe më pas, Zoti bën këtë pyetje: "Po kur të vijë Biri i njeriut, a do të gjejë besim mbi tokë?"[1]

Lutja është thelbësore për zhvillimin e besimit. Kur Zoti të vijë përsëri, a do të gjejë Ai një popull që di si të lutet me besim dhe që është i përgatitur për të marrë shpëtim? "Kushdo që do ta thërrasë emrin e Zotit do të shpëtohet."[2] Ne jemi fëmijët e një Ati të dashur Qiellor dhe mund të gëzojmë një kanal vetjak e të drejtpërdrejtë komunikimi me Të kur lutemi "me një zemër të sinqertë, me qëllim të vërtetë, duke pasur besim në Krisht"[3] e më pas veprojmë në përputhje me përgjigjet që marrim nga nxitjet e Frymës së Shenjtë. Me besim ne lutemi, dëgjojmë dhe bindemi që ne të mund të mësojmë të bëhemi një me Atin dhe Birin.[4]

Një lutje me besim e hap udhën për të marrë bekime të lavdishme të dërguara nga qielli. Shpëtimtari dha mësim:

"Lypni dhe do t'ju jepet; kërkoni dhe do të gjeni; trokitni dhe do t'ju çelet.

Sepse kush lyp, merr, kush kërkon gjen dhe do t'i çelet atij që troket."[5]

Nëse presim të marrim, ne duhet të lypim, të kërkojmë e të trokasim. Në kërkimin e tij për të vërtetën, Jozef Smithi lexoi nga shkrimet e shenjta: "Por në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia, që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar, dhe atij do t'i jepet"[6]. Në përgjigje të lutjes së tij me besim, qiejt u hapën. Perëndia, Ati, dhe Biri i Tij, Jezu Krishti, zbritën me lavdi dhe i folën Jozef Smithit, duke nisur periudhën e plotësisë së kohërave. Për ne, shërimi mrekullibërës, mbrojtja e fuqishme, dija hyjnore, falja çliruese dhe paqja e çmuar janë disa nga përgjigjet që na vijnë kur ne e shprehim "dëshir[ën] e sinqertë të shpirtit"[7] me besim.

Ne i lutemi Atit tonë, në emrin e Jezu Krishtit, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë, duke i përfshirë kështu të tri anëtarët e Kreut-Perëndi në shqiptimet tona.

Ne i lutemi Atit tonë Qiellor dhe vetëm Atij sepse Ai është "Perëndi në qiell, i cili është i pafundëm dhe i përjetshëm, . . . formuesi i qiellit e i tokës dhe i gjithë gjërave që janë në to". Si Krijuesi ynë, Ai dha urdhërimet që ne "duhej ta doni[m] atë dhe t'i shërbeni[m] atij, të vetmit Perëndi të gjallë e të vërtetë, dhe se ai duhej të ishte e vetmja qenie që [ne] duhej ta adhuroni[m]"[8].

Ndërsa i luteni Atit Qiellor me besim, "ai do t'ju ngushëllojë në pikëllimet tuaja, . . . [dhe ju mund të] ushqeh[e]ni me bollëk me dashurinë e tij"[9]. Presidenti Henri B. Ajring tregoi se lutjet e të atit gjatë një beteje të humbur me kancerin, ia mësuan atij marrëdhënien thellësisht vetjake midis Perëndisë dhe fëmijëve të Tij:

"Kur dhembja u bë e fortë, ne e gjetëm atë në mëngjes të gjunjëzuar pranë shtratit. Ai kishte qenë tepër i pafuqishëm për t'u kthyer në shtrat. Na tha se kishte qenë duke u lutur për ta pyetur Atin Qiellor se përse duhej të vuante kaq shumë kur ishte përpjekur gjithnjë të ishte i mirë. Ai tha se i erdhi një përgjigje dashamirëse: 'Perëndisë i duhen bij trima'.

Dhe kështu ai luftoi deri në fund, duke mirëbesuar se Perëndia e donte,

e dëgjonte dhe do ta lartësonte. Ai ishte i bekuar që e kishte ditur që herët dhe që nuk e kishte harruar kurrë se një Perëndi i dashur është aq afër sa një lutje."[10]

Ne lutemi në emrin e Jezu Krishtit sepse shpëtimi ynë është në Krisht dhe "nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohemi"[11]. Ne vijmë tek Ati, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit[12] sepse Ai është Avokati ynë me Atin dhe Ai e mbron njëmend çështjen tonë.[13] Ai vuajti, u gjakos dhe vdiq për t'i dhënë lavdi Atit të Tij dhe lutja e Tij mëshirëplote në emrin tonë ia hap udhën secilit prej nesh që të marrë paqe në këtë jetë dhe jetë të përjetshme në botën që do të vijë. Ai nuk do që ne të vuajmë më gjatë apo të durojmë më tepër sprova nga sa nevojitet. Ai do që t'i drejtohemi Atij dhe ta lejojmë Atë të na i lehtësojë barrët, të na i shërojë zemrat dhe të na i pastrojë shpirtrat nëpërmjet fuqisë së Tij pastruese. Ne nuk duam kurrë që ta përdorim emrin e Tij kot me fjalë mekanike e të përsëritura. Lutjet e sinqerta, të ofruara në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, janë një shprehje e dashurisë sonë të përkushtuar, mirënjohjes sonë të përjetshme dhe dëshirës së patundur për t'u lutur siç u lut Ai, për të vepruar siç veproi Ai dhe për t'u bërë siç është Ai.

Ne lutemi me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë sepse "ai që kërkon në Shpirt, kërkon sipas vullnetit të Perëndisë"[14]. Kur lutemi me besim, Fryma e Shenjtë mund t'i udhërrëfejë mendimet tona në mënyrë që fjalët tona të jenë në harmoni me vullnetin e Perëndisë. "Mos kërkoni që të mund ta shpenzoni atë mbi epshet tuaja, por kërkoni me besim të patundur, se nuk do të bini në tundim, por, se do t'i shërbeni Perëndisë së vërtetë dhe të gjallë."[15]

"Është me rëndësi jo vetëm që të dimë si të lutemi, por është po aq me rëndësi që ne të dimë se si ta marrim përgjigjen për lutjen tonë, të jemi dallues, të jemi syçelë, të jemi në gjendje ta shohim me pamje të qartë e ta kuptojmë me synim të qartë vullnetin dhe qëllimin e Perëndisë lidhur me ne."[16]

Presidenti Ajring tregoi: "Unë kam marrë përgjigje për lutjet. Ato përgjigje ishin më të qartat kur atë që unë doja, e bëja të heshtëte nga një nevojë mbisunduese për të ditur se ç'dëshironte Perëndia. Është në atë kohë që

përgjigjja nga një Atë i dashur Qiellor mund t'i thuhet mendjes nga zëri i qetë e i vogël dhe që mund të shkruhet në zemër."[17]

Teksa Shpëtimtari hyri në Kopshtin e Gjetsemanit, shpirti i Tij ishte jashtëzakonisht i hidhëruar, madje deri në vdekje. Në agoninë e Vet, i vetmi të cilit mund t'i drejtohej, ishte Ati i Tij. Ai u përgjërua: "Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë". Por Ai shtoi: "Megjithatë, jo si dua unë, por si do ti"[18]. Ndonëse pa mëkat, Shpëtimtari u thirr për të "vuajtur dhimbje dhe hidhërime dhe tundime të çdo lloji", përfshirë sëmundjet dhe lëngatat e popullit të Tij. "[Ai] vuan sipas mishit, që ai të mund të marrë përsipër mëkatet e popullit të tij, që të fshijë shkeljet e tyre, sipas fuqisë çliruese të tij."[19] Tri herë Ai u lut: "At[ë], u bëftë vullneti yt!"[20] Kupa nuk u largua. Në lutje të përulur e besnike, Ai u forcua që të shkonte përpara e ta përmbushte misionin e Tij hyjnor për t'u përgatitur për shpëtimin tonë, që ne të mund të pendoheshim, besonim, bindeshim dhe të mund t'i merrnim bekimet e përjetësisë.

Përgjigjet që marrim në lutje, mund të mos jenë ato që dëshirojmë. Por në kohë mundimesh, lutjet tona bëhen një litar shpëtimi me dashuri e mëshirë të dhembshur. Në përgjërimin tonë, ne mund të forcohemi që të shkojmë përpara e të përmbushim gjithçka për të cilën jemi shuguruar. Shenjtorëve të Tij, që po jetojnë në kohë të rrezikshme, Zoti u thotë: "Zemrat tuaja duhet të ngushëllohen . . . ; sepse gjithë mishi është në duart e mia; rrini të qetë dhe dijeni se unë jam Perëndi"[21].

Qoftë nëse lutemi më vete, me familjet tona, në kishë, në tempull ose kudo qofshim; qoftë nëse lutemi me zemër të thyer e shpirt të penduar duke kërkuar falje, urtësi qiellore, ose thjesht forcë për të duruar, ne lutemi

gjithnjë me zemrat plot, të hapura vazhdimisht përpara Perëndisë për mirëqenien tonë dhe mirëqenien e atyre rreth e përqark nesh. Dëshirat e sinqerta të shprehura në një frymë mirënjohjeje për bekime të bollshme dhe mirënjohje për mësimet e jetës na rrënjosin në zemër besim të patundur në Krisht, "një ndriçim . . . të shpresës dhe një dashuri për Perëndinë dhe për gjithë njerëzit"[22].

Lutja është dhuratë nga Perëndia. Ne kurrë nuk kemi pse të ndihemi të humbur apo vetëm. Unë dëshmoj se çdo çast i një lutjeje të çmuar mund të jetë kohë e shenjtë e kaluar me Atin tonë, në emrin e Birit, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Lluka 18:1–8; shih edhe Përkthimi prej Joseph Smith-it, Lluka 18:8 (te Lluka 18:8, *poshtëshënimi a* [te Bibla në anglisht]).
2. Romakëve 10:13.
3. Moroni 10:4.
4. Shih Gjoni 17:21–23. Shpëtimtari u lut që ne të bëheshim një me Atin dhe Birin e të bëheshim të përkryer. Ne fitojmë unitet me Atin dhe Birin teksa i besojmë fjalët e Krishtit dhe veprojmë me besim.
5. Mateu 7:7–8.
6. Jakob [Bibël] 1:5.
7. "Lutja Ësht' Dëshir' e Shpirtit", *Himne,* nr. 83.
8. Doktrina e Besëlidhje 20:17, 19.
9. Jakobi [LiM] 3:1–2.
10. Henry B. Eyring, "Families and Prayer", *Liahona*, shtator 2015, f. 4.
11. Veprat e Apostujve 4:12.
12. Shih Doktrina e Besëlidhje 93:19–20.
13. Shih Doktrina e Besëlidhje 45:3–5.
14. Doktrina e Besëlidhje 46:30.
15. Mormoni 9:28.
16. Melvin J. Ballard, "Our Channels of Power and Strength", *Improvement Era*, shtator 1923, f. 992; cituar në M. Russell Ballard, *Yesterday, Today, and Forever* (2015), f. 133.
17. Henry B. Eyring, "Write upon My Heart", *Liahona*, janar 2001, f. 100.
18. Mateu 26:39; shih edhe vargun 38.
19. Alma 7:11, 13.
20. Shih Mateu 26:39–44.
21. Doktrina e Besëlidhje 101:16.
22. 2 Nefi 31:20.

Nga Plaku Krejg C. Kristensen,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

"Një Shikues të Zgjedhur do të Ngre Unë"

Për shkak se Jozefi ishte një profet, ne kemi më shumë se një dritare në qiell – vetë dera për në përjetësi është hapur për ne.

Kur Moroni erdhi fillimisht te Jozef Smithi, ai paralajmëroi se "emri [i Jozefit] do të mbahej për mirë e për keq mes të gjitha kombeve"[1]. Ne e kemi parë përmbushjen e asaj profecie. Në luftën midis së mirës dhe së keqes, Rivendosja e ungjillit nëpërmjet Profetit Jozef Smith ka frymëzuar besimtarë që e ndjekin atë, si edhe ka provokuar antagonistë që luftojnë me tërbim kundër kauzës së Sionit dhe kundër vetë Jozefit. Kjo betejë nuk është e re. Ajo nisi fill pasi i riu Jozef hyri në Korijen e Shenjtë dhe vazhdon ende sot me vëmendje të shtuar në internet.

Vetë Zoti i shpalli Jozef Smithit:

"Skajet e tokës do të pyesin për emrin tënd dhe të marrët do të të përqeshin e ferri do të tërbohet kundër teje;

Ndërsa të pastrit në zemër dhe të urtët, dhe fisnikët, dhe të virtytshmit do të kërkojnë këshillë dhe autoritet dhe bekime vazhdimisht prej dorës tënde."[2]

Sot unë jap dëshminë time për të gjithë ata që kërkojnë ta kuptojnë më mirë misionin e shenjtë të Jozef Smith të Riut, Profetit të Rivendosjes.

Nuk kemi pse të jemi të ndrojtur për të dëshmuar për misionin e Jozefit si profet, shikues dhe zbulues, pasi Zoti gjithmonë ka vepruar nëpërmjet profetëve[3]. Për shkak të të vërtetave të rivendosura nëpërmjet Jozef Smithit, ne dimë shumë më tepër rreth Atit tonë Qiellor dhe Shpëtimtarit Jezu Krisht. Ne dimë për cilësitë e Tyre hyjnore, marrëdhënien e Tyre me njëri-tjetrin e me ne dhe planin e madh të shëlbimit që na lejon të kthehemi në praninë e Tyre.

Për Jozefin, Presidenti Brigam Jang shpalli: "Ishte dekretuar në këshillat e përjetësisë, shumë kohë më parë se të hidheshin themelet e tokës, se ai duhej të ishte njeriu, në periudhën e fundit ungjillore të kësaj bote, që do t'ia sillte fjalën e Perëndisë njerëzve dhe do të merrte plotësinë e çelësave dhe të fuqisë së Priftërisë të Birit të Perëndisë. Zoti e kishte ruajtur atë . . . [pasi ai] qe parashuguruar në përjetësi për të kryesuar këtë periudhë të fundit ungjillore."[4]

Në përgatitje për këtë punë të madhërishme, Jozef Smithi u lind në një familje të dashur, e cila provoi shumë nga barrët dhe sprovat e përditshme të jetës. Kur Jozefi filloi [të arrinte] pjekurinë, ndjenjat e tij kundrejt Perëndisë "ishin të thella dhe shpesh të fuqishme"[5] e prapëseprapë ai qe i pështjelluar nga idetë kontradiktore

fetare që jepeshin mësim nga predikuesit në kohën e tij. Për fat, i riu Jozef nuk i la pyetjet e veta ta ndalnin besimin e tij. Ai kërkoi përgjigje në Bibël dhe gjeti këtë këshillë: "Por në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia, që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar, dhe atij do t'i jepet"[6].

Jozefi kujtoi: "Kurrë ndonjë pjesë e shkrimit të shenjtë nuk erdhi më me fuqi në zemrën e një njeriu, sesa ky varg erdhi tek unë në këtë kohë. M'u duk se hyri me forcë të madhe në çdo ndjenjë të zemrës sime. Mendova për të herë pas here."[7]

Me besim të thjeshtë, Jozefi veproi sipas këtyre ndjenjave shpirtërore. Ai gjeti një vend të veçuar, u gjunjëzua "dhe fillo[i] t'i[a] tregoj[ë] dëshirat e zemrës [së tij] Perëndisë"[8]. Ka një fuqi të madhe në përshkrimin e Jozefit për atë që ndodhi:

"Unë pashë një shtyllë drite tamam mbi kokën time, më e shkëlqyeshme se dielli, e cila zbriti gradualisht derisa ra mbi mua.

. . . Kur drita pushoi mbi mua, unë pashë dy Personazhe, shkëlqimi dhe lavdia e të cilëve i kapërcejnë të gjitha përshkrimet, duke qëndruar mbi mua në ajër. Një prej tyre më foli, duke më thirrur në emër dhe tha, duke treguar tjetrin: *Ky është Biri Im i Dashur. Dëgjoje Atë!*"[9]

Jozef Smithi pa Perëndinë, Atin e Amshuar, dhe Jezu Krishtin, Shpëtimtarin dhe Shëlbuesin e botës. Ky ishte Vegimi i *Parë* i Jozefit. Gjatë viteve që pasuan, Jozefi përktheu Librin e Mormonit nëpërmjet dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë. Shumë qenie të tjera qiellore e vizituan atë, duke rivendosur të vërtetat dhe autoritetin që kishin humbur prej shekujsh. Këto komunikime hyjnore me Jozef Smithin hapën pragjet e qiellit dhe lavditë e përjetësisë për këndvështrimin tonë. Jeta e Jozefit qëndron si dëshmi që, nëse ndonjërit nga ne i mungon urtia, ne mund ta pyetim Perëndinë me besim dhe të marrim përgjigje – nganjëherë prej qenieve qiellore, por më shpesh me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë, i cili na flet nëpërmjet mendimeve dhe ndjenjave të frymëzuara.[10] Është nëpërmjet Frymës së Shenjtë që ne mund të "di[më] të vërtetën e të gjitha gjërave"[11].

Për shumë prej nesh, një dëshmi për Profetin Jozef Smith nis kur lexojmë Librin e Mormonit. E lexova për herë të parë Librin e Mormonit nga fillimi e gjer në fund kur isha një student i ri i seminarit herët në mëngjes. Me imagjinatën time të hovshme djaloshare, unë vendosa ta lexoja sikur të isha Jozef Smithi, duke i zbuluar të vërtetat në Librin e Mormonit për herë të parë. Kjo pati kaq ndikim në jetën time saqë unë vazhdoj ta lexoj Librin e Mormonit në po atë mënyrë. Shpesh vërej se ky veprim e thellon vlerësimin tim për Profetin Jozef dhe për të vërtetat e rivendosura në këtë libër të çmuar.

Për shembull, përfytyroni ndjenjat e Jozefit teksa përkthente fragmente rreth pagëzimit për heqjen e mëkateve. Jozefi, të cilit iu tha të mos bashkohej me asnjë nga kishat ekzistuese, natyrisht kishte pyetje për këtë ordinancë shpëtuese. Pyetjet e tij e bënë atë, edhe një herë, që të lutej dhe ajo lutje bëri që ai të vizitohej nga Gjon Pagëzori, i cili rivendosi Priftërinë Aarone dhe autoritetin për të pagëzuar.[12]

Ose merrni parasysh se si mund të jetë ndier Jozefi kur mësoi për herë të parë se Jezu Krishti vizitoi njerëzit në hemisferën perëndimore – që Ai i mësoi ata, u lut për ta, i shëroi të sëmurët, i bekoi fëmijët e tyre, iu dha autoritetin e priftërisë dhe administroi sakramentin për ta.[13] Jozefi mund të mos e ketë kuptuar për momentin, por ajo që ai mësoi për ordinancat dhe organizimin e Kishës së Krishtit në lashtësi, e përgatiti atë që ta ndihmonte më pas Zotin në rivendosjen e po të njëjtës Kishë në tokë.

Gjatë përkthimit të Librit të Mormonit, Jozefi dhe bashkëshortja e tij, Ema, vajtuan vdekjen e birit të tyre foshnjë. Në ato ditë predikuesit jepnin mësim rëndom se fëmijët që vdisnin pa u pagëzuar, do të dënoheshin përgjithnjë. Duke pasur këtë në mendje,

përfytyroni se si mund të jetë ndier Jozefi kur përktheu këto fjalë nga profeti Mormon: "Fëmijët e vegjël nuk kanë nevojë për pendim, as për pagëzim. . . . [Sepse] fëmijët e vegjël janë gjallë në Krisht, madje që nga krijimi i botës."[14]

Ndoshta fragmenti më magjepsës në Librin e Mormonit për të riun Jozef mund të ketë qenë kapitulli i tretë i 2 Nefit. Ky kapitull përmban një profeci të lashtë për një "shikues [të] zgjedhur", të cilin Zoti do ta ngrinte në ditët e mëvonshme – një shikues që quhej Jozef, i quajtur sikurse ati i tij. Ky profet i ardhshëm do të "vlerësohe[j] shumë" dhe do të bënte një punë "me vlerë të madhe" për popullin e tij. Ai do të ishte i "madh si Moisiu" dhe do t'i jepej "fuqi që t[ë] s[illte] fjalën [e Perëndisë]"[15]. Merrni parasysh se si duhet të jetë ndier Jozef Smithi kur kuptoi se kjo profeci ishte për *të*! Ai nuk po përkthente thjesht histori; ai po përkthente një vegim të ditëve të fundit, të Rivendosjes së mrekullueshme të ungjillit të Jezu Krishtit – *dhe vetë Jozefi do të ndihmonte në përmbushjen e tij*!

Sot, pothuajse 200 vjet më vonë, është e lehtë të shohësh se si është realizuar kjo profeci. Ne dimë për gjërat e mëdha që kreu Jozefi si profet i Zotit. Por kujtoni se, kur Jozefi e përktheu këtë profeci, ai kishte bërë pak nga gjërat që parashikuan profetët. Ai qe ende një djalosh te të 20-at. Kisha nuk ishte organizuar ende. Nuk kishte lagje apo degë, as misionarë dhe as tempuj. Pothuajse askush nuk kishte dëgjuar për Jozef Smithin dhe disa nga ata që kishin dëgjuar për të, e kundërshtonin aktivisht. Tani shikojeni punën e madhërishme që Zoti ka kryer nëpërmjet dorës së shërbëtorit të Tij Jozef, me gjithë kundërshtimin ndaj tij. A nuk është përmbushja e kësaj profecie një provë bindëse e thirrjes profetike të Jozef Smithit?

Për këdo që mund të jetë duke vënë në pikëpyetje dëshminë e tij për Jozef Smithin ose që po has vështirësi me informacione të pasakta, përgënjeshtruese apo sipërfaqësore mbi jetën dhe shërbesën e tij, unë ju ftoj të merrni parasysh frytet – bekimet e shumta që na kanë ardhur nëpërmjet misionit mrekullibërës të Jozef Smithit, Profetit të Rivendosjes.

Për shkak se Jozefi ishte një profet, zbulesat dhe profetët nuk janë më diçka e së shkuarës. "Dita e mrekullive" – e vegimeve, shërimeve dhe shërbesës së engjëjve – nuk ka reshtur[16].

Për shkak se Jozefi ishte një profet, secili prej nesh ka qasje në fuqinë dhe bekimet e priftërisë së shenjtë, përfshirë pagëzimin, dhuratën e Frymës së Shenjtë dhe sakramentin.

Për shkak se Jozefi ishte një profet, ne kemi bekimet dhe ordinancat e tempullit që na lidhin me Perëndinë, na bëjnë popullin e Tij dhe na tregojnë "fuqi[në] e perëndishmërisë", duke e bërë të mundur që një ditë ta "shoh[im] fytyrën e Perëndisë, madje Atit, dhe të jetoj[m]ë"[17].

Për shkak se Jozefi ishte një profet, ne e dimë se martesa dhe familja janë një pjesë thelbësore e planit të Perëndisë për lumturinë tonë. Ne e dimë se, nëpërmjet ordinancave dhe besëlidhjeve të tempullit, marrëdhëniet tona të dashura familjare mund të zgjasin përjetë.

Për shkak se Jozefi ishte një profet, ne kemi më shumë se një dritare në qiell – vetë dera për në përjetësi është hapur për ne. Ne mund ta njohim "të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që [Ai] ka dërguar"[18]. Jeta e përjetshme mund të jetë e jona.

Mbi të gjitha, për shkak se Jozefi ishte një profet, ne kemi dështmim pas dështmimi, dështmi pas dështmie se Jezu Krishti është Biri i Perëndisë dhe Shpëtimtari i botës. Ne kemi një zinxhir të pathyeshëm të dështmitarëve të veçantë të Jezu Krishtit, përfshirë profetin tonë sot, Presidentin Tomas S. Monson; këshilltarët në Presidencën e Parë dhe anëtarët e Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve. Dështmisë së tyre, unë i shtoj edhe dështminë time të përulur, por prapëseprapë të sigurt: Jezu Krishti jeton dhe e drejton Kishën e Tij. Jozef Smithi ishte dhe është Profeti i Rivendosjes. Priftëria dhe autoriteti i Perëndisë janë sërish mbi tokë. Shpallshim sypatrembur dështminë dhe mirënjohjen tonë për këtë profet, shikues dhe zbulues të mrekullueshëm të Zotit është lutja ime, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Joseph Smith – Historia 1:33.
2. Doktrina e Besëlidhje 122:1–2.
3. Shih Amos 3:7.
4. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News*, 26 tetor 1859, f. 266; shih edhe *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 580.
5. Joseph Smith – Historia 1:8.
6. Jakob [Bibël] 1:5.
7. Joseph Smith – Historia 1:12.
8. Joseph Smith – Historia 1:15.
9. Joseph Smith – Historia 1:16–17.
10. Shih Doktrina e Besëlidhje 8:2.
11. Moroni 10:5.
12. Shih Joseph Smith – Historia 1:68–72.
13. Shih 3 Nefi 11–20.
14. Moroni 8:11–12.
15. Shih 2 Nefi 3:6–15.
16. Shih Moroni 7:35–37; Nenet e Besimit 1:7.
17. Doktrina e Besëlidhje 84:21–22.
18. Gjoni 17:3.

Nga Plaku Huan A. Uceda,
i Të Shtatëdhjetëve

Zoti Jezu Krisht na Mëson të Lutemi

Kur luteni, a po luteni vërtet apo thjesht po thoni lutje?

Në vitin 1977, unë po shërbeja si misionar kohëplotë në Kusko të Perusë. Shoku im i misionit dhe unë morëm leje për t'i çuar të gjithë misionarët në zonën e Kuskos, në gërmadhat madhështore të Maçu-Piçut.

Nga fundi i vizitës sonë për te gërmadhat, disa nga misionarët deshën të shkonin në urën Inka, pjesë e një shtegu mali. Menjëherë, ndjeva në zemër Shpirtin që më përmbajti për të mos shkuar atje. Shtegu ishte në anë të malit me një greminë prej 610 metrash. Në disa zona shtegu ishte aq i ngushtë sa për të kaluar vetëm një njeri. Shoku im i misionit dhe unë u thamë atyre se nuk duhej të shkonim në urën Inka.

Sidoqoftë, misionarët ngulën këmbë që të shkonim. Lutjet u bënë më kërkuese dhe pavarësisht nga ajo që më kishte treguar Shpirti, iu dorëzova presionit të shokëve të mi dhe u thashë atyre se do ta vizitonim urën por vetëm nëse do të bënim shumë kujdes.

Ne hymë te shtegu që të çon në urën Inka me mua në fund të grupit, dhe në fillim secili eci me ngadalë, siç ramë dakord. Më pas, misionarët filluan të ecnin shumë shpejt e madje vraponin. Ata i shpërfillën thirrjet e mia për

të ngadalësuar. U ndjeva i detyruar të mbaja ritmin e tyre, për t'u thënë se duhej të ktheheshim prapa. Isha larg tyre dhe më duhej të vrapoja shpejt që të mbaja ritmin me ta.

Teksa mora një kthesë, në një kalim tepër të ngushtë për të ecur dy veta, ndesha një misionar që rrinte palëvizur me shpinë nga shkëmbinjtë. E pyeta atë se përse po qëndronte aty. Ai më tha se kishte marrë një mbresë për të qëndruar në atë vend për një çast dhe se unë duhej të vazhdoja.

Ndjeva ngutjen për t'i arritur ata përpara nesh, kështu që ai më ndihmoi ta kaloja atë dhe qeshë në gjendje të shkoja pak më përpara shtegut. Vërejta se toka ishte e mbushur plot gjelbërim. E vura me vendosmëri këmbën e djathtë në tokë, kur kuptova, teksa po bija, se nuk kishte tokë poshtë gjelbërimit. Me dëshpërim u kapa tek disa degë që ishin poshtë shtegut. Për një çast munda të shihja poshtë, afro 610 metra poshtë meje, lumin Urubamba që kalon përgjatë Luginës së Shenjtë të inkasve. Ndjeva sikur po më linte fuqia dhe ishte thjesht çështje kohe përpara se të mos mundja më të mbahesha. Në atë çast, u luta shumë fort. Ishte një lutje shumë e shkurtër. Hapa gojën dhe thashë: "Atë, më ndihmo!"

Degët nuk ishin aq të forta sa ta mbanin peshën e trupit tim. E dija se fundi ishte afër. *Pikërisht* në çastin që isha gati për të rënë, ndjeva një dorë të fortë të më zinte për krahu dhe të më tërhiqte lart. Me atë ndihmë, unë isha në gjendje të vazhdoja të përpiqesha për të hipur sërish në shteg. Misionari që kishte qëndruar prapa, ishte ai që më shpëtoi.

Por në të vërtetë Ati ynë në Qiell më shpëtoi. Ai e dëgjoi zërin tim. E kisha dëgjuar zërin e Shpirtit tri herë përpara që më thoshte të mos shkonim në urën Inka, por nuk iu binda atij zëri. Isha i tronditur, isha i zbehtë dhe nuk dija ç'të thoja. Më pas m'u kujtua se misionarët e tjerë ishin përpara nesh dhe kështu që ne shkuam t'i kërkonim derisa i gjetëm dhe u thamë se ç'më kishte ndodhur.

Ne u kthyem në Maçu-Piçu me shumë kujdes dhe në heshtje. Gjatë kthimit unë qëndrova i heshtur dhe më erdhi në mendje ideja se Ai i kishte kushtuar vëmendje zërit tim porse unë nuk i kushtova vëmendje zërit të Tij. Pata një dhembje të fortë në zemrën time ngaqë nuk iu binda zërit të Tij dhe në të njëjtën kohë një ndjenjë të thellë mirënjohjeje për mëshirën e Tij. Ai nuk e ushtroi drejtësinë e Tij mbi mua por, me mëshirën e Tij të madhe, Ai më shpëtoi jetën (shih Alma 26:20).

Në fund të ditës, kur ishte koha për lutjen time vetjake, iu luta me zemër "Ati[t] të mëshir[a]ve dhe Perëndi[së së] çdo ngushëllimi" (2 Korintasve 1:3). U luta "me një zemër të sinqertë, me qëllim të vërtetë duke pasur besim në Krisht" (Moroni 10:4).

Herët në mëngjesin e po asaj dite, unë isha lutur me buzë dhe, kur isha gati të vdisja, iu luta Atij me zemër. Në këtë pikë unë meditova për jetën time. Zbulova se, në shumë raste, Ati ynë në Qiell kishte qenë kaq i mëshirshëm me mua. Ai më kishte dhënë shumë mësime atë ditë në Maçu-Piçu dhe në Kusko të Perusë. Një nga mësimet më madhështore ishte se unë duhet që gjithmonë, gjithmonë, të lutem "me një zemër të sinqertë, me qëllim të vërtetë duke [ushtruar] besim në Krisht".

Në një rast Zoti Jezu Krisht "ndodhej në një vend dhe lutej" dhe "si mbaroi, një nga dishepujt e tij i tha: Zot na mëso të lutemi" (Lluka 11:1). Më pas, Ai u mësoi dishepujve të Tij si të luteshin. Dhe sot Ai ju mëson juve dhe mua që të lutemi teksa e shohim Atë në mendjen tonë duke u lutur në Gjetseman e duke thënë: "Megjithatë mos u bëftë vullneti im, por yti" (Lluka 22:42). Kur luteni, a doni vërtet, me sinqeritet që "mos u bëftë vullneti im, por yti"?

Pali përshkruan se si Jezusi u lut "në ditët e mishit të tij", veçanërisht në Gjetseman: "Me klithma të larta dhe me lot, i ofroi lutje dhe urata atij që mund ta shpëtonte nga vdekja, dhe u dëgjua për shkak të frikës së tij nga Perëndia" (Hebrenjve 5:7). Kur luteni, a po luteni vërtet apo thjesht po thoni lutje? A jeni sipërfaqësorë në lutjet tuaja?

Jezusi u lut fort dhe foli me Atin e Tij. "Edhe Jezusi u pagëzua; dhe ndërsa po lutej, qielli u hap" (Lluka 3:21). Kur ju luteni, a ndiheni sikur qielli është hapur? Kur ka qenë hera e fundit që e ndiet atë lidhje me qiellin?

Jezusi e përgatiti Veten për të marrë vendime të rëndësishme duke iu lutur Atit të Tij.

“Ai shkoi në mal për t’u lutur, dhe e kaloi natën duke iu lutur Perëndisë.

Dhe kur zbardhi dita, thirri pranë vetes dishepujt e vet dhe zgjodhi prej tyre dymbëdhjetë” (Lluka 6:12–13).

A e përgatitni ju veten për të marrë vendime të rëndësishme duke iu lutur Atit tuaj Qiellor? A e përgatitni veten tuaj për çastin e lutjes?

Kur Jezusi erdhi në kontinentin amerikan, Ai u mësoi njerëzve të luteshin. “Dhe Jezusi u tha atyre: Vazhdoni të luteni; megjithëse ata nuk pushuan së luturi” (3 Nefi 19:26).

Jezusi na fton të “lut[emi] gjithmonë” (DeB 10:5). Jezusi e di se Ati ynë Qiellor dëgjon dhe na jep atë që është më e mira për ne. Përse vallë ndonjëherë ne nuk duam ta marrim? Përse?

Pikërisht në çastin kur themi: “Atë në Qiell”, Ai i dëgjon lutjet tona dhe është i ndjeshëm ndaj nesh dhe nevojave tona. Dhe kështu që sytë e Tij dhe veshët e Tij tani janë të lidhura me ju. Ai e lexon mendjen tonë dhe e ndjen zemrën tonë. Ju nuk mund t’i fshihni asgjë Atij. Tani, gjëja e mrekullueshme është se Ai do t’ju shohë me sytë e dashurisë dhe mëshirës – dashuri dhe mëshirë që ne nuk mund ta kuptojmë plotësisht. Por dashuria dhe mëshira janë me Të pikërisht në çastin kur thoni: “Atë në Qiell”.

Kështu që çasti i lutjes është një çast shumë, shumë i shenjtë. Ai nuk është një njeri që të thotë: “Jo, nuk do të të dëgjoj tani, sepse ti vjen tek unë vetëm kur je në telashe”. Vetëm njeriu e bën këtë. Ai nuk është një njeri që të thotë: “Oh, ju nuk mund ta përfytyroni se sa i zënë jam tani”. Vetëm njeriu e thotë këtë.

Shpresa dhe lutja ime është që të gjithë ne të mund të lutemi sikurse Jezusi na ka mësuar të lutemi, në emrin e Zotit Jezu Krisht, amen. ■

Nga Plaku J. Devn Kornish,
i Të Shtatëdhjetëve

A Jam Mjaftueshëm i Mirë? A do t’ia Dal?

Nëse me të vërtetë do të përpiqeni dhe nuk do të përligjeni ose ngrini krye – duke u penduar shpesh dhe duke u lutur për hirin – ju me siguri do të jeni “mjaftueshëm [të] mirë”.

Motra e vëllezër të dashur, çfarë bekimi është për ne që të mblidhemi për të marrë mësim nga shërbëtorët e Zotit! A nuk është e mrekullueshme se në sa mënyra Ati ynë i dashur Qiellor na drejton dhe na bekon? Ai dëshiron vërtet që ne të kthehemi në shtëpi.

Nëpërmjet një sërë mëshirash të dhembshura kur isha një mjek i ri që vjen nga shkolla e mjekësisë, unë u pranova për trajnim në pavijonin e pediatrisë, në një program të ngjeshur e konkurrues. Kur i takova praktikantët e tjerë, u ndjeva si më pak inteligjenti dhe më pak i përgatituri nga të gjithë ata. Mendova se nuk kishte asnjë mundësi që të mund të matesha me pjesën tjetër të grupit.

Në fillim të muajit tonë të tretë, isha ulur në sektorin e infermierisë në spital një natë vonë, duke kaluar nga ngashërimi me vete te dremitja ndërsa përpiqesha të shkruaja fletën e shtrimit për një djalë të vogël me pneumoni. Nuk isha ndjerë kurrë aq i shkurajuar në jetën time. Nuk e kisha fare idenë se si ta trajtoja pneumoninë te një 10-vjeçar. Nisa të pyetja veten se çfarë po bëja atje.

Pikërisht në atë çast, një nga specializantët e vitit të fundit vendosi dorën mbi shpatullën time. Më pyeti se si po ia kaloja dhe unë i zbraza gjithë zemërimin dhe frikën time. Përgjigjja e tij më ndryshoi jetën. Ai më tha se sa krenar ishte ai dhe të gjithë specializantët e tjerë të vitit të fundit për mua dhe se si ata mendonin se unë do të bëhesha një mjek i shkëlqyer. Me pak fjalë, ai besoi tek unë në një kohë kur unë madje as që besoja te vetja.

Sikurse me vetë përvojën time, anëtarët tanë shpesh pyetin: “A jam mjaftueshëm i mirë si person?” ose “A do t’ia dal vërtet për në mbretërinë çelestiale?” Sigurisht që nuk ka gjëra të tilla si “të qenit mjaftueshëm i mirë”. Asnjëri prej nesh nuk mund ta “fitojë” ose “meritojë” ndonjëherë shpëtimin e vet, por është diçka e zakonshme të vrasim mendjen nëse pranohemi përpara Zotit, që është mënyra se si unë i kuptoj këto pyetje.

Ndonjëherë, kur marrim pjesë në Kishë, ne shkurajohemi madje edhe nga ftesat e sinqerta për t’u përmirësuar. Në heshtje mendojmë: “Nuk mund t’i bëj të gjitha këto gjëra” ose “Asnjëherë nuk do

të jem aq i mirë sa të gjithë këta njerëz". Ndoshta ndihemi njëlloj siç u ndjeva unë në spital atë natë.

Ju lutem, vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, ne duhet të reshtim së krahasuari veten tonë me të tjerët. Ne e stërmundojmë veten tonë pa qenë nevoja duke konkurruar dhe duke u krahasuar. Në mënyrë të gabuar ne e gjykojmë denjësinë vetjake nëpërmjet *gjërave* që vërtet i kemi ose nuk i kemi, dhe nëpërmjet *opinioneve të të tjerëve*. Nëse duhet të krahasohemi, le të krahasojmë mënyrën se si ishim në të kaluarën me mënyrën se si jemi sot – dhe madje me mënyrën se si duam të jemi në të ardhmen. Opinioni i vetëm që ka rëndësi për ne, është ai që Ati ynë Qiellor mendon për ne. Ju lutem, kërkojini Atij me sinqeritet se çfarë mendon për ju. Ai do të na dojë dhe qortojë por kurrë nuk do të na shkurajojë; kjo është dredhia e Satanit.

Më lejoni të jem i drejtpërdrejtë dhe i qartë. Përgjigjet për pyetjet: "A jam mjaftueshëm i mirë" dhe "A do t'ia dal?" janë "Po! Ju do të jeni mjaftueshëm të mirë" dhe "Po, ju do t'ia dilni për sa kohë që vazhdoni të pendoheni dhe nuk përligjeni ose ngrini krye". Perëndia i qiellit nuk është një arbitër i pashpirt që kërkon çdo justifikim për të na nxjerrë jashtë loje. Ai është Ati ynë përsosurisht i dashur, i cili dëshiron më shumë se çdo gjë tjetër që t'i ketë të gjithë fëmijët e Tij sërish në shtëpi dhe të jetojnë me Të si familje përgjithmonë. Ai njëmend dha Birin e Tij të Vetëmlindur që ne të mos humbasim por të kemi jetë të përjetshme![1] Ju lutem besoni dhe ju lutem merrni shpresë e ngushëllim nga kjo e vërtetë e përjetshme. Ati ynë Qiellor synon që ne t'ia dalim! Kjo është vepra e Tij dhe lavdia e Tij.[2]

Më pëlqen mënyra se si Presidenti Gordon B. Hinkli e jepte mësim këtë parim. Në disa raste e kam dëgjuar të thotë: "Vëllezër e motra, ajo që pret Zoti nga ne, është të përpiqemi, por ju duhet që *me të vërtetë* të përpiqeni!"[3]

"Të përpiqesh me të vërtetë" do të thotë të bësh më të mirën që mundesh, duke kuptuar se ku ne kemi nevojë të përmirësohemi dhe pastaj të përpiqesh sërish. Duke e bërë këtë vazhdimisht, ne vijmë edhe më pranë Zotit, ne e ndiejmë Shpirtin e Tij përherë e më shumë[4] dhe marrim më shumë nga hiri ose ndihma e Tij.[5]

Ndonjëherë, mendoj se ne nuk e kuptojmë se sa shumë Zoti do që të na ndihmojë. I pëlqej pa masë fjalët e Plakut Dejvid A. Bednar, i cili tha:

"Shumë prej nesh e kuptojnë qartësisht se Shlyerja është për mëkatarët. Megjithatë, nuk jam aq i sigurt se ne e dimë dhe kuptojmë se Shlyerja është edhe për shenjtorët. . . .

. . . Shlyerja na ofron ndihmë për t'i mposhtur dhe shmangur gjërat e këqija dhe për të bërë mirë e për t'u bërë të mirë. . . .

'. . . *Është me anë të hirit të Zotit që individët . . . marrin forcë dhe ndihmë për të bërë vepra të mira që përndryshe nuk do ishin në gjendje t'i [bënin]. . . . Ky hir është një fuqi ndihmuese . . .*' [Bible Dictionary, "Grace"; theksimi i shtuar] . . . ose mbështetja qiellore që i duhet dëshpërimisht secilit prej nesh për t'u kualifikuar për mbretërinë çelestiale."[6]

Gjithçka që duhet të bëjmë për ta marrë këtë ndihmë qiellore, është ta kërkojmë atë dhe më pas të veprojmë sipas nxitjeve të drejta që marrim.

Lajmi i mirë është që, nëse jemi penduar me sinqeritet, mëkatet tona të mëparshme nuk do të na pengojnë nga të qenit i ekzaltuar. Moroni na tregon për shkelësit në kohën e tij: "Por, kurdoherë që pendoheshin dhe kërkonin ndjesë me dëshirë të sinqertë, ata faleshin"[7].

Dhe Vetë Zoti tha për mëkatarin:

"Në qoftë se i rrëfen mëkatet e tij para teje dhe meje dhe pendohet me çiltërsinë e zemrës së tij, atë do ta falësh; dhe unë do ta fal atë gjithashtu.

Po, dhe kurdo që njerëzit e mi pendohen, unë do t'ua fal shkeljet që kanë bërë kundër meje."[8]

Nëse do të pendohemi me sinqeritet, Perëndia njëmend do të na falë edhe kur kemi kryer të njëjtin mëkat vazhdimisht. Ashtu siç tha Plaku Xhefri R. Holland: "Pavarësisht shumë shanseve që mendoni se keni humbur, pavarësisht gabimeve të shumta që ndieni se keni bërë . . . , ju dëshmoj

se *nuk* keni shkuar përtej shtrirjes së dashurisë hyjnore. Nuk është e mundur që ju të zhyteni më poshtë se drita e pafundme e Shlyerjes së Krishtit që shkëlqen."[9]

Kjo nuk do të thotë në asnjë mënyrë se mëkati është i pranueshëm. Mëkati gjithmonë ka pasoja. Mëkati gjithmonë dëmton dhe lëndon si mëkatarin edhe ata që preken prej mëkateve të tij apo të saj. Dhe pendimi i vërtetë nuk është asnjëherë i lehtë.[10] Për më tepër, ju lutem kuptojeni se, ndonëse Perëndia e largon fajin dhe njollën e mëkateve tona kur pendohemi me sinqeritet, Ai mund të mos i largojë menjëherë të gjitha pasojat e mëkateve tona. Ndonjëherë ato qëndrojnë me ne për gjithë jetën tonë. Dhe lloji më i keq i mëkatit është mëkati i paramenduar, kur një person thotë: "Unë mund të mëkatoj tani dhe të pendohem më vonë". Unë besoj se kjo është një tallje e rëndë me sakrificën dhe vuajtjet e Jezu Krishtit.

Vetë Zoti shpalli: "Sepse unë, Zoti, nuk mund ta shoh mëkatin as me shkallën më të vogël të lejimit"[11].

Dhe Alma deklaroi: "Vër re, unë të them se ligësia kurrë nuk ka qenë lumturi"[12].

Një nga arsyet pse deklarata e Almës është veçanërisht e vërtetë është se, kur mëkati përsëritet, ne e largojmë veten nga Shpirti, shkurajohemi dhe pastaj reshtim së penduari. Por unë e përsërit, për shkak të Shlyerjes së Shpëtimtarit, ne mund të pendohemi dhe të falemi plotësisht, për sa kohë që pendimi ynë është i sinqertë.

Ajo që nuk mund të bëjmë, është të përligjemi në vend që të pendohemi. Shfajësimi i vetes për mëkatet tona nuk do të funksionojë kur themi: "Perëndia e di që thjesht është shumë e vështirë për mua, ndaj Ai më pranon siç jam". "Të përpiqesh me të vërtetë" nënkupton që ne vazhdojmë të përpiqemi ndërsa e arrijmë plotësisht standardin e Zotit, i cili përcaktohet qartësisht te pyetjet që na bëhen me qëllim që të marrim një rekomandim tempulli.

Gjëja tjetër që me siguri do të na mbajë larg qiellit dhe do të na veçojë nga ndihma që na duhet tani, është ngritja krye. Nga libri i Moisiut, ne mësojmë se Satani u dëbua nga qielli ngaqë ngriti krye.[13] Ne ngremë krye sa herë që themi brenda vetes: "Nuk kam nevojë për Perëndinë dhe nuk kam pse të pendohem".

Si një pediatër reanimator unë e di se, nëse një njeri e refuzon në mënyrë të papërshtatshme trajtimin për të shpëtuar jetën, kjo mund të çojë në mënyrë të panevojshme drejt vdekjes fizike. Në mënyrë të ngjashme, kur ne ngremë krye kundër Perëndisë, ne refuzojmë ndihmën dhe shpresën tonë të vetme, i cili është Jezu Krishti, gjë që çon drejt vdekjes shpirtërore. Asnjëri nga ne nuk mund ta bëjë këtë me fuqinë vetjake. Asnjëri nga ne nuk do të jetë ndonjëherë "mjaftueshëm i mirë" veçse nëpërmjet meritave dhe mëshirës së Jezu Krishtit[14], por, për shkak se Perëndia e respekton lirinë tonë të zgjedhjes, ne gjithashtu nuk mund të shpëtohemi pa u përpjekur vetë. Kjo është mënyra se si funksionon drejtpeshimi midis hirit dhe veprave. Ne mund të kemi shpresë te Krishti sepse Ai dëshiron të na ndihmojë dhe të na ndryshojë. Në fakt, Ai tashmë po ju ndihmon. Thjesht ndaloni e reflektoni dhe dallojeni ndihmën e Tij në jetën tuaj.

Unë ju dëshmoj se, nëse me të vërtetë do të përpiqeni dhe nuk do të përligjeni ose ngrini krye – duke u penduar shpesh dhe duke u lutur për hirin ose ndihmën e Krishtit – ju me siguri do të jeni "mjaftueshëm [të] mirë", që do të thotë, pranoheni përpara Zotit; ju do t'ia dilni për në mbretërinë çelestiale, duke qenë të përsosur në Krisht; dhe ju do të merrni bekimet, lavdinë dhe gëzimin që Perëndia dëshiron për secilin nga fëmijët e Tij të çmuar – përfshirë në veçanti ju dhe mua. Unë dëshmoj se Perëndia jeton dhe dëshiron që ne të kthehemi në shtëpi. Unë dëshmoj se Jezusi jeton. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Gjoni 3:16.
2. Shih Moisiu 1:39.
3. Kjo shprehje fjalë për fjalë nga Presidenti Hinkli, nuk shfaqet e shtypur, por është regjistruar sa vijon: "Thjesht bëni më të mirën që mundeni, por sigurohuni që është më e mira juaj" ("A Challenging Time—a Wonderful Time", *Teaching Seminary: Preservice Readings* [Manual i Sistemit Arsimor të Kishës, 2004], f. 18). Ai gjithashtu tha: "Ju lutem, mos e mërzitni veten me mendime rreth dështimit. Mos vendosni synime që janë shumë larg kapacitetit tuaj për t'i arritur. Thjesht bëni atë që mund të bëni, në mënyrën më të mirë që dini, dhe Zoti do ta pranojë përpjekjen tuaj" ("Rise to the Stature of the Divine within You", *Ensign*, nëntor 1989, f. 96).
4. Shih Doktrina e Besëlidhje 50:24.
5. Shih Ethëri 12:27.
6. Dejvid A. Bednar, "Shlyerja dhe Udhëtimi i Vdekshmërisë", *Liahona*, prill 2012, f. 14–15.
7. Moroni 6:8.
8. Mosia 26:29–30.
9. Xhefri R. Holland, "Punëtorët në Vresht", *Liahona*, maj 2012, f. 33.
10. Shih Doktrina e Besëlidhje 19:15–19.
11. Doktrina e Besëlidhje 1:31.
12. Alma 41:10.
13. Shih Moisiu 4:3.
14. Shih 2 Nefi 2:6–8.

Nga Plaku Nil L. Andersen,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Një Dëshmitar i Perëndisë

Sugjeroj që ju të hiqni dorë prej të ndierit fajtorë rreth ndonjë pamjaftueshmërie që mendoni se e keni në shpërndarjen e ungjillit. Në vend të kësaj, lutuni që "të qëndroni si [një dëshmitar i] Perëndisë". Kjo është një nxitje shumë më e fortë sesa faji.

Shumë prej veprës së rëndësishme të Perëndisë është e padallueshme nga sytë e botës. Shekulli i gjashtë para Krishtit solli mendimtarë mjaft të respektuar, të tillë si Konfuci në Kinë dhe Buda në Indinë Lindore, por fuqia e priftërisë së Perëndisë ishte mbi Danielin, profetin që po jetonte në robëri gjatë mbretërimit të mbretit babilonas, Nebukadnetsarit.

I shqetësuar nga një ëndërr natën, mbreti Nebukadnetsar kërkoi që magjistarët dhe astrologët t'ia tregonin si atë që kishte ëndërruar, ashtu dhe interpretimin e ëndrrës. Sigurisht, ata nuk mund t'ia tregonin mbretit atë që kishte ëndërruar, dhe kundërshtuan. "Nuk ka njeri mbi tokë që mund ta [bëjë këtë, as ndonjë mbret që do ta kërkonte] një gjë të tillë."[1] Mbreti Nebukadnetsar u tërbua nga dështimi i tyre dhe me zemërim shpalli se të gjithë këshilltarët e tij do të vriteshin.

Danieli, njëri nga njerëzit e ditur të mbretit, u lut për "mëshirë[n e] Perëndisë . . . lidhur me këtë sekret"[2].

Një mrekulli ndodhi. Sekreti i asaj që kishte ëndërruar mbreti, iu zbulua Danielit.

Danielin e çuan para mbretit. "A je i zoti të më bësh të njohur ëndrrën që pashë dhe interpretimin e saj?"

Danieli u përgjigj:

"Njerëzit e urtë, as . . . astrologët, as . . . magjistarët [nuk mund të të tregojnë atë që ke ëndërruar]. . . .

Por ka një Perëndi në qiell që [mund t'i zbulojë këto gjëra dhe Ai] i ka bërë të njohur mbretit Nebukadnetsar atë që do të ndodhë ditët e fundit. . . .

Perëndia i qiellit", tha Danieli, "do të nxjerrë një mbretëri, [një gur të shkëputur jo nga dora e njeriut, që do të bëhet një mal i madh e do të mbushë tërë tokën, për të mos u] shkatërr[uar] kurrë . . . [por për të] ekzist[uar] përjetë.

. . . Ëndrra", tha Danieli, "është e vërtetë dhe interpretimi . . . i sigurt."[3]

Me ëndrrën e tij të shpjeguar dhe të interpretuar, mbreti foli me guxim: "Perëndia juaj është Perëndia i perëndive, Zoti i mbretërve"[4].

Nga ndërhyrja e mrekullueshme e Perëndisë, Danielit i erdhi e ardhmja e profetizuar e ungjillit të Jezu Krishtit që po i rivendosej tokës, një mbretëri që do të mbushte tërë tokën, "[për të mos u] shkatërr[uar] kurrë . . . [por për të] ekzist[uar] përjetë".

Numri i anëtarëve të Kishës në ditët e mëvonshme do të jetë relativisht i paktë, siç profetizoi Nefi, por ata do të jenë mbi tërë faqen e tokës dhe fuqia dhe ordinancat e priftërisë do të jenë në dispozicion për të gjithë ata që i dëshirojnë ato, duke mbushur tokën siç paratregoi Danieli.[5]

Në vitin 1831 Profeti Jozef Smith mori këtë zbulesë: "Çelësat e mbretërisë së Perëndisë [dhe të mbledhjes së Izraelit nga të katër anët e tokës] i jepen njeriut në tokë dhe që atje do të përhapet ungjilli deri në fundet e dheut, ashtu si guri që shkëputet pa duar nga mali, do të përhapet derisa të ketë mbushur tërë tokën"[6].

Një Përgjegjësi që Kemi Ne

Mbledhja e Izraelit është një mrekulli. Është si një figurë formuese e stërmadhe pjesëzat përbërëse të së cilës do të vendosen në vendin e tyre përpara ngjarjeve të lavdishme të Ardhjes së Dytë. Ashtu siç mund të jemi ne të pështjelluar nga një mal me pjesëza të figurës formuese, shenjtorët e hershëm duhet ta kenë parë porosinë e tyre për t'ia çuar ungjillin e rivendosur të gjithë botës, si një detyrë pothuajse të pamundshme. Por ata filluan, një njeri me një pjesëz formuese njëra pas tjetrës, duke gjetur këndet e drejtë, duke vepruar për t'i dhënë formën e duhur kësaj vepre hyjnore. Pak e nga pak, guri i shkëputur jo nga dora e njeriut filloi të përhapet; nga qindra në mijëra, në dhjetëra mijëra dhe tani, miliona shenjtorë besëlidhës të ditëve të mëvonshme anembanë çdo kombi po i bashkojnë pjesët formuese të kësaj vepre të mrekullueshme dhe një çudie.

Secili prej nesh është një pjesëz e figurës formuese dhe secili prej nesh ndihmon për të vënë në vend pjesëzat e tjera thelbësore. Ju jeni të rëndësishëm në këtë kauzë të madhërishme. Pamja përpara nesh është e qartë tani. Ne mund ta shohim se mrekullia po vazhdon dhe dora e Zotit po na udhërrëfen teksa i plotësojmë vendet që kanë mbetur bosh. Atëherë, "Jehovai i Madh [do] të thotë puna u krye"[7] dhe Ai do të kthehet në madhështi e lavdi.

Presidenti Tomas S. Monson ka thënë: "Tani është koha që anëtarët dhe misionarët të bashkohen së bashku, të punojnë së bashku . . . për t'i sjellë shpirtra Atij. . . . Ai do të na ndihmojë në punët tona nëse ne vërtet do të veprojmë me besim për ta përmbushur punën e Tij."[8]

Përgjegjësia e caktuar në mënyrë hyjnore, e cila dikur qëndronte mbi supet e misionarëve kohëplotë, tani qëndron mbi ne të gjithë. Ne të gjithë dëshirojmë ta shpërndajmë ungjillin e rivendosur dhe fatmirësisht mijëra njerëz po pagëzohen çdo javë. Por edhe me këtë bekim të mrekullueshëm, shqetësimi ynë për vëllezërit e motrat tona dhe dëshira jonë për ta kënaqur Perëndinë sjellin një ngutje detyruese për ta shpërndarë e forcuar mbretërinë e Perëndisë anembanë botës.

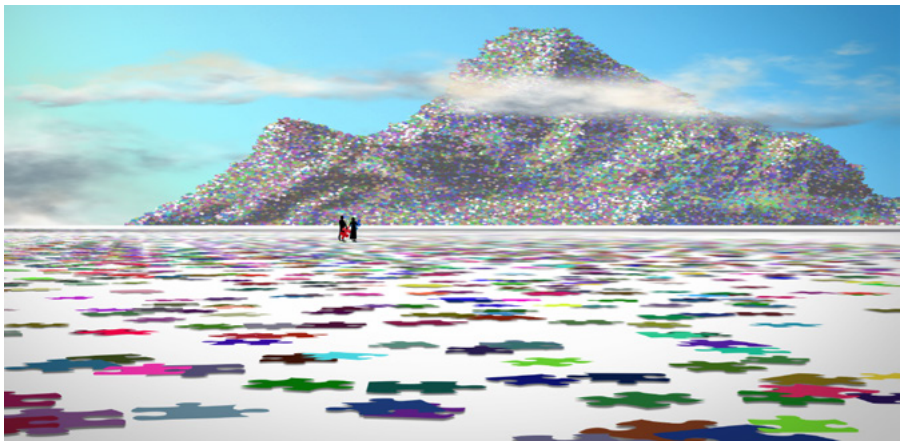

Mbledhja e Izraelit është si një figurim i stërmadh, pjesëzat formuese të të cilit do të vendosen në vendin e tyre përpara ngjarjeve të lavdishme të Ardhjes së Dytë. Secili prej nesh është një pjesëz e figurimit dhe secili prej nesh ndihmon për të vënë në vend pjesëzat e tjera të rëndësishme.

Kufijtë e Fajit

Edhe me një dëshirë të fortë për ta shpërndarë ungjillin, ju mund të mos jeni aq të gëzuar nga suksesi i përpjekjeve tuaja të mëparshme. Ju mund të ndiheni sikurse më tha një mik: "Kam folur me familjen tonë dhe miqtë tanë rreth Kishës, por pak veta kanë shprehur ndonjë interes dhe, me secilin mospranim, jam bërë më ngurrues. E di se duhet të bëj më shumë, por kam ngelur në vend dhe gjithçka që ndiej, është një faj i pamasë."

Le të shohim nëse mund të ndihmoj.

Faji luan një rol të rëndësishëm pasi na ndërgjegjëson kundrejt ndryshimeve që nevojitet të bëjmë, por ka kufij se deri ku do të na ndihmojë faji.

Faji është si një bateri në një makinë që vihet në lëvizje nga benzina. Mund ta ndezë makinën, ta vërë në lëvizje motorin dhe t'u japë energji dritave, por nuk do ta sigurojë benzinën për udhëtimin e gjatë përpara nesh. E vetme, bateria nuk është e mjaftueshme. Dhe po ashtu nuk është as faji.

Sugjeroj që ju të hiqni dorë prej të ndierit fajtorë rreth ndonjë pamjaftueshmërie që mendoni se e keni në shpërndarjen e ungjillit. Në vend të kësaj, lutuni sikurse dha mësim Alma, që "të qëndroni si [një] dëshmitar [i] Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha gjërat dhe në të gjitha vendet . . . që [të tjerët] të mund të shëlb[ohen] nga Perëndia dhe të numërohen me ata të ringjalljes së parë, [dhe] të ken[ë] jetën e përjetshme"[9]. Kjo është një nxitje shumë më e fortë sesa faji.

Të jemi një dëshmitar i Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha vendet

pasqyron si mënyrën se si jetojmë ashtu edhe mënyrën se si flasim.

Jini të çiltër rreth besimit tuaj në Krishtin. Kur rasti paraqitet, flisni për jetën e Tij, mësimet e dhëna prej Tij dhe dhuratën e Tij të pakrahasueshme për gjithë njerëzimin. Tregoni për të vërtetat e Tij të fuqishme nga Libri i Mormonit. Ai na ka dhënë këtë premtim: "Kushdo që do të më rrëfenjë përpara njerëzve, [atë] unë do ta rrëfejë përpara Atit tim që është në qiej"[10]. Unë premtoj se, teksa luteni shpesh dhe sinqerisht për mundësi që të "qëndroni si një dëshmitar", ato mundësi do të vijnë dhe ata që kërkojnë më shumë dritë e dituri, do të vendosen përpara jush. Teksa iu përgjigjeni nxitjeve shpirtërore, Fryma e Shenjtë do t'i përçojë fjalët tuaja në zemrën e tjetrit dhe një ditë Shpëtimtari do t'ju rrëfejë përpara Atit të Tij.

Një Përpjekje e Përbashkët

Puna shpirtërore për ta ndihmuar dikë që të hyjë në mbretërinë e Perëndisë është një përpjekje në grup. Përfshijini misionarët sa më shpejt që të mundeni dhe lutuni për ndihmë qiellore. Por mbani mend, koha e kthimit të dikujt në besim nuk është tërësisht në dorën tuaj.[11]

Kamla Persandi ishte nga ishulli Mauricius dhe po frekuentonte shkollën mjekësore në Bordo të Francës, kur ne u takuam me të në shkurt të vitit 1991. Ishim lutur si familje që të ishim në gjendje ta ndanim ungjillin me dikë që po e kërkonte të vërtetën, dhe i dhamë asaj mësim në shtëpinë tonë. Pata privilegjin që të kryeja pagëzimin e saj, por ne nuk ishim ndikimet më domethënëse që Kamla të bashkohej me Kishën. Miq, misionarë dhe madje anëtarë të familjes kishin qenë "dëshmitarë të Perëndisë" në mëmëdheun e saj dhe, një ditë në Francë, kur ishte koha e duhur për Kamlën, ajo mori vendimin

Kthimi në besim i Diego Gomezit (lart, rreshti i parë, i treti nga e djathta) dhe i Kamla Persandit (djathtas me familjen e vet 25 vjet pas pagëzimit të saj) erdhi me ndihmën dhe mbështetjen e shumë njerëzve që iu afruan atyre si "dëshmitarë të Perëndisë".

që të pagëzohej. Tani, 25 vjet më vonë, bekimet e atij vendimi e rrethojnë ngado dhe biri i saj është një misionar në Madagaskar.

Ju lutem, mos i shihni përpjekjet tuaja për ta ndarë dashurinë e Shpëtimtarit me dikë tjetër si një provim që e kaloni ose jo, dhe me notën tuaj që përcaktohet nga sa pozitivisht iu përgjigjen miqtë tuaj ndjenjave tuaja ose ftesës suaj për t'u takuar me misionarët.[12] Me sytë tanë njerëzorë, ne nuk mund ta gjykojmë efektin e përpjekjeve tona, as nuk mund të vendosim afate kohore. Kur e ndani dashurinë e Shpëtimtarit me dikë tjetër, nota juaj është gjithmonë 10+.

Disa qeveri e kanë kufizuar punën e misionarëve, duke i bërë anëtarët tanë fisnikë të tregojnë kurajë edhe më të madhe që të jenë "dëshmitarë të Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha vendet".

Nadezhda nga Moska shpesh u jep të tjerëve një kopje të Librit të Mormonit në një kuti dhurate me shumë karamele të paketuara përreth tij. "U them atyre", tha ajo, "se ai është dhurata më e ëmbël që mund t'iu jap."

Pak kohë pasi u pagëzua në Ukrainë, Svetlana pati mbresën që ta ndante ungjillin me një burrë që e shihte shpesh në autobus. Kur burri zbriti te stacioni i tij, ajo e pyeti: "A do të dish më shumë rreth Perëndisë?" Burri tha: "Po". Misionarët i dhanë mësim Viktorit dhe ai u pagëzua. Ai dhe Svetlana më vonë u vulosën në Tempullin e Frajbergut në Gjermani.

Kini kujdes; bekimet tuaja mund të vijnë në mënyra të papritura.

Shtatë vjet më parë, Kathi dhe unë u takuam me Diego Gomezin dhe familjen e tij të mrekullueshme në Solt-Lejk-Siti. Ata morën pjesë me ne në një shtëpi të hapur të një tempulli, por në mënyrë të hirshme e refuzuan ftesën tonë për të mësuar më shumë rreth Kishës. Këtë majin që shkoi, pata një telefonatë befasuese nga Diegoja. Ngjarje në jetën e vet e kishin bërë të binte në gjunjë për t'u lutur. Ai i kishte gjetur misionarët vetë, i kishte marrë diskutimet dhe ishte gati për pagëzim. 11 qershorin e kaluar, unë u futa në ujërat e pagëzimit me mikun tim dhe bashkëdishepullin Diego Gomez. Kthimi i tij në besim kishte afatin e vet kohor dhe erdhi me ndihmën dhe mbështetjen

e shumë njerëzve që iu afruan atij si "dëshmitarë të Perëndisë".

Një Ftesë për Rininë

Rinisë sonë të mrekullueshme dhe të rinjve e të rejave tona në moshë madhore anembanë botës, unë iu drejtoj një ftesë e sfidë të veçantë që të jenë "dëshmitarë të Perëndisë". Njerëzit që ju rrethojnë, janë mirëpritës ndaj çështjeve shpirtërore. A ju kujtohet figura formuese? Ju nuk e filloni punën me duar bosh, por me teknologjinë dhe median shoqërore në dispozicionin tuaj. Ne kemi nevojë për ju; Zoti ka nevojë për ju që të jeni edhe më të përfshirë në këtë kauzë të madhërishme.

Shpëtimtari tha: "Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë"[13].

Nuk është e rastësishme që ju jetoni në Afrikë, Azi, Europë, Amerikën Veriore, Qendrore ose Jugore, në Paqësorin apo vende të tjera në botën e Perëndisë, sepse ungjilli duhet të shkojë te "çdo komb, fis, gjuh[ë] dhe popull"[14].

"Perëndia i qiellit [ka] nxjerrë një mbretëri, [një gur të shkëputur jo nga dora e njeriut, që është bërë një mal i madh dhe po e mbush tërë tokën, për të mos u] shkatërr[uar] kurrë . . . [por për të] ekzist[uar] përjetë.

. . . Ëndrra është e vërtetë dhe interpretimi . . . i sigurt."[15]

E mbyll me fjalët nga Doktrina e Besëlidhjet: "Lutjuni Zotit, që mbretëria e tij të mund të përhapet mbi tokë, që banorët e saj të mund ta pranojnë atë dhe të përgatiten për ditët që do të vijnë, në të cilat Biri i Njeriut do të zbresë [nga] qiell[i], i veshur me shkëlqimin e lavdisë së tij, për të takuar mbretërinë e Perëndisë . . . mbi tokë"[16]. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Daniel 2:10.
2. Daniel 2:18.
3. Daniel 2:26–28, 44–45; shih edhe vargjet 34–35.
4. Daniel 2:47.
5. Shih 1 Nefi 14:12–14.
6. Doktrina e Besëlidhje 65:2; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 110:11.
7. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 474; shih edhe Boyd K. Packer, "The Standard of Truth Has Been Erected", *Liahona*, nëntor 2003, f. 27.
8. Tomas S. Monson, "Mirësevini në Konferencë", *Liahona*, nëntor 2013, f. 4.
9. Mosia 18:9.
10. Mateu 10:32.
11. Para një muaji isha në Santa-Maria të Brazilit. Vëllai Zhoao Gral më tha se, kur ishte i ri, ai kishte shkuar në kishë për dy vjet, duke dashur të pagëzohej, por babai i tij nuk e lejonte pagëzimin. Një ditë ai u tha motrave të tij, të cilat kishin të njëjtën dëshirë, se duhej të binin në gjunjë dhe të luteshin që Perëndia do ta zbuste zemrën e babait të tyre. Ata u gjunjëzuan në lutje dhe shkuan në shkollë.

    Kur u kthyen në shtëpi atë ditë, për habi, një xhaxha, vëllai i babait të tyre, kishte ardhur nga një qytet i largët. Ai ishte në shtëpi duke folur me babanë e tyre. Me xhaxhanë në dhomë, fëmijët i kërkuan sërish babait të tyre nëse mund të pagëzoheshin. Xhaxhai i tyre bëri disa hapa dhe e vendosi dorën mbi supin e vëllait të tij më të vogël, dhe tha: "Reinaldo, është e vërtetë. Lëri të pagëzohen." Pa e ditur asnjëri prej tyre, xhaxhai ishte pagëzuar pak muaj më parë.

    Xhaxhai ishte nxitur të udhëtonte për në shtëpinë e vëllait të tij dhe, ngaqë ai "qëndroi si një dëshmitar i Perëndisë" atë ditë, mbesat dhe nipi i tij u lejuan të pagëzoheshin. Disa javë më vonë u pagëzuan Reinaldo dhe bashkëshortja e tij. Perëndia iu përgjigj lutjeve të atyre fëmijëve në një mënyrë të mrekullueshme nëpërmjet dikujt që qe i gatshëm të ishte "një dëshmitar i Perëndisë".
12. "Ju jeni të suksesshëm kur ftoni, pavarësisht nga çfarë do të ndodhë" (Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries* [2012], f. 23; shih edhe everydaymissionaries.org).
13. Mateu 28:19.
14. Mosia 15:28.
15. Daniel 2:44–45; shih edhe vargjet 34–35.
16. Doktrina e Besëlidhje 65:5.

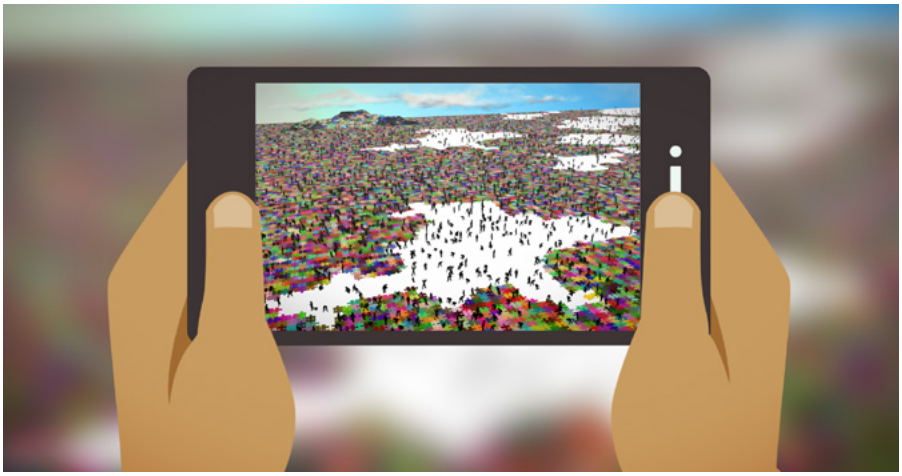

Të rinj dhe të rinj në moshë madhore beqarë anembanë botës vijnë të ndihmojnë dhe janë shumë të aftë në përdorimin e teknologjisë dhe medias shoqërore.

Paraqitur nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Mbështetja e Drejtuesve të Kishës

Vëllezër dhe motra, Presidenti Monson më ka ftuar t'ju paraqit juve emrat e Drejtuesve të Përgjithshëm dhe të Të Shtatëdhjetëve Zonalë të Kishës për votimin tuaj mbështetës.

Propozohet që ne ta mbështetim Tomas Spenser Monsonin, si profet, shikues dhe zbulues, dhe si President të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme; Henri Benion Ajringun, si Këshilltar të Parë në Presidencën e Parë; dhe Diter Fridrih Uhtdorfin, si Këshilltar të Dytë në Presidencën e Parë.

Ata që janë dakord, mund ta shfaqin atë.

Ata që janë kundër, mund ta shfaqin atë.

Propozohet që ne të mbështetim Rasëll Marion Nelsonin, si President të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, dhe ata që vijojnë, si anëtarë të atij Kuorumi: Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson, Nil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Geri E. Stivenson dhe Dejll G. Renland.

Atyre që janë dakord, u lutemi ta shfaqin.

Ndonjë kundër, mund ta tregojë po ashtu.

Propozohet që ne të mbështetim këshilltarët në Presidencën e Parë dhe Kuorumin e Dymbëdhjetë Apostujve si profetë, shikues e zbulues.

Të gjithëve që janë dakord, u lutemi ta shfaqin.

Kundër, në qoftë se ka, me të njëjtën shenjë.

Propozohet që t'i lirojmë nga thirrja me vlerësim për shërbimin e tyre të dalluar Pleqtë Daniel L. Xhonson, Jairo Macagardi, Kent F. Riçards dhe Francisko J. Vinjas si Autoritete të Përgjithshme Të Shtatëdhjetë dhe t'u japim atyre pozicion nderi. Falënderojmë për shërbimin e Plakut Per G. Malm, i cili ndërroi jetë më 26 korrik 2016. U shprehim dashurinë dhe ngushëllimet tona të përzemërta Motrës Malm dhe fëmijëve dhe nipërve e mbesave të tyre.

Atyre që dëshirojnë të bashkohen me ne për t'u shprehur mirënjohje këtyre Vëllezërve për shërbimin e tyre të shquar, u lutemi ta shfaqin.

Propozohet që ta lirojmë Alan R. Uolkerin nga thirrja si një I Shtatëdhjetë Zonal. Atyre që dëshirojnë t'i shprehin vlerësim Vëllait Uolker për shërbimin e tij, u lutemi ta tregojnë atë.

Propozohet që t'i mbështetim personat që vijojnë, si Të Shtatëdhjetë Zonalë: Banu K. Hiranandanin dhe Sandino Romanin.

Të gjithëve që janë dakord, u lutemi ta shfaqin.

Ata që janë kundër, nëse ka.

Propozohet që ne t'i mbështetim Autoritetet e tjera të Përgjithshme, Të Shtatëdhjetët Zonalë dhe Presidencat e Përgjithshme të Organizatave Ndihmëse me përbërjen e tyre të tanishme.

Të gjithëve që janë dakord, u lutemi ta shfaqin.

Kundër, në qoftë se ka, me të njëjtën shenjë.

Presidenti Monson, votimi u regjistrua. Ne i ftojmë ata që mund të kenë qenë kundër ndonjërit prej propozimeve, që të komunikojnë me presidentët e tyre të kunjeve.

Vëllezër dhe motra, ne ju falënderojmë për besimin dhe lutjet tuaja të vazhdueshme në emrin e udhëheqësve të Kishës. ■

Nga Plaku Kuentin L. Kuk,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

"Të Guximshëm në Dëshminë e Jezusit"

Ne nuk ia lejojmë dot vetes që të na pështjellohen e koklaviten dëshmitë për Atin dhe Birin nga blloqe penguese.

Jeta e përjetshme është dhurata më e madhe e Perëndisë dhe u jepet atyre që "i zbato[jnë] urdhërimet e [Perëndisë] e duro[jnë] deri në fund"[1]. Nga ana tjetër, jeta e përjetshme me Atin tonë Qiellor u mohohet atyre "që nuk janë të guximshëm në dëshminë e Jezusit"[2]. Ka një numër blloqesh penguese për guximin tonë që mund të na e parandalojnë arritjen e synimit të jetës së përjetshme.[3] Blloqet penguese mund të jenë të shumëllojshme; më lini ta ilustroj.

Shumë vite më parë, im atë ndërtoi një shtëpizë të vogël verimi në një pjesë prone të fermës ku ishte rritur. Pamja nëpër livadhe ishte e jashtëzakonshme. Kur po montoheshin muret e shtëpizës së verimit, unë i bëra një vizitë. U befasova që dritarja, e cila kishte pamje, përqendrohej drejtpërdrejt te një shtyllë elektrike që ishte jo shumë larg shtëpisë. Për mua, ishte një shpërqendrim i stërmadh nga pamja madhështore.

I thashë: "Babi pse i le ata ta vinin shtyllën elektrike pikërisht në mes të pamjes nga dritarja jote?"

Babai im, një burrë jashtëzakonisht praktik dhe i qetë, thirri me njëfarë emocioni: "Kuentin, ajo shtyllë elektrike është gjëja më e bukur për mua në të gjithë fermën!" Më pas ai u shpjegua: "Kur e shikoj atë shtyllë, e kuptoj se, ndryshe nga koha kur u rrita këtu, nuk do të më duhet të mbart ujë me fuçi nga burimi deri në shtëpi për të gatuar, për të larë duart apo për të bërë banjë. Nuk do të më duhet të ndez qirinj apo llamba vaji për të lexuar natën. Dëshiroj ta shoh atë shtyllë elektrike në mes të pamjes nga dritarja."

Babai im kishte një pikëpamje të ndryshme nga e imja mbi shtyllën elektrike. Për të, ajo shtyllë përfaqësonte një jetë të përmirësuar, por për mua ishte një bllok pengues për një pamje madhështore. Babi im e vlerësonte energjinë elektrike, dritën dhe pastërtinë më shumë se një pamje të bukur. E kuptova menjëherë se, ndërkohë që shtylla ishte një bllok pengues për mua, kishte domethënie të mrekullueshme, praktike e simbolike për babanë tim.

Një bllok pengues është "një pengesë ndaj një bindjeje apo ndaj të kuptuarit" ose "një ngecë për përparimin"[4]. Të pengohesh shpirtërisht është "të biesh në mëkat ose kokëfortësi"[5]. Një bllok pengues mund të jetë gjithçka që na shpërqendron nga arritja e synimeve të drejta.

Ne nuk ia lejojmë dot vetes që të na pështjellohen e koklaviten dëshmitë për Atin dhe Birin nga blloqe penguese. Nuk mund të biem në atë grackë. Dëshmitë tona për Ta duhet të mbeten të pastra e të thjeshta si mbrojtja e thjeshtë e babait tim për shtyllën elektrike në fermën ku u rrit.

Cilët janë disa blloqe penguese që e pështjellojnë dhe ndërlikojnë dëshminë tonë të pastër e të thjeshtë për

Atin dhe Birin dhe na pengojnë të jemi të guximshëm në atë dëshmi?

Disa Blloqe Penguese Janë Filozofitë e Njerëzve

Ne e vlerësojmë pa masë dijen e çdo lloji dhe besojmë se "lavdia e Perëndisë është inteligjencë"[6]. Por ne e dimë edhe se strategjia e parapëlqyer e kundërshtarit është t'i udhëheqë njerëzit që të largohen nga Perëndia e të bëjë që ata të pengohen duke e vënë theksin më shumë te filozofitë e njerëzve sesa te Shpëtimtari dhe mësimet e Tij.

Apostulli Pal ishte një dëshmitar i fortë i Jezu Krishtit për shkak të një përvoje mrekullibërëse e jetëndryshuese me Shpëtimtarin.[7] Formimi i pashoq i Palit e përgatiti atë që të kishte të bënte me njerëz të shumë kulturave. Ai e adhuronte "thjeshtësinë e çiltër" të thesalonikasve dhe "dhembshurinë e butë" të filipianëve.[8] Atij fillimisht iu duk më e vështirë të kishte të bënte me grekët intelektualë e të sofistikuar. Në Athinë, në kodrën Mars, ai provoi një qasje filozofike dhe nuk u pranua. Ai vendosi që korintasve t'u mësonte thjesht "doktrinën e Krishtit të kryqëzuar"[9]. Për të përdorur vetë fjalët e Apostullit Pal:

"Dhe fjala ime dhe predikimi im nuk u bënë me fjalë mbushamendëse nga dituria njerëzore, por në dëftim të Frymës dhe të fuqisë

që besimi juaj të mos qëndrojë mbi diturinë e njerëzve, po mbi fuqinë e Perëndisë"[10].

Disa prej tregimeve më madhështore të shkrimeve të shenjta për Shpëtimtarin dhe misionin e Tij shtjellohen te 1 Korintasve. Një kapitull – i 15-ti – ka tërhequr vëmendjen e botës mbarë prej intepretimeve të pjesës *Mesia nga Xhorxh Frederik Handeli*[11]. Ajo përmban doktrinë të thellë rreth Shpëtimtarit. Në pjesën e tretë të *Mesias*, menjëherë pas "Korit Aleluja", shumica e shkrimeve të shenjta të përdorura janë nga 1 Korintasve 15. Në disa prej këtyre vargjeve, Pali i përshkruan bukur disa nga ato që përmbushi Shpëtimtari:

"Por tashti Krishti u ringjall prej së vdekurish . . . fryti i parë i atyre që kanë fjetur.

. . . Sepse, ashtu si erdhi vdekja me anë të një njeriu, kështu erdhi dhe ringjallja e të vdekurve me anë të një njeriu.

Sepse, ashtu sikur të gjithë vdesin në Adamin, kështu të gjithë do të ngjallen në Krishtin. . . .

O vdekje, ku është gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote? . . .

Por ta falënderojmë Perëndinë që na jep fitoren me anë të Zotit tonë Jezu Krisht."[12]

Ne e dimë se Braktisja ndodhi pjesërisht sepse filozofitë e njerëzve u ngritën më lart se doktrina bazë, thelbësore e Krishtit. Në vend të thjeshtësisë së mesazhit të Shpëtimtarit që ishte dhënë mësim, shumë të vërteta të qarta e të çmuara u ndryshuan ose humbën. Në fakt, krishterimi përvetësoi disa tradita filozofike greke për t'i pajtuar bindjet e njerëzve me kulturën e tyre ekzistuese. Historiani Uill Durant shkroi: "Krishterimi nuk e shkatërroi paganizmin; e përvetësoi atë. Mendimi grek që po vdiste, u rikthye në jetë nga pjesët e përshtatura të tij."[13] Historikisht dhe në kohën tonë, disa njerëz e hedhin poshtë ungjillin e Jezu Krishtit sepse, nga pikëpamja e tyre, ai nuk ka sofistikim të përshtatshëm intelektual.

Në agimin e Rivendosjes, shumë njerëz së paku shpallën se i ndiqnin mësimet e Shpëtimtarit. Shumë vende e quanin veten kombe të krishtera. Por edhe atëherë kishte një profeci për një periudhë më të vështirë për kohën tonë.

Hibër C. Kimball ishte një prej Dymbëdhjetë Apostujve të parë të kësaj periudhe ungjillore dhe Këshilltar i Parë i Presidentit Brigam Jang. Ai paralajmëroi: "Po vjen koha kur . . . do të

jetë e vështirë ta dallojmë fytyrën e një shenjtori nga fytyra e një armiku të popullit të Perëndisë. Atëherë . . . prit[eni] shoshën e madhe, sepse do të ketë një kohë shoshitjeje të madhe dhe shumë do të bien." Ai e mbylli duke thënë se "po vjen një PROVË"[14].

Në kohën tonë, ndikimi i krishterimit në shumë vende, përfshirë Shtetet e Bashkuara, është ulur ndjeshëm. Pa bindje fetare, nuk ka ndjenjë përgjegjshmërie ndaj Perëndisë. Rrjedhimisht, është e vështirë të caktohen vlera universale rreth mënyrës së të jetuarit. Filozofitë e ngulitura thellë shpesh bien ndesh me njëra-tjetrën.

Fatkeqësisht, kjo ndodh edhe me disa anëtarë të Kishës që e humbasin fillin dhe ndikohen nga çështja e çastit – shumë prej të cilave janë qartësisht jo të drejta.

Në përputhje me profecinë e Hibër C. Kimballit, Plaku Nil A. Maksuell tha në vitin 1982: "Shoshitje e madhe do të ndodhë për shkak të shkeljeve të sjelljes së drejtë, të cilat kalojnë pa u penduar për to. Disa do të dorëzohen në vend që të mbahen deri në fund. Disa do të mashtrohen nga mohues të fesë. Në mënyrë të ngjashme, të tjerë do të fyhen, sepse në çdo periudhë ungjillore do të ketë mjaft blloqe penguese!"[15]

Një Bllok Tjetër Pengues Është Mospranimi për ta Parë Mëkatin në Dritën e Tij të Vërtetë

Një nga anët e pashoqe e shqetësuese të kohës sonë është se shumë njerëz përfshihen në sjellje mëkatare por nuk pranojnë ta quajnë mëkatare. Ata nuk kanë brejtje të ndërgjegjes ose gatishmëri për ta pranuar se sjellja e tyre është moralisht e gabuar. Madje, disa që shpallin besim tek Ati dhe Biri, gabimisht marrin pozicionin se një Atë i dashur në Qiell nuk duhet të imponojë pasoja për sjelljen që është në kundërshtim me urdhërimet e Tij.

Ky ishte dukshëm pozicioni që mori Koriantoni, djali i Alma të Riut në Librin e Mormonit. Ai ishte përfshirë në sjellje tejet të pamoralshme dhe po merrte këshilla nga Alma. Ne jemi të bekuar që profeti i mrekullueshëm Alma, i cili e kishte përjetuar vetë "humnerën më të thellë . . . [dhe] dritën e mrekullueshme"[16], e mbajti shënim udhëzimin që dha. Në kapitullin e 39-të të Almës, ne lexojmë se si ai e këshilloi të birin përgjatë procesit të pendimit dhe më pas shpjegoi se si Krishti do të vinte për ta hequr mëkatin. Ai ia bëri të qartë Koriantonit nevojën për pendim sepse "asnjë gjë e papastër nuk mund të trashëgojë mbretërinë e Perëndisë"[17].

Alma 42 përmban disa nga doktrinat më madhështore nga të gjitha shkrimet e shenjta mbi Shlyerjen. Alma e ndihmoi Koriantonin ta kuptonte se nuk është "e padrejtë që mëkatari duhet t'i dorëzohet një gjendjeje mjerimi"[18]. Por ai vuri në dukje se, duke filluar nga Adami, Perëndia mëshirëplotë ka siguruar një "kohë për pendim" sepse pa pendim, "plani i madh i shpëtimit do të kishte dështuar"[19]. Alma gjithashtu

e tregoi se plani i Perëndisë është "plan. . . [i] lumturisë"[20].

Mësimet e Almës janë tepër udhëzuese: "Pasi vër re, drejtësia ushtron të gjitha kërkesat e saj dhe gjithashtu mëshira kërkon gjithçka që është e saj; dhe kështu askush, përveç të penduarve të vërtetë, nuk shpëton"[21]. Kur shihen në dritën e tyre të vërtetë, bekimet e lavdishme të pendimit dhe bindjes ndaj mësimeve të Shpëtimtarit janë tej mase të rëndësishme. Nuk është e padrejtë të jemi të qartë, siç ishte Alma me Koriantonin, rreth pasojave të zgjedhjeve mëkatare dhe mungesës së pendimit. Është deklaruar shpesh: "Herët a vonë gjithkujt do t'i duhet të ulet në një gosti pasojash"[22].

Bekimi mbresëlënës dhe hyjnor i Shlyerjes së Shpëtimtarit është se, nëpërmjet pendimit, sjellja mëkatare fshihet. Pas pendimit të Koriantonit, Alma e mbylli: "Dhe tani, biri im, dëshiroj që këto gjëra të mos të të shqetësojnë ty më dhe vetëm mëkatet e tua të të shqetësojnë me atë shqetësim që do të të sjellë në pendim"[23].

Një Bllok Pengues Është Të Parit përtej Shenjës

Profeti Jakob i quajti judenjtë e lashtë "një popull kokëfortë" që e përbuznin qartësinë, që "vranë profetët, dhe kërkuan gjëra që ata nuk mund t'i kuptonin. – Prandaj, për shkak të verbërisë së tyre, verbëri e cila erdhi duke parë përtej shenjës, ata duhet të bien."[24]

Ndërkohë që ka shumë shembuj të të parit përtej shenjës[25], një shembull domethënës në kohën tonë është ekstremizmi. Ekstremizmi në ungjill është kur dikush e ngre çfarëdo parimi të ungjillit mbi parime të tjera njësoj të rëndësishme dhe merr një pozicion që është përtej ose në kundërshtim me mësimet e udhëheqësve të Kishës. Një shembull është kur dikush përkrah

shtesa, ndryshime ose theksime parësore te njëra pjesë e Fjalës së Urtësisë. Një shembull tjetër është përgatitja e kushtueshme për "fundin e botës". Në të dy shembujt, të tjerët nxiten të pranojnë interpretime vetjake. "Nëse e kthejmë një ligj shëndeti apo një parim në çfarëdo forme të fanatizmit fetar, ne po shohim përtej shenjës."[26]

Duke folur për këtë doktrinë, Zoti ka deklaruar: "Kushdo që shpall më shumë ose më pak se kjo, ai nuk është i imi"[27]. Kur e ngremë cilindo parim në një mënyrë që e zvogëlon zotimin tonë ndaj parimeve të tjera po aq të rëndësishme apo marrim një pozicion në kundërshtim me mësimet e udhëheqësve të Kishës apo që i tejkalon ato, ne po shohim përtej shenjës.

Përveç këtyre, disa anëtarë ngrenë çështje, shumë prej të cilave janë të mira, në një gjendje epërsie ndaj doktrinës bazë të ungjillit. Ata e bëjnë përkushtimin e tyre ndaj çështjes si zotimin e tyre të parë dhe e shtyjnë zotimin e tyre ndaj Shpëtimtarit dhe mësimeve të Tij në një pozicion të dytë. Nëse ne ngremë çfarëdo gjëje më lart se përkushtimi ynë ndaj Shpëtimtarit, nëse sjellja jonë e njeh Atë thjesht si një mësues tjetër dhe jo si Birin hyjnor të Perëndisë, atëherë ne po shohim përtej shenjës. Jezu Krishti është shenja!

Seksioni i 76-të në Doktrina e Besëlidhje e bën të qartë se të qenit "të guximshëm në dëshminë e Jezusit"[28] është prova e thjeshtë, thelbësore midis atyre që do t'i trashëgojnë bekimet e mbretërisë çelestiale dhe atyre në mbretërinë më të ulët terrestriale. Për të qenë të guximshëm, na nevojitet të përqendrohemi te fuqia e Jezu Krishtit dhe te sakrifica e Tij shlyese për ta mposhtur vdekjen dhe, nëpërmjet pendimit, të pastrohemi nga mëkati e të ndjekim doktrinën e Krishtit.[29] Na nevojitet edhe drita dhe dija për jetën

dhe mësimet e Shpëtimtarit për të na udhërrëfyer në shtegun e besëlidhjes, përfshirë ordinancat e shenjta të tempullit. Ne duhet të kemi vendosmëri në Krisht, të ushqehemi me bollëk me fjalën e Tij dhe të durojmë deri në fund.[30]

Përfundimi

Nëse duam të jemi të guximshëm në dëshminë e Jezusit, ne duhet t'i shmangim blloqet penguese që e zënë në grackë dhe e ndalojnë përparimin e shumë burrave e grave që përndryshe do të ishin të respektueshëm. Le të vendosim të jemi përherë në shërbimin e Tij. Ndërkohë që kërkojmë dije, na nevojitet t'i shmangim filozofitë e njerëzve që e zvogëlojnë zotimin tonë ndaj Shpëtimtarit. Ne duhet ta shohim mëkatin në dritën e tij të vërtetë dhe ta pranojmë Shlyerjen e Shpëtimtarit nëpërmjet pendimit. Na nevojitet ta shmangim të parin përtej shenjës e të përqendrohemi te Jezu Krishti, Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë, e ta ndjekim doktrinën e Tij.

Babai im e shihte shtyllën si një mjet për sigurimin e energjisë elektrike, dritës dhe ujit të bollshëm për gatim e pastrim. Ishte një gur vau [që e çoi] drejt përmirësimit të jetës së tij.

Një shkrues sugjeron se blloqet penguese mund të kthehen në "gurë vau [që çojnë] drejt një karakteri fisnik dhe drejt Qiellit"[31].

Për ne, të qenit të guximshëm në dëshminë tonë për Jezusin është një gur vau [që çon] drejt kualifikimit për hirin e Shpëtimtarit dhe mbretërinë çelestiale. Jezu Krishti është i vetmi emër nën qiell me anë të të cilit mund të shpëtohemi.[32] Jap dëshminë time të sigurt për hyjnueshmërinë e Tij dhe për rolin e Tij hyjnor. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 14:7; shih edhe Gjoni 17:3.
2. Doktrina e Besëlidhje 76:79.
3. Shih *Të Vërtetë ndaj Besimit: Një Referim për Ungjillin* (2004), f. 52–53.

4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* bot. 11 (2003), "stumbling block" ["bllok pengues"].
5. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* "stumble" ["pengohem"].
6. Doktrina e Besëlidhje 93:36.
7. Shih Veprat e Apostujve 9:1–9; 26:13–18.
8. Shih Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), f. 319.
9. Shih Farrar, *Life and Work of St. Paul*, f. 319–320.
10. 1 Korintasve 2:4–5.
11. Shih George Frideric Handel, *Messiah*, red. T. Tertius Noble (1912).
12. 1 Korintasve 15:20–22, 55, 57.
13. Will Durant, *The Story of Civilization*, vëll. 3, *Caesar and Christ* (1944), f. 595.
14. Hibër C. Kimball, në Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), f. 446.
15. Neal A. Maxwell, "Be of Good Cheer", *Ensign*, nëntor 1982, f. 68.
16. Mosia 27:29.
17. Alma 40:26.
18. Alma 42:1. Në doktrinën SHDM, merren masa për të gjithë njerëzimin, përfshirë ata që nuk dëgjojnë për Krishtin në këtë jetë, fëmijët që vdesin përpara moshës së përgjegjshmërisë, dhe ata që nuk kuptojnë (shih Doktrina e Besëlidhje 29:46–50; 137:7–10).
19. Alma 42:5.
20. Alma 42:8.
21. Alma 42:24. Vini re se përemri pronor për drejtësinë është *e saj* (femërore) dhe përemri pronor për mëshirën është *e saj* (femërore).
22. Robert Louis Stevenson, në Carla Carlisle, "A Banquet of Consequences", *Country Life Magazine, 6* korrik 2016, f. 48. Zj. Carlisle ia jep meritat Robert Louis Stevenson-it për citimin. Disa ua japin të tjerëve.
23. Alma 42:29.
24. Jakobi [LiM] 4:14.
25. Në një artikull që shkrova për revista të Kishës në vitin 2003, theksova katër fusha që mund të krijonin verbëri teologjike dhe pengimin që përshkroi Jakobi: zëvendësimin e të vërtetave të ungjillit me filozofitë e njerëzve, ekstremizmin në ungjill, gjestet heroike si zëvendësues të shenjtërimit të përditshëm dhe ngritjen në qiell të rregullave mbi doktrinën (shih "Looking beyond the Mark", *Liahona*, mars 2003, f. 21–24).
26. Kuentin L. Cook, "Looking beyond the Mark", *Liahona*, mars 2003, f. 22.
27. Doktrina e Besëlidhje 10:68.
28. Doktrina e Besëlidhje 76:79.
29. Shih 2 Nefi 31:17–21.
30. Shih 2 Nefi 31:20–21.
31. Henry Ward Beecher, në Tryon Edwards, *A Dictionary of Thoughts* (1891), f. 586.
32. Shih 2 Nefi 31:21; Mosia 3:17.

Nga Plaku Geri E. Stivenson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve,

Shihni te Libri, Shihni te Zoti

A mund ta shihni Librin e Mormonit si gurthemelin tuaj, qendrën tuaj shpirtërore të forcës?

Meri Elizabet Rollins

Në mendjen time, ju përfytyroj ju të brezit që rritet, duke parë apo dëgjuar këtë sesion të konferencës diku në botë. Do të më pëlqente t'ju tregoja një histori të vërtetë, një histori që mund të jetë edhe shembull edhe mësim. Ajo mund t'ju tregojë se si të afroheni më pranë Zotit dhe të keni qasje te një fuqi më e madhe për t'i rezistuar tundimit.

Kjo është historia e një vajze të re, me banim në Nju-Jork, e cila pa u bërë tri vjeçe humbi babanë e vet kur barka e tij u fundos në një liqen të madh. Ajo, nëna e saj, vëllai më i madh dhe motra më e vogël u shpërngulën në një qytet të ri në një shtet tjetër për të jetuar te tezja dhe i shoqi i saj. Pak pasi familja arriti, misionarë dhe anëtarë të një feje të organizuar rishtas erdhën në qytetin e tyre me lajme të lavdishme për Rivendosjen e ungjillit. Ata treguan një ngjarje të shënuar për një engjëll që i dha një anal të lashtë një të riu që quhej Jozef Smith, një anal që ai e pati përkthyer me anë të fuqisë së Perëndisë. Dy prej vizitorëve, Oliver Kaudëri dhe Xhon Uitmeri, në të vërtetë i patën parë me sytë e tyre fletët metalike të skalitura të analit të lashtë dhe Uitmeri dëshmoi se i pati mbajtur në duart e veta fletët prej ari. Ky anal ishte botuar së fundi dhe Vëllai Uitmer e solli librin me vete. Emri i librit, sigurisht, ishte Libri i Mormonit.

Kur Meri 12-vjeçare i dëgjoi misionarët të flisnin rreth librit, ajo pati një ndjesi të veçantë në zemër. Edhe pse Libri i Mormonit ishte i trashë me shumë faqe, Meri ishte e etur për ta lexuar. Kur u largua, Vëllai Uitmer i dha një

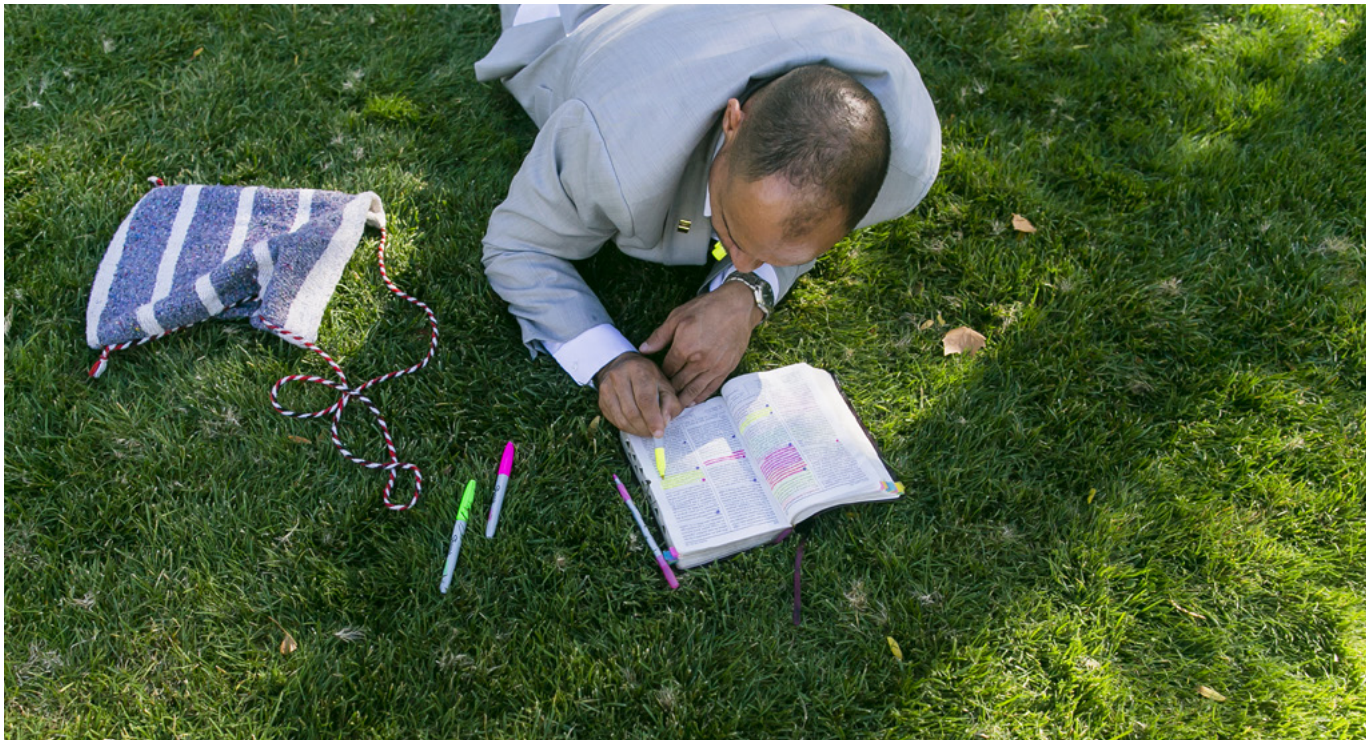

kopje të çmuar të librit Vëllait Ajzëk Morli, që ishte mik i bashkëshortit të tezes së Merit dhe udhëheqës vendor në kishën e re.

Meri më vonë shënoi: "Unë shkova te shtëpia [e Vëllait Morli] . . . dhe kërkova ta shihja Librin; [ai] ma vuri në dorë [dhe], ndërsa po e vështroja, ndjeva aq dëshirë që ta lexoja, saqë nuk u përmbajta t'i kërkoja që të ma linte ta merrja në shtëpi dhe ta lexoja. . . . Ai tha . . . se vetë nuk kish arritur të gjente kohë për të lexuar as edhe një kapitull të librit, vetëm disa nga vëllezërit madje e patën parë, por unë iu luta me aq sinqeritet, saqë më në fund ai tha: 'vajzë, po ta sjellësh në shtëpi këtë libër nesër përpara vaktit të mëngjesit, mund ta marrësh'."

Meri vrapoi për në shtëpi dhe ishte aq e mbërthyer nga libri saqë qëndroi thuajse gjithë natën duke e lexuar. Mëngjesin tjetër, kur ia ktheu librin, Vëllai Morli tha: "Ma merr mendja se nuk lexove shumë" dhe "nuk besoj se mund të më thuash ndonjë fjalë për të". Meri u ngrit në këmbë dhe përsëriti përmendsh vargun e parë të Librit të Mormonit. Ajo i tregoi pastaj historinë e profetit Nefi. Më vonë Meri shkroi: "Ai më vështroi i befasuar dhe tha: 'Vajzë, merre librin në shtëpi dhe mbaroje, unë mund të pres' ".

Pas një kohe të shkurtër, Meri e mbaroi së lexuari librin dhe ishte personi i parë në qytetin e saj që e lexoi të gjithë librin. Ajo e dinte se ai ishte i vërtetë dhe se ai erdhi nga Ati Qiellor. Ndërsa shihte te libri, ajo shihte te Zoti.

Një muaj më vonë, një vizitor i veçantë erdhi në shtëpinë e saj. Ja çfarë shkroi Meri rreth atij takimi të paharrueshëm atë ditë: "Kur [Jozef Smithi] më pa, ai më vështroi me aq sinqeritet. . . . Pas nja dy çastesh ai . . . më dha një bekim të madh . . . dhe më bëri dhuratë librin dhe tha se do t'i jepte Vëllait Morli një tjetër [kopje]. . . . Ne të gjithë e ndjemë se ai ishte një njeri i Perëndisë, sepse ai foli me fuqi dhe si dikush që ka autoritet."

Kjo vajzë e re, Meri Elizabet Rollins, pa shumë mrekulli të tjera në jetën e saj dhe gjithmonë e ruajti dëshminë për Librin e Mormonit.[1] Kjo histori ka një kuptim të veçantë për mua pasi ajo është motër e katragjyshit tim. Nëpërmjet shembullit të Merit, bashkë me përvoja të tjera në jetën time, unë kam mësuar se askush nuk është kurrë tepër i ri për të kërkuar dhe marrë një dëshmi vetjake për Librin e Mormonit.

Gurthemeli i Dëshmisë Suaj

Ka një mësim vetjak për ju te historia e Merit. Secili prej jush të rinj, të reja dhe fëmijë mund të keni të njëjtat ndjesi që pati ajo. Kur lexoni Librin e Mormonit dhe luteni me dëshirë për të ditur që është i vërtetë, edhe ju mund të merrni të njëjtën përshtypje në zemrën tuaj si ajo që mori Meri. Ju mund të gjeni gjithashtu se, ndërsa ngriheni dhe jepni dëshmi për Librin e Mormonit, ju do të ndieni po atë shpirt konfirmimi. Fryma e Shenjtë do t'i flasë zemrës suaj. Ju gjithashtu mund ta ndieni po këtë shpirt konfirmimi kur dëgjoni të tjerë të tregojnë dëshmitë e tyre për Librin e Mormonit. Secila nga këto dëshmi shpirtërore mund të jetë një shtysë që Libri i Mormonit të bëhet gurthemeli i dëshmisë suaj.

Më lejoni të shpjegoj. Profeti Jozef Smith që e përktheu Librin e Mormonit nëpërmjet "dhuratës dhe fuqisë së Perëndisë", e përshkroi Librin e Mormonit si "më i sakti nga ndonjë libër mbi tokë, dhe gurthemeli i besimit tonë"[2].

Qysh prej botimit të parë të Librit të Mormonit në vitin 1830, janë botuar më shumë se 174 milionë kopje në 110 gjuhë të ndryshme, duke treguar se

Libri i Mormonit, si një gur[kyç] në një portë të harkuar, mund të bëhet gurthemel i dëshmisë sonë.

Libri i Mormonit është ende gurthemeli i besimit tonë. Por ç'do të thotë kjo për secilin prej jush?

Në terma të arkitekturës, një gur[kyç] është element kryesor në një portë me hark. Ai është guri në formë pyke mu në qendër dhe në pikën më të lartë të harkut. Ai është guri më i rëndësishëm sepse mban anët e harkut në vend, duke penguar shembjen. Dhe ai është elementi strukturor i cili siguron që porta, apo hapja poshtë, të jetë e kalueshme.

Në termat e ungjillit ai është dhuratë dhe bekim nga Zoti që gurthemeli i besimit tonë është diçka aq e prekshme dhe e kuptueshme si Libri i Mormonit dhe që ju mund ta mbani dhe ta lexoni. A mund ta shihni Librin e Mormonit si gurthemelin tuaj, qendrën tuaj shpirtërore të forcës?

Presidenti Ezra Taft Benson e zgjeroi një nga ato mësime të Jozef Smithit. Ai tha: "Ka tri mënyra në të cilat Libri i Mormonit është gurthemeli i fesë sonë. Ai është gurthemeli i dëshmimit tonë për Krishtin. Ai është gurthemeli i doktrinës sonë. Ai është gurthemeli i dëshmisë."

Presidenti Benson më tej dha mësim: "Libri i Mormonit na mëson të vërtetën [dhe] jep dëshmi për Krishtin. . . . Por ka diçka më tepër. Ekziston një fuqi brenda librit që do të fillojë të rrjedhë në jetën tuaj që në çastin kur filloni një studim serioz të librit. Ju do të gjeni fuqi më të madhe për t'i bërë ballë tundimit. . . . Do të gjeni fuqinë që të qëndroni në shtegun e ngushtë e të ngushtuar.[3]"

Dëshmia Ime Vetjake

Në rastin tim Libri i Mormonit u bë gurthemeli i dëshmisë sime pas një periudhe që zgjati me vite dhe përgjatë një numri përvojash. Një përvojë e fuqishme që e formoi dëshminë time, ndodhi kur isha misionar i ri duke shërbyer në zonën time të parë: Kumamoto, Japoni. Shoku im dhe unë po predikonim shtëpi më shtëpi. Unë takova një gjyshe që na ftoi me mirësi te hyrja e shtëpisë së saj, që në japonisht quhet *genkan*. Ajo na ofroi pije të freskët në një ditë të nxehtë. Unë nuk kisha shumë kohë në Japoni dhe së fundi pata përfunduar leximin e Librit të Mormonit dhe isha lutur të dija me siguri që ai ishte i vërtetë.

Për shkak se isha rishtas në Japoni, nuk e flisja shumë mirë japonishten. Në fakt, nuk mendoj se kjo grua kuptonte shumë nga ato që po i thosha. Unë fillova t'i mësoja mbi Librin e Mormonit, duke i përshkruar se si Jozef Smithi mori nga një engjëll një anal të lashtë skalitur në fletë dhe se si ai i përktheu me fuqinë e Perëndisë.

Ndërsa i dhashë dëshminë time se Libri i Mormonit është fjala e Perëndisë dhe një dëshmi tjetër për Jezu Krishtin, unë mora përshtypjen më të fortë, shoqëruar nga një ndjesi e ngrohtë qetësie dhe qartësie në gjoksin tim, që shkrimet e shenjta e përshkruajnë si "kraharori . . . [që] digjet përbrenda"[4]. Kjo ndjesi më vërtetoi përsëri në mënyrë të fuqishme se Libri i Mormonit është vërtet fjala e Perëndisë. Në atë kohë, ndjenjat e mia ishin aq të fuqishme saqë më dolën lot në sy duke i folur kësaj gjysheje japoneze. Nuk e kam harruar kurrë ndjesinë e veçantë të asaj dite.

Dëshmia Juaj Vetjake

Secili prej jush mund të marrë gjithashtu një dëshmi vetjake për këtë libër! A e kuptoni se Libri i Mormonit u shkrua për ju – dhe për kohën tuaj? Ky libër është një nga bekimet e të jetuarit në atë që ne e quajmë periudha ungjillore e plotësisë së kohëve. Edhe pse Libri i Mormonit u shkrua nga autorë të frymëzuar të lashtë – shumë nga të cilët qenë profetë – ata dhe njerëzit e kohës së tyre nuk e kishin përfitimin e pasjes së të gjithë librit. Ju tani e keni lehtësisht të arritshëm analin e shenjtë që profetët, priftërinjtë dhe mbretërit e mbajtën si thesar, e përqafuan dhe e ruajtën! Ju keni përfitimin që ta mbani të plotë në duart tuaja Librin e Mormonit. Është interesante, një nga profetët e Librit të Mormonit, Moroni, e pa kohën tonë – kohën tuaj. Ai madje ju pa ju, në vegim, shumë qindra vite më parë! Moroni shkroi:

"Vini re, Zoti më ka treguar gjëra të mëdha dhe të mrekullueshme në lidhje me . . . atë ditë kur këto gjëra" që nënkuptojnë Librin e Mormonit, "të dalin në dritë mes jush.

Vini re, unë ju flas sikur të ishit të pranishëm, por megjithatë nuk jeni akoma. Por vini re, Jezu Krishti ju ka paraqitur tek unë dhe unë i di veprimet tuaja."[5]

Me qëllim që të ndihmoj që Libri i Mormonit të bëhet gurthemeli i dëshmisë suaj, unë po ju bëj një ftesë. Së fundi mësova se shumë të rinj kalojnë një mesatare prej shtatë orësh në ditë duke parë në ekrane televizori, kompjuteri dhe celularë inteligjentë.[6] Duke pasur parasysh këtë, a do të bënit një ndryshim të vogël? A do ta zëvendësoni një pjesë të asaj kohe të përditshme

ISTOCK.COM/ADRIANO PECCHIO

ekrani – veçanërisht kohën kushtuar mediave shoqërore, internetit, lojërave, apo televizionit – me leximin e Librit të Mormonit? Nëse studimet, të cilave iu referova, janë të sakta, ju mund të gjeni lehtësisht kohë për studimin e përditshëm të Librit të Mormonit qoftë edhe për vetëm 10 minuta në ditë. Dhe mund të studioni në një mënyrë që ju lejon ta shijoni dhe ta kuptoni – qoftë në pajisjen tuaj apo në trajtë libri. Presidenti Rasëll M. Nelson kohët e fundit tërhoqi vëmendjen: "Ne nuk duhet kurrë ta bëjmë leximin e Librit të Mormonit të duket si detyrë e vështirë, si marrja e një ilaçi të pakëndshëm që duhet gëlltitur shpejt dhe më pas të shënohet si i përfunduar"[7].

Për disa nga ju fëmijë më të vegjël, ju mund ta lexoni me një prind, gjysh/gjyshe ose një njeri të dashur. Nëse një kapitull, varg, apo pjesë bëhet aq i vështirë sa t'jua shkurajojë leximin, kaloni tek tjetri e më pas tek tjetri. Unë ju përfytyroj ju duke ndjekur shembullin e Merit. Unë ju përfytyroj duke gjetur kohë me kënaqësi dhe një vend të qetë për ta lexuar Librin e Mormonit. Unë ju shoh duke zbuluar përgjigje, duke ndier udhëzim dhe duke fituar dëshminë tuaj vetjake për Librin e Mormonit dhe një dëshmi për Jezu Krishtin. Ndërsa shihni te libri, ju shihni te Zoti.

Ju do të thelloheni nëpër pjesët e këtij libri të çmuar dhe do të ballafaqoheni me Shpëtimtarin tuaj të dashur, Zotin Jezu Krisht, thuajse në çdo faqe. Është përllogaritur se ndonjëra nga format e emrit të Tij është përdorur mesatarisht një herë në çdo 1,7 vargje.[8] Madje Krishti vetë dëshmoi për vërtetësinë e tij në këto ditë të mëvonshme, duke thënë: "Ashtu si Zoti juaj dhe Perëndia juaj jeton, ky është i vërtetë"[9].

Unë jam mirënjohës për ftesën dhe premtimin që Zoti ka ofruar nëpërmjet profetit Moroni për secilin prej jush – dhe për secilin që e lexon Librin e Mormonit. Unë po e mbyll duke lexuar këtë ftesë dhe premtim dhe duke shtuar dëshminë time: "Dhe kur ju t'i merrni këto gjëra [Librin e Mormonit], unë do t'ju këshilloja që të pyesni Perëndinë, Atin e Amshuar, në emrin e [Jezu] Krishtit, në qoftë se këto gjëra nuk janë të vërteta; dhe në qoftë se ju do të kërkoni me një zemër të sinqertë, me qëllim të vërtetë duke pasur besim në Krisht, ai do t'ju tregojë të vërtetën, nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë"[10].

Unë jap dëshminë për Rivendosjen e ungjillit në këto ditë të mëvonshme dhe për Librin e Mormonit si një provë e prekshme e asaj Rivendosjeje. Ashtu si fjalët e këtij libri frymëzuan një vajzë 12-vjeçare që të përqafonte Kishën e Jezu Krishtit të rivendosur afro dy shekuj më parë, të vërtetat që do të gjeni atje, do t'ju lartësojnë e frymëzojnë në të njëjtën mënyrë. Ato do të forcojnë besimin tuaj, do të mbushin shpirtin tuaj me dritë dhe do t'ju përgatitin për një të ardhme që zor se keni aftësi për ta kuptuar.

Brenda faqeve të librit, ju do të zbuloni dashurinë e pafund dhe hirin e papërfytyrueshëm të Perëndisë. Ndërsa përpiqeni të ndiqni mësimet që gjeni atje, gëzimi juaj do të shtohet, kuptimi juaj do të rritet dhe përgjigjet që kërkoni për shumë sfida që paraqet vdekshmëria, do t'ju hapen. Ndërsa shihni te libri, ju shihni te Zoti. Libri i Mormonit është fjala e zbuluar e Perëndisë. Për këtë unë dëshmoj, me gjithë zemrën dhe shpirtin tim, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih "Mary Elizabeth Rollins Lightner", *Utah Genealogical and Historical Magazine,* korrik 1926, f. 193–195.
2. Parathënia për Librin e Mormonit.
3. Ezra Taft Benson, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion", *Ensign*, nëntor 1986, f. 5, 7.
4. Doktrina e Besëlidhje 9:8.
5. Mormoni 8:34–35.
6. Shih American Academy of Pediatrics, "Media and Children", aap.org.
7. Russell M. Nelson, "Strengthen the Shepherds" (bisedë në mbledhjet e udhëheqjes së konferencës së përgjithshme 28 shtator 2016).
8. Shih Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon* (1987), f. 16–18.
9. Doktrina e Besëlidhje 17:6.
10. Moroni 10:4; shih edhe vargjet 3, 5.

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

"Qëndroni në Dashurinë Time"

Dashuria e Perëndisë është e pafundme dhe ajo do të zgjatë përgjithmonë, por çfarë nënkupton kjo për secilin prej nesh varet nga mënyra se si i përgjigjemi dashurisë së Tij.

Bibla na thotë që "Perëndia është dashuri"[1]. Ai është mishërimi i përsosur i dashurisë dhe ne mbështetemi fortësisht te qëndueshmëria dhe shtrirja gjithësore e asaj dashurie. Siç është shprehur Presidenti Tomas S. Monson: "Dashuria e Perëndisë është atje për ju, pavarësisht nëse ju ndieni se e meritoni apo jo dashurinë. Është thjesht gjithmonë atje."[2]

Ka mënyra të shumta për ta shprehur dashurinë hyjnore dhe për të folur për të. Një prej termave që e dëgjojmë shpesh sot, është që dashuria e Perëndisë është "e pakushtëzuar". Teksa në njëfarë kuptimi kjo është e vërtetë, fjala përshkruese *e pakushtëzuar* nuk shfaqet askund në shkrimin e shenjtë. Përkundrazi, dashuria e Tij përshkruhet në shkrimin e shenjtë si "dashuri[a] e madhe dhe e mrekullueshme"[3], "dashuria e përsosur"[4], "dashuri[a] shëlbuese"[5] dhe "dashuri[a e] përjetshme"[6]. Këta janë terma më të mirë ngaqë fjala *e pakushtëzuar* mund të përcjellë përshtypje të gabuara rreth dashurisë hyjnore, të tilla si: Perëndia toleron dhe shfajëson gjithçka që bëjmë, pasi dashuria e Tij është e pakushtëzuar, ose *të gjithë* shpëtohen në mbretërinë e Perëndisë pasi dashuria e Perëndisë është e pakushtëzuar. Dashuria e Perëndisë është e pafundme dhe ajo do të zgjatë përgjithmonë, por çfarë nënkupton kjo për secilin prej nesh varet nga mënyra se si i përgjigjemi dashurisë së Tij.

Jezusi tha:

"Sikurse Ati më ka dashur mua, ashtu edhe unë ju kam dashur juve; qëndroni në dashurinë time.

Po të zbatoni urdhërimet e mia, do të qëndroni në dashurinë time, sikurse unë i zbatova urdhërimet e Atit tim dhe qëndroj në dashurinë e tij."[7]

Të "qëndro[jmë] në" dashurinë e Shpëtimtarit do të thotë të marrim hirin e Tij dhe të përsosemi prej tij.[8] Për ta marrë hirin e Tij, ne duhet të kemi besim në Jezu Krishtin, të pendohemi për mëkatet tona, të pagëzohemi për heqjen e mëkateve, të marrim Frymën e Shenjtë dhe të vazhdojmë në shtegun e bindjes ndaj urdhërimeve të Tij.[9]

Perëndia do të na dojë gjithmonë, por Ai nuk mund të na shpëtojë në mëkatet tona.[10] Kujtoni fjalët e Amulekut thënë Zizromit, që Shpëtimtari nuk do ta shpëtonte popullin e Tij *në* mëkatet e tyre, por *nga* mëkatet e tyre[11], për arsye se me mëkatin ne jemi të papastër dhe "asgjë e papastër nuk mund të trashëgojë mbretërinë e qiellit"[12] apo të banojë në praninë e Perëndisë. "Dhe se [Krishti] ka fuqi, që i është dhënë nga Ati, për t[a] shëlbuar [popullin e Tij] nga mëkatet e tyre për shkak të pendimit; prandaj ai dërgoi engjëjt e tij për të shpallur lajmet e kushteve të pendimit, që çojnë në fuqinë e Shëlbuesit, në shpëtimin e shpirtrave të tyre."[13]

Nga Libri i Mormonit mësojmë se qëllimi i vuajtjes së Krishtit – shfaqjes përfundimtare të dashurisë së tij – ishte "për të sjellë zemrën e mëshirës, e cila e mund drejtësinë dhe u sjell njerëzve mjete që ata të mund të kenë besim deri në pendim.

Dhe kështu mëshira mund të kënaqë kërkesat e drejtësisë dhe i rrethon me krahët e sigurisë, ndërsa ai që nuk ushtron besim deri në pendim, qëndron i ekspozuar para tërë ligjit të kërkesave të drejtësisë; prandaj vetëm atij që ka besim deri në pendim do t'i

realizohet plani i madh, i përjetshëm i shëlbimit."[14]

Pendimi, atëherë, është dhurata e Tij për ne, e blerë me një çmim shumë të shtrenjtë.

Disa njerëz do të arsyetojnë që Perëndia e bekon çdo njeri pa dallim – duke cituar, për shembull, thënien e Jezusit në Predikimin në Mal: "[Perëndia] bën të lindë diellin e tij mbi të mirët dhe mbi të këqijtë, dhe bën të bjerë shi mbi të drejtët dhe të padrejtët"[15]. Me të vërtetë Perëndia bën që të bien mbi të gjithë fëmijët e Tij të gjitha bekimet që Ai mundet – të gjitha bekimet që dashuria, ligji, drejtësia dhe mëshira do t'i lejojnë. Dhe Ai na urdhëron të jemi po ashtu bujarë:

"Por unë po ju them: 'Duani armiqtë tuaj, bekoni ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin.

Që të mund të jeni fëmijët e Atit tuaj që është në qiell.'"[16]

Megjithëkëtë, bekimet më të mëdha të Perëndisë kushtëzohen nga bindja. Presidenti Rasëll M. Nelson shpjegoi: "Buqeta e shndritshme e dashurisë së Perëndisë – përfshirë jetën e përjetshme – përfshin bekime për të cilat ne duhet të kualifikohemi, jo privilegje që duhet t'i presim padenjësisht. Mëkatarët nuk mund ta ndryshojnë vullnetin e Tij sipas vullnetit të tyre dhe të kërkojnë që Ai t'i bekojë ata në mëkat [shih Alma 11:37]. Nëse ata dëshirojnë të gëzojnë çdo gonxhe në buqetën e Tij të bukur, ata duhet të pendohen."[17]

Përveçse e bën të penduarin të pafaj dhe të panjollë me premtimin e të qenit i "ngri[tur] në ditën e fundit"[18], ka një aspekt të dytë jetik të qëndrimit në dashurinë e Perëndisë. Qëndrimi në dashurinë e Tij do të na aftësojë për ta kuptuar potencialin tonë të plotë, për t'u bërë madje siç është Ai.[19] Siç tha

Presidenti Diter F. Uhtdorf: "Por hiri i Perëndisë nuk na rivendos thjesht në gjendjen tonë të mëparshme të pafajshme. . . . Qëllimi i Tij është shumë më i lartë: Ai dëshiron që bijtë dhe bijat e Tij të bëhen si Ai."[20]

Të qëndrojmë në dashurinë e Perëndisë në këtë kuptim do të thotë t'i nënshtrohemi tërësisht vullnetit të Tij. Do të thotë ta pranojmë korrigjimin prej Tij kur nevojitet, "sepse Perëndia ndreq atë që do"[21]. Do të thotë ta duam njëri-tjetrin dhe t'i shërbejmë njëri-tjetrit ashtu si na ka dashur dhe na ka shërbyer Jezusi.[22] Do të thotë të mësojmë "t'i qëndroj[më] ligjit të një mbretërie çelestiale" që të mund "të duroj[më] një lavdi çelestiale"[23]. Që Ai të jetë në gjendje të na bëjë atë që mund të bëhemi, Ati ynë Qiellor përgjërohet me ne që t'i dëgjojmë "thirrjet e Frymës së Shenjtë dhe [ta] zhvesh[im] njeriun e natyrshëm dhe [të] bëhe[mi] një shenjtor nëpërmjet shlyerjes së Krishtit Zot, dhe [të] bëhe[mi] si një fëmijë, i nënshtruar, i bindur, i përulur, i duruar, plot me dashuri, i gatshëm t'u nënshtrohet të gjitha gjërave që Zoti i sheh të përshtatshme të shkaktojë mbi të, madje sikurse një fëmijë i nënshtrohet atit të tij"[24].

Plaku Dallin H. Ouks vëzhgoi: "Gjykimi i Fundit nuk është vetëm vlerësimi i një shume totale të veprave të mira dhe të liga – i asaj që kemi *bërë*. Ai është një njohje e efektit përfundimtar të veprave dhe mendimeve tona – i asaj që jemi *bërë*."[25]

Historia e Helena Kellerit është njëfarë shëmbëlltyre që sugjeron mënyrën se si dashuria hyjnore mund ta shndërrojë një shpirt të vullnetshëm. Helena u lind në shtetin e Alabamës në Shtetet e Bashkuara në vitin 1880. Kur ishte vetëm 19-muajshe, ajo vuajti nga një sëmundje e padiagnostikuar që e la si të shurdhët ashtu edhe të verbër. Ajo ishte inteligjente tej mase dhe acarohej ndërkohë që përpiqej të kuptonte dhe t'i jepte domethënie mjedisit përreth saj. Kur Helena i ndjente lëvizjet e buzëve të pjesëtarëve të familjes dhe e kuptonte se ata e përdornin gojën për të folur, "ajo shpërthente me tërbim [ngaqë] nuk ishte në gjendje të merrte pjesë në bashkëbisedim"[26]. Në kohën kur Helena ishte gjashtëvjeçare, nevoja e saj për të komunikuar dhe acarimi i saj u bë kaq i fortë sa "shpërthimet [e saj] ndodhnin çdo ditë, nganjëherë çdo orë"[27].

Prindërit e Helenës punësuan një mësuese për bijën e tyre, një grua të quajtur Ana Salivan. Po ashtu siç kemi te Jezu Krishti dikë që i kupton dobësitë tona[28], Ana ishte ndeshur me vetë paaftësitë dhe vështirësitë e saj të rënda

dhe i kuptonte dobësitë e Helenës. Në moshën pesëvjeçare, Ana kishte hasur një sëmundje që shkaktoi gërvishtje të dhimbshme të korneas dhe e la atë kryesisht të verbër. Kur Ana ishte tetë vjeç, i vdiq nëna; babai i saj i braktisi atë dhe vëllanë e saj më të vogël, Xhimin; dhe ata u dërguan te një "shtëpi për të varfrit", ku kushtet ishin aq të mjerueshme, sa Xhimi vdiq pas vetëm tre muajsh. Nëpërmjet këmbënguljes së vet të paepur, Ana arriti të hynte në Shkollën Perkins për të Verbrit dhe njerëzit me shikim të dëmtuar, ku ajo ia doli mbanë shkëlqyeshëm. Një operacion kirurgjik i dha asaj një shikim të përmirësuar kështu që ajo ishte në gjendje të lexonte materiale të shtypura. Kur babai i Helena Kellerit kontaktoi Shkollën Perkins duke kërkuar që dikush të bëhej mësuese për bijën e tij, u zgjodh Ana Salivani.[29]

Nuk ishte një përvojë e këndshme në fillim. Helena e "godiste, pickonte dhe shkelmonte mësuesen e saj dhe ia theu një nga dhëmbët. [Ana] më së fundi e fitoi kontrollin duke u vendosur me [Helenën] në një shtëpi të vogël pranë shtëpisë së familjes Keller. Me anë të durimit dhe palëkundshmërisë së vendosur, ajo më së fundi fitoi zemrën dhe mirëbesimin e fëmijës."[30] Në mënyrë të ngjashme, kur arrijmë të mirëbesojmë në vend që ta kundërshtojmë Mësuesin tonë hyjnor, Ai mund të veprojë me ne për të na ndriçuar e lartësuar në një realitet të ri.[31]

Për ta ndihmuar Helenën që të mësonte fjalë, Ana do t'i germëzonte emrat e sendeve të njohura me gishtin e saj mbi pëllëmbën e dorës së Helenës. "[Helenës] i pëlqente kjo 'lojë me gishta', por nuk e kuptoi deri në çastin e famshëm kur [Ana] germëzoi 'u-j-ë' ndërsa derdhte ujë me pompë mbi dorën [e Helenës]. [Helena] më vonë shkroi:

'Papritur ndjeva një vetëdije të mjegulluar si për diçka të harruar . . . dhe në njëfarë mënyre m'u zbulua fshehtësia e gjuhës. E dija se ai germëzim "u-j-ë" nënkuptonte gjënë e freskët, të mrekullueshme që po vërshonte në dorën time. Ajo fjalë e gjallë ma zgjoi shpirtin, i dha atij dritë, shpresë, gëzim, e çliroi atë! . . . Gjithçka kishte një emër dhe secili emër i jepte jetë një mendimi të ri. Kur u kthyem në shtëpi[,] çdo send që e prekja, dukej sikur drithërohej me jetë.'"[32]

Kur Helena Kelleri u rrit, ajo u bë e mirënjohur për dashurinë e saj për gjuhën, aftësinë e saj si shkrimtare dhe gojëtarinë e saj si folëse në publik.

Në një film që paraqet jetën e Helena Kellerit, prindërit e saj portretizohen si të kënaqur me punën e Ana Salivanit pasi ajo e ka zbutur bijën e tyre të egër deri në atë shkallë, sa Helena të ulej me mirësjellje për darkë, të hante normalisht dhe ta paloste pecetën në fund të ngrënies. Por Ana e dinte se Helena ishte e aftë për shumë, shumë më tepër dhe se ajo kishte për të bërë ndihmesa të rëndësishme.[33] Po kështu, ne mund të kënaqemi mjaft me atë që kemi bërë në jetën tonë dhe që ne thjesht jemi ata që jemi, ndërkohë që Shpëtimtari ynë nënkupton një potencial të lavdishëm që ne e kuptojmë vetëm përmes një "pasqyr[e], në mënyrë të errët"[34]. Secili prej nesh mund të përjetojë ngazëllimin e potencialit hyjnor të shpalosur brenda nesh, shumë i ngjashëm me gëzimin që ndjeu Helena Kelleri kur fjalët morën jetë, duke i dhënë dritë qenies së saj dhe duke e çliruar atë. Secili prej nesh mund ta dojë Perëndinë e t'i shërbejë Atij dhe të fuqizohet për t'i bekuar bashkënjerëzit tanë. "Sikurse është shkruar: 'Ato gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të njeriut, janë ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan atë'."[35]

Le ta marrim parasysh çmimin e dashurisë së paçmuar të Perëndisë. Jezusi zbuloi se që të shlyente për mëkatet tona dhe që të na shëlbonte nga vdekja, si ajo fizike dhe shpirtërore, vuajtja e Tij bëri që Ai vetë, "madje Perëndi, më i madhi i të gjithëve, të dridhe[j] për shkak të dhembjes e [t'i dilte] gjak nga çdo por dhe të vua[nte] si në trup e në shpirt – dhe të dëshiro[nte] që [Ai] të mos e pi[nte] kupën e hidhur e të mpake[j]"[36]. Agonia e Tij në Gjetseman dhe në kryq ishte më e madhe nga ç'mund ta duronte çdo njeri i vdekshëm.[37] Sidoqoftë, për shkak të dashurisë së Tij për Atin e Tij dhe për ne, Ai duroi dhe, si rrjedhojë, Ai mund të na ofrojë si pavdekësinë, ashtu edhe jetën e përjetshme.

Është thellësisht simbolike që "gjaku [doli] nga çdo por"[38] kur Jezusi vuajti në Gjetseman, në vendin e presës së ullinjve. Në kohën e Shpëtimtarit, që të prodhohej vaji i ullirit, ullinjtë fillimisht shtypeshin duke rrotulluar një gur të madh mbi ta. "Pureja" e fituar vendosej në shporta të buta, të thurura lirshëm, të cilat vendoseshin njëra mbi tjetrën. Pesha e tyre shtrydhte vajin e parë dhe më të mirin. Më pas ushtrohej shtypje e shtuar duke vendosur një tra ose kërcu të madh mbi shportat e vëna njëra mbi tjetrën, duke prodhuar më shumë vaj. Më së fundi, për të nxjerrë edhe pikat më të fundit, traut i shtoheshin nga njëra anë gurë si pesha për të krijuar shtypjen më të madhe dërrmuese.[39] Dhe po, vaji është i kuq si gjaku kur del jashtë fillimisht.

Mendoj rreth tregimit të Mateut për Shpëtimtarin teksa Ai hyri në Gjetseman atë natë vendimtare – që Ai " filloi të ndjej[ë] trishtim dhe ankth të madh. . . .

Dhe, si shkoi pak përpara, ra me fytyrë për tokë dhe lutej duke thënë: 'Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje

prej meje këtë kupë; megjithatë, jo si dua unë, por si do ti'."[40]

Më pas, teksa përfytyroj mundimin që u bë edhe më i rëndë, Ai u përgjërua një herë të dytë për lehtësim dhe, më së fundi, ndoshta në kulmin e vuajtjes së Tij, një herë të tretë. Ai e duroi agoninë gjersa drejtësia u kënaq deri në pikën më të fundit.[41] Këtë Ai e bëri që të na shëlbonte ju dhe mua.

Ç'dhuratë e paçmuar është dashuria hyjnore! I mbushur me atë dashuri, Jezusi pyet: "A nuk do të ktheheni tani tek unë dhe të pendoheni për mëkatet tuaja dhe të ktheheni në besim, që të mund t'ju shëroj?"[42] Me dhembshuri Ai na siguron sërish: "Vini re, krahu im i mëshirës është shtrirë drejt jush dhe kushdo që do të vijë, unë do ta pranoj; dhe të bekuar qofshin ata që vijnë tek unë"[43].

A nuk do ta doni Atë që ju deshi i pari?[44] Atëherë, zbatojini urdhërimet e Tij.[45] A nuk do të jeni një mik i Atij që dha jetën e Tij për miqtë e Tij?[46] Atëherë zbatojini urdhërimet e Tij.[47] A nuk do të qëndroni në dashurinë e Tij dhe ta pranoni gjithçka që Ai ua ofron plot hir? Atëherë zbatojini urdhërimet e Tij.[48] Unë lutem që ne vërtet do ta ndiejmë dhe do të qëndrojmë në dashurinë e Tij, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 1 Gjon 4:8. Sado e lavdishme dhe siguruese që është dashuria e Jezu Krishtit, ajo nuk është i vetmi tipar i Tij. "Karakteri, përsosuritë dhe tiparet" e Tij (*Lectures on Faith* [1985], f. 38) përfshijnë edhe drejtësinë, të vërtetën dhe pandryshueshmërinë – Ai është i njëjti Perëndi dje, sot e përgjithmonë (shih *Lectures on Faith,* f. 41). Pa këto dhe veti e cilësi të tjera që Ai zotëron deri në përsosje tërësore, Ai nuk do të ishte Perëndi.
2. Tomas S. Monson, "Nuk Ecim Kurrë Vetëm", *Liahona*, nëntor 2013, f. 124.
3. Doktrina e Besëlidhje 138:3.
4. 1 Gjon 4:18; Moroni 8:16.
5. Alma 5:26.
6. Jeremia 31:3.
7. Gjoni 15:9–10.
8. Shih Moroni 10:32–33.
9. Shih 2 Nefi 31:11–21; 3 Nefi 27:16–20; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 20:29–34.
10. Shih Alma 11:32–37; shih edhe Alma 42:13, 15, 22–27.
11. Shih Helamani 5:10–11.
12. Alma 11:37; shih edhe Moisiu 6:57.
13. Helamani 5:11.
14. Alma 34:15–16.
15. Mateu 5:45; shih edhe 3 Nefi 12:45.
16. Mateu 5:44–45; shih edhe 3 Nefi 12:44–45.
17. Russell M. Nelson, "Divine Love", *Liahona*, shkurt 2003, f. 16. Dhe përsëri, "Jo çdo njeri që më thotë: 'Zot, Zot' do të hyjë në mbretërinë e qiejve, por do të hyjë ai që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej" (Mateu 7:21; shih edhe 3 Nefi 14:21).
    Gjithashtu na jepet mësim:
    "Ka një ligj, të shpallur në mënyrë të pakthyeshme në qiell, përpara krijimit të kësaj bote, mbi të cilin të gjitha bekimet bazohen –
    Dhe kur ne fitojmë ndonjë bekim nga Perëndia, është me anë të bindjes ndaj atij ligji mbi të cilin ai bazohet" (Doktrina e Besëlidhje 130:20–21).
    Disa njerëz harrojnë se Perëndia "nuk mund ta shoh[ë] mëkatin as me shkallën më të vogël të lejimit" (Doktrina e Besëlidhje 1:31). Në të njëjtën kohë, Ai na siguron se "ai që pendohet dhe i bën urdhërimet e Zotit, do të falet" (Doktrina e Besëlidhje 1:32).
18. 3 Nefi 27:22.
19. Shih 3 Nefi 27:27; shih edhe Mateu 5:48; 3 Nefi 12:48.
20. Diter F. Uhtdorf, "Dhurata e Hirit", *Liahona*, maj 2015, f. 108.
21. Hebrenjve 12:6; shih edhe Hebrenjve 12:5, 7–11; Gjoni 15:1–8.
22. Shih Gjoni 15:12.
23. Doktrina e Besëlidhje 88:22.
24. Mosia 3:19.
25. Dallin H. Oaks, "The Challenge to Become", *Liahona*, janar 2001, f. 40; theksimi në origjinal.
26. "Helen Keller", perkins.org/history/people/helen-keller.
27. "Helen Keller", perkins.org/history/people/helen-keller.
28. Shih Hebrenjve 4:15.
29. Shih "Anne Sullivan", perkins.org/history/people/anne-sullivan.
30. "Helen Keller", perkins.org/history/people/helen-keller.
31. Shih për shembull, Doktrina e Besëlidhje 93:28. "Ai që i mban urdhërimet e tij, merr të vërtetë e dritë, derisa të përlëvdohet në të vërtetë dhe i di të gjitha gjërat."
32. "Helen Keller", perkins.org/history/people/helen-keller.
33. Shih William Gibson, *The Miracle Worker* (film, 1962).
34. 1 Korintasve 13:12.
35. 1 Korintasve 2:9.
36. Doktrina e Besëlidhje 19:18.
37. Shih Mosia 3:7.
38. Mosia 3:7.
39. Shih Richard Neitzel Holzapfel and others, *Jesus Christ and the World of the New Testament* (2006), f. 18; Richard Neitzel Holzapfel and others, *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), f. 281.
40. Mateu 26:37, 39.
41. Shih Doktrina e Besëlidhje 19:19.
42. 3 Nefi 9:13.
43. 3 Nefi 9:14.
44. Shih 1 Gjon 4:19.
45. Shih Gjoni 14:15.
46. Shih Gjoni 15:13.
47. Shih Gjoni 15:14.
48. Shih Gjoni 15:10.

Nga Plaku W. Mark Baset,
i Të Shtatëdhjetëve

Për Zhvillimin dhe të Mësuarin tonë Shpirtëror

Misteret e Perëndisë na janë shpalosur neve vetëm sipas vullnetit të Tij dhe me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Kur isha djalosh, prindërit e mi morën një dhuratë që na magjepsi mua dhe vëllanë tim më të vogël, Davidin. Dhurata ishte një model i vogël i fletëve të arta që mori Profeti Jozef Smith nga engjëlli Moroni. Kur e kujtoj, fletët e modelit kishin 10 a pak më shumë faqe prej metali me fjalë të shkruara në to. Sidoqoftë, nuk ishin ato faqe që na e tërhoqën vëmendjen.

Ne ishim rritur duke dëgjuar historitë e Rivendosjes. Ne kishim njohuri për fletët e arta që ishin fshehur thellë në një faqe mali dhe që iu dorëzuan Jozef Smithit nga engjëlli Moroni, dhe kishim kënduar për to në Fillore.[1] Teksa mendjet tona rinore i brente kureshtja, në të vërtetë ne deshëm që të shihnim vetëm një gjë: çfarë qe shkruar në pjesën e vogël të modelit të fletëve, të mbyllur mirë me dy lidhëse të vogla prej metali?

Fletët qëndruan në një tavolinë të vogël për disa ditë përpara se kureshtja të na shtynte që të bënim diçka. Ndonëse e kuptonim qartësisht se këto nuk ishin fletët e vërteta që kishte dorëzuar Moroni, ne deshëm të shihnim pjesën e vulosur. Kështu që disa herë, unë dhe im vëlla u përpoqëm që të përdornim thika gjalpi, lugë të vjetruara dhe çdo gjë tjetër që mund të na vinte ndër mend, për ta hapur pjesën e vulosur të fletëve aq sa për të parë se çfarë përmbanin – por jo aq shumë sa t'i këputnim lidhëset e vogla. Të paktën ishim aq të zgjuar sa të mos linim asnjë gjurmë të kureshtjes sonë të mbrapshtë djaloshare. Për zhgënjimin dhe mërzinë tonë, këto përpjekje për t'i "hapur fletët" qenë gjithmonë të pasuksesshme.

Ende nuk e di se çfarë kishte – në kishte diçka – të fshehur nën atë pjesë të vulosur. Por ana e sikletshme në historinë tonë është që edhe sot e kësaj dite, as që e kam idenë se çfarë qe shkruar në pjesën e faqeve prej metali që kishte për synim të lexohej. Thjesht mund të përfytyroj se këto faqe përmbanin histori të Rivendosjes dhe dëshmi të Jozef Smithit dhe të Tre dhe Tetë Dëshmitarëve, të cilët i panë fletët e vërteta që u dorëzuan nga Moroni.

Që prej Krijimit të kësaj toke, Ati ynë i dashur në Qiell u ka dhënë drejtim, udhëheqje dhe udhëzim fëmijëve të Tij nëpërmjet profetëve. Fjalët e Tij kanë kaluar nëpërmjet këtyre profetëve dhe janë ruajtur si shkrime të shenjta për zhvillimin dhe të mësuarin tonë. Nefi e përshkroi në këtë mënyrë:

"Sepse shpirti im kënaqet pa masë në shkrimet e shenjta dhe zemra ime i mediton ato dhe i shkruan ato për mësimin dhe përfitimin e fëmijëve të mi.

Vini re, shpirti im kënaqet pa masë në gjërat e Zotit; dhe zemra ime mediton vazhdimisht mbi gjërat që unë kam parë dhe dëgjuar."[2]

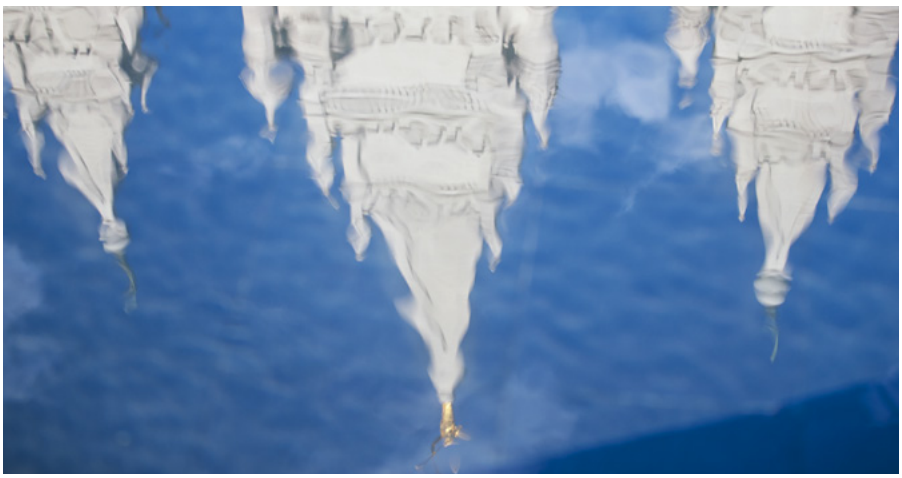

Përveç kësaj, gjatë periudhave të mëparshme ungjillore dhe në periudhën e fundit ungjillore të plotësisë së kohërave, anëtarët e denjë të Kishës së Zotit janë bekuar me shoqërimin e vazhdueshëm të Frymës së Shenjtë, i cili na ndihmon në zhvillimin dhe të mësuarin tonë shpirtëror.

Duke e njohur natyrën e zellshme të vëllait tim më të vogël, mendoj me shumë gjasa që ai i lexoi të gjitha fjalët e shkruara në modelin e fletëve në shtëpinë e prindërve tanë. Unë, sidoqoftë, i shpërfilla ato të vërteta të qarta dhe të çmueshme dhe në vend të kësaj i shtova përpjekjet e mia duke kërkuar ato gjëra që nuk kishin synim të zbuloheshin.

Trishtueshëm, zhvillimi dhe të mësuarit tonë nganjëherë mund të ngadalësohet apo madje të ndalet nga një dëshirë e pamatur për t'i "hapur fletët". Këto veprime mund të na çojnë që të kërkojmë gjëra që nuk janë medoemos të thëna të kuptohen në këtë kohë, ndërkohë që në të njëjtën kohë shpërfillim të vërtetat e bukura që janë caktuar për ne dhe rrethanat tona – të vërtetat që Nefi i përshkroi se janë shkruar për mësimin dhe dobinë tonë.

Vëllai i Nefit, Jakobi, dha mësim: "Vini re, të mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e Zotit. Sa të pakërkueshme janë thellësitë e mistereve të tij; dhe është e pamundur që njeriu të mund të zbulojë të gjitha udhët e tij."[3]

Fjalët e Jakobit na mësojnë se ne nuk mund t'i "hapim fletët" me sukses apo të ngulmojmë që misteret e Perëndisë të na zbulohen. Përkundrazi, misteret e Perëndisë na janë shpalosur neve vetëm sipas vullnetit të Tij dhe me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë.[4]

Jakobi vijon:

"Dhe asnjë njeri nuk di për udhët e tij, veçse në qoftë se i zbulohen atij; prandaj, vëllezër, mos i përbuzni zbulesat e Perëndisë.

Pasi, vini re, nga fuqia e fjalës së tij njeriu erdhi mbi faqen e tokës. . . . O atëherë, pse jo në gjendje të urdhërojë tokën ose veprën e duarve të tij mbi faqen e saj, sipas vullnetit dhe dëshirës së tij?

Prandaj, vëllezër, mos kërkoni të këshilloni Zotin, por merrni këshilla nga dora e tij."[5]

Me qëllim që t'i kuptojmë misteret e Perëndisë ose ato gjëra që mund të kuptohen vetëm nëpërmjet zbulesës, ne duhet të ndjekim shembullin e Nefit, i cili tha: "Duke qenë shumë i ri, megjithatë duke qenë i madh në shtat dhe gjithashtu duke pasur dëshira të mëdha për të ditur misteret e Perëndisë, prandaj i thirra Zotit dhe vini re, ai më vizitoi dhe ma zbuti zemrën, saqë unë besova të gjitha fjalët që ishin thënë nga ati im"[6]. Vetë Zoti shpjegoi më tej se Nefi kishte ushtruar besim, kishte kërkuar me zell me përulësi të zemrës dhe i kishte zbatuar urdhërimet e Tij.[7]

Shembulli i Nefit i të kërkuarit të njohurisë, përfshiu 1) një dëshirë të sinqertë, 2) përulësi, 3) lutje, 4) mirëbesim te profeti dhe një ushtrim të 5) besimit, 6) zellit dhe 7) bindjes. Kjo mënyrë e të kërkuarit ka një dallim të theksuar me përpjekjen time për të "hapur fletët" ose me ngulmin që të kuptoja gjërat që nuk kishin për synim të zbuloheshin sipas kohës së Zotit dhe nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Në këtë epokë moderne, ne kemi arritur të pretendojmë se njohuria mund dhe duhet të merret menjëherë; kur informacioni nuk bëhet i ditur lirshëm ose nuk është lehtësisht i arritshëm, shpesh shpërfillet ose nuk i zihet besë. Për shkak të mbushullisë së informacionit, disa njerëz padashur i quajnë më të besueshme burimet që janë në dispozicion, [por] me origjinë të panjohur sesa mbështeten në modelin e krijuar të Zotit për marrjen e zbulesës vetjake. Jakobi mund të ketë qenë duke përshkruar kohën tonë kur tha: "Por vini re, [ata] ishin një popull kokëfortë; dhe ata përçmonin fjalët e qartësisë . . . dhe kërkuan gjëra që ata nuk mund t'i kuptonin. Prandaj, për shkak të verbërisë së tyre, verbëri e cila erdhi duke

parë përtej shenjës, ata duhet të bien; pasi, Perëndia ka hequr qartësinë e tij nga ata dhe u ka dhënë atyre shumë gjëra që nuk mund t'i kuptojnë, sepse ata e dëshironin atë."[8]

Në dallim me këtë është këshilla e Presidentit Diter F. Uhtdorf. Ai foli për misionarët por fjalët e tij janë njëlloj të zbatueshme për të gjithë kërkuesit e të vërtetës shpirtërore. "Kur . . . misionarët kanë besim te Jezu Krishti", tha ai, "ata do të mirëbesojnë në Zot mjaftueshëm sa për t'i ndjekur urdhërimet e Tij – edhe kur nuk i kuptojnë tërësisht arsyet lidhur me to. Besimi i tyre do të tregohet nëpërmjet zellit dhe nëpërmjet veprave."[9]

Gjatë konferencës së fundit të prillit, Plaku Dallin H. Ouks, shpjegoi: "Kisha po bën përpjekje të mëdha për të qenë e hapur me analet që kemi, por pas gjithçkaje që mund të botojmë, anëtarët tanë ndonjëherë lihen me pyetje bazë që nuk mund të zgjidhen me anë të studimit. . . . Disa gjëra mund të mësohen vetëm me anë të besimit."[10]

Profetët e lashtë e dhanë mësim po këtë parim, duke treguar se me kalimin e kohës natyra njerëzore nuk ka ndryshuar dhe se modeli i Zotit për të mësuarin është i pakufishëm. Merrni parasysh këtë fjalë të urtë në Dhiatën e Vjetër: "Ki besim tek Zoti me gjithë zemër dhe mos u mbështet në gjykimin tënd"[11].

Isaia shpjegoi, teksa fliste për Zotin: "Ashtu si qiejtë janë më të lartë se toka, kështu edhe rrugët e mia janë më të larta se rrugët tuaja dhe mendimet e mia janë më të larta se mendimet tuaja"[12].

Nefi shtoi një dëshmi tjetër kur shpalli: "O Zot, unë kam besuar te ti dhe unë do të besoj te ti përgjithmonë"[13].

Besimi dhe mirëbesimi në Zot kërkon që ne të pranojmë se dituria e Tij është shumë më e madhe se e jona. Ne duhet të pranojmë edhe se plani i Tij na jep mundësinë më të madhe për zhvillimin dhe të mësuarin shpirtëror.

Nga ne nuk pritej kurrë "të k[ishim] një njohuri të përsosur të gjërave" gjatë kësaj ekzistence në vdekshmëri. Përkundrazi, nga ne pritet që të "shpreso[jmë] për gjëra që nuk shihen, të cilat janë të vërteta"[14].

Edhe me besimin e tij të madh, Nefi e pranoi kuptueshmërinë e tij të kufizuar kur ai iu përgjigj engjëllit, i cili e pyeti atë: "A e di ti denjimin e Perëndisë?" Nefi iu përgjigj: "Unë e di se ai i do fëmijët e tij; megjithatë, *unë nuk e di kuptimin e të gjitha gjërave*"[15].

Në mënyrë të ngjashme, Alma i shprehu birit të tij Helamanit: "Tani, këto mistere nuk më janë bërë krejtësisht të ditura; prandaj nuk do të hyj në hollësi"[16].

Unë shpreh dëshminë time se Ati ynë në Qiell i do fëmijët e Tij dhe prapëseprapë, sikurse Nefi dhe Alma, unë nuk e di kuptimin e të gjitha gjërave. As nuk më duhet t'i di të gjitha gjërat; *edhe* unë do të rezistoj dhe do të pres me durim për Zotin, duke e ditur se "unë kam të gjitha gjërat si dëshmi se këto gjëra janë të vërteta; dhe ti gjithashtu ke të gjitha gjërat si dëshmi ndaj teje, se janë të vërteta. . . .

. . . Shkrimet e Shenjta i ke para teje, po, dhe të gjitha gjërat tregojnë se ka një Perëndi; po, madje edhe toka e të gjitha gjërat që gjenden mbi faqe të saj, po edhe lëvizja e saj, po, dhe gjithashtu të gjithë planetët të cilët lëvizin në mënyrën e tyre të rregullt, dëshmojnë se ka një Krijues Suprem."[17]

Ndërsa e pranojmë se jemi vepër e duarve të një Ati të urtë dhe të përkushtuar në Qiell, "O atëherë", përse të mos e lejojmë atë që të na udhërrëfejë në zhvillimin dhe të mësuarin tonë shpirtëror "sipas vullnetit dhe dëshirës së tij" në vend se sipas vullnetit dhe dëshirës sonë[18]?

Ai jeton. Jezu Krishti është Biri i Tij i Vetëmlindur dhe Shëlbuesi i njerëzimit. Për shkak të Shlyerjes së pafundme të Krishtit, Ai ka diturinë dhe largpamësinë për të na udhërrëfyer në këto ditë të mëvonshme. Jozef Smithi është profeti i Tij, i zgjedhur për të rivendosur mbretërinë e Tij në tokë, në plotësinë e saj. Tomas S. Monsoni është profeti dhe zëdhënësi i Tij i gjallë sot. Për këtë jap dëshminë time të sinqertë, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih "The Golden Plates", *Children's Songbook,* nr. 86.
2. 2 Nefi 4:15–16.
3. Jakobi [LiM] 4:8.
4. Shih 1 Nefi 10:19.
5. Jakobi [LiM] 4:8–10.
6. 1 Nefi 2:16.
7. Shih 1 Nefi 2:19–20.
8. Jakobi [LiM] 4:14.
9. Dieter F. Uchtdorf, "The Lord's Work" (fjalim i mbajtur në seminarin për presidentët e rinj të misioneve, 25 qershor 2016), f. 6.
10. Dallin H. Ouks, "Kundërshtim në të Gjitha Gjërat", *Liahona*, maj 2016, f. 117.
11. Fjalët e Urta 3:5.
12. Isaia 55:9.
13. 2 Nefi 4:34.
14. Alma 32:21.
15. 1 Nefi 11:16–17; theksimi i shtuar.
16. Alma 37:11.
17. Alma 30:41, 44.
18. Jakobi [LiM] 4:9.

Nga Plaku Kazuhiko Jamashita,
i Të Shtatëdhjetëve

Jini Ambiciozë për Krishtin

Ne jemi ambiciozë për Krishtin kur shërbejmë me besnikëri, pranojmë me përulësi, durojmë me fisnikëri, lutemi me zjarr dhe e marrim sakramentin denjësisht.

Vëllezërit e motrat e mia të dashura, sot do të doja t'u flisja të rinjve të Kishës, përfshirë misionarët tanë të mrekullueshëm. Sigurisht, vëllezërit dhe motrat që janë të rinj në zemër, ftohen përzemërsisht që të dëgjojnë.

Në 21 gushtin e shkuar, Presidenti Rasëll M. Nelson, përkushtoi Tempullin e bukur të Saporos – tempulli i tretë në Japoni. Tempulli i Saporos është ndërtuar në Japoninë veriore, në një vend të quajtur Hokaido. Ashtu si Juta, Hokaido u ngrit nga pionierë të zellshëm e punëtorë.

Në vitin 1876, një mësues i njohur, i quajtur dr. Uilliam Klark[1], u ftua që të vinte në Hokaido për të dhënë mësim. Ai jetoi në Japoni vetëm për tetë muaj, por fryma e tij e krishterë la një mbresë të zgjatur te studentët e tij të rinj, jo të krishterë. Përpara se të largohej, ai u dha studentëve një mesazh lamtumire që është bërë i pavdekshëm në këtë statujë bronzi.[2] Ai tha: "Djema, jini ambiciozë!" – "Jini ambiciozë për Krishtin!"[3] Porosia e tij për të "[qenë] ambiciozë për Krishtin" mund të ndihmojë për të marrë vendimet e përditshme të shenjtorëve të sotëm të ditëve të mëvonshme.

Çfarë do të thotë të "j[emi] ambiciozë për Krishtin"? Të jemi ambiciozë për Krishtin do të thotë të jemi me shtysë, të përqendruar e të përkushtuar ndaj punës së Tij. Të jemi ambiciozë për Krishtin, rrallëherë do të thotë që ne do të përzgjidhemi për nderime publike.

Statuja e bronztë e mësuesit të njohur dr. Uilliam Klark, i cili i nxiti djemtë të "[ishin] ambiciozë për Krishtin".

Të jemi ambiciozë për Krishtin do të thotë që ne shërbejmë me besnikëri dhe zell në lagjet e degët tona pa u ankuar dhe me zemra plot gëzim.

Misionarët tanë që po shërbejnë nëpër botë, janë shembuj të bukur të atyre që janë me të vërtetë ambiciozë për Krishtin. Pak vite më parë, motra Jamashita dhe unë, shërbyem në Misionin e Nagojës në Japoni. Misionarët tanë ishin tepër ambiciozë për Krishtin. Njëri nga ata misionarë ishte një i ri i quajtur Plaku Kouan.

Plaku Kouan nuk e kishte këmbën e djathtë për shkak të një aksidenti me biçikletë në vegjëli. Pak javë pasi erdhi në mision, shoku i tij i misionit më mori në telefon. Proteza e këmbës së Plakut Kouan qe thyer ndërkohë që i jepte biçikletës. Ne e çuam atë në një godinë të mirë riparimi dhe atje, në një dhomë të veçuar, ia pashë këmbën për herë të parë. E kuptova sa dhembje kishte hequr. Proteza e këmbës së tij u riparua dhe ai u kthye në zonën e tij.

Sidoqoftë, ndërsa javët kalonin, proteza vazhdonte të thyhej herë pas here. Këshilluesi mjekësor i zonës rekomandoi që Plaku Kouan të kthehej në shtëpi për një ricaktim të mundshëm për mision tjetër. E kundërshtova këtë këshillë sepse Plaku Kouan ishte një misionar i shkëlqyer dhe kishte një dëshirë të fortë për të qëndruar në Japoni. Megjithatë, pak e nga pak Plaku Kouan filloi t'i afrohej kufirit të tij fizik. Pavarësisht nga kjo, ai nuk murmuriste apo ankohej.

Përsëri u këshillova që Plaku Kouan të lejohej të shërbente në një vend ku nuk kërkohej që ai të ngiste biçikletën. E përsiata këtë situatë. Mendova rreth Plakut Kouan dhe të ardhmes së tij dhe u luta rreth çështjes. Ndjeva përshtypjen se, po, Plaku Kouan duhej të kthehej në shtëpi dhe të priste ricaktimin. E mora në telefon dhe i shpreha dashurinë dhe shqetësimin tim për të

dhe i tregova për vendimin tim. Ai nuk dha asnjë përgjigje. Mundesha vetëm ta dëgjoja duke qarë në anën tjetër të telefonit. I thashë: "Plaku Kouan, nuk ke pse të më përgjigjesh pikërisht tani. Do të të marr në telefon nesër. Të lutem, merre parasysh rekomandimin tim me lutje të sinqertë."

Kur e mora në telefon mëngjesin tjetër, ai tha me përulësi se do ta ndiqte këshillën time.

Gjatë intervistës sime të fundit me të, i bëra këtë pyetje: "Plaku Kouan, a kërkove në kërkesën tënde si misionar që të dërgoheshe në një mision ku nuk do të të duhej të ngisje një biçikletë?"

Ai tha: "Po, President, atë kërkova".

Iu përgjigja: "Plaku Kouan, ti u thirre në Misionin e Nagojës në Japoni ku do të të duhej të ngisje një biçikletë. A ia the këtë presidentit tënd të kunjit?"

U befasova nga përgjigjja e tij. Ai tha: "Jo, nuk e bëra. Vendosa që, nëse *atje* ishte vendi ku më thirri Zoti, do të shkoja në palestër dhe ta stërvitja trupin tim që të ishte në gjendje ta ngiste biçikletën."

Në mbyllje të intervistës sonë, ai më bëri këtë pyetje me lot në sy: "President Jamashita, pse erdha në Japoni? Përse jam këtu?"

Iu përgjigja pa ngurrim: "Plaku Kouan, unë e di një arsye pse ti erdhe këtu. Ti erdhe këtu për dobinë time. Unë kam arritur ta kuptoj se me ç'të ri të shkëlqyer kam qenë duke shërbyer. Jam i bekuar që të njoh."

Jam i lumtur të raportoj se Plaku Kouan u kthye në shtëpinë e tij të dashur dhe u ricaktua që të shërbente në një mision ku mund të përdorte makinën për të udhëtuar. Jam krenar, jo vetëm për Plakun Kouan, por për të gjithë misionarët në mbarë botën që shërbejnë me gatishmëri pa murmuritje apo ankesë. Ju faleminderit, pleq e motra për besimin tuaj, përqendrimin tuaj dhe ambicien tuaj të fortë për Krishtin.

Libri i Mormonit përmban shumë tregime për ata që qenë ambiciozë për Krishtin. Alma i Riu, kur ishte i ri, e përndoqi Kishën dhe anëtarët e saj. Ai më vonë kaloi një ndryshim rrënjësor të zemrës dhe shërbeu si një misionar i fuqishëm. Ai kërkoi drejtimin e Zotit dhe i bekoi shokët e tij të misionit ndërsa shërbente me ta. Zoti e forcoi atë dhe ai i kapërceu sprovat me të cilat u përball.

Ky Alma i dha të birit, Helamanit, këshillën vijuese:

"Kushdo që vë besimin e tij në Perëndi, do të përkrahet në sprovat e tij dhe në vështirësitë e tij dhe në mjerimet e tij. . . .

. . . Zbato[ji] urdhërimet e Perëndisë. Këshillohu me Zotin për të gjitha veprimet e tua dhe ai do të të drejtojë për të mirë."[4]

Djali ynë i dytë e jetoi pjesën më të madhe të rinisë së tij larg Kishës. Kur mbushi 20 vjeç, pati një përvojë që e bëri të dëshironte ta ndryshonte jetën e vet. Me dashuri, lutje dhe ndihmë nga familja e tij dhe anëtarët e Kishës, dhe përfundimisht nëpërmjet dhembshurisë e hirit të Zotit, ai u rikthye në Kishë.

Më vonë u thirr të shërbente në Misionin e Siatëllit në Uashington. Fillimisht ai përjetoi shkurajim të madh. Çdo natë, gjatë tre muajve të parë, ai shkonte në banjë dhe qante. Si Plaku Kouan, ai kërkonte të kuptonte: "Përse jam këtu?"

Pasi shërbeu për një vit, ne morëm një mesazh elektronik që ishte një përgjigje për lutjet tona. Ai shkroi: "Pikërisht tani unë mund ta ndiej njëmend dashurinë e Perëndisë dhe të Jezusit. Do të punoj fort që të bëhem si profetët e lashtësisë. Ndonëse po përjetoj edhe shumë vështirësi, jam vërtet i lumtur. Ku ka gjë më të mirë sesa t'i shërbej vërtet Jezusit! Nuk ka asgjë më të mrekullueshme se kjo. Jam kaq i lumtur!"

Ai u ndje si Alma: "Dhe oh, çfarë gëzimi dhe çfarë drite të mrekullueshme pashë; po, shpirti im më ishte mbushur me një gëzim po aq të madh, sa kishte qenë dhembja ime!"[5]

Në jetën tonë, ne përjetojmë sprova por, nëse jemi ambiciozë për Krishtin, ne mund të përqendrohemi tek Ai e të ndiejmë gëzim, madje në mes të sprovave. Shëlbuesi ynë është shembulli ideal. Ai e kuptoi misionin e Tij të shenjtë dhe qe i bindur ndaj vullnetit të Perëndisë, Atit. Çfarë bekimi i zgjedhur është ta sjellim ndër mend shembullin e Tij të mrekullueshëm çdo javë ndërsa marrim sakramentin!

Vëllezërit e motrat e mia të dashura, ne jemi ambiciozë për Krishtin kur shërbejmë me besnikëri, pranojmë me përulësi, durojmë me fisnikëri, lutemi me zjarr dhe e marrim sakramentin denjësisht.

Qofshim ambiciozë për Krishtin teksa i pranojmë vështirësitë dhe sprovat tona me durim e besim dhe gjejmë gëzim në shtegun tonë të besëlidhjes!

Unë dëshmoj se Zoti ju njeh. Ai i di mundimet dhe shqetësimet tuaja. Ai i di dëshirat tuaja për t'i shërbyer Atij me përkushtim dhe, po, madje ambicie. Ju udhërrëfeftë dhe ju bekoftë Ai teksa e bëni këtë! Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Uilliam Smith Klarku (1826–1886) ishte një profesor kimie, botanike dhe zoologjie dhe shërbeu si kolonel gjatë Luftës Civile të Amerikës. Ai qe një udhëheqës në arsimin bujqësor dhe president i Kolegjit Bujqësor të Masaçusetsit. (Shih "William S. Clark", wikipedia.com.)
2. Statuja e vendosur në Kodrën e Vrojtimit të Hitsuxhigaokës në Saporo.
3. William S. Clark, në Ann B. Irish, *Hokkaido: A History of Ethnic Transition and Development on Japan's Northern Island* (2009), f. 156.
4. Alma 36:3; 37:35, 37.
5. Alma 36:20.

Nga Plaku Dallin H. Ouks,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Shpërndarja e Ungjillit të Rivendosur

Ajo që ne e quajmë "punë misionare e anëtarit", nuk është program por një qëndrim dashurie për të ndihmuar ata që janë përreth nesh.

I.

Kur po afronte mbarimin e shërbesës së Tij tokësore, Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti, i urdhëroi dishepujt Tij: "Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt" (Mateu 28:19) dhe "Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese" (Marku 16:15). Të gjithë të krishterët janë nën këto urdhërime për ta ndarë ungjillin me cilindo. Shumë e quajnë këtë "porosia e madhe".

Siç e përshkroi Plaku Nil Andersen në sesionin e mëngjesit, shenjtorët e ditëve të mëvonshme janë sigurisht midis më të zotuarve në këtë përgjegjësi të madhe. Duhet të jemi kështu sepse e dimë që Perëndia i do të gjithë fëmijët e Tij dhe se në këto ditë të fundit Ai ka rivendosur njohuri dhe fuqi jetike shtesë për t'i bekuar të gjithë ata. Shpëtimtari na mësoi t'i duam të gjithë si vëllezërit dhe motrat tona dhe ne e nderojmë këtë mësim duke ndarë dëshminë dhe mesazhin e ungjillit të rivendosur "mes gjithë kombeve, fiseve, gjuhëve dhe popujve" (DeB 112:1). Kjo është pjesë jetike e asaj se ç'do të thotë të jesh një shenjtor i ditëve të mëvonshme. Ne e shohim këtë si një privilegj të gëzueshëm. Çfarë mund të jetë më e gëzueshme sesa t'u tregosh të vërtetat e përjetshme fëmijëve të Perëndisë?

Sot ne kemi shumë burime për ta shpërndarë ungjillin që nuk ishin të disponueshme për brezat më të hershëm. Ne kemi televizion, internet dhe kanale mediash shoqërore. Ne kemi shumë mesazhe të vlefshme për të paraqitur ungjillin e rivendosur. Ne kemi emrin e mirë

të Kishës në shumë kombe. Ne kemi një numër shumë të rritur misionarësh. Por a po i përdorim të gjitha këto burime me efektshmëri maksimale? Unë besoj se shumë nga ne do të thoshin jo. Ne duam të jemi më të efektshëm në përmbushjen e përgjegjësisë sonë të caktuar në mënyrë hyjnore për ta shpallur ungjillin e rivendosur në të gjithë botën.

Ka shumë ide të mira për shpërndarjen e ungjillit që do të japin rezultate në kunje dhe vende të veçanta. Sidoqoftë, ngaqë jemi një Kishë mbarëbotërore, unë dëshiroj të flas për ide që do të japin rezultate kudo, nga njësitë më të reja deri te më të stabilizuarat, nga kultura që tani janë pranuese të ungjillit të Jezu Krishtit, deri te kultura dhe kombe që janë shumë armiqësore ndaj fesë. Ne duam të flasim për ide që ju mund t'i ndani me persona që janë besimtarë të zotuar në Jezu Krisht, si dhe me persona që nuk e kanë dëgjuar kurrë emrin e Tij, me persona që janë të kënaqur me jetën e tyre aktuale, si dhe me persona që po kërkojnë dëshpërimisht ta përmirësojnë veten.

Ç'mund të them që do të jetë e dobishme kur ndani ungjillin, pavarësisht nga rrethanat tuaja? Neve na duhet ndihma e çdo anëtari dhe çdo anëtar mund të ndihmojë, përderisa ka shumë detyra për të kryer ndërsa ndajmë ungjillin e rivendosur në secilin komb, fis, gjuhë dhe popull.

Ne të gjithë e dimë se pjesëmarrja e anëtarëve në punë misionare është jetike për të arritur si kthimin në besim edhe mbajtjen aktivë. Presidenti Tomas S. Monson ka thënë: "Tani është koha që anëtarët dhe misionarët të bashkohen së bashku . . . [dhe] të mundohen në vreshtin e Zotit për t'i sjellë shpirtra Atij. Ai ka përgatitur mjetet që ne ta ndajmë ungjillin në një mori mënyrash, dhe Ai do të na ndihmojë në punët tona, nëse ne do të veprojmë me besim për ta përmbushur punën e Tij."[1]

Ndarja e ungjillit të rivendosur është detyra dhe privilegji ynë i krishterë gjithë jetën. Plaku Kuentin L. Kuk na kujton: "Puna misionare nuk është thjesht një aspekt i ungjillit ku përqendrohemi me raste; ai është një aspekt thelbësor në një çështje detyruese që duhet trajtuar vazhdimisht gjatë gjithë jetës sonë nëse duam të jemi në harmoni me zotimin tonë ndaj krishterimit dhe ungjillit të Jezu Krishtit"[2].

II.

Ka tri gjëra që të gjithë anëtarët mund t'i bëjnë për të ndihmuar në ndarjen e ungjillit, pavarësisht rrethanave në të cilat jetojnë dhe punojnë. Të gjithë ne duhet t'i bëjmë të gjitha këto.

Së pari, ne mund të lutemi të gjithë për dëshirën që të ndihmojmë në këtë pjesë jetike të punës për shpëtim. Të gjitha përpjekjet fillojnë me *dëshirë.*

Së dyti, ne mund t'i mbajmë urdhërimet vetë. Anëtarët besnikë, të bindur janë dëshmitarët më bindës të së vërtetës dhe vlerës së ungjillit të rivendosur. Edhe më e rëndësishme, anëtarët besnikë do të kenë gjithmonë Shpirtin e Shpëtimtarit me ta që t'i udhëzojë ndërsa përpiqen të marrin pjesë në punën e madhe të ndarjes së ungjillit të rivendosur të Jezu Krishtit.

Së treti, ne mund të lutemi për frymëzim mbi atë që *ne* mund të bëjmë në rrethanat vetjake për ta ndarë ungjillin me të tjerët. Kjo është e ndryshme nga të luturit për *misionarët* apo të luturit për atë që *të tjerët* mund të bëjnë. Ne duhet të lutemi për atë që *ne* mund të bëjmë personalisht. Kur lutemi, ne duhet të kujtojmë që lutjet për këtë lloj frymëzimi do të marrin përgjigje nëse shoqërohen nga një zotim – ajo që shkrimet e shenjta e quajnë "synim i vërtetë" ose "qëllim i plotë i zemrës". Lutuni me zotim për të vepruar sipas frymëzimit që merrni, duke i premtuar Zotit se, nëse Ai do t'ju frymëzojë t'i flitni dikujt mbi ungjillin, ju do ta bëni këtë.

Neve na duhet udhëzimi i Zotit sepse në çfarëdo kohe të veçantë disa janë – dhe disa nuk janë – të gatshëm për të vërtetat shtesë të ungjillit të rivendosur. Ne nuk duhet kurrë ta vëmë veten si gjykatës të atij që është dhe atij që nuk është gati. Zoti i njeh zemrat e të gjithë fëmijëve të Tij dhe, nëse lutemi për frymëzim, Ai do të na ndihmojë të gjejmë persona që Ai i di "se [janë] të përgatitur të dëgjo[jnë] fjalën" (Alma 32:6).

Si Apostull i Zotit, unë nxis çdo anëtar dhe familje në Kishë që t'i luten Zotit që t'i ndihmojë të gjejnë persona të përgatitur për të marrë mesazhin e ungjillit të rivendosur të Jezu Krishtit. Plaku M. Rasëll Ballard ka dhënë këtë këshillë të rëndësishme me të cilën unë bie dakord: "Mirëbesoji Zotit. Ai është Bariu i Mirë. Ai i njeh delet e Tij. . . . Dhe nëse nuk jemi të përfshirë, shumë njerëz që do t'ia vinin veshin mesazhit të Rivendosjes, do të anashkalohen. . . . Parimet janë shumë të thjeshta – lutuni, më vete dhe në familjen tuaj, për mundësi misionare."[3] Ndërsa ne e shfaqim besimin tonë, këto mundësi do të vijnë pa ndonjë "përgjigje të detyruar apo . . . të sajuar. Ato do të rrjedhin si pasojë normale e dashurisë sonë për vëllezërit dhe motrat tona."[4]

E di që kjo është e vërtetë. Unë shtoj premtimin tim se, me besim në ndihmën e Zotit, ne do të jemi të udhëzuar, të frymëzuar dhe do të gjejmë gëzim të madh në këtë punë përjetësisht të rëndësishme dashurie. Ne do të arrijmë ta kuptojmë se suksesi në ndarjen e ungjillit është të ftuarit me dashuri dhe synim të vërtetë për njerëzit për t'i ndihmuar ata, pavarësisht nga përgjigja e tyre.

III.

Këtu janë disa gjëra të tjera që mund të bëjmë për ta ndarë ungjillin me efektshmëri:

1. Ne duhet të kujtojmë se "njerëzit mësojnë kur ata janë të gatshëm të mësojnë, jo kur ne jemi të gatshëm t'i mësojmë ata"[5]. Ajo, për të cilën ne jemi të interesuar, si mësimet e rëndësishme doktrinore shtesë në Kishën e rivendosur, zakonisht nuk është ajo për të cilën janë të interesuar të tjerët. Të tjerët zakonisht duan rezultatet e doktrinës, jo doktrinën. Ndërsa vëzhgojnë ose përjetojnë efektet e ungjillit të Jezu Krishtit në jetën tonë, ata ndiejnë Shpirtin dhe fillojnë të interesohen për doktrinën. Ata mund të interesohen gjithashtu kur po kërkojnë më shumë lumturi, afërsi me Perëndinë, ose kuptim më të mirë mbi qëllimin e jetës.[6] Prandaj, ne duhet me kujdes dhe plot lutje të kërkojmë për mprehtësi për të kërkuar mbi interesin e të tjerëve për të mësuar më shumë. Kjo do të varet nga faktorë të ndryshëm, të tillë si rrethanat aktuale të një personi tjetër dhe marrëdhëniet tona me të. Kjo është një temë e mirë për ta diskutuar në këshilla, kuorume dhe Shoqata Ndihme.
2. Ndërsa u flasim të tjerëve, ne duhet të kujtojmë se një ftesë për të mësuar më shumë rreth Jezu Krishtit dhe ungjillit të Tij është më e parapëlqyer sesa një ftesë për të mësuar më shumë rreth Kishës sonë.[7] Ne duam që njerëzit të kthehen në besim te ungjilli. Ai është roli i madh i Librit të Mormonit. Ndjenjat rreth Kishës vijnë pas kthimit në besim te Jezu Krishti; ato nuk i paraprijnë atij. Shumë që janë dyshues për kishat, gjithsesi kanë dashuri për Shpëtimtarin. Vendosni të parat gjërat e para.
3. Kur kërkojmë t'u paraqesim njerëzve ungjillin e rivendosur, ne duhet ta bëjmë këtë me mënyra të sinqerta e dashuri të vërtetë për individin. Kjo ndodh kur përpiqemi t'i ndihmojmë të tjerët në problemet që kanë ndeshur, apo kur po punojmë me ta në veprimtari shërbimi komunitar, të tilla si lehtësim të vuajtjes, përkujdesje për të varfrit dhe nevojtarët, ose rritje të cilësisë së jetës për të tjerët.

4. Përpjekjet tona për të ndarë ungjillin nuk duhet të kufizohen te rrethi i miqve dhe shokëve tanë. Gjatë lojërave olimpike ne mësuam për një shofer taksie SHDM në Rio-de-Zhanejro që mbante kopje të Librit të Mormonit në shtatë gjuhë të ndryshme dhe i jepte një kujtdo që e pranonte. Ai e quante veten "shofer taksie misionar". Ai tha: "Rrugët e Rio-de-Zhanejros . . . janë fusha [ime] e misionit"[8].

   Klejton M. Kristensen, që ka një përvojë mbresëlënëse si anëtar misionar, thotë: "Gjatë njëzet viteve të fundit, ne nuk kemi vërejtur lidhje midis thellësisë së një marrëdhënieje dhe mundësisë se një person do të bëhet i interesuar për të mësuar rreth ungjillit"[9].
5. Peshkopata e lagjes mund të planifikojë një mbledhje të veçantë sakramenti në të cilën anëtarët nxiten të sjellin persona të interesuar. Anëtarët e lagjes do të jenë më pak ngurrues që të sjellin të njohurit e tyre në një mbledhje të tillë, pasi do të jenë më të sigurt se përmbajtja e mbledhjes do të jetë planifikuar mirë për të ngjallur interes e për ta paraqitur Kishën mirë.
6. Ka shumë mundësi të tjera për ta ndarë ungjillin. Për shembull, pikërisht kësaj vere mora një letër të lumtur nga një anëtare që mësoi rreth ungjillit të rivendosur kur një ish-shok klase i telefonoi për ta pyetur mbi sëmundjen që po kalonte. Ajo shkroi: "Më tërhoqi mënyra se si e prezantoi veten tek unë. Pas disa muajsh mësimi nga misionarët, unë u pagëzova. Jeta ime u përmirësua qysh atëherë."[10] Ne të gjithë njohim shumë jeta e të cilëve do të përmirësohej nga ungjilli i rivendosur. A po shkojmë tek ata?
7. Tërheqja dhe mjeshtëria e anëtarëve tanë të rinj në mediat shoqërore u jep mundësi unike për të arritur t'i bëjnë të tjerët të interesohen për ungjillin. Duke përshkruar paraqitjen e Shpëtimtarit te nefitët, Mormoni shkruan: "Ai i mësoi dhe u shërbeu fëmijëve . . . dhe ai i zgjidhi gjuhët e tyre . . . kështu që ata të mund të shpreheshin" (3 Nefi 26:14). Sot mendoj se do të thoshim: "[U] zgjidhi [gishtat] që ata të mund të shpreheshin". Le të veprojë rinia!

Ndarja e ungjillit nuk është barrë por gëzim. Ajo që ne e quajmë "punë misionare e anëtarit", nuk është program por një qëndrim dashurie për të ndihmuar ata që janë përreth nesh. Ajo është gjithashtu një mundësi për të dëshmuar se çfarë ndiejmë për ungjillin e rivendosur të Shpëtimtarit tonë. Sikurse na ka mësuar Plaku Ballard: "Një fakt shumë i rëndësishëm i kthimit tonë në besim dhe i asaj se si ndihemi rreth ungjillit në jetën tonë është gatishmëria jonë për ta ndarë ungjillin me të tjerët"[11].

Unë dëshmoj për Jezu Krishtin që është drita dhe jeta e botës (shih 3 Nefi 11:11). Ungjilli i Tij i rivendosur ndriçon udhën tonë në vdekshmëri. Shlyerja e Tij na jep sigurinë për jetën pas vdekjes dhe forcën për të ecur drejt pavdekësisë. Shlyerja e Tij na jep mundësinë për t'u falur nga mëkatet tona dhe, sipas planit të lavdishëm të Perëndisë për shpëtimin, të kualifikohemi për jetën e përjetshme, "më e madhja nga të gjitha dhuratat e Perëndisë" (DeB14:7). Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Tomas S. Monson, "Mirësevini në Konferencë", *Liahona,* nëntor 2013, f. 4.
2. Quentin L. Cook, "How to Be a Member Missionary", *New Era,* shkurt 2015, f. 48.
3. M. Russell Ballard, "Kini Besim te Zoti", *Liahona,* nëntor 2013, f. 44.
4. M. Russell Ballard, "Kini Besim te Zoti", f. 44.
5. Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries* (2012), f. 30.
6. Shih Christensen, *Power of Everyday Missionaries,* f. 26–27.
7. Shih Gary C. Lawrence, *How Americans View Mormonism: Seven Steps to Improve Our Image* (2008), f. 34–35.
8. Shih Ashley Kewish, "Cab Driver Hands Out Copies of the Book of Mormon to Rio Visitors", 8 gusht 2016, ksl.com.
9. Christensen, *Power of Everyday Missionaries,* f. 21.
10. Personal letter, 21 gusht 2016.
11. M. Russell Ballard, "Now Is the Time", *Liahona,* janar 2001, f. 89.

Nga Plaku Xhefri R. Holland,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Emisarë për Kishën

Ne po ju kërkojmë si mësues të shtëpisë që të jeni emisarë të Perëndisë te fëmijët e Tij, që t'i doni, të përkujdeseni e të luteni për njerëzit që ju caktohen.

Jo shumë kohë më parë një motër beqare, të cilën do ta quaj Molli, u kthye nga puna dhe veç kur gjeti 5 cm ujë që mbulonin tërë dyshemenë e katit të saj nëntokësor. Menjëherë e kuptoi se fqinjët e saj, me të cilët kishte të përbashkëta kanalet e shkarkimit, duhej të kishin bërë një sasi të stërmadhe larjeje rrobash e njerëzish ngaqë asaj i doli uji i pashkarkuar.

Pasi Molli thirri një shoqe që të vinte e ta ndihmonte, të dyja filluan ta largonin ujin me kova e shtupa lecke. Pikërisht atëherë ra zilja e derës. Shoqja e saj bërtiti: "Do të jenë mësuesit e tu të shtëpisë!"

Molli qeshi. "*Është* dita e fundit e muajit", u përgjigj ajo, "por mund të të siguroj që *nuk* janë mësuesit e mi të shtëpisë."

Me këmbë të zbathura, pantallona të lagura, flokët të mbledhura lart me një shami dhe me një palë dorashka llastiku shumë të modës, Molli shkoi të hapte derën. Por pamja e saj e pazakontë nuk krahasohej me pamjen e pazakontë që qëndronte përpara syve të saj. *Ishin* mësuesit e saj të shtëpisë!

"Mund të më kishe rrëzuar përtokë me një pompë lavamani!", më tha ajo më vonë. "Kjo ishte një mrekulli e mësimit të shtëpisë – e llojit që Vëllezërit tregojnë në bisedat e konferencave të përgjithshme!" Ajo vazhdoi: "Por pikërisht ndërsa po përpiqesha të vendosja nëse t'iu jepja një të puthur apo një shtupë, ata thanë: 'O Molli, na vjen keq. E shohim që je e zënë. Nuk duam të të shqetësojmë; do të vijmë një herë tjetër.' Dhe ata u larguan."

"Kush ishte?" thirri shoqja e saj nga kati nëntokësor.

"Doja të thoja: 'Sigurisht nuk ishin Tre Nefitët'", pranoi Molli, "por u përmbajta dhe thashë me shumë qetësi: 'Ishin mësuesit e mi të shtëpisë, por ata menduan se kjo nuk ishte një kohë e përshtatshme për të lënë mesazhin e tyre'."[1]

Vëllezër, le të shqyrtojmë shkurtimisht detyrën e priftërisë që është përshkruar si "burimi i parë i Kishës për t'i ndihmuar" individët dhe familjet e saj.[2] Pyje të tëra janë sakrifikuar duke siguruar letrën për ta organizuar [mësimin e shtëpisë] e më pas riorganizuar atë. Mijëra biseda inkurajuese janë dhënë duke u përpjekur që ta nxitin atë. Sigurisht, asnjë zyrë frojdiane askund nuk do të mund t'i merrte përsipër ndërgjegjet e vrara që ka shkaktuar kjo temë. Prapëseprapë ne ende hasim vështirësi për të arritur qoftë edhe pranë një standardi të pranueshëm të realizimit lidhur me urdhërimin e Zotit që të "vëzhgoj[më] mbi kishën gjithmonë"[3] nëpërmjet mësimit të shtëpisë nga ana e priftërisë.

Pjesë e sfidës që hasim, është demografia në ndryshim e Kishës. Ne e dimë se me anëtarësinë tonë tani të shpërndarë në më shumë se 30.000 lagje e degë, të vendosura në rreth 188 kombe e territore, është shumë më tepër sfiduese që të vizitohen shtëpitë e vëllezërve dhe motrave tona sesa ishte në ditët e hershme të Kishës kur fqinji i jepte mësim fqinjit në diçka të quajtur "mësimi brenda bllokut".

Për më tepër, në shumë njësi të Kishës, ka numër të kufizuar të mbajtësve të mundshëm të priftërisë për të bërë mësimin e shtëpisë, duke i ngarkuar ata që mund të shërbejnë, me rreth 18 ose 20 familje – ose më shumë – për t'u kujdesur. Mund të ketë edhe probleme të largësisë së madhe për të udhëtuar, kostos së lartë e mundësisë së paktë për transportim dhe kohëzgjatjes së shtuar të ditës së punës dhe të javës së punës në vend. Shtojuni këtyre edhe disa tabu kulturore kundër vizitave të paftuara në shtëpi dhe çështjeve të sigurisë që ekzistojnë në shumë prej lagjeve të banimit nëpër botë – pra, ne fillojmë ta kuptojmë ndërlikimin e problemit.

Vëllezër, në më të mirin e të gjitha vendeve dhe në ato rrethana ku mund të bëhet mësimi, një vizitë mujore në secilën shtëpi është ende ideali për të cilin do të përpiqej Kisha. Por duke e kuptuar se në shumë vendndodhje përreth botës arritja e një ideali të tillë është e pamundur dhe ne u shkaktojmë atyre vëllezërve që të ndihen si të dështuar kur u kërkojmë të bëjnë atë që realisht nuk mund të bëhet, Presidenca e Parë u shkroi udhëheqësve të priftërisë të Kishës në dhjetor të vitit 2001, duke dhënë këtë këshillë të frymëzuar dhe shumë ndihmuese: "Ka disa rajone në Kishë", shkruan ata, "ku . . . mësimi i shtëpisë tek çdo shtëpi çdo muaj mund të mos jetë i mundur për shkak të numrit të pamjaftueshëm

të vëllezërve aktivë të priftërisë dhe sfidave të tjera të larmishme vendore." I kemi përmendur disa prej tyre. "Kur rrethana të tilla mbizotërojnë", vazhdojnë ata, "udhëheqësit duhet të bëjnë më të mirën për të përdorur burimet që ata kanë në dispozicion, për ta vëzhguar dhe forcuar çdo anëtar."[4]

Vëllezër, nëse në lagjen apo degën time unë do të hasja këto lloj rrethanash të vështira, shoqëruesi im i Priftërisë Aarone dhe unë do ta zbatonim këshillën e Presidencës së Parë (e cila është tani rregullore në manual) në këtë mënyrë: Së pari, pavarësisht se sa muaj do të duheshin për ta arritur atë, ne do ta ndiqnim porosinë e shkrimit të shenjtë që të "vizitoj[më] shtëpinë e çdo anëtari"[5], duke krijuar një program që do të na çonte tek ato shtëpi sipas një kalendari që ishte i mundshëm dhe i realizueshëm. E përfshirë në atë program do të jetë përparësia e kohës në dispozicion dhe e shpeshtësisë së takimeve me ata që kanë nevojë për ne më shumë – kërkuesve që po u japin mësim misionarët, të kthyerve në besim të sapopagëzuar, atyre që janë të sëmurë, të vetmuarve, më pak aktivëve, familjeve me një prind të vetëm me fëmijë ende në shtëpi e kështu me radhë.

Ndërkohë që punojmë sipas programit tonë për t'i vizituar të gjitha shtëpitë, i cili mund të kërkojë disa muaj për t'u plotësuar, ne do të kontaktojmë në mënyra të tjera me individët e familjet në listën tonë nëpërmjet ndonjërit prej mjeteve që Zoti i ka siguruar. Sigurisht ne do të vëzhgonim për familjet tona në kishë dhe, sikurse thotë shkrimi i shenjtë, do të "[flisnim] me njëri-tjetrin, në lidhje me mirëqenien e shpirtit të tyre"[6]. Përveç kësaj, do të bënim telefonata, do të dërgonim mesazhe elektronike dhe sms, madje do të shkruanim një përshëndetje nëpërmjet njërës prej formave të shumta të medias shoqërore që janë të gjindshme për ne. Që të ndihmonim për të trajtuar nevoja të veçanta, ne mund të dërgonim një citim nga shkrimet e shenjta ose një rresht nga një bisedë e konferencave të përgjithshme apo një Mesazh Mormon të nxjerrë nga moria e materialit në LDS.org. Duke përdorur fjalët e Presidencës së Parë, ne do të bënim më të mirën që mundeshim në rrethanat që hasnim, me burimet e gjindshme për ne.

Vëllezër, thirrja që po e bëj sonte, është që ju ta shtoni kuptueshmërinë tuaj për kryerjen e mësimit të shtëpisë. Ju lutem, në mënyra më të reja, më të mira ta shihni veten si emisarë të Zotit te fëmijët e Tij. Kjo nënkupton heqjen dorë nga tradita e një kalendari të çmendur, të ngjashëm me ligjin e Moisiut, në fund të muajit, sipas të cilit ju nxitoni të jepni një mesazh të shkruar nga dikush tjetër në revistat e Kishës, që familja tashmë e ka lexuar. Ne do të shpresonim, në vend të kësaj, që ju do të krijoni një epokë të shqetësimit të çiltër për anëtarët, të drejtuar tek ungjilli, duke e mbrojtur njëri-tjetrin dhe duke u përkujdesur për njëri-tjetrin, duke i trajtuar nevojat shpirtërore e materiale në çfarëdo mënyre që ndihmon.

Tani, për sa i përket asaj që "cilësohet" si mësimi i shtëpisë, "cilësohet" çdo gjë e mirë që bëni, prandaj raportojini të gjitha! Në të vërtetë, raporti që ka

Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

PRESIDENCA E PARË

Henri B. Ajring
Këshilltar i Parë

Tomas S. Monson
President

Diter F. Uhtdorf
Këshilltar i Dytë

KUORUMI I DYMBËDHJETË APOSTUJVE

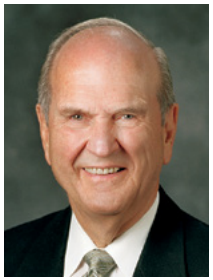
Rasël M. Nelson

Dallin H. Ouks

M. Rasël Ballard

Robert D. Hejls

Xhefri R. Holland

Dejvid A. Bednar

Kuentin L. Kuk

D. Tod Kristoferson

Nil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Geri E. Stivenson

Dejll G. Renland

PRESIDENCA E TË SHTATËDHJETËVE

L. Uitni Klejton

Donald L. Hallstrom

Riçard J. Meinis

Krejg C. Kristensen

Ulises Soaresh

Lin G. Robins

Gerit W. Gong

AUTORITETET E PËRGJITHSHME TË SHTATËDHJETË

(sipas rendit alfabetik në anglisht)

Markos A. Aidukaitis, Hoze L. Alonso, Uilford W. Andersen, Jan S. Ardern, Mervin B. Arnold, W. Mark Baset, Dejvid S. Bakster, Randall K. Benet, Shein M. Bouen, Mark A. Breg, Krejg A. Kardon, Jun Huan Çoi, Kim B. Klark, Uedhërford T. Klejton, Karl B. Kuk, Lorens E. Korbrixh

Valeri V. Kordon, J. Devn Komish, Klaudio R. M. Kosta, Hoakin E. Kosta, LeGrand R. Kurtis i Riu, Masimo De Feo, Benjamin De Hojos, Eduard Dubi, Kevin R. Dankan, Timothi J. Daiks, Leri J. Eko Houk, Stenli G. Ellis, Dejvid F. Evans, Enrike R. Falabela, Bredli D. Foster, Rendi D. Fank

Eduardo Gavaret, Robert C. Gei, Karlos A. Godoi, Kristofel Golden, Uolter F. Gonzales, C. Skot Grou, O. Vinsent Halek, Kevin S. Hamilton, Xhejms J. Hamula, Alen D. Hejni, Pol V. Xhonson, Leri S. Keçer, Patrik Kiëron, Von G. Kiç, Jorg Klebingat, Erik W. Kopishke

Leri R. Lorens, Hugo E. Martinez, Xhejms B. Martino, Piter F. Mërs, Hugo Montoia, Markus B. Nash, K. Bret Natres, S. Giford Nilsen, Brent H. Nilson, Adrian Oçoa, Alan F. Paker, S. Mark Palmer, Kevin W. Pirson, Entoni D. Perkins, Pol B. Pajper, Rafael E. Pino

Brus D. Porter, Majkëll T. Ringud, Geri B. Sebin, Ivan A. Shmuc, Gregori A. Shvicer, Xhozef W. Sitati, Stiven E. Snou, Vern P. Stenfill, Majkëll Xhon U. Teh, Zhozé A. Teisheira, Huan A. Uceda, Arnulfo Valensuela, Terens M. Vinson, Skot D. Uaiting, Leri Y. Uilson, Çi Hong (Sam) Uong

Kazuhiko Jamashita, Horhe F. Zebalos, Klaudio D. Zivic, W. Krejg Zuik

PESHKOPATA KRYESUESE

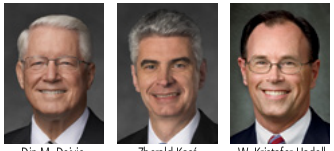

Din M. Dejvis
Këshilltar i Parë

Zherald Kosé
Peshkopi Kryesues

W. Kristofer Uadell
Këshilltar i Dytë

DREJTUESIT E PËRGJITHSHËM

SHKOLLA E SË DIELËS

Devin G. Durrant
Këshilltar i Parë

Ted R. Kelister
President

Brajën K. Ashton
Këshilltar i Dytë

TË REJAT

Karol F. Mek-Konki
Këshilltare e Parë

Boni L. Oskarson
Presidente

Nill F. Mariot
Këshilltare e Dytë

SHOQATA E NDIHMËS

Karol M. Stivens
Këshilltare e Parë

Linda K. Barton
Presidente

Linda S. Rivs
Këshilltare e Dytë

FILLORJA

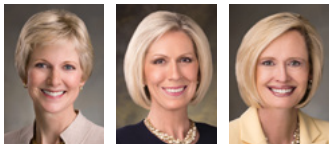

Xhin B. Bingam
Këshilltare e Parë

Xhoi D. Xhons
Presidente

Boni H. Kordën
Këshilltare e Dytë

TË RINJTË

Daglas D. Holms
Këshilltar i Parë

Stiven W. Ouen
President

M. Xhozef Brof
Këshilltar i Dytë

më shumë vlerë, është mënyra se si ju i keni bekuar dhe jeni kujdesur për ata që janë brenda kujdestarisë suaj, e cila praktikisht nuk ka asnjë lidhje me një kalendar të veçantë apo një vendndodhje të caktuar. Ajo që është e rëndësishme, është që ju i doni njerëzit tuaj dhe po përmbushni urdhërimin për të "vëzhg[uar] mbi kishën gjithmonë"[7].

Më 30 maj të vitit të kaluar, miku im, Troi Rasëll, e nxori kamionçinën e tij me ngadalë nga garazhi në udhë e sipër për të dhuruar mallra te dyqani vendor i bamirësisë. Ai ndjeu që rrota e pasme kaloi mbi një të ngritur. Duke menduar që një send kishte rënë nga kamionçina, ai zbriti dhe veç kur gjeti birin e tij të shtrenjtë nëntëvjeçar, Ostinin, të shtrirë me fytyrën mbi trotuar. Ulërimat, bekimi i priftërisë, ekipi i urgjencës, punonjësit e spitalit – ata, në këtë rast, nuk patën asnjë vlerë. Ostini ndërroi jetë.

I paaftë për të fjetur, i paaftë për të gjetur paqe, Troi ishte i pangushëllueshëm. Tha se dhembja ishte më shumë nga ç'mund ta duronte dhe se thjesht nuk mund të vazhdonte më të jetonte. Por në atë kohë torturuese erdhën tri forca shëlbuese.

E para ishte dashuria dhe shpirti siguridhënës i Atit tonë në Qiell, një prani e shprehur nëpërmjet Frymës së Shenjtë që e ngushëlloi Troin, e mësoi atë, e deshi atë dhe i pëshpëriti që Perëndia di gjithçka rreth humbjes së një Biri të mrekullueshëm dhe të përsosur. E dyta ishte bashkëshortja e tij, Didra, që e mbajti Troin në krahët e saj, e deshi atë dhe i kujtoi atij se edhe ajo e kishte humbur atë bir dhe ishte e vendosur që të mos e humbte edhe bashkëshortin. I treti në këtë histori është Xhon Meningu, *i jashtëzakonshmi* mësues i shtëpisë.

Sinqerisht, nuk e di se sipas cilit program Xhoni dhe shoqëruesi i tij i ri i bënin vizitat te familja Rasëll ose çfarë mesazhi jepej kur shkonin atje, apo se si e raportonin përvojën e tyre. Ajo që unë vërtet e di, është që pranverën e shkuar Vëllai Mening u afrua dhe e ngriti Troi Rasëllin nga tragjedia e asaj rrugice përpara garazhit, sikur të ishte duke ngritur vetë Ostinin e vogël. Si mësuesi i shtëpisë ose vëzhguesi, apo vëllai në ungjill që ai pritej të ishte, Xhoni thjesht mori mbi vete përkujdesjen priftërore dhe mbështetjen e Troi Rasëllit. Ai e filloi duke thënë: "Troi, Ostini do që ti ta marrësh sërish veten – duke përfshirë edhe në fushën e basketbollit – kështu që unë do të jem këtu çdo mëngjes në orën 5:15. Të jesh gati pasi nuk më pëlqen të më duhet të hyj brenda që të të zgjoj – dhe e *di* që as Didra nuk do që unë ta bëj këtë."

"Nuk doja të shkoja", më tha Troi më vonë, "ngaqë gjithmonë e kisha marrë Ostinin me vete në ato mëngjese dhe e dija që kujtimet do të ishin tepër të dhimbshme. Por Xhoni këmbënguli, prandaj shkova. Që nga ajo ditë e parë e kthimit, ne flisnim – ose më saktë, unë flisja dhe Xhoni dëgjonte. Flisja gjatë gjithë rrugës me makinë për në kishë dhe më pas gjatë gjithë rrugës për në shtëpi. Nganjëherë flisja ndërkohë që ai parkonte përpara shtëpisë dhe shihnim lindjen e diellit mbi Las Vegas. Fillimisht ishte e vështirë, por, me kalimin e kohës e kuptova se e kisha gjetur forcën time në formën e një lojtari 1,88 metra të gjatë, tepër të ngadaltë të basketbollit në Kishë, me një kërcim tërësisht të mjerueshëm për të shënuar një kosh, që më deshi dhe më dëgjoi derisa më së fundi dielli lindi sërish në jetën time."[8]

Vëllezërit e mi të priftërisë së shenjtë, kur flasim për mësimin e shtëpisë apo përkujdesjen ose shërbesën vetjake të priftërisë – quajeni si ta doni – kjo është ajo për të cilën po flasim. Ne po ju kërkojmë si mësues të shtëpisë që të jeni emisarë të Perëndisë te fëmijët e Tij, që t'i doni, të përkujdeseni e të luteni për njerëzit që ju caktohen, sikurse ne ju duam, përkujdesemi dhe lutemi për ju. Qofshi vigjilentë në përkujdesjen për tufën e Perëndisë në mënyra që përputhen me rrethanat tuaja, unë lutem, në emrin e Bariut të Mirë për të gjithë ne, për të cilin unë jam dëshmitar, madje Zotit Jezu Krisht, amen. ■

SHËNIME

1. Bashkëbisedim vetjak, qershor 2016.
2. *Melchizedek Priesthood Leadership Handbook* (1990), f. 5.
3. Doktrina e Besëlidhje 20:53.
4. Letër e Presidencës së Parë, 10 dhjetor 2001; kjo këshillë është përfshirë në *Handbook 2: Administering the Church [Manuali 2: Administrimi i Kishës]* (2010), 7.4.3.
5. Doktrina e Besëlidhje 20:47, 51.
6. Moroni 6:5.
7. Doktrina e Besëlidhje 20:53.
8. Bashkëbisedim vetjak dhe shkëmbim poste elektronike, prill 2016.

Nga Plaku LeGrand R. Kurtis i Riu,
i Të Shtatëdhjetëve

Te Libri Ka Fuqi

Fuqia më e madhe e Librit të Mormonit është ndikimi i tij për të na sjellë më afër Jezu Krishtit.

Më 14 qershor 1989, për shkak të disa keqinformimeve rreth Kishës, qeveria e Ganës i ndaloi të gjitha veprimtaritë e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme në atë vend afrikan. Qeveria konfiskoi gjithë pronën e Kishës dhe gjithë veprimtaria misionare u ndërpre. Anëtarët e Kishës që e quajnë këtë periudhë si "ngrica", bënë më të mirën e tyre për ta jetuar ungjillin pa mbledhje dege apo mbështetje nga misionarët. Ka shumë histori frymëzuese rreth mënyrës se si anëtarët e mbajtën të ndezur dritën e ungjillit duke adhuruar në shtëpitë e tyre dhe duke u kujdesur për njëri-tjetrin si mësues shtëpie apo mësuese vizitore.

Më në fund keqkuptimi u zgjidh dhe më 30 nëntor 1990, ngrica mbaroi, dhe veprimtaritë normale të Kishës rifilluan.[1] Që atëherë ka pasur një marrëdhënie të shkëlqyer midis Kishës dhe qeverisë së Ganës.

Anëtarët që e jetuan ngricën, shpejtojnë të theksojnë bekimet që erdhën nga ajo periudhë e pazakontë. Besimi i shumë prej tyre u forcua nëpër vështirësitë me të cilat u përballën. Por një bekim nga ngrica erdhi në një mënyrë të pazakontë.

Nikolas Ofosu-Hene ishte një polic i ri i caktuar të ruante një shtëpi mbledhjesh të shdm gjatë ngricës. Detyra e tij ishte të mbikëqyrte ndërtesën gjatë natës. Kur Nikolasi arriti për herë të parë te shtëpia e mbledhjeve, ai pa se gjërat ishin shpërndarë përreth, me letra, libra dhe mobilie në rrëmujë. Në mes të kësaj rrëmuje, ai pa një kopje të Librit të Mormonit. Ai u përpoq ta shpërfillë librin pasi i kishin thënë se ishte i lig. Por ai u ndje çuditërisht i tërhequr prej tij. Më në fund, Nikolasi nuk mundi ta shpërfillte librin më tej. Ai e mori. Ai ndjeu nxitje të fillonte ta lexonte. Ai lexoi gjatë gjithë natës me lot që i rrëshqitnin mbi faqe ndërsa lexonte.

Herën e parë që e mori, ai e lexoi të gjithë 1 Nefin. Herën e dytë, ai lexoi të gjithë 2 Nefin. Kur arriti te 2 Nefi kapitulli 25, ai lexoi sa më poshtë: "Dhe, ne flasim për Krishtin, ne gëzohemi në Krishtin, ne predikojmë për Krishtin, ne profetizojmë mbi Krishtin dhe shkruajmë sipas profecive tona, që fëmijët tanë të mund të dinë se cilit burim t'i drejtohen për heqjen e mëkateve të tyre"[2].

Në atë çast, Nikolasi e ndjeu aq fort Shpirtin saqë filloi të qante me dënesë. Ai kuptoi se, ndërsa po lexonte, ai kishte marrë disa shtysa shpirtërore që ky libër ishte shkrim i shenjtë, më i sakti që kishte lexuar ndonjëherë. Ai kuptoi se shenjtorët e ditëve të mëvonshme, në kundërshtim me atë që pati dëgjuar, besojnë fort në Jezu Krisht. Pasi ngrica mbaroi dhe misionarët u rikthyen në Ganë, Nikolasi, bashkëshortja dhe fëmijët e tij iu bashkuan Kishës. Kur e pashë vitin e kaluar, ai ishte komandant policie dhe shërbente si presidenti i Distriktit të Kishës në Tamale të Ganës. Ai thotë: "Kisha ka transformuar jetën time. . . . Unë falënderoj Perëndinë e Gjithëfuqishëm që më udhëhoqi në këtë ungjill."[3]

Alibert Dejvis, një ganez tjetër, shoqëroi një mik te një nga shtëpitë tona të mbledhjeve, ku miku kishte një mbledhje të presidencës. Ndërkohë që priste për mikun e vet, Aliberti lexoi një libër që gjeti aty pranë. Kur mbledhja mbaroi, Aliberti donte ta merrte librin në shtëpi. Atij iu dha leje që të merrte jo vetëm atë libër por gjithashtu një kopje të Librit të Mormonit. Kur shkoi në shtëpi, ai filloi ta lexonte Librin e Mormonit. Ai nuk mund ta lëshonte. Ai lexoi me qiri deri në orën 03:00 të mëngjesit. Ai e bëri këtë disa net, i pushtuar nga ajo çka lexonte dhe çka ndjente. Aliberti tani është anëtar i Kishës.

Anxhelo Skarpula filloi studimet e veta teologjike në atdheun e tij Itali kur ishte 10 vjeç. Më në fund ai u bë prift dhe shërbeu në kishën e vet me përkushtim. Erdhi një kohë që besimi i tij filloi të lëkundet dhe ai kërkoi dhe iu krijua mundësi për studim të mëtejshëm. Sa më shumë që studionte, gjithsesi, aq më shumë i pasigurt bëhej. Ajo që lexonte dhe ndjente, e bindi atë se kishte pasur një braktisje të përgjithshme nga doktrina e vërtetë e dhënë mësim nga Jezusi dhe Apostujt e hershëm. Anxhelo kërkoi për fenë e vërtetë të Perëndisë në besime të ndryshme por mbeti i pakënaqur për shumë vite.

Një ditë, ai u ndesh me dy anëtarë të Kishës, të cilët po ndihmonin misionarët të gjenin më shumë njerëz për t'u

dhënë mësim. Ai ndjeu tërheqje ndaj tyre dhe e dëgjoi me gëzim mesazhin e tyre. Anxhelo e mori me gatishmëri një kopje të Librit të Mormonit.

Atë mbrëmje ai filloi leximin e librit. Ai u ndje i mbushur me gëzim. Nëpërmjet Shpirtit, Perëndia i dha Anxhelos një siguri të brendshme që te Libri i Mormonit ai do të gjente të vërtetën, të cilën kishte qenë duke e kërkuar për shumë vite. Ndjesi të ëmbla e përshkuan. Ajo që lexoi dhe ajo që mësoi nga misionarët, vërtetoi përfundimin e tij se kishte pasur një braktisje të përgjithshme, por ai mësoi gjithashtu se Kisha e vërtetë e Perëndisë qe rivendosur në tokë. Pak më vonë, Anxhelo u pagëzua në Kishë.[4] Kur e takova për herë të parë, ai ishte presidenti i Degës së Kishës sonë në Rimini të Italisë.

Ajo që Nikolasi, Aliberti dhe Anxheloja përjetuan me Librin e Mormonit, të kujton përjetimin e Parli P. Pratit:

"Unë e hapa [librin] me padurim. . . . Lexova gjithë ditën; të haja ishte një barrë, nuk kisha dëshirë për ushqim; gjumi ishte një barrë . . . kur erdhi nata, sepse parapëlqeva të lexoja në vend që të flija.

Ndërsa lexoja, shpirti i Zotit ishte mbi mua dhe e dija dhe e kuptova se libri ishte i vërtetë, po aq qartë dhe haptazi sa një njeri kupton dhe e di se ai ekziston. Gëzimi im tani ishte i plotë dhe ndjesia e tij ishte më tepër se shpërblyese për të gjitha hidhërimet, sakrificat dhe mundimet e jetës sime."[5]

Disa njerëz kanë një përjetim aq të fuqishëm me Librin e Mormonit sapo e hapin për herë të parë, ndërsa për të tjerë dëshmia e vërtetësisë vjen më gradualisht ndërsa lexojnë dhe luten rreth tij. Kështu ishte në rastin tim. Unë e lexova Librin e Mormonit për herë të parë si student adoleshent seminari.

Kjo është kopja e Librit të Mormonit që lexova. Nuk mund t'jua them saktësisht kohën apo vendin kur ndodhi, por diku gjatë atij leximi, unë fillova të ndiej diçka. Ishte një ngrohtësi dhe shpirt që vinte sa herë që hapja librin. Ndjesia rritej ndërsa vazhdoja leximin. Ajo ndjesi vazhdon edhe sot. Sa herë që unë hap Librin e Mormonit, është si të ndezësh një çelës – Shpirti vërshon në zemrën dhe shpirtin tim.

Por prapë për të tjerë, dëshmia për Librin e Mormonit vjen më ngadalë, pas shumë studimi dhe lutjeje. Unë kam një mik që e lexonte Librin e Mormonit duke kërkuar të dinte nëse ishte i vërtetë. Ai zbatoi ftesën te Moroni për ta pyetur Perëndinë me zemër të sinqertë, me qëllim të vërtetë dhe besim në Krisht, nëse Libri i Mormonit është i vërtetë.[6] Por ai nuk e mori menjëherë përgjigjen e premtuar. Sidoqoftë, një ditë, ndërsa ishte në mendime të thella, duke ngarë makinën në rrugë, Shpirti i dëshmoi për të vërtetën e Librit të Mormonit. Aq i lumtur dhe i trullosur ishte saqë uli xhamin e dritares së makinës dhe bërtiti, për askënd posaçërisht dhe prapë për gjithë botën: "Është i vërtetë!"

Qoftë kur dëshmia për Librin e Mormonit na vjen që në herën e parë kur e hapim apo pas një periudhe

kohe, ai do të na ndikojë në gjithë ditët tona nëse vazhdojmë ta lexojmë dhe t'i zbatojmë mësimet e tij. Presidenti Ezra Taft Benson na mësoi: "Ekziston një fuqi brenda librit që do të fillojë të rrjedhë në jetën tuaj që në çastin kur filloni një studim serioz të librit. Ju do të gjeni fuqi më të madhe për t'i bërë ballë tundimit. Do të gjeni fuqinë për të shmangur mashtrimin. Do të gjeni fuqinë që të qëndroni në shtegun e ngushtë e të ngushtuar."[7]

Unë nxit secilin që e merr këtë mesazh, përfshirë mbajtësit e priftërisë Aarone të mbledhur në këtë mbledhje sonte, që të zbulojnë fuqinë e Librit të Mormonit. Sikurse Presidenti Tomas S. Monson na ka nxitur: "Lexoni Librin e Mormonit. Përsiatni mbi mësimet e tij. Kërkojini Atit Qiellor nëse është i vërtetë."[8] Gjatë atij procesi ju do të ndieni Shpirtin e Perëndisë në jetën tuaj. Ai Shpirt do të jetë pjesë e dëshmisë suaj që Libri i Mormonit është i vërtetë, që Jozef Smithi ishte një profet i Perëndisë dhe që Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është Kisha e vërtetë e Perëndisë mbi tokë sot. Ajo dëshmi do t'ju ndihmojë t'i rezistoni tundimit.[9] Ajo do t'ju përgatisë për "thirrjen e madhe . . . që të jen[i] të zellshëm për të punuar në vreshtat e Zotit"[10]. Ajo do të qëndrojë si një spirancë e sigurt kur akuzat apo deklaratat shpifëse përdoren për të sfiduar besimin tuaj dhe do të jetë një themel i fortë si shkëmb, kur të sfidoheni me pyetje që nuk mundeni t'u përgjigjeni, të paktën menjëherë. Ju do të jeni në gjendje të dalloni të vërtetën nga gabimi dhe do të ndieni sigurinë e Frymës së Shenjtë që vërteton dëshminë tuaj përsëri dhe përsëri ndërsa vijoni të lexoni Librin e Mormonit gjatë gjithë jetës suaj.

Unë nxit gjithashtu të gjithë prindërit që e dëgjojnë apo e lexojnë këtë mesazh, që ta bëni Librin e Mormonit një pjesë të rëndësishme të shtëpisë suaj. Teksa fëmijët tanë po rriteshin, ne lexonim Librin e Mormonit ndërsa hanim mëngjesin. Ky është shënjuesi që përdornim. Në anën e përparme është një citat nga Presidenti Benson që premton se Perëndia do të derdhë një bekim mbi ne teksa lexojmë Librin e Mormonit.[11] Në anën e prapme është ky premtim nga Presidenti Marion G. Romni, një ish-këshilltar në Presidencën e Parë: "Ndihem i sigurt që, nëse në shtëpitë tona, prindërit do të lexojnë nga Libri i Mormonit plot lutje dhe rregullisht, si për vete ashtu edhe me fëmijët e tyre, shpirti i atij libri të madhërishëm do të arrijë t'i përshkojë shtëpitë tona dhe të gjithë ata që banojnë aty. . . . Shpirti i grindjes do të largohet. Prindërit do t'i këshillojnë fëmijët e tyre me dashuri e urtësi më të madhe. Fëmijët do t'i përgjigjen më mirë këshillës së prindërve të tyre dhe do të jenë më të bindur ndaj saj. Drejtësia do të rritet. Besimi, shpresa dhe dashuria hyjnore – dashuria e pastër e Krishtit – do të gëlojnë në shtëpitë dhe jetët tona, duke sjellë në zgjimin e tyre paqe, gëzim dhe lumturi."[12]

Tani, shumë vite pasi fëmijët tanë janë larguar nga shtëpia dhe po ngrenë familjet e tyre, ne mund të shohim qartë plotësimin e premtimit të Presidentit Romni. Familja jonë është larg së qeni e përsosur, po ne mund të dëshmojmë fuqinë e Librit të Mormonit dhe bekimet që leximi i tij ka sjellë dhe vazhdon të sjellë në jetën e gjithë familjes sonë.

Fuqia më e madhe e Librit të Mormonit është ndikimi i tij për të na sjellë më afër Jezu Krishtit. Është një dëshmi e fortë për Të dhe misionin e Tij shëlbues.[13] Nëpërmjet tij ne mund të arrijmë të kuptojmë madhështinë dhe fuqinë e Shlyerjes së Tij.[14] Ai e jep mësim doktrinën e Tij qartësisht.[15] Dhe për shkak të kapitujve të mrekullueshëm që përshkruajnë vizitën e Krishtit të ngritur te nefitët, ne e shohim dhe e përjetojmë Atë duke dashur, bekuar e mësuar ata njerëz dhe arrijmë të kuptojmë se Ai do të bëjë të njëjtën gjë për ne nëse vijmë tek Ai duke jetuar ungjillin e Tij.[16]

Vëllezër, unë dëshmoj për fuqinë e Librit të Mormonit. Qoftë duke e lexuar në anglisht, italisht apo frëngjisht, të shtypur apo në pajisje elektronike, unë kam gjetur të njëjtin shpirt të mrekullueshëm që rrjedh nga kapitujt dhe vargjet

e tij në jetën time. Unë dëshmoj për aftësinë e tij për të na tërhequr më afër te Krishti. Unë lutem që secili prej nesh të përfitojë plotësisht nga fuqia që është në këtë libër të mrekullueshëm të shkrimeve të shenjta. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih "'You Can't Close My Heart': Ghanaian Saints and the Freeze", 6 janar 2016, history.lds.org.
2. 2 Nefi 25:26.
3. Mesazh elektronik nga Nicholas Ofusu-Hene, 27 tetor 2015.
4. Shih Angelo Scarpulla, "My Search for the Restoration", *Tambuli,* qershor 1993, f. 16–20; mesazh elektronik nga Ezio Caramia, 16 shtator 2016.
5. *Autobiography of Parley P. Pratt,* botim i Parley P. Pratt Jr. (1938), f. 37.
6. Shih Moroni 10:4–5.
7. *Mësime të Presidentëve të Kishës: Ezra Taft Benson* (2014), f. 141.
8. Thomas S. Monson, "Dare to Stand Alone", *Liahona,* nëntor 2011, f. 62; shih edhe Thomas S. Monson, "Priesthood Power", *Liahona,* maj 2011, f. 66; *A Prophet's Voice: Messages from Thomas S. Monson* (2012), f. 490–494.
9. Presidenti Tomas S. Monson ka dhënë mësim: "Çdo mbajtës i priftërisë duhet të marrë pjesë në studim të përditshëm të shkrimit të shenjtë. . . . Unë ju premtoj juve, qoftë nëse ju mbani priftërinë Aarone, apo atë Melkizedeke, se nëse ju do t'i studioni shkrimet e shenjta me zell, fuqia juaj për të shmangur tundimin dhe për të marrë udhëzim nga Fryma e Shenjtë do të rritet." (Tomas S. Monson, "Të Jini më i Miri që Mundeni", *Liahona,* maj 2009, f. 68).
10. Alma 28:14.
11. "Ju premtoj se nga ky çast e më tej, në qoftë se ne vërtet do të ushqehemi çdo ditë nga faqet e tij dhe do të jetojmë sipas porosive të tij, Perëndia do të derdhë mbi secilin fëmijë të Sionit dhe mbi Kishën një bekim të panjohur deri më sot" (*Mësime: Ezra Taft Benson*, f. 127).
12. Marion G. Romney, "The Book of Mormon", *Ensign,* maj 1980, f. 67.
13. Shih, për shembull, faqen e titullit të Librit të Mormonit; 1 Nefi 11; 2 Nefi 25; Mosia 16; 18; Alma 5; 12; Helamani 5; 3 Nefi 9; Mormoni 7.
14. Shih, për shembull, 2 Nefi 2; 9; Mosia 3; Alma 7; 34.
15. Shih, për shembull, 2 Nefi 31; 3 Nefi 11; 27.
16. Shih 3 Nefi 11–28.

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Mësoni nga Alma dhe Amuleku

Është shpresa ime se, ata që janë larguar nga shtegu i dishepullimit, do të shohin me zemrat e tyre dhe do të mësojnë nga Alma dhe Amuleku.

Alma i Riu

Midis personazheve më të paharrueshme në shkrimin e shenjtë është Alma i Riu. Megjithëse qe biri i një profeti të madh, ai e humbi rrugën për njëfarë kohe dhe u bë një "njeri shumë i keq dhe idhujtar". Për arsye që vetëm mund t'i hamendësojmë, ai e kundërshtoi aktivisht të atin dhe kërkoi që ta shkatërronte Kishën. Dhe, për shkak të gojëtarisë dhe aftësisë së tij bindëse, ai përjetoi sukses të madh.[1]

Por jeta e Almës ndryshoi kur një engjëll i Zotit iu shfaq atij dhe i foli me zërin e një rrufeje. Për tri ditë e tri netë, Alma "u tortur[ua] nga një mundim i përjetshëm, . . . madje edhe me dhembjet e një shpirti të mallkuar". Dhe më pas, në njëfarë mënyre, një kujtim i zbehtë solli dritë në errësirën e mendjes së tij – një e vërtetë e përjetshme, e dhënë mësim nga i ati: që Jezu Krishti do të vinte "të shlye[nte] mëkatet e botës". Alma i kishte hedhur poshtë për një kohë të gjatë koncepte të tilla, por tani "mendja [e tij] po . . . përqendrohej në këtë mendim" dhe ai me përulësi e zell e vendosi mirëbesimin e tij në fuqinë shlyese të Krishtit.[2]

Kur Alma doli nga kjo përvojë, ai qe një njeri i ndryshuar. Që nga ai çast e më tej, ai ia përkushtoi jetën e tij

zhbërjes së dëmit që kishte shkaktuar. Ai është një shembull i fuqishëm i pendimit, faljes dhe besnikërisë së qëndrueshme.

Alma përfundimisht u zgjodh të pasonte të atin si kreu i Kishës së Perëndisë.

Çdo qytetar i kombit nefit duhet ta ketë ditur historinë e Almës. Twitter-ët, Instagram-ët dhe Facebook-ët e kohës së tij do të ishin mbushur me pamje dhe histori rreth tij. Ai me shumë gjasë shfaqej rregullisht në kapakun e *Zarahemla Weekly [Zarahemlës Javore]* dhe ishte tema e kryeartikujve dhe programeve të veçanta televizive. Me pak fjalë, ai ndoshta qe njeriu më me famë i kohës së tij.

Por, kur Alma pa që populli i tij po e harronte Perëndinë dhe po ngrihej në krenari e grindje, ai zgjodhi të jepte dorëheqjen nga një detyrë publike dhe t'ia përkushtonte veten "tërësisht kryepriftërisë së urdhrit të shenjtë të Perëndisë"[3], duke predikuar pendim midis nefitëve.

Në fillim, Alma pati sukses të madh – që do të thotë, derisa ai udhëtoi për në qytetin e Amonihës. Njerëzit e atij qyteti ishin më se të vetëdijshëm që Alma nuk ishte më udhëheqësi i tyre politik, dhe ata nuk kishin respekt për autoritetin e tij të priftërisë. Ata e shanë, e tallën dhe e dëbuan nga qyteti i tyre.

Zemërthyer, Alma ia ktheu shpinën qytetit të Amonihës.[4]

Por një engjëll i tha të kthehej.

Thjesht mendoni për këtë: atij iu tha të kthehej te njerëzit që e urrenin atë dhe ishin armiqësorë ndaj Kishës. Ishte një detyrë e rrezikshme, ndoshta kërcënuese për jetën. Por Alma nuk ngurroi. "Ai u kthye me të shpejtë."[5]

Alma kishte agjëruar për shumë ditë kur hyri në qytet. Ai e pyeti njërin, të cilin nuk e njihte fare, nëse "do t'i j[epte] një shërbëtori të përulur të Perëndisë diçka për të ngrënë"[6].

Amuleku

Emri i këtij burri qe Amulek.

Amuleku qe një qytetar i pasur, shumë i njohur i Amonihës. Megjithëse vinte nga një linjë e gjatë paraardhësish besimtarë, vetë besimi i tij ishte ftohur. Më vonë ai rrëfeu: "Unë u thirra shumë herë por nuk doja të dëgjoja; prandaj unë dija në lidhje me këto gjëra, por nuk doja t'i dija; prandaj unë vazhdova në rebelim kundër Perëndisë"[7].

Por Perëndia po e përgatiste Amulekun dhe, kur ai e takoi Almën, ai e mirëpriti shërbëtorin e Zotit në shtëpinë e tij, ku Alma qëndroi për shumë ditë.[8] Gjatë asaj kohe, Amuleku ia hapi zemrën e tij mesazhit të Almës dhe një ndryshim i mrekullueshëm ndodhi tek ai. Që prej asaj kohe, Amuleku jo vetëm besoi, por u bë edhe një mbrojtës i së vërtetës.

Kur Alma shkoi sërish për të dhënë mësim midis popullit të Amonihës, ai pati një dëshmitar të dytë në krah të tij – Amulekun, një prej njerëzve të tyre.

Ngjarjet që vijuan, përbëjnë një prej tregimeve më të lumtura, por dhe të trishtueshme në gjithë shkrimin e shenjtë. Ju mund të lexoni rreth tij tek Alma kapitujt 8–16.

Sot, do të doja t'ju kërkoja që të shqyrtonit dy pyetje:

Së pari: "Çfarë mund të mësoj nga Alma?"

Së dyti: "Në ç'mënyrë jam unë si Amuleku?"

Çfarë Mund të Mësoj nga Alma?

Më lejoni të filloj duke ua bërë pyetjen të gjithë udhëheqësve të kaluar, aktualë apo të ardhshëm në Kishën e Jezu Krishit: "Çfarë mund të mësoni nga Alma?"

Alma qe një burrë shumë i talentuar dhe i aftë. Ndoshta ishte e lehtë të mendoje se ai nuk kishte nevojë për ndihmën e askujt. Megjithatë, çfarë bëri Alma kur u kthye në Amoniha?

Alma gjeti Amulekun dhe i kërkoi ndihmë.

Dhe Alma mori ndihmë.

Për çfarëdo arsye, nganjëherë ne si udhëheqës ngurrojmë që t'i gjejmë amulekët tanë dhe t'i pyetim ata. Ndoshta ne mendojmë se mund ta bëjmë punën më mirë vetëm, ose mëdyshemi që t'i bezdisim të tjerët, apo hamendësojmë se të tjerët nuk do të duan të marrin pjesë. Shumë shpesh ne ngurrojmë t'i ftojmë njerëzit që t'i përdorin talentet e tyre të dhëna nga Perëndia dhe të përfshihen në punën e madhe të shpëtimit.

Mendoni për Shpëtimtarin – a filloi Ai ta themelonte Kishën e Tij i vetëm?

Jo.

Mesazhi i Tij nuk ishte: "Rri atje. Mund ta bëj vetë." Përkundrazi, ai qe: "Eja e më ndiq"[9]. Ai i frymëzoi, i ftoi, i udhëzoi dhe më pas u mirëbesoi pasuesve të Tij që "të bëni[n] gjërat që [e] k[ishin] parë të bë[nte]"[10]. Në këtë mënyrë, Jezu Krishti ndërtoi jo vetëm Kishën e Tij, por edhe shërbëtorët e Tij.

Në çfarëdo pozicioni që ju shërbeni tashmë – nëse ju jeni një president i

kuorumit të dhjakëve, një president kunji, apo një President Zone – për të qenë të suksesshëm, ju duhet të gjeni amulekët tuaj.

Mund të jetë dikush që është i përulur ose madje i padukshëm brenda bashkësisë suaj. Mund të jetë dikush që *duket* jo i gatshëm apo jo në gjendje të shërbejë. Amulekët tuaj mund të jenë të rinj apo të vjetër, burra ose gra, pa përvojë, të lodhur ose jo aktivë në Kishë. Por ajo që mund të mos shihet me shikim të parë është se ata po shpresojnë për të dëgjuar nga ju fjalët: "Zoti ka nevojë për ty! Unë kam nevojë për ty!"

Thellë-thellë, shumë njerëz duan t'i shërbejnë Perëndisë së tyre. Ata duan të jenë një mjet në duart e Tij. Ata duan ta shtyjnë draprin e tyre dhe të përpiqen me fuqinë e tyre që ta përgatitin tokën për kthimin e Shpëtimtarit tonë. Ata duan ta ndërtojnë Kishën e Tij. Por ata mëdyshen që të fillojnë. Shpesh ata presin që kjo t'iu kërkohet.

Ju ftoj të mendoni për ata njerëz në degët dhe lagjet tuaja, në misionet dhe kunjet tuaja, të cilët kanë nevojë ta dëgjojnë thirrjen për të vepruar. Zoti ka qenë duke punuar me ta – duke i përgatitur ata, duke e zbutur zemrën e tyre. Gjejini ata duke parë me zemrën tuaj.

Zgjatuni dorën atyre. Mësojini ata. Frymëzojini ata. Pyetini ata.

Ndajini me ta fjalët që engjëlli i tha Amulekut – se bekimi i Zotit do të qëndrojë mbi ta dhe shtëpinë e tyre.[11] Ju mund të habiteni kur të zbuloni një shërbëtor të guximshëm të Zotit, i cili përndryshe do të kishte mbetur i fshehur.

Në Ç'Mënyrë Jam Unë si Amuleku?

Ndërkohë që disa prej nesh duhet të kërkojnë një Amulek, për të tjerët pyetja mund të jetë: "Në ç'mënyrë jam unë si Amuleku?"

Ndoshta, me kalimin e viteve, ju jeni bërë më pak i zotuar në dishepullimin tuaj. Ndoshta zjarri i dëshmisë suaj është zbehur. Ndoshta ju e keni larguar veten tuaj nga trupi i Krishtit. Ndoshta jeni zhgënjyer ose madje jeni zemëruar. Ashtu si disa njerëz nga Kisha e lashtë e Efesit, ju mund të jeni larguar nga "dashuri[a juaj e] parë"[12] – të vërtetat sublime, të përjetshme të ungjillit të Jezu Krishtit.

Ndoshta, ashtu si Amuleku, ju e dini në zemrën tuaj se Zoti ju ka "thirr[ur juve] shumë herë", por "nuk do[nit] të dëgjo[nit]".

Megjithatë, Zoti shikon te ju atë që Ai pa tek Amuleku – potencialin e një shërbëtori të guximshëm me një punë të rëndësishme për të bërë dhe me një dëshmi për të treguar. Ka shërbim që askush tjetër nuk mund ta japë në të njëjtën mënyrë. Zoti ju ka mirëbesuar me priftërinë e Tij të shenjtë, e cila ka potencialin hyjnor për t'i bekuar dhe lartësuar të tjerët. Dëgjoni me zemrën tuaj dhe ndiqini nxitjet e Shpirtit.

Rrugëtimi i një Anëtari

U preka nga rrugëtimi i një vëllai që i bëri vetes pyetjen: "Kur Zoti të më thërrasë, a do ta dëgjoj?" Do ta quaj këtë vëlla të mirë, Dejvid.

Dejvidi u kthye në besim në Kishë rreth 30 vjet më parë. Ai shërbeu në një mision dhe më pas vazhdoi shkollën për drejtësi. Ndërsa studionte dhe punonte për të mbështetur një familje të re, ai gjeti disa informacione për Kishën që e pështjelluan atë. Sa më shumë i lexonte këto materiale negative, aq më nervoz ndihej. Përfundimisht ai kërkoi që emri i tij të hiqej nga dokumentet e Kishës.

Që prej asaj kohe, ashtu si Alma në ditët e tij të rebelimit, Dejvidi kaloi shumë kohë duke debatuar me anëtarë të Kishës, duke u përfshirë në biseda në internet me qëllimin që t'i sfidonte bindjet e tyre.

E bënte shumë mirë këtë gjë.

Njërin prej anëtarëve, me të cilin ai debatoi, unë do ta quaj Jakob. Jakobi ishte gjithmonë i dashur dhe i respektueshëm me Dejvidin, por ishte edhe i vendosur për ta mbrojtur Kishën.

Me kalimin e viteve, Dejvidi dhe Jakobi krijuan një respekt dhe miqësi të ndërsjelltë. Ajo çka Dejvidi nuk e dinte, është se Jakobi po lutej për Dejvidin dhe e bëri këtë gjë me besnikëri për më shumë se një dekadë. Ai madje e shkroi emrin e mikut të tij për lutje në tempujt e Zotit dhe shpresoi që zemra e Dejvidit do të zbutej.

Me kalimin e kohës, ngadalë, Dejvidi ndryshoi. Ai filloi të kujtonte me mall përvojat shpirtërore që kishte pasur dikur, dhe solli ndër mend lumturinë

që kishte ndier kur ishte një anëtar i Kishës.

Ashtu si Alma, Dejvidi nuk i kishte harruar plotësisht të vërtetat e ungjillit që i kishte përqafuar dikur. Dhe ashtu si Amuleku, Dejvidi ndjeu që Zoti i zgjati dorën e ndihmës. Dejvidi tani ishte partner në një firmë ligjore – një punë prestigjioze. Ai kishte krijuar një emër si një kritik i Kishës dhe ishte së tepërmi krenar që të kërkonte të ripranohej.

Megjithatë, ai vazhdoi ta ndiente tërheqjen e Bariut.

Ai e mori seriozisht shkrimin e shenjtë: "Në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia, që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar, dhe atij do t'i jepet"[13]. Ai u lut: "I dashur Perëndi, dua të jem sërish një shenjtor i ditëve të mëvonshme, por kam pyetje që kanë nevojë të marrin përgjigje".

Ai filloi t'i dëgjonte pëshpëritjet e Shpirtit dhe përgjigjet e frymëzuara të miqve si kurrë më parë. Një e nga një, dyshimet e tij u kthyen në besim, derisa më në fund ai kuptoi se, edhe një herë, ai mund të ndiente një dëshmi për Jezu Krishtin dhe Kishën e Tij të rivendosur.

Në atë pikë, ai e kuptoi se do të ishte i aftë ta mposhte krenarinë e tij dhe se do të bënte çfarëdo gjëje që nevojitej për t'u pranuar sërish në Kishë.

Përfundimisht, Dejvidi hyri në ujërat e pagëzimit dhe më pas filloi të numëronte së prapthi ditët derisa të mund t'i rivendoseshin bekimet.

Jam i lumtur t'ju njoftoj se, verën e kaluar, Dejvidit iu rivendosën bekimet e tij. Ai përsëri po merr pjesë plotësisht në Kishë dhe po shërben si një mësues i Doktrinës së Ungjillit në lagjen e tij. Ai shfrytëzon çdo mundësi për t'u folur të tjerëve rreth shndërrimit të tij, për të ndrequr dëmin e shkaktuar dhe për të dëshmuar për ungjillin dhe Kishën e Jezu Krishtit.

Përfundimi

Vëllezërit e mi të dashur, miqtë e mi të dashur, le të kërkojmë, gjejmë, frymëzojmë dhe mbështetemi tek amulekët në lagjet dhe kunjet tona. Ka shumë amulekë në Kishë sot.

Ndoshta ju njihni ndokënd. Ndoshta ju jeni njëri prej tyre.

Ndoshta Zoti ju ka pëshpëritur, duke ju shtyrë të ktheheni te dashuria juaj e parë, të jepni nga talentet tuaja, ta ushtroni denjësisht priftërinë dhe të shërbeni krah për krah me bashkëshenjtorët tuaj duke iu afruar më pranë Jezu Krishtit dhe duke e ndërtuar mbretërinë e Perëndisë këtu në tokë.

Shpëtimtari ynë i dashur e di se ku jeni. Ai e njeh zemrën tuaj. Ai do që t'ju shpëtojë. Ai do t'jua zgjasë dorën e ndihmës. Thjesht hapjani zemrën tuaj Atij. Është shpresa ime se, ata që janë larguar nga shtegu i dishepullimit – madje vetëm për pak fare – do të mendojnë për mirësinë dhe hirin e Perëndisë, do të shohin me zemrat e tyre, do të mësojnë nga Alma dhe Amuleku dhe do t'i dëgjojnë fjalët jetëndryshuese të Shpëtimtarit: "Eja e më ndiq".

Ju nxis t'ia vini veshin thirrjes së Tij, sepse me siguri ju do të merrni të korrën e qiellit. Bekimet e Zotit do të qëndrojnë mbi ju dhe shtëpinë tuaj.[14]

Për këtë unë dëshmoj dhe ju lë bekimin tim si një Apostull i Zotit, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Mosia 27:8–10.
2. Shih Alma 36:6–20.
3. Alma 4:20.
4. Shih Alma 8:24.
5. Alma 8:18.
6. Alma 8:19.
7. Shih Alma 10:2–6.
8. Shih Alma 8:27.
9. Lluka 18:22.
10. Përkthimi prej Joseph Smith-it, Mateu 26:25 (tek Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta).
11. Shih Alma 10:7.
12. Shih Zbulesa 2:4.
13. Jakob [Bibël] 1:5.
14. Shih Alma 10:7.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Që Ai të Mund të Forcohet Gjithashtu

Unë lutem që ne do të rritemi në nivelin e thirrjes sonë për t'i ngritur të tjerët, që t'i përgatitim ata për shërbimin e tyre të lavdishëm.

Ndihem i bekuar që jam në këtë mbledhje me ata të cilët mbajnë priftërinë e Perëndisë. Përkushtimi, besimi dhe shërbimi vetëmohues i këtij grupi burrash e djemsh, janë një mrekulli e kohëve moderne. Sonte u flas mbajtësve të priftërisë, më të moshuarve dhe më të rinjve, të bashkuar në shërbimin me gjithë zemër për Zotin Jezu Krisht.

Zoti ia jep fuqinë e Tij në të gjitha detyrat e priftërisë atyre që shërbejnë denjësisht në përgjegjësitë e tyre të priftërisë.

Uillford Udrafi, kur ishte President i Kishës, përshkroi përvojën e tij në detyrat e priftërisë:

"Dëgjova predikimin e parë që kisha dëgjuar ndonjëherë në këtë Kishë. Ditën pasuese u pagëzova. . . . U shugurova Mësues. Nisi menjëherë misioni im. . . . E përshkrova të gjithë misionin si Mësues. . . . Në konferencë u shugurova Prift. . . . Pasi u shugurova Prift, u dërgova . . . në një mision në jug të vendit. Kjo ndodhi vjeshtën e vitit 1834. Kisha një shok misioni me vete dhe u nisëm pa trasta e pa thes. Udhëtova i vetëm për shumë kilometra dhe predikova Ungjillin dhe pagëzova një numër njerëzish të cilët nuk mund t'i konfirmoja në Kishë, sepse unë isha veçse një Prift. . . . Udhëtova shumë kohë duke predikuar Ungjillin përpara se të shugurohesha Plak. . . .

[Tani] kam qenë anëtar i Dymbëdhjetë Apostujve për rreth pesëdhjetë e katër vite. Kam udhëtuar me ta dhe kuorume të tjera për gjashtëdhjetë vite tani; dhe dua t'i them këtij kuvendi që u mbështeta po njësoj nga fuqia e Perëndisë ndërsa mbaja detyrën e Mësuesit, dhe veçanërisht ndërkohë që kryeja detyrën në vresht si Prift, sikurse ngahera kur isha Apostull. Nuk ka ndonjë ndryshim në këtë për sa kohë që ne bëjmë detyrën tonë."[1]

Ajo mundësi e shkëlqyer shpirtërore pa asnjë ndryshim, sugjerohet në përshkrimin e Zotit për Priftërinë Aarone si një "shtes[ë]" e Priftërisë Melkizedeke.[2] Fjala *shtesë* do të thotë që të dyja janë të lidhura. Kjo lidhje është e rëndësishme për priftërinë, duke u bërë forca dhe bekimi që mund të jetë në këtë botë dhe përgjithmonë, sepse ajo "nuk ka fillim të ditëve apo fund të viteve"[3].

Lidhja është një lidhje e thjeshtë. Priftëria Aarone i përgatit të rinjtë për një mirëbesim edhe më të shenjtë.

"Fuqia dhe autoriteti i priftërisë më të lartë ose Melkizedeke është të mbajë çelësat e të gjitha bekimeve shpirtërore të kishës –

Të ketë privilegjin e marrjes së mistereve të mbretërisë së qiellit, t'i bëjë qiejt të hapen për ta, të komunikojë me kuvendin e përgjithshëm dhe kishën e të Parëlindurit dhe të gëzojë shoqërimin dhe praninë e Perëndisë, Atit, dhe Jezusit, ndërmjetësit të besëlidhjes së re."[4]

Ata çelësa të priftërisë ushtrohen plotësisht nga vetëm një burrë në një kohë, Presidenti dhe prifti i lartë kryesues i Kishës së Zotit. Pastaj, nëpërmjet

delegimit nga Presidenti, çdo burri që mban Priftërinë Melkizedeke, mund t'i dhurohet autoriteti dhe privilegji për të folur dhe për të vepruar në emrin e Të Plotfuqishmit. Ajo fuqi nuk ka fund. Ajo ka të bëjë me jetën dhe vdekjen, me familjen dhe Kishën, me natyrën e mrekullueshme të Vetë Perëndisë dhe punën e Tij të përjetshme.

Zoti po e përgatit mbajtësin e Priftërisë Aarone që të bëhet një plak që shërben me besim, fuqi dhe mirënjohje në atë Priftëri Melkizedeke të lavdishme.

Për pleqtë, mirënjohja e thellë do të jetë thelbësore për të luajtur pjesën tuaj në shërbim të plotë në priftëri. Ju do t'i mbani mend ditët tuaja si dhjak, mësues ose prift kur ata, të cilët mbanin priftërinë më të lartë, zgjateshin pas për t'ju ngritur dhe nxitur juve në udhëtimin tuaj të priftërisë.

Çdo mbajtës i Priftërisë Melkizedeke ka kujtime të tilla, por ndjenja e mirënjohjes mund të jetë zvogëluar me kalimin e viteve. Shpresa ime është që ta rindizni atë ndjenjë dhe bashkë me të vendosmërinë për t'iu dhënë sa më shumë njerëzve që mundeni po atë lloj ndihme që ju morët dikur.

Më kujtohet një peshkop i cili më trajtoi sikur unë tashmë isha ai që kisha potencialin të bëhesha me fuqinë e priftërisë. Ai më thirri një të diel kur isha prift. Ai tha se kishte nevojë për mua që të isha shoku i tij për të vizituar disa anëtarë të lagjes sonë. Ai e bëri të dukej sikur unë të isha shpresa e tij e vetme për sukses. Ai nuk kishte nevojë për mua. Ai kishte këshilltarë të shkëlqyer në peshkopatën e tij.

Ne vizituam një të ve pa të holla dhe të uritur. Ai donte nga unë ta ndihmoja që të preknim zemrën e saj, ta sfidonim atë të krijonte dhe përdorte një buxhet dhe t'i premtonim që ajo mund të ngrihej për të qenë në një pozitë që jo vetëm të kujdesej për veten por edhe të ndihmonte të tjerët.

Më pas shkuam për të ngushëlluar dy vajza të vogla që jetonin në një gjendje të vështirë. Ndërsa u larguam, peshkopi më tha me qetësi: "Ata fëmijë nuk do ta harrojnë kurrë që ne shkuam tek ta".

Në shtëpinë tjetër, unë pashë mënyrën se si ta ftoje një burrë më pak aktiv për t'u kthyer sërish te Zoti duke e bindur atë se anëtarët e lagjes kishin nevojë për të.

Ai peshkop ishte një mbajtës i Priftërisë Melkizedeke, i cili po më ndihmonte të kuptoja potencialin tim dhe po më jepte një shtytje nëpërmjet shembullit. Ai më mësoi të kem fuqinë dhe kurajën për të shkuar kudo në shërbim të Zotit. Ai ka ikur me kohë dhe e ka marrë shpërblimin e tij, por ende e kujtoj atë sepse ai u zgjat për të më ngritur kur unë isha një mbajtës i Priftërisë Aarone i papërvojë. Më vonë mësova se ai më pa në shtegun e ardhshëm të priftërisë me përgjegjësi më të mëdha, në atë kohë përtej vetë largpamësisë sime.

Im atë bëri të njëjtën gjë për mua. Ai ishte një mbajtës i kalitur dhe i urtë i Priftërisë Melkizedeke. Një herë atij iu kërkua nga një Apostull që të shkruante një shënim të shkurtër rreth të dhënave shkencore për moshën e tokës. Ai e shkroi atë me kujdes, duke e ditur se disa njerëz që mund ta lexonin atë, kishin ndjenja të forta që toka ishte shumë më e re sesa sugjeronin të dhënat shkencore.

Ende e kujtoj atin tim duke më dhënë atë që kishte shkruar dhe duke më thënë: "Hal, ti ke urtësinë shpirtërore për të ditur nëse unë duhet t'ua dërgoj këtë apostujve dhe profetëve". Nuk më kujtohet shumë nga ajo që thoshte dokumenti, por do ta mbaj me vete përgjithmonë mirënjohjen që ndjeva për një mbajtës të mrekullueshëm të Priftërisë Melkizedeke, i cili pa tek unë urtësi shpirtërore që unë [vetë] nuk mund ta shihja.

Një natë, disa vite më parë, pasi isha shuguruar Apostull, profeti i Perëndisë më thirri dhe më kërkoi të lexoja diçka që ishte shkruar rreth doktrinës së Kishës. Ai e kishte kaluar natën duke lexuar kapitujt e një libri. Ai tha me nënqeshje: "Nuk po ia nxjerr dot fundin gjithë kësaj. Ti nuk duhet të pushosh ndërkohë që unë jam duke punuar." Dhe pastaj përdori thuajse të njëjtat fjalë që ati im përdori vite përpara: "Hal, ti je ai që duhet ta lexosh këtë. Ti do ta dish nëse është e drejtë që të botohet."

Po ai model i një mbajtësi të Priftërisë Melkizedeke që më ndihmoi të kuptoja potencialin tim dhe më dha siguri, erdhi një natë në një konkurs fjalimesh të financuar nga Kisha. Në moshën 17-vjeçare, m'u kërkua t'i flisja një publiku të gjerë. Nuk ia kisha idenë se çfarë pritej prej meje. Nuk më ishte dhënë një temë dhe ndaj përgatita një fjalim që ishte shumë larg asaj që unë dija për ungjillin. Ndërsa fola, kuptova se kisha bërë një gabim. Ende mund të kujtoj që, pasi fola, pata një ndjenjë mbytëse që kisha dështuar.

Folësi tjetër dhe i fundit ishte Plaku Methju Kaulli, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve. Ai ishte një orator i zoti – njeri i dashur nga e gjithë Kisha. Ende më kujtohet që ngrita sytë drejt tij nga karrigia pranë katedrës.

Ai filloi me një zë të fuqishëm. Ai tha se fjalimi im e kishte bërë atë të ndiente se ishte në një konferencë të madhe. Ai buzëqeshi teksa e tha atë. Ndjenjat e mia të dështimit u larguan dhe u pasuan nga siguria që unë një ditë mund të bëhem ai njeri që ai dukej se mendonte që unë isha tashmë.

Kujtimi i asaj nate ende më bën që të dëgjoj me kujdes kur flet një mbajtës i Priftërisë Aarone. Për shkak të asaj që Plaku Kaulli bëri për mua, unë gjithmonë pres që do të dëgjoj fjalën e Perëndisë. Jam rrallëherë i zhgënjyer dhe shpesh i mahnitur dhe nuk mund të mos buzëqesh sikurse bëri Plaku Kaulli.

Shumë gjëra mund të ndihmojnë për t'i forcuar vëllezërit tanë më të rinj që të ngrihen në priftëri, por asgjë nuk do të jetë më e fuqishme sesa të ndihmuarit nga ana jonë që të zhvillojnë besimin dhe sigurinë që ata mund të mbështeten në fuqinë e Perëndisë gjatë shërbimit të tyre të priftërisë.

Ai besim dhe siguri nuk do të qëndrojë me ta nga një përvojë e vetme e të qenit i ngritur qoftë edhe nga mbajtësi më i talentuar i Priftërisë Melkizedeke. Aftësia për t'u mbështetur te këto fuqi duhet të zhvillohet nga shumë shprehje të sigurisë nga ata të cilët janë me më shumë përvojë në priftëri.

Mbajtësit e Priftërisë Aarone gjithashtu do të kenë nevojë çdo ditë dhe madje çdo orë për nxitje dhe korrigjim nga Vetë Zoti nëpërmjet Frymës së Shenjtë. Ato do të jenë në dispozicion të tyre ndërsa ata *zgjedhin të qëndrojnë të denjë për to.* Ajo do të varet nga zgjedhjet që ata do të bëjnë.

Kjo është arsyeja përse ne duhet të japim mësim me anë të shembullit dhe me anë të dëshmisë që fjalët e udhëheqësit të madh të Priftërisë Melkizedeke, mbretit Beniamin, janë të vërteta.[5] Ato janë fjalë dashurie, të shprehura në emrin e Zotit, të cilit i përket kjo priftëri. Mbreti Beniamin jep mësim se çfarë kërkohet nga ne për të qëndruar mjaftueshëm të pastër që të marrim nxitjen dhe korrigjimin nga Zoti:

"Dhe së fundi, unë nuk mund t'ju tregoj juve të gjitha gjërat që mund t'ju shtyjnë të bëni mëkat; pasi ka mënyra dhe mjete të ndryshme, madje aq shumë sa unë nuk mund t'i numëroj ato.

Por, kaq unë mund t'ju them, se në qoftë se ju nuk shikoni veten tuaj dhe mendimet tuaja dhe fjalët tuaja dhe veprat tuaja, dhe nuk respektoni urdhërimet e Perëndisë dhe nuk vazhdoni në besim për çfarë ju keni dëgjuar në lidhje me ardhjen e Zotit tonë, madje deri në fund të jetës suaj, ju duhet të vdisni. Dhe tani, O njeri, mbaj mend dhe mos vdis."[6]

Ne të gjithë jemi në dijeni për shigjetat e zjarrta të armikut të drejtësisë, që dërgohen si një erë e fuqishme kundër mbajtësve të rinj të priftërisë, të cilët i duam kaq shumë. Neve ata na duken si ushtarët e rinj që e quajtën veten bijtë e Helamanit. Ata mund të mbijetojnë, sikurse mbijetuan ata ushtarë të rinj, nëse e mbajnë veten të sigurt siç i nxiti mbreti Beniamin që të vepronin.

Bijtë e Helamanit nuk dyshuan. Ata luftuan me guxim dhe dolën fitimtarë për shkak se i besuan fjalët e nënave të tyre.[7] Ne e kuptojmë fuqinë e besimit të një nëne të dashur. Nënat e ofrojnë atë përkrahje të madhe për bijtë e tyre sot. Ne, mbajtësit e priftërisë, mund dhe duhet t'i shtojmë asaj përkrahjeje vendosmërinë tonë për t'iu përgjigjur detyrës që, ndërsa kthehemi në besim, ne duhet të zgjatemi për t'i forcuar vëllezërit tanë.[8]

Lutja ime është që çdo mbajtës i Priftërisë Melkizedeke do ta pranojë mundësinë e ofruar nga Zoti:

"Dhe nëse ndonjë mes jush është i fortë në Shpirt, le të marrë me vete atë që është i dobët, që ai të lartësohet në zemërbutësi, që ai të mund të forcohet gjithashtu.

Si rrjedhim, merrni me vete ata që shugurohen në priftërinë më të ulët dhe i dërgoni përpara jush, që të caktojnë takime e të përgatisin udhën dhe të bëjnë takimet që ju vetë nuk jeni në gjendje t'i bëni.

Vini re, kjo është mënyra se si apostujt e mi, në kohët e lashta, ngritën kishën time për mua."[9]

Ju, udhëheqës të priftërisë dhe baballarë të mbajtësve të Priftërisë Aarone, mund të bëni mrekulli. Ju mund ta ndihmoni Zotin që t'i mbushë radhët e pleqve besnikë me të rinj, të cilët e pranojnë thirrjen për ta predikuar ungjillin dhe e bëjnë atë me vetësiguri. Ju do t'i shihni shumë nga ata që keni ngritur dhe nxitur, të qëndrojnë besnikë, të martohen me denjësi në tempull dhe, në këmbim, të ngrenë dhe të përgatitin të tjerët.

Kjo nuk do të kërkojë programe të reja për veprimtaritë, materiale të përmirësuara për mësimdhënie ose media shoqërore më të mira. Nuk do të kërkojë ndonjë thirrje përtej asaj që

ju keni tani. Betimi dhe besëlidhja e priftërisë ju jep juve fuqi, autoritet dhe drejtim. Lutem që ju do të shkoni në shtëpi dhe do ta studioni me kujdes betimin dhe besëlidhjen e priftërisë që gjendet te seksioni 84 i Doktrinës e Besëlidhjeve.

Të gjithë ne shpresojmë se më shumë të rinj do të kenë përvoja si Uillford Udrafi, i cili, si një mbajtës i Priftërisë Aarone, e dha mësim ungjillin e Jezu Krishtit me fuqi për të kthyer në besim.

Unë lutem që ne do të rritemi në nivelin e thirrjes sonë për t'i ngritur të tjerët, që t'i përgatitim ata për shërbimin e tyre të lavdishëm. I falënderoj me gjithë zemër njerëzit e mrekullueshëm që më kanë ngritur dhe më kanë treguar se si t'i dua dhe t'i ngre të tjerët.

Unë dëshmoj se Presidenti Tomas S. Monson mban të gjithë çelësat e priftërisë në tokë në këtë kohë. Jap dëshmi se ai, gjatë një jete plot shërbim, ka qenë për të gjithë ne një shembull i zgjatjes për t'i ngritur të tjerët si një mbajtës i Priftërisë Melkizedeke. Jam personalisht mirënjohës për mënyrën se si ai më ka ngritur mua dhe më ka treguar se si t'i ngre të tjerët.

Perëndia, Ati, jeton. Jezusi është Krishti. Kjo është Kisha dhe mbretëria e Tij. Kjo është priftëria e Tij. Unë e di këtë personalisht nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë. Në emrin e Zotit Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Wilford Woodruff, "The Rights of the Priesthood", *Deseret Weekly*, 17 mars 1894, f. 381.
2. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:30; 107:14.
3. Doktrina e Besëlidhje 84:17.
4. Doktrina e Besëlidhje 107:18–19.
5. Alma 13:6–9 sugjeron se profetët në Librin e Mormonit mbanin Priftërinë Melkizedeke.
6. Mosia 4:29–30.
7. Shih Alma 56:47.
8. Shih Lluka 22:32.
9. Doktrina e Besëlidhje 84:106–108.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Parime dhe Premtime

U kujdesshim për trupin dhe mendjen tonë duke i zbatuar parimet që janë vendosur në Fjalën e Urtësisë, një plan i siguruar hyjnisht.

Sonte, vëllezër, unë lutem për udhërrëfimin e Atit tonë Qiellor teksa e ndaj mesazhin tim me ju.

Në vitin 1833 Zoti i zbuloi Profetit Jozef Smith një plan për të jetuar në mënyrë të shëndetshme. Ai plan gjendet në seksionin e 89-të të Doktrinës e Besëlidhjeve dhe njihet si Fjala e Urtësisë. Ai jep udhëzim specifik lidhur me ushqimin që hamë, dhe e ndalon përdorimin e substancave që janë të dëmshme për trupin tonë.

Atyre që janë të bindur ndaj urdhërimeve të Zotit dhe që e zbatojnë me besnikëri Fjalën e Urtësisë, u premtohen bekime të veçanta, midis të cilave janë shëndeti i mirë dhe fuqia e shtuar fizike.[1]

Kohët e fundit lexova rrëfimin e vërtetë të një shfaqjeje mbresëlënëse lidhur me këto premtime. Një anëtar besnik i Kishës, Xhon A. Larsen, shërbeu gjatë Luftës II Botërore në Rojet Bregdetare të Shteteve të Bashkuara, në anijen USS *Cambria*. Gjatë një beteje në Filipine, erdhi fjala se po afrohej një skuadrilje me avionë luftarakë bombardues e kamikazë. U dhanë urdhra për shpërngulje të menjëhershme. Meqenëse anija USS *Cambria* ishte larguar tashmë,

Xhoni dhe tre shokë mblodhën pajisjet e tyre dhe nxituan për në breg, duke shpresuar që të hipnin në një prej anijeve gati për nisje. Për fat, një mjet zbarkimi i mori ata dhe shpejtoi drejt anijes së fundit që po largohej nga gjiri. Burrat në atë anije që po nisej, në përpjekje për t'u shpërngulur sa më shpejt që ishte e mundur, ishin të zënë në kuvertë dhe kishin kohë vetëm që t'u hidhnin litarët katër burrave, me shpresën që ata të mund të ishin në gjendje të ngjiteshin në kuvertë.

Xhoni, me një radio të rëndë të lidhur në shpinën e tij, e gjeti veten duke u lëkundur në fund të një litari 12 metrash, në anën e anijes që ishte drejtuar për në det të hapur. Ai filloi të ngjitej lart, pëllëmbë pas pëllëmbe, duke e ditur se, nëse nuk do të mbahej fort, ai me siguri do të vdiste. Pasi ishte ngjitur vetëm në një të tretën e lartësisë, ai ndjeu se krahët po i digjeshin nga dhembja. Atë e kishte lënë kaq shumë fuqia saqë ndjeu se nuk mund të mbahej më.

Duke iu sosur fuqia, teksa mendoi me zymti për fatin e tij, Xhoni iu përgjërua Perëndisë në heshtje, duke i thënë Atij se e kishte mbajtur gjithnjë Fjalën e Urtësisë dhe kishte jetuar një jetë të pastër – dhe që atij tani me dëshpërim i duheshin bekimet e premtuara.

Xhoni më vonë tha se, porsa ai e mbaroi lutjen, ndjeu një valë të madhe force. Filloi të kacavarej edhe një herë dhe me të shpejtë u ngjit lart me litar. Kur mbërriti te kuverta, frymëmarrja e tij ishte e zakonshme dhe nuk gulçonte aspak. Bekimet e shëndetit dhe fuqisë së shtuar të premtuara në Fjalën e Urtësisë, ishin bërë të tijat. Ai i dha falënderime Atit të tij Qiellor në atë kohë, si dhe gjatë gjithë pjesës tjetër të jetës, për përgjigjen ndaj lutjes së tij të dëshpëruar për ndihmë.[2]

Vëllezër, u kujdesshim për trupin dhe mendjen tonë duke i zbatuar parimet që janë vendosur në Fjalën e Urtësisë, një plan i siguruar hyjnisht. Me gjithë zemrën dhe shpirtin tim, unë dëshmoj për bekimet e lavdishme që na presin kur e bëjmë këtë. Unë lutem që të jetë kështu, në emrin e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Doktrina e Besëlidhje 89:18–21.
2. Shih John A. Larsen, në Robert C. Freeman and Dennis A. Wright, përmb., *Saints at War: Experiences of Latter-day Saints in World War II* (2001), f. 350–351; përdoret me leje.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Shtegu i Përsosur drejt Lumturisë

Dëshmoj për dhuratën e madhërishme që është plani i Atit tonë për ne. Është i vetmi shteg i përsosur drejt paqes dhe lumturisë.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, si këtu në Qendrën e Konferencave dhe kudo në botë, sa mirënjohës jam për mundësinë që kam të ndaj me ju mendimet e mia këtë mëngjes.

Pesëdhjetë e dy vite më parë, në korrik të vitit 1964, mora një detyrë në Nju-Jork-Siti gjatë kohës kur atje u organizua Panairi Botëror. Një mëngjes herët vizitova pavijonin mormon në panair. Arrita pak përpara se të shfaqej filmi i Kishës *Man's Search for Happiness [Kërkimi i Njeriut për Lumturinë],* një portretizim i planit të shpëtimit, i cili që nga ajo kohë është bërë një film klasik i Kishës. U ula pranë një të riu që ndoshta ishte 35 vjeç. Folëm shkurtimisht. Ai nuk ishte anëtar i Kishës sonë. Më pas dritat u ulën dhe filloi shfaqja.

E dëgjuam zërin e tregimtarit teksa ngriti pyetje kuptimplota dhe të përbotshme: Nga erdha unë? Përse jam këtu? Ku shkoj kur largohem nga kjo jetë? Të gjithë i mbajtën veshët hapur për të dëgjuar përgjigjet dhe çdokush u përqendrua te figurat e portretizuara. U dha një përshkrim i jetës sonë para lindjes, së bashku me një shpjegim të qëllimit tonë në tokë. Ne dëshmuan një rrëfim mallëngjyes të kalimit nga kjo jetë e një gjyshi të moshuar dhe të ribashkimit të tij të lavdishëm me të dashurit e tij, që kishin vdekur përpara tij dhe kishin shkuar në botën e shpirtrave.

Në përfundim të këtij portretizimi të bukur të planit të Atit tonë Qiellor për ne, turma doli nga dhoma qetësisht dhe shumë njerëz dukeshin qartë se ishin prekur nga mesazhi i filmit. Vizitori i ri pranë meje nuk u ngrit. E pyeta nëse i kishte pëlqyer shfaqja. Përgjigjja e tij e prerë [ishte]: "Kjo është e vërteta!"

Plani i Atit tonë për lumturinë tonë dhe shpëtimin tonë tregohet nga misionarët tanë kudo në botë. Jo të gjithë që e dëgjojnë këtë mesazh hyjnor, e pranojnë dhe e përvetësojnë atë. Megjithatë, burra dhe gra kudo, ashtu sikurse miku im i ri në Panairin Botëror të Nju-Jorkut, e njohin të vërtetën e tij dhe i ngulin këmbët e tyre në shtegun që do t'i çojë të sigurt në shtëpi. Jeta e tyre ka ndryshuar përgjithmonë.

Thelbësor për planin është Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti. Pa flijimin e Tij shlyes, të gjithë do të humbnin. Sidoqoftë, nuk është e mjaftueshme që thjesht të besojmë në Të dhe në misionin e Tij. Duhet të punojmë e të mësojmë, të kërkojmë e të lutemi, të pendohemi e të përmirësohemi. Kemi

nevojë që t'i njohim ligjet e Perëndisë dhe të jetojmë sipas tyre. Kemi nevojë që t'i marrim ordinancat e Tij shpëtuese. Vetëm duke e bërë këtë, ne do të marrim lumturinë e vërtetë, të përjetshme.

Ne jemi të bekuar që e *kemi* të vërtetën. Ne kemi një urdhër për ta *përhapur* të vërtetën. Le të *jetojmë* sipas së vërtetës, që të mund ta meritojmë gjithçka që ka Ati për ne. Ai nuk bën asgjë që nuk është për dobinë tonë. Ai na ka thënë: "Kjo është vepra ime dhe lavdia ime – të bëj të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut"[1].

Nga thellësia e shpirtit tim dhe me gjithë përulësi, unë dëshmoj për dhuratën e madhërishme që është plani i Atit tonë për ne. Është i vetmi shteg i përsosur drejt paqes dhe lumturisë, si këtu dhe në botën që do të vijë.

Vëllezërit dhe motrat e mia, ju lë dashurinë dhe bekimin tim ndërsa e mbyll, dhe e bëj këtë në emrin e Shpëtimtarit dhe Shëlbuesit tonë, madje Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIM

1. Moisiu 1:39.

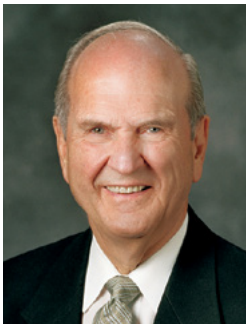

Nga Presidenti Rasëll M. Nelson,
President i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Gëzimi dhe Mbijetesa Shpirtërore

Kur përqendrimi i jetës sonë është te Jezu Krishti e ungjilli i Tij, ne mund të ndiejmë gëzim pavarësisht nga ajo që po ndodh – apo nuk po ndodh – në jetën tonë.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, sot unë do të doja të diskutoja një parim që është kyç për mbijetesën tonë shpirtërore. Ai është një parim që veçse do të bëhet më i rëndësishëm ndërsa tragjeditë dhe marrëzitë përreth nesh rriten.

Këto janë ditët e mëvonshme, kështu që asnjëri prej nesh nuk duhet të habitet kur ne e shohim të përmbushet një profeci. Një mori profetësh, përfshirë Isaian, Palin, Nefin dhe Mormonin, parashikuan që kohë të vështira do të vinin[1], që në kohën tonë e gjithë bota do të ishte në rrëmujë[2], që njerëzit do të "[ishin] egoistë, . . . të padhembshur, . . . dëfrimdashës më fort se perëndidashës"[3] dhe se shumë vetë do të bëheshin shërbëtorë të Satanit që përkrahin veprën e kundërshtarit.[4] Me të

vërtetë, unë dhe ju jemi në "betej[ë] . . . kundër sunduesve të botës së errësirës të kësaj epoke [dhe] kundër frymërave të mbrapshta në vendet qiellore"[5].

Ndërsa konfliktet ndërmjet kombeve përshkallëzohen, ndërsa terroristë burracakë i bëjnë pre të pafajshmit dhe ndërsa korrupsioni në çdo gjë, nga biznesi te qeveria, bëhet gjithnjë e më shumë i rëndomtë, çfarë mund të na ndihmojë ne? Çfarë mund ta ndihmojë secilin prej nesh në përpjekjet tona vetjake dhe në sfidën e ashpër të të jetuarit në këto ditë të mëvonshme?

Profeti Lehi dha mësim një parim për mbijetesën shpirtërore. Së pari, merrni parasysh rrethanat e tij: Ai qe përndjekur për shkak se predikoi të vërtetën në Jerusalem dhe qe urdhëruar nga Zoti t'i linte zotërimet e tij dhe të arratisej me familjen e tij në shkretëtirë. Ai kishte jetuar në një çadër dhe kishte mbijetuar me çfarëdo ushqimi mund të gjendej udhës për në një vendmbërritje të panjohur; dhe ai kishte parë dy prej bijve të tij, Lamanin dhe Lemuelin, të ngrinin krye kundër mësimeve të Zotit dhe të sulmonin vëllezërit e tyre, Nefin dhe Samin.

Është e qartë, Lehi e njihte kundërshtimin, ankthin, pikëllimin, dhembjen, zhgënjimin dhe keqardhjen. Prapëseprapë, ai shpalli me guxim dhe pa mëdyshje një parim siç iu zbulua nga Zoti: "Njerëzit janë, që ata të mund të kenë gëzim"[6]. Merreni me mend! Mes gjithë fjalëve që ai mund të kishte përdorur për të përshkruar natyrën dhe qëllimin e jetës sonë këtu në vdekshmëri, ai zgjodhi fjalën *gëzim*!

Jeta është e mbushur me rrugë dredharake dhe pa krye, sprova dhe sfida të çdo lloji. Secili prej nesh ka gjasa të ketë pasur periudha kur fatkeqësia, vuajtja dhe dëshpërimi pothuajse na mposhtën. Dhe ne jemi këtu për të pasur gëzim?

Po! Përgjigjja është një po kumbuese! Por si është e mundur ajo? Dhe çfarë duhet të bëjmë që të kemi gëzimin që Ati Qiellor ka rezervuar për ne?

Eliza R. Snou, Presidentja e dytë e Përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës, dha një përgjigje tërheqëse. Për shkak të urdhrit famëkeq të shfarosjes të Misurit, i dalë në fillim të dimrit rraskapitës të 1838-ës[7], ajo dhe shenjtorë të tjerë u detyruan të arratiseshin nga shteti pikërisht atë dimër. Një mbrëmje, familja e Elizës e kaloi natën në një shtëpizë prej trungjesh që përdorej nga shenjtorët e shpërngulur. Shumë nga materiali mbushës mes trungjeve qe hequr e djegur si dru zjarri nga ata që u kishin paraprirë atyre, kështu që kishte vrima ndërmjet trungjeve aq të mëdha saqë një mace [mund] të zvarritej brenda. Qe i ftohtë i acartë dhe ushqimi i tyre kishte ngrirë, gur.

Atë natë, afro 80 njerëz u ngjeshën brenda asaj shtëpize, vetëm 20 këmbë katrorë (6,1 metra katrorë). Shumica ndenjën ulur ose në këmbë gjithë natën duke u përpjekur të ruanin ngrohtësinë. Jashtë, një grup burrash e kaluan natën të mbledhur rreth një zjarri bubulak, me disa që këndonin himne dhe të tjerë që piqnin patate të ngrira. Eliza shënoi: "Asnjë ankesë nuk u dëgjua – të gjithë ishin plot gaz dhe, nisur nga pamja e jashtme, të huajt do të na kishin marrë për ekskursionistë qejfi në vend të një grupi të dëbuarish nga guvernatori".

Përshkrimi i Elizës për atë mbrëmje stërmunduese, që të ngrinte deri në palcë, qe habitshëm optimist. Ajo shpalli: "Ajo qe një natë shumë e gëzueshme. Askush përveç shenjtorëve nuk mund të jetë i lumtur në çdo rrethanë."[8]

Kjo është e gjitha! Shenjtorët mund të jenë të lumtur në çdo rrethanë. Ne mund të ndiejmë gëzim edhe ndërsa kalojmë një ditë të keqe, një javë të keqe apo madje një vit të keq!

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, gëzimi që ndiejmë, ka të bëjë pak me rrethanat e jetës sonë dhe ka të bëjë plotësisht me përqendrimin e jetës sonë.

Kur përqendrimi i jetës sonë është te plani i Perëndisë për shpëtim, për të cilin sapo na dha mësim Presidenti Tomas S. Monson, dhe te Jezu Krishti e ungjilli i Tij, ne mund të ndiejmë gëzim pavarësisht nga ajo që po ndodh – apo nuk po ndodh – në jetën tonë. Gëzimi vjen prej Tij dhe për shkak të Tij. Ai është burimi i të gjithë gëzimit. Ne e ndiejmë atë në kohën e Krishtlindjes, kur këndojmë: "Botës gëzim, ka ardh' Zoti"[9]. Dhe ne mund ta ndiejmë gjatë gjithë vitit. Për shenjtorët e ditëve të mëvonshme, Jezu Krishti është gëzim!

Kjo është arsyeja përse misionarët tanë largohen nga shtëpitë e tyre për të predikuar ungjillin e Tij. Qëllimi i tyre nuk është të rritin numrin e anëtarëve të Kishës. Përkundrazi, misionarët tanë japin mësim e pagëzojnë[10] që t'u sjellin gëzim njerëzve të botës![11]

Ashtu siç ofron paqe që "ia tejkalon çdo zgjuarsie"[12], Shpëtimtari ofron edhe një forcë, thellësi dhe sasi gëzimi që shpërfill logjikën njerëzore apo të kuptuarit e vdekshëm. Për shembull, nuk duket e mundshme të ndieni gëzim kur fëmija juaj vuan nga një sëmundje e pashërueshme ose kur humbisni punën

tuaj apo kur bashkëshorti/ja ju tradhton. Sidoqoftë, ai është pikërisht gëzimi që ofron Shpëtimtari. Gëzimi i Tij është i vazhdueshëm, duke na siguruar se "mjerimet [tona] do të jenë veçse një çast i shkurtër"[13] dhe do të shenjtërohen për përfitimin tonë.[14]

Atëherë, si mund të pretendojmë për atë gëzim? Ne mund t'ia nisim "duke i drejtuar sytë te Jezusi, kreu dhe plotësonjësi i besimit" [tonë][15] "në çdo mendim"[16]. Ne mund të japim falënderime për Të në lutjet tona dhe duke mbajtur besëlidhjet që kemi bërë me Të dhe me Atin tonë Qiellor. Ndërsa Shpëtimtari ynë bëhet përherë e më i vërtetë për ne dhe ndërsa përgjërohemi që gëzimi i Tij të na jepet neve, gëzimi ynë do të rritet.

Gëzimi është i fuqishëm dhe përqendrimi te gëzimi e sjell fuqinë e Perëndisë në jetën tonë. Si në të gjitha gjërat, Jezu Krishti është shembulli ynë më i lartë, "i cili, për gëzimin që ishte përpara tij, duroi kryqin"[17]. Merreni me mend! Në mënyrë që të duronte përvojën më torturuese të duruar ndonjëherë në tokë, Shpëtimtari ynë u përqendrua te *gëzimi*!

Dhe cili qe gëzimi që ishte përpara Tij? Me siguri ai përfshiu gëzimin e pastrimit, shërimit dhe forcimit tonë; gëzimin e pagimit për mëkatet e të gjithë atyre që do të pendoheshin; gëzimin e bërjes së mundshme për mua dhe ju që të kthehemi në shtëpi – të pastër dhe të denjë – për të jetuar me Prindërit tanë Qiellorë dhe me familjet tona.

Nëse përqendrohemi te gëzimi që do të na vijë neve ose atyre që ne duam, çfarë mund të durojmë ne që tani për tani duket dërrmuese, e dhimbshme, e frikshme, e padrejtë ose thjesht e pamundshme?

Një atë në një situatë shpirtërisht të pasigurt u përqendrua te gëzimi i të qenit më në fund i pastër dhe i miratuar nga Zoti – gëzimi i të qenit i çliruar nga faji dhe turpi – gëzimi i të pasurit paqe të mendjes. Ai përqendrim i dha atij kurajën për t'iu rrëfyer gruas dhe peshkopit të tij për problemin e tij me pornografinë dhe mosbesnikërinë e tij pasuese. Ai tani po bën gjithçka që peshkopi i tij e këshillon të bëjë, duke u përpjekur me gjithë zemrën e tij të rifitojë mirëbesimin e gruas së tij të dashur.

Një e re u përqendrua te gëzimi i të qëndruarit e pastër seksualisht për ta ndihmuar atë të duronte talljen e miqve ndërsa u largua nga një situatë me popullaritet dhe provokuese, por shpirtërisht e rrezikshme.

Një burrë që vazhdimisht e poshtëronte gruan e tij dhe rrëmbehej në shpërthime zemërake ndaj fëmijëve të tij, u përqendrua te gëzimi i të qenit i denjë për ta pasur Frymën e Shenjtë si shoqëruesin e tij të vazhdueshëm. Ai përqendrim i dha shtysën që ta zhvishte njeriun e natyrshëm[18], të cilit i qe dorëzuar tepër shpesh, dhe të bënte ndryshimet e nevojshme.

Kohët e fundit, një koleg i shtrenjtë më tregoi për dy dhjetëvjeçarët e tij të fundit me sprova të rënda. Ai tha: "Unë kam mësuar të vuaj me gëzim. Vuajtja ime u përfshi në gëzimin për Krishtin."[19]

Çfarë do të jemi në gjendje të durojmë unë dhe ju ndërsa përqendrohemi te gëzimi që është "përpara"[20] nesh? Cila pendesë atëherë do të jetë e mundshme? Cila dobësi do të kthehet në forcë?[21] Cila ndreqje do të kthehet në bekim?[22] Cilat zhgënjime, madje tragjedi, do të kthehen për të mirën tonë?[23] Dhe çfarë shërbimi sprovues do të jemi në gjendje që t'i japim Zotit?[24]

Ndërsa përqendrohemi me zell te Shpëtimtari dhe pastaj ndjekim modelin e Tij të të përqendruarit te gëzimi, ne duhet të shmangim ato gjëra që mund ta prishin gëzimin tonë. Ju kujtohet Korihori, anti-Krishti? Duke vjellë pavërtetësi për Shpëtimtarin, Korihori shkonte nga njëri vend në tjetrin derisa e sollën para një prifti të lartë që e pyeti: "Përse vete poshtë e lart duke përdhosur udhët e Zotit? Përse u mëson këtyre njerëzve se nuk do të ketë Krisht, për të prishur gëzimin e tyre?"[25]

Çdo gjë që i kundërvihet Krishtit ose doktrinës së Tij, do ta prishë gëzimin tonë. Ajo përfshin filozofitë e njerëzve, kaq të shumta në internet dhe në botën e faqeve personale në internet, të cilat bëjnë pikërisht atë që bëri Korihori.[26]

Nëse i mbajmë sytë nga bota dhe ndjekim formulat e saj për lumturinë[27], ne kurrë nuk do ta njohim gëzimin. Të padrejtët mund të përjetojnë një numër të madh emocionesh dhe ndjesish, por ata kurrë nuk do të përjetojnë gëzim![28] Gëzimi është një dhuratë për besnikët.[29] Ai është dhurata që vjen nga të përpjekurit e qëllimshëm për të jetuar një jetë të drejtë, siç na u mësua nga Jezu Krishti.[30]

Ai na mësoi se si të kemi gëzim. Kur e zgjedhim Atin Qiellor të jetë Perëndia ynë[31] dhe kur mund ta ndiejmë Shlyerjen e Shpëtimtarit që vepron në jetën tonë, ne do të mbushemi me gëzim.[32] Sa herë përkujdesemi për bashkëshortin/en tonë dhe i udhërrëfejmë fëmijët tanë, sa herë falim dikë ose kërkojmë falje, ne mund të ndiejmë gëzim.

Çdo ditë që unë dhe ju zgjedhim të jetojmë ligjet çelestiale, çdo ditë që ne mbajmë besëlidhjet tona dhe i ndihmojmë të tjerët të bëjnë të njëjtën gjë, gëzimi do të jetë i yni.

Vëriuni veshin këtyre fjalëve të psalmistit: "Unë e kam vënë vazhdimisht Zotin përpara syve të mi; duke qenë se ai rri në të djathtën time, unë nuk do të hiqem kurrë nga vendi. . . . Ka shumë gëzim në praninë tënde."[33] Ndërsa ky parim zë rrënjë në zemrat tona, çdo ditë e veçantë mund të jetë një ditë gëzimi dhe hareje.[34] Unë dëshmoj kështu në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih 2 Timoteut 3:1–5.
2. Shih Doktrina e Besëlidhje 45:26; 88:91.
3. 2 Timoteut 3:2–4.
4. Shih Doktrina e Besëlidhje 10:5.
5. Efesianëve 6:12.
6. 2 Nefi 2:25.
7. Guvernatori i Misurit, Lilburn W. Bogs, lëshoi urdhrin e shfarosjes së mormonëve më 27 tetor 1838 (shih *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* [2009], f. 373).
8. Shih Eliza R. Snow, në Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), f. 145–146.
9. "Botës Gëzim", *Himne,* nr. 120.
10. Misionarët veprojnë siç ka urdhëruar Zoti: ata predikojnë, japin mësim dhe pagëzojnë në emrin e Tij (shih Mateu 28:19; Marku 16:15; Mormoni 9:22; Doktrina e Besëlidhje 68:8; 84:62; 112:28). Në lutjen e Tij Ndërmjetësuese, Jezusi shpalli marrëdhënien e Tij me gëzimin e dishepujve të Tij. Ai tha: "I them këto gjëra në botë, që gëzimi *im* të bëhet i plotë në ta" (Gjoni 17:13; theksimi i shtuar).
11. Shih Alma 13:22.
12. Filipianëve 4:7.
13. Doktrina e Besëlidhje 121:7.
14. Shih 2 Nefi 2:2.
15. Hebrenjve 12:2.
16. Doktrina e Besëlidhje 6:36.
17. Hebrenjve 12:2.
18. Shih Mosia 3:19. Shënim: "Njeriu i natyrshëm" nuk është vetëm një armik ndaj Perëndisë, ai është gjithashtu një armik ndaj bashkëshortes dhe fëmijëve të tij.
19. Shih Alma 31:38.
20. Hebrenjve 12:2.
21. Shih Ethëri 12:27.
22. Shih Hebrenjve 12:6.
23. Shih Doktrina e Besëlidhje 122:7.
24. Shih Mateu 19:26; Marku 10:27.
25. Alma 30:22. Libri i Mormonit është i mbushur me shembuj të burrave dhe grave që përjetojnë gëzim dhe hare *ngaqë zgjedhin të ndjekin Jezu Krishtin.* Çdo zgjedhje tjetër, si në rastin e Korihorit, çon në shkatërrim përfundimtar.
26. *Shpifja,* që do të thotë shtrembërim, përkufizohet si një thënie e rreme dhe keqdashëse që synon ta dëmtojë emrin e dikujt apo të diçkaje. Shpifja po ndodhte në ditët e Korihorit dhe po ndodh tani. Profeti Jozef Smith foli për pathyeshmërinë e Kishës edhe përballë shpifjes. Ai tha: "Standardi i së Vërtetës është vendosur; asnjë dorë mëkatare nuk mund ta ndalojë punën të përparojë; përndjekjet mund të egërsohen, turmat mund të bashkohen, armiqtë mund të mblidhen, shpifja mund të përgojojë, por e vërteta e Perëndisë do të shkojë përpara me guxim, me fisnikëri dhe e pavarur derisa ajo të ketë përshkuar çdo kontinent, të ketë vizituar çdo rajon, të futet në çdo vend dhe të jetë dëgjuar nga çdo vesh, derisa qëllimet e Perëndisë të përmbushen dhe Jehova i Madh të thotë se puna u krye" (*Mësimet: Jozef Smith,* f. 147).
27. Bota jep mësim që blerja e *gjërave* do të sjellë gëzim. Dhe, nëse ajo nuk jep rezultat, blini ca më shumë! Ajo gjithashtu jep mësim që mëkat pas mëkati mund të merrni gëzim. Dhe, nëse ajo nuk jep rezultat, mëkatoni ca më shumë! Premtimi është që pas çdo ylberi hedonist gjendet një qyp gëzimi. S'është e vërtetë!
28. Jo në këtë botë, as në botën që do të vijë.
29. Shenjtorët e drejtë "që kanë duruar kryqet e botës . . . do të trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë . . . dhe gëzimi i tyre do të jetë i plotë përgjithnjë" (2 Nefi 9:18).
30. Për shembuj, shih 2 Nefi 27:30; Alma 27:16–18.
31. Shih 1 Nefi 17:40.
32. Shih Mosia 4:2–3.
33. Psalmeve 16:8, 11.
34. Shih Isaia 35:10; 2 Nefi 8:3.

Nga Plaku Piter F. Mërs,
i Të Shtatëdhjetëve

Sakramenti Mund të Na Ndihmojë të Bëhemi të Shenjtë

Mbani parasysh pesë mënyra për të rritur ndikimin dhe fuqinë e pjesëmarrjes sonë të rregullt në ordinancën e shenjtë të sakramentit.

Një nga kujtimet e mia më të hershme janë mbledhjet e sakramentit mbajtur në shtëpinë tonë në Uarrnambul në Australi. Në degën tonë merrnin pjesë 10 deri 15 vetë dhe babai im, një nga tre mbajtësit e priftërisë, kishte mundësinë të bekonte rregullisht sakramentin. Unë mbaj mend ndjesitë që pata kur ai përulësisht dhe me kujdes lexonte fjalët e lutjes së sakramentit. Shpesh zëri i tij dridhej ndërsa ai ndjente Shpirtin. Ndonjëherë ai duhej të ndalej që të kontrollonte emocionet para mbarimit të lutjes.

Si pesëvjeçar, nuk mund ta kuptoja domethënien e plotë të asaj që thuhej apo bëhej; sidoqoftë, unë e dija se diçka e veçantë po ndodhte. Unë mund të ndieja qetësinë dhe ndikimin sigurues të Frymës së Shenjtë ndërsa babai im përsiaste mbi dashurinë e Shpëtimtarit për ne.

Shpëtimtari dha mësim: "Dhe këtë ju do t'ua bëni gjithnjë atyre që pendohen dhe pagëzohen në emrin tim; dhe këtë do ta bëni që të kujtoni gjakun tim që kam derdhur për ju, që ju t'i dëshmoni Atit që më kujtoni gjithnjë. Dhe në qoftë se ju më kujtoni gjithnjë, ju do të keni Shpirtin tim që të jetë me ju." (3 Nefi 18:11).

Unë i ftoj të gjithë që të mbajmë parasysh pesë mënyra për të rritur ndikimin dhe fuqinë e pjesëmarrjes sonë të rregullt në ordinancën e shenjtë të sakramentit, një ordinancë që mund të na ndihmojë të bëhemi të shenjtë.

1. Përgatituni që më Parë

Ne mund të fillojmë të përgatitemi për sakramentin shumë përpara se të fillojë mbledhja e sakramentit. E shtuna mund të jetë një kohë e mirë për të përsiatur mbi përparimin dhe përgatitjen tonë shpirtërore.

Vdekshmëria është një dhuratë thelbësore në udhëtimin tonë për t'u bërë si Ati ynë Qiellor. Doemos, ajo përfshin sprova dhe sfida që na japin mundësi të ndryshojmë dhe të rritemi. Mbreti Beniamin na mësoi se "njeriu i natyrshëm është një armik ndaj Perëndisë . . . dhe do të jetë gjithmonë e përgjithmonë, nëse ai nuk dëgjon thirrjet e Frymës së Shenjtë dhe nuk zhvesh njeriun e natyrshëm dhe nuk bëhet një shenjtor nëpërmjet shlyerjes së Krishtit Zot" (Mosia 3:19). Pjesëmarrja në ordinancën e sakramentit jep një mundësi për t'ia blatuar më plotësisht zemrën dhe shpirtin tonë Perëndisë.

Në përgatitjen tonë, zemra jonë do të paqësohet ndërsa shprehim mirënjohje për Shlyerjen e Krishtit, pendohemi për gabimet dhe të metat tona dhe kërkojmë për ndihmën e Atit në vazhdimin e udhëtimit tonë për t'u

bërë më shumë si Ai. Ne atëherë mund të presim me padurim mundësinë që sakramenti jep për të kujtuar sakrificën e Tij, dhe të ripërtërijmë zotimin tonë për të gjitha besëlidhjet që kemi bërë.

2. Mbërrini Para Orarit

Përvoja jonë e sakramentit mund të lartësohet kur arrijmë mjaft përpara mbledhjes dhe meditojmë ndërsa luhet muzika hyrëse.

Presidenti Bojd K. Paker dha mësim: "Muzika hyrëse, e luajtur me nderim, është ushqim për shpirtin. Ajo përfton frymëzim."[1] "Kjo nuk është kohë", shpjegoi Presidenti Rasëll M. Nelson, "për bisedë apo transmetim mesazhesh por një periudhë meditimi plot lutje ndërsa udhëheqësit dhe anëtarët përgatiten shpirtërisht për sakramentin."[2]

3. Këndoni dhe Mësoni nga Fjalët e Himnit të Sakramentit

Himni i sakramentit është një pjesë veçanërisht e rëndësishme e përvojës sonë të sakramentit. Muzika ngre mendimet dhe ndjenjat tona. Himni i sakramentit ka një ndikim edhe më të madh kur ne përqendrohemi te fjalët dhe te doktrina e fuqishme që jepet mësim. Ne mësojmë shumë nga fjalë të tilla si: "Shtypur, thyer, copëtuar për ne"[3], "Le të kujtojmë dhe të sigurojmë që zemrat dhe duart tona të jenë të pastra"[4] dhe "Atje ku drejtësia, dashuria dhe mëshira puqen në harmoni të shenjtë!"[5]

Ndërsa këndojmë një himn në përgatitje për të marrë simbolet, fjalët mund të bëhen pjesë e zotimit të besëlidhjes sonë. Shihni, për shembull: "Ne të duam Ty, Zot; zemrat tona janë plot. Ne do të ecim në udhën Tënde të zgjedhur."[6]

4. Merrni Pjesë në Lutjet e Sakramentit (Shih Moroni 4–5)

Në vend të shkëputjes nga fjalët e njohura të lutjeve të sakramentit, mund të mësojmë shumë e të ndiejmë edhe më shumë kur marrim pjesë shpirtërisht e mendojmë zotimet e bekimet shoqëruese përfshirë në këto lutje të shenjta.

Buka dhe uji bekohen dhe shenjtërohen për shpirtrat tanë. Ato na kujtojnë për sakrificën e Shpëtimtarit dhe që Ai mund të na ndihmojë të bëhemi të shenjtë.

Lutjet shpjegojnë se ne e marrim bukën në kujtim të trupit të Birit që Ai e dha si sakrificë për t'i kualifikuar të gjithë për ringjallje, dhe ne e pimë ujin në kujtim të gjakut të Birit, të cilin Ai e derdhi lirisht që ne të mund të shëlbohemi me kushtin e pendimit.

Lutjet i paraqesin besëlidhjet me frazën "se ata janë të gatshëm" (Moroni 4:3). Kjo frazë ka një fuqi të mundshme aq të madhe për ne. A jemi të gatshëm për të shërbyer dhe marrë pjesë? A jemi të gatshëm të ndryshojmë? A jemi të gatshëm të merremi me dobësitë tona? A jemi të gatshëm të ndihmojmë dhe bekojmë të tjerë? A jemi të gatshëm t'i besojmë Shpëtimtarit?

Ndërsa premtimet deklarohen dhe ndërsa marrim pjesë, ne vërtetojmë në zemrat tona se jemi të gatshëm:

- Të marrim mbi vete emrin e Jezu Krishtit.
- Të përpiqemi t'i mbajmë të gjitha urdhërimet e Tij.
- Që gjithmonë ta kujtojmë Atë.

Lutja përfundon me një ftesë dhe premtim sublim: "Që të mund të kenë gjithmonë Shpirtin e tij me ta" (Moroni 4:3).

Pali shkroi: "Fryti i Frymës është: dashuria, gëzimi, paqja, durimi, mirëdashja, mirësia, besimi, zemërbutësia, vetëkontrolli" (Galatasve 5:22–23). Bekimet e dhuratat e mrekullueshme janë të disponueshme për ne kur i mbajmë besëlidhjet.

5. Përsiatni dhe Kujtojeni Atë ndërsa Shpërndahen Simbolet e Sakramentit

Çastet e nderimit, ndërsa mbajtësit e priftërisë shpërndajnë sakramentin, mund të bëhen të shenjta për ne.

Ndërsa shpërndahet buka, ne mund të përsiatim se, në aktin më të lartë të dashurisë për ne, Shpëtimtari "[mori] përsipër vdekjen që ai të mund të zgjidhë rripat e vdekjes, që lidhin popullin e tij" (Alma 7:12).

Ne mund të kujtojmë bekimin e lavdishëm të Ringjalljes që "do të vijë te të gjithë, . . . si robër dhe të lirë, si meshkuj dhe femra, si për të këqijtë ashtu dhe për të drejtët; dhe madje nuk do të ketë humbur asnjë flok i kokave të tyre; por çdo gjë do të ribashkohet në vendin e vet të përkryer" (Alma 11:44).

Ndërsa shpërndahet uji, ne mund të kujtojmë lutjen e Shpëtimtarit:

"Pasi vër re, unë, Perëndia, i kam vuajtur këto gjëra për të gjithë, që ata të mos vuajnë nëse do të pendohen; . . .

Vuajtje që më bëri mua, madje Perëndi, më i madhi i të gjithëve, të dridhem për shkak të dhembjes e të më dalë gjak nga çdo por dhe të vuaj si në trup e në shpirt -- dhe të dëshiroj që të mos e pi kupën e hidhur e të mpakem" (DeB 19:16, 18).

Ne kujtojmë që Ai mori "përsipër dobësitë [tona], që zemra e tij të mund të mbushet me mëshirë, sipas mishit, që ai të mund të dijë, sipas mishit, sesi të ndihmojë popullin e tij sipas dobësive [tona]" (Alma 7:12).

Ndërsa mendojmë mbi përvojën tonë në sakrament, ne mund të pyetim veten:

- Çfarë do të bëj këtë javë për t'u përgatitur më mirë për sakramentin?
- A mund të ndihmoj më shumë për nderimin dhe zbulesën që mund të shoqërojnë fillimin e mbledhjes së sakramentit?

- Çfarë doktrine u dha mësim në himnin e sakramentit?
- Çfarë dëgjova dhe ndjeva ndërsa mbajta vesh lutjet e sakramentit?
- Çfarë mendova rreth sakramentit ndërsa po shpërndahej?

Plaku Dejvid A. Bednar dha mësim: "Ordinanca e sakramentit është një ftesë e shenjtë dhe e përsëritur për t'u penduar sinqerisht dhe për t'u ripërtërirë shpirtërisht. Veprimi i marrjes së sakramentit, në vetvete, nuk na pastron nga mëkatet. Por ndërsa përgatitemi në mënyrë të ndërgjegjshme dhe marrim pjesë në këtë ordinancë të shenjtë me një zemër të thyer e shpirt të penduar, atëherë premtimi është që ne mund të kemi *gjithmonë* Shpirtin e Zotit me ne. Dhe nëpërmjet fuqisë shenjtëruese të Frymës së Shenjtë si shoqëruesin tonë të vazhdueshëm ne *gjithmonë* mund ta mbajmë një heqje të mëkateve tona."[7]

Unë dëshmoj për morinë e bekimeve të disponueshme për ne ndërsa rritim përgatitjen tonë dhe pjesëmarrjen shpirtërore në ordinancën e sakramentit. Unë dëshmoj më tej se këto bekime janë të disponueshme për ne në saje të dashurisë së Atit tonë në Qiell dhe të sakrificës shlyese të pafundme të Birit të Tij të Dashur, Jezu Krishtit. Në emrin e Tij të shenjtë, madje Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Boyd K. Packer, "Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise", *Ensign,* nëntor 1994, f. 61.
2. Russell M. Nelson, "Worshiping at Sacrament Meeting", *Liahona,* gusht 2004, f. 13.
3. "Jesus of Nazareth, Savior and King", *Hymns,* nr. 181.
4. "While of These Emblems We Partake", *Hymns,* nr. 173.
5. "Oh, sa Urti dhe Dashuri", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* nr. 19.
6. "As Now We Take the Sacrament", *Hymns,* nr. 169.
7. Dejvid A. Bednar, "Gjithmonë Mbani një Heqje të Mëkateve Tuaja", *Liahona,* maj 2016, f. 61–62.

Nga Linda S. Rivs,
Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme
të Shoqatës së Ndihmës

Plani i Madh i Shëlbimit

Unë e di se, kur ne pendohemi me sinqeritet për mëkatet tona, ato me të vërtetë zhduken – pa lënë asnjë gjurmë!

Pak muaj përpara se Presidenti Bojd K. Paker të ndërronte jetë, udhëheqësit e përgjithshëm të priftërisë dhe të organizatave ndihmëse patën mundësinë e çmuar që ta ftonin atë për të na folur neve. Nuk kam mundur të resht së menduari për atë që ai tha. Ai tregoi se kishte rrëmuar në të kaluarën gjatë gjithë jetës së tij, duke kërkuar prova të mëkateve që kishte kryer e për të cilat ishte penduar, dhe nuk mundi të gjente *asnjë gjurmë* të tyre. Për shkak të flijimit shlyes të Shpëtimtarit tonë të dashur, Jezu Krishtit, dhe nëpërmjet pendimit të sinqertë, mëkatet e tij ishin zhdukur plotësisht, sikur të mos kishin ndodhur kurrë. Më pas Presidenti Paker na porositi atë ditë ne si udhëheqës, që të dëshmonim se kjo është e vërtetë për secilin prej nesh që pendohet me sinqeritet.

Jam në dijeni të një burri që ishte i përfshirë në shkelje morale disa vite më parë. Për njëfarë kohe, ky burrë ndihej shumë i turpëruar dhe shumë i shqetësuar që të fliste me bashkëshorten e tij dhe udhëheqësit e priftërisë. Ai donte të pendohej plotësisht, por faktikisht shprehu se ishte i gatshëm të hiqte dorë nga shpëtimi i tij i përjetshëm në vend që t'i shkaktonte bashkëshortes dhe fëmijëve të tij pikëllim, turpërim apo pasoja të tjera që mund të vinin prej rrëfimit të tij.

Kur ne kemi mëkatuar, Satani shpesh përpiqet të na bindë se gjëja vetëmohuese që duhet bërë, është që t'i mbrojmë të tjerët nga rrënimi prej njohurisë së mëkateve tona, që përfshin rrëfimin te peshkopi ynë, i cili mund të na e bekojë jetën nëpërmjet çelësave të tij të priftërisë si një gjykatës i përbashkët në Izrael. Sidoqoftë, e vërteta është se gjëja vetëmohuese dhe si e Krishtit që duhet bërë, është të rrëfehemi dhe të pendohemi. Ky është plani i madh i Atit Qiellor për shëlbimin.

Së fundi, ky burrë i dashur u rrëfye te bashkëshortja e tij besnike dhe udhëheqësit e tij të Kishës, duke shprehur keqardhje të thellë. Ndonëse ishte gjëja më e vështirë që kishte bërë ndonjëherë, ndjenjat e çlirimit, paqes, mirënjohjes, dashurisë për Shpëtimtarin tonë dhe një njohuri se Zoti po e ngrinte barrën e tij të rëndë dhe po e mbartte atë, shkaktoi gëzim sa nuk thuhet, pavarësisht pasojës dhe të ardhmes së tij.

Ai qe i sigurt se bashkëshortja dhe fëmijët e tij do të shkatërroheshin – dhe ashtu ndodhi; e se do të kishte një veprim disiplinor dhe lirim nga thirrja e tij – dhe ndodhi që pati. Ai qe i sigurt se bashkëshortes së tij do t'i thyhej zemra, do të lëndohej dhe zemërohej – dhe ashtu ndodhi. Dhe ai qe i bindur se ajo do të largohej, duke i marrë fëmijët me vete – por ajo nuk e bëri.

Nganjëherë shkeljet e rënda shpien në divorc dhe, në varësi të rrethanave, ai mund të jetë i nevojshëm. Por, për habinë e këtij burri, bashkëshortja e tij e përqafoi atë dhe ia kushtoi tërësisht veten atij duke e ndihmuar atë në çfarëdo mënyre që ajo mundej. Me kalimin e kohës, ajo qe në gjendje ta falte atë plotësisht. Ajo kishte ndier fuqinë shëruese të Shlyerjes së Shpëtimtarit ndaj saj. Vite më vonë, ky çift dhe tre fëmijët e tyre janë të fortë dhe besnikë. Bashkëshorti dhe

bashkëshortja shërbejnë në tempull dhe kanë një martesë të mrekullueshme dhe me dashuri. Thellësia e dëshmisë së këtij burri dhe dashuria e mirënjohja e tij për Shpëtimtarin janë kaq të dukshme në jetën e tij.

Amuleku dëshmoi: "Unë do të doja që ju të vini dhe të mos ngurtësoni më zemrat tuaja; . . . në qoftë se ju do të pendoheni . . . , plani i madh i shëlbimit do të realizohet menjëherë për ju"[1].

Kur shërbeva me bashkëshortin tim ndërkohë që ai kryesonte në një mision, ne shkuam në aeroport një mëngjes për të marrë një grup të madh misionarësh. Një djalë i ri në veçanti na tërhoqi vëmendjen. Ai dukej i trishtuar, i rënë moralisht, pothuajse i trallisur. Ne e vëzhguam atë me vëmendje atë pasdite. Në mbrëmje, ky i ri bëri një rrëfim të vonuar dhe udhëheqësit e tij vendosën se ai duhej të kthehej në shtëpi. Ndonëse ishim shumë të trishtuar që ai nuk kishte qenë i ndershëm dhe nuk ishte penduar përpara se të vinte në mision, gjatë rrugës për në aeroport ne e përgëzuam atë me sinqeritet dhe dashuri ngaqë pati kurajën ta pranonte gabimin, dhe i premtuam se do të qëndronim në komunikim të ngushtë me të.

Ky i ri i mrekullueshëm ishte i bekuar që kishte prindër të jashtëzakonshëm, udhëheqës të mrekullueshëm priftërie dhe një lagje përkrahëse dhe të dashur. Pas një viti pune të madhe për t'u penduar plotësisht dhe për të marrë nga Shlyerja e Shpëtimtarit, ai qe në gjendje të rikthehej në misionin tonë. Është e vështirë për mua t'i përshkruaj ndjenjat e gëzimit që patëm kur e morëm këtë të ri në aeroport. Ai ishte i mbushur plot me Shpirt, i gëzuar, me vetëbesim përpara Zotit dhe plot dëshirë për të përmbushur një mision besnik. Ai u bë një misionar i jashtëzakonshëm dhe më vonë unë dhe bashkëshorti im patëm privilegjin të merrnim pjesë në vulosjen e tij në tempull.

Ndryshe nga më lart, unë jam në dijeni për një tjetër misionare, e cila e dinte që mëkati i saj i parrëfyer përpara misionit të vet padyshim do të bënte që ajo të largohej më herët nga misioni, [dhe] bëri planin e saj që të punonte shumë më fort gjatë misionit të saj dhe të rrëfehej te presidenti i misionit pak ditë përpara se të përfundonte misionin. Asaj i mungonte trishtimi sipas Perëndisë dhe u përpoq t'i shmangej planit që Shpëtimtari ynë i dashur i ka ofruar secilit prej nesh.

Gjatë misionit tonë, një herë e shoqërova bashkëshortin tim kur ai shkoi për të intervistuar një burrë për t'u pagëzuar. Ndërkohë që bashkëshorti im drejtonte intervistën, unë prita jashtë me motrat misionare që e kishin mësuar këtë burrë. Kur intervista përfundoi, bashkëshorti im i njoftoi misionaret se burri do të ishte në gjendje të pagëzohej. Ky burrë i dashur qau pa pushim teksa shpjegoi që kishte qenë i sigurt se mëkatet e rënda që kishte kryer në jetën e tij, do ta pengonin atë nga mundësia për t'u pagëzuar. Unë rrallë herë e kam dëshmuar gëzimin dhe lumturinë e dikujt që del nga errësira në dritë, në të njëjtën mënyrë me çfarë dëshmova atë ditë.

Plaku D. Tod Kristoferson dëshmoi:

"Me besim te Shëlbuesi [ynë] i mëshirshëm dhe fuqia e Tij, dëshpërimi i mundshëm kthehet në shpresë. Ndryshojnë pikërisht zemra dhe dëshirat e dikujt dhe, mëkati dikur tërheqës, bëhet gjithnjë e më i neveritshëm. . . .

. . . Cilido qoftë çmimi i pendimit, ai përpihet në gëzimin e faljes."[2]

Këto përvoja më kujtojnë Enosin në Librin e Mormonit, i cili "iu përgjër[ua] [Zotit] në lutje të fuqishme", dhe më pas dëgjoi një zë të thoshte: "Enos, mëkatet e tua të janë falur. . . .

Dhe unë, Enosi, e dija se Perëndia nuk mund të gënjente, prandaj fajësia ime u fshi.

Dhe unë thashë: Zot, si u bë ajo?

Dhe ai më tha: Për shkak të besimit tënd në Krishtin. . . . Shko, besimi yt të ka bërë ty të shëruar."[3]

Gjatë përgatitjes së kësaj bisede, doja të kisha një ide se si e kuptojnë pendimin nipërit dhe mbesat tona dhe se si ndihen ata për Shpëtimtarin tonë, kështu që u kërkova fëmijëve tanë t'u bënin atyre pyetjet vijuese. U mallëngjeva nga përgjigjet e nipërve dhe mbesave të mia.

Çfarë është pendimi? "Kur e godet dikë, mund të thuash 'më fal' dhe e ndihmon atë të ngrihet."

Si ndihesh kur pendohesh? "Mund ta ndjesh Atë; mund ta ndjesh ngrohtësinë e Tij dhe ndjenja e keqe largohet."

Si ndihesh për Jezusin dhe Atin Qiellor kur pendohesh? "Unë mendoj se Jezusi ndien se ia vlente që ta bënte Shlyerjen dhe Ai është i gëzuar që ne mund të jetojmë përsëri me Të."

Përse Jezusi dhe Ati Qiellor do që unë të pendohem? Me fjalët e nipit tim adoleshent: "Sepse Ata më duan! Me qëllim që të përparoj dhe të bëhem si Ata, unë duhet të pendohem. Unë dua edhe që Shpirti të jetë me mua, ndaj duhet të pendohem çdo ditë për ta pasur shoqërimin e Tij të mrekullueshëm. Unë nuk do të jem kurrë në gjendje t'i falënderoj Ata sa duhet."

Kur Brinli katër vjeçe i dëgjoi këto pyetje, ajo tha: "S'e di, babi. Ma mëso ti."

Në një konferencë të përgjithshme të kaluar, Plaku Xhefri R. Holland

shpalli: “Sado vonë që të mendoni se jeni, pavarësisht shumë shanseve që mendoni se keni humbur, pavarësisht gabimeve të shumta që ndieni se keni bërë . . . , ose distancës nga shtëpia dhe familja, dhe Perëndia që mendoni se jeni larguar, ju dëshmoj se *nuk* keni shkuar përtej shtrirjes së dashurisë hyjnore. Nuk është e mundur që ju të zhyteni më poshtë se drita e pafundme e Shlyerjes së Krishtit që shkëlqen.”[4]

O, sa shumë dua që secili nga fëmijët, nipërit dhe mbesat e mia dhe secili nga ju, vëllezërit dhe motrat e mia, të ndiejë gëzimin dhe afërsinë me Atin Qiellor dhe Shpëtimtarin tonë teksa pendohemi përditë për mëkatet dhe dobësitë tona. Çdo fëmije të përgjegjshëm të Atit Qiellor i duhet pendimi. Merrni parasysh se për cilat mëkate duhet të pendohemi. Çfarë po na pengon? Në çfarë mënyrash duhet të përmirësohemi?

Unë e di, sikurse Presidenti Paker përjetoi dhe dëshmoi, se, kur ne pendohemi me sinqeritet për mëkatet tona, ato me të vërtetë zhduken – pa lënë asnjë gjurmë! Unë personalisht e kam ndier dashurinë, gëzimin, çlirimin dhe vetëbesimin përpara Zotit kur jam penduar me sinqeritet.

Për mua, mrekullitë më të mëdha në jetë nuk janë hapja e Detit të Kuq, lëvizja e maleve apo madje shërimi i trupit. Mrekullia më e madhe ndodh kur ne i afrohemi me përulësi Atit tonë në Qiell me lutje, i përgjërohemi me zjarr që të falemi dhe më pas të pastrohemi nga ato mëkate nëpërmjet flijimit shlyes të Shpëtimtarit tonë. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Alma 34:31.
2. D. Tod Kristoferson, “Dhurata Hyjnore e Pendimit”, *Liahona,* nëntor 2011, f. 40.
3. Enosi 1:4–8.
4. Xhefri R. Holland, “Punëtorët në Vresht”, *Liahona*, maj 2012 f. 33.

Nga Plaku M. Rasëll Ballard,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Te Kush të Shkojmë?

Në fund, çdonjëri prej nesh duhet t’i përgjigjet pyetjes së Shpëtimtarit: “A doni edhe ju të largoheni?”

Disa vite më parë, unë dhe familja ime vizituam Tokën e Shenjtë.

Një prej kujtimeve më të gjalla nga udhëtimi ynë qe një vizitë te dhoma e sipërme në Jerusalem, vendi tradicional i Darkës së Fundit.

Ndërsa qëndruam në atë vend, unë u lexova atyre nga Gjoni 17, ku Jezusi i përgjërohet Atit të Tij për dishepujt e Tij:

“Unë lutem për ta . . . që të jenë një sikurse ne. . . .

Tani unë nuk lutem vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë në mua me anë të fjalës së tyre,

që të gjithë të jenë një, ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe unë në ty; edhe ata të jenë një në ne.”[1]

Unë u preka thellësisht ndërsa po i lexoja këto fjalë dhe e pashë veten duke u lutur në atë vend të shenjtë që të mund të isha përherë një me familjen time dhe me Atin tim Qiellor dhe me Birin e Tij.

Marrëdhëniet tona të çmuara me familjet, miqtë, Zotin dhe Kishën e Tij të rivendosur janë mes gjërave që kanë më shumë rëndësi në jetë. Për shkak se këto marrëdhënie janë kaq të rëndësishme, ato duhet që të mbahen gjallë, të mbrohen dhe të ushqehen.

Një prej historive më zemërbrengosëse në shkrimin e shenjtë ndodhi kur “shumë nga dishepujt e [Zotit]” e patën të vështirë t’i pranonin mësimet dhe doktrinën e Tij, dhe ata “u tërhoqën dhe *nuk shkuan më me të*”[2].

Teksa këta dishepuj u shkëputën, Jezusi u kthye nga Të Dymbëdhjetët dhe i pyeti: “A doni edhe ju të largoheni?”[3]

Pjetri u përgjigj:

“Zot, *te kush të shkojmë?* Ti ke fjalë jete të përjetshme.

Ne kemi besuar dhe kemi njohur se ti je Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë.”[4]

Në atë çast, kur të tjerët u përqendruan tek ajo që ata nuk mund ta pranonin, Apostujt zgjodhën të përqendroheshin tek ajo që ata *vërtet* e besonin dhe e dinin, dhe si rrjedhim, ata qëndruan me Krishtin.

Më vonë, ditën Rrëshajëve, Të Dymbëdhjetët morën dhuratën e Frymës së Shenjtë. Ata u bënë të guximshëm në dëshminë e tyre për Krishtin dhe filluan t’i kuptonin më plotësisht mësimet e Jezusit.

Në ditët tona nuk është ndryshe. Për disa, ftesa e Krishtit për të besuar dhe qëndruar vazhdon të jetë e rëndë – ose e vështirë për t’u pranuar. Disa dishepuj kanë vështirësi të kuptojnë një rregullore apo mësim të caktuar të Kishës. Disa gjejnë probleme te historia jonë ose te papërsosuritë e disa anëtarëve dhe udhëheqësve, të mëparshëm e të tanishëm. Ende, të tjerë e quajnë të vështirë

të jetojnë një fe që kërkon kaq shumë. Së fundmi, disa janë "lodh[ur] së bëri mirë"[5]. Për këto arsye dhe të tjera, disa anëtarë të Kishës lëkunden në besimin e tyre, duke e pyetur veten nëse ndoshta duhet të ndjekin ata që "u tërhoqën dhe nuk shkuan më" me Jezusin.

Nëse ndonjëri prej jush po luhatet në besimin e vet, unë ju bëj të njëjtën pyetje që bëri Pjetri: "Te kush [do] të shko[ni]?" Nëse zgjidhni të bëheni joaktiv ose ta lini Kishën e rivendosur të Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, ku do të shkoni? Çfarë do të bëni? Vendimi për të "[mos] shkua[r] më" me anëtarët e Kishës dhe udhëheqësit e zgjedhur të Zotit do të ketë një ndikim afatgjatë që jo gjithnjë mund të kuptohet tani për tani. Mund të ketë ca doktrinë, disa rregullore, një pjesëz historie që ju vë në kundërshtim me besimin tuaj, dhe ju mund të ndieni që e vetmja mënyrë për ta zgjidhur atë trazirë të brendshme tani për tani është që të "[mos] shk[oni] më" me shenjtorët. Nëse jetoni aq sa kam jetuar unë, ju do të arrini të dini që gjërat në njëfarë mënyre zgjidhen vetë. Një pikëpamje ose zbulesë e frymëzuar mund t'i hedhë dritë të re një çështjeje. Mbani mend, Rivendosja nuk është një ngjarje, por ajo vazhdon të shpaloset.

Kurrë mos i braktisni të vërtetat e madhërishme të zbuluara nëpërmjet Profetit Jozef Smith. Kurrë mos reshtni së lexuari, përsiaturi dhe zbatuari doktrinën e Krishtit të përfshirë në Librin e Mormonit.

Kurrë mos harroni t'i kushtoni të njëjtën kohë Zotit [siç ia kushtoni gjërave të tjera] nëpërmjet përpjekjeve të ndershme për ta kuptuar atë që Zoti ka zbuluar. Ashtu siç tha një herë, miku im i dashur dhe kolegu i dikurshëm, Plaku Nil A. Maksuell: "Ne nuk duhet të hamendësojmë . . . se vetëm ngaqë diçka është e pashpjegueshme nga ne, ajo është e pashpjegueshme"[6].

Kështu që, para se ta bëni atë zgjedhje shpirtërisht të rrezikshme për t'u larguar, unë ju nxit të ndaloni e të mendoni me kujdes përpara se të hiqni dorë nga çfarëdo qe që ju solli së pari te dëshmia juaj për Kishën e rivendosur të Jezu Krishtit. Ndaloni dhe mendoni për atë që keni ndier këtu dhe arsyen përse e ndiet atë. Mendoni për ato raste kur Fryma e Shenjtë ju ka dhënë dëshmi për të vërtetën e përjetshme.

Ku do të shkoni për të gjetur të tjerë që kanë po të njëjtin besim [me ju] për Prindër të dashur, personalë Qiellorë, që na mësojnë se si të kthehemi në praninë e Tyre të amshuar?

Ku do të shkoni për të marrë mësim për një Shpëtimtar që është miku juaj më i mirë, që jo vetëm vuajti për mëkatet tuaja, por që vuajti edhe "dhimbje dhe hidhërime dhe tundime të çdo lloji" në mënyrë "që zemra e tij të mund të mbushe[j] me mëshirë, sipas mishit, që ai të mund të di[nte], sipas mishit, sesi të ndihmo[nte] popullin e tij sipas dobësive të tyre"[7], përfshirë, besoj unë, dobësinë e humbjes së besimit?

Ku do të shkoni për të mësuar më shumë mbi planin e Atit Qiellor për lumturinë dhe paqen tonë të përjetshme, një plan që është i mbushur me mundësi, mësime dhe udhërrëfim të mrekullueshëm për jetën tonë në vdekshmëri dhe të përjetshme? Mbani mend, plani i shpëtimit i jep kuptim, qëllim dhe drejtim jetës në vdekshmëri.

Ku do të shkoni për të gjetur një strukturë organizative kishtare të hollësishme dhe të frymëzuar përmes së cilës merrni mësim e mbështeteni nga burra e gra që janë thellësisht të përkushtuar t'i shërbejnë Zotit duke ju shërbyer juve dhe familjes suaj?

Ku do të shkoni për të gjetur profetë dhe apostuj të gjallë, që janë thirrur nga Perëndia për t'ju dhënë një burim tjetër këshille, kuptueshmërie, ngushëllimi dhe frymëzimi për sfidat e kohës sonë?

Ku do të shkoni për të gjetur njerëz që jetojnë sipas një tërësie të përcaktuar vlerash e standardesh që i keni edhe ju, e dëshironi t'ua kaloni fëmijëve dhe nipërve e mbesave tuaja?

Dhe ku do të shkoni për të përjetuar gëzimin që vjen përmes ordinancave shpëtuese dhe besëlidhjeve të tempullit?

Vëllezër dhe motra, të pranuarit dhe të jetuarit e ungjillit të Krishtit mund të jetë sfidues. Përherë kështu ka qenë dhe kështu do të jetë gjithnjë. Jeta mund të jetë si alpinistët që i ngjiten një shtegu të pjerrët dhe të lodhshëm. Është gjë e natyrshme dhe normale që me raste të ndalojmë gjatë shtegut për t'u mbushur me frymë, për ta rivlerësuar drejtimin tonë dhe për ta rishikuar ritmin tonë. Jo çdokush ka nevojë të ndalojë gjatë shtegut, por nuk ka asgjë të gabuar te bërja e kësaj kur jua kërkojnë rrethanat. Në fakt, ajo mund të jetë një gjë pozitive për ata që e shfrytëzojnë plotësisht mundësinë për ta freskuar veten me ujin e gjallë të ungjillit të Krishtit.

Rreziku vjen kur dikush zgjedh të endet larg nga shtegu që të çon te

pema e jetës[8]. Ndonjëherë ne mund të mësojmë, studiojmë e dimë dhe ndonjëherë ne duhet të besojmë, mirëbesojmë e shpresojmë.

Në fund, çdonjëri prej nesh duhet t'i përgjigjet pyetjes së Shpëtimtarit: "A doni edhe ju të largoheni?"[9] Ne të gjithë duhet të shqyrtojmë përgjigjen tonë vetjake ndaj asaj pyetjeje. Për disa, përgjigjja është e lehtë, për të tjerë, ajo është e vështirë. Unë nuk pretendoj se e di arsyen përse bindja për të besuar vjen më lehtë për disa njerëz se për disa të tjerë. Unë jam thjesht kaq mirënjohës që e di se përgjigjet janë përherë në dispozicion dhe, nëse i kërkojmë ato – vërtet i kërkojmë me qëllim të vërtetë dhe me synim të plotë të një zemre plot lutje – ne përfundimisht do t'i gjejmë përgjigjet për pyetjet tona ndërsa vazhdojmë në shtegun e ungjillit. Në shërbesën time, unë kam njohur nga ata që janë endur tej dhe janë kthyer pas provës së tyre të besimit.

Shpresa ime e sinqertë është që ne do të ftojmë një numër në rritje fëmijësh të Perëndisë që ta gjejnë shtegun e ungjillit dhe të qëndrojnë në të, kështu që edhe ata të mund të "han[ë] frutin që [është] më i dëshirueshëm mbi çdo frut tjetër"[10].

Lutja ime e ndier është që ne do t'i nxitim, pranojmë, kuptojmë dhe duam ata që po hasin vështirësi me besimin e tyre. Ne kurrë nuk duhet të lëmë pas dore ndonjë nga vëllezërit dhe motrat tona. Ne jemi të gjithë në vende të ndryshme nëpër shteg dhe ne duhet t'i shërbejmë njëri-tjetrit në përputhje [me atë].

Ashtu si ne duhet t'i hapim krahët tanë në një shpirt mirëseardhjeje për të kthyerit e rinj në besim, po kështu duhet t'i përqafojmë e mbështetim edhe ata që kanë pyetje dhe po luhaten në besimin e tyre.

Duke përdorur një metaforë tjetër të njohur, unë lutem që cilindo që po mendon të largohet nga "Anija e Vjetër Sion", ku Perëndia dhe Krishti janë në timon, do të ndalojë e mendojë me kujdes përpara se ta bëjë atë.

Ju lutem ta dini se, ndonëse furtuna të mëdha ere e dallgësh përplasën mbi anijen e vjetër, Shpëtimtari është në kuvertë dhe është në gjendje ta qortojë stuhinë me urdhrin e Tij: "Pusho dhe fashitu!" Deri atëherë, ne nuk duhet të kemi frikë dhe duhet të kemi besim të patundur, dhe ta dimë se Atij "i binden edhe era edhe deti"[11].

Vëllezër dhe motra, unë ju premtoj në emrin e Zotit se Ai kurrë nuk do ta braktisë Kishën e Tij dhe se Ai kurrë nuk do ta braktisë ndonjërin prej nesh. Mbani mend përgjigjen e Pjetrit ndaj pyetjes dhe fjalëve të Shpëtimtarit:

"Te kush të shkojmë? Ti ke fjalë jete të përjetshme.

Ne kemi besuar dhe kemi njohur se ti je Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë."[12]

Unë dëshmoj se nuk ka "asnjë emër tjetër të dhënë, as ndonjë mënyrë tjetër nëpërmjet së cilës shpëtimi mund të vijë te fëmijët e njerëzve, vetëm në dhe nëpërmjet emrit të Krishtit"[13].

Unë gjithashtu dëshmoj se Jezu Krishti ka thirrur apostuj dhe profetë në kohën tonë dhe e ka rivendosur Kishën e Tij me mësime dhe urdhërime si një "strehim nga stuhia dhe nga zemërimi" që me siguri do të vijnë përveçse nëse njerëzit e botës pendohen dhe kthehen tek Ai.[14]

Unë dëshmoj më tej se Zoti i "fton të gjithë të vijnë tek ai dhe të marrin pjesë në mirësinë e tij; dhe ai nuk ia mohon askujt që shkon tek ai, të zinj dhe të bardhë, skllevër dhe të lirë, burra dhe gra; . . . dhe të gjithë janë njësoj para Perëndisë"[15].

Jezusi është Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë dhe ungjilli i Tij i rivendosur do të na udhëheqë të sigurt përsëri në praninë e Prindërve tanë Qiellorë nëse qëndrojmë në shtegun e ungjillit dhe ndjekim gjurmët e Tij. Gjë për të cilën unë dëshmoj në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Gjoni 17:9, 11, 20–21.
2. Gjoni 6:66; theksimi i shtuar.
3. Gjoni 6:67.
4. Gjoni 6:68–69; theksimi i shtuar.
5. Doktrina e Besëlidhje 64:33.
6. Neal A. Maxwell, *Not My Will, But Thine* (1988), f. 124.
7. Alma 7:11–12.
8. Shih 1 Nefi 8:20–30.
9. Gjoni 6:67.
10. 1 Nefi 8:15.
11. Shih Marku 4:35–41.
12. Gjoni 6:68–69.
13. Mosia 3:17.
14. Doktrina e Besëlidhje 115:6.
15. 2 Nefi 26:33.

Nga Peshkopi Din M. Dejvis,
Këshilltar i Parë në Peshkopatën Kryesuese

Bekimet e Adhurimit

Adhurimi është thelbësor dhe qendror për jetën tonë shpirtërore. Është diçka të cilën duhet ta dëshirojmë, ta kërkojmë dhe të përpiqemi ta provojmë.

Vizita e Tij

Një nga përvojat më mbresëlënëse dhe të dashura të shënuara në shkrimin e shenjtë, është rrëfimi i vizitës së Shpëtimtarit te njerëzit në Amerikë, pas vdekjes dhe Ringjalljes së Tij. Njerëzit kishin përjetuar një shkatërrim kaq të madh saqë shkaktoi që "e tërë faqja e dheut [të bëhej e] deformua[r]"[1]. Anali i atyre ngjarjeve tregon se, pas katastrofës, të gjithë njerëzit qanin vazhdimisht[2] dhe në mes të hidhërimit të tyre të thellë, ata patën uri për shërim, paqe dhe çlirim.

Kur Shpëtimtari zbriti nga qielli, njerëzit ranë dy herë në këmbët e Tij. Hera e parë ndodhi pasi Ai shpalli me autoritet hyjnor:

"Vini re, unë jam Jezu Krishti, për të cilin profetët dëshmuan se do të vinte në botë.

Dhe vini re, unë jam drita dhe jeta e botës."[3]

Më pas Ai i ftoi ata që ishin të pranishëm: "Ngrihuni dhe ejani tek unë, që të mund të vini duart tuaja në anën time dhe gjithashtu të ndieni gjurmët e gozhdëve në duart e mia dhe në këmbët e mia, që ju të dini se unë jam Perëndia i Izraelit dhe Perëndia i tërë tokës dhe se u vrava për mëkatet e botës. . . .

Dhe kur të gjithë shkuan përpara dhe dëshmuan nga vetja e tyre, ata thirrën njëzëri, duke thënë:

Hosana! I bekuar qoftë emri i Më të Lartit Perëndi!"[4]

Dhe më pas, për herë të dytë, "ata ranë në këmbët e Jezusit". Por këtë herë me një qëllim, pasi ne mësojmë se ata "e adhuruan atë"[5].

Koha e Tanishme

Në fillim të këtij viti isha në detyrë duke vizituar një kunj në anën perëndimore të Shteteve të Bashkuara. Ishte një e diel e zakonshme, një mbledhje e zakonshme, me anëtarë të zakonshëm të Kishës. Vështrova njerëzit teksa hynë në ndërtesën kishtare dhe plot nderim u ulën në karriget bosh. Bashkëbisedimet me pëshpëritje të minutës së fundit jehonin në të gjithë

sallën. Nënat dhe etërit përpiqeshin – nganjëherë më kot – për t'i qetësuar fëmijët energjikë. Diçka e zakonshme.

Por më pas, përpara se të fillonte mbledhja, fjalë të frymëzuara nga Shpirti më erdhën në mendje.

Këta anëtarë nuk kishin ardhur thjesht që të përmbushnin një detyrë ose të dëgjonin folësit.

Ata kishin ardhur për një arsye më të thellë dhe shumë më domethënëse.

Ata kishin ardhur për të adhuruar.

Teksa mbledhja vijoi, unë vështrova anëtarë të ndryshëm në bashkësi. Ata pothuajse kishin një pamje qiellore, një qëndrim nderues dhe me paqe. Diçka rreth tyre ma ngrohu zemrën. Përvoja që po përjetonin atë të diel, ishte thuajse diçka e jashtëzakonshme.

Ata po adhuronin.

Ata po përjetonin qiellin.

Unë mund ta shihja këtë nga shprehja e fytyrës së tyre.

Dhe unë u gëzova dhe adhurova me ta. Dhe, kur e bëra këtë, Shpirti i foli zemrës sime. Dhe atë ditë, unë mësova diçka rreth vetes sime, rreth Perëndisë dhe rreth rolit të adhurimit të vërtetë në jetën tonë.

Adhurimi në Jetën Tonë të Përditshme

Shenjtorët e ditëve të mëvonshme janë të jashtëzakonshëm kur vjen puna për të shërbyer në thirrjet e Kishës. Por nganjëherë ne mund ta bëjmë punën në mënyrë të zakonshme, sikur të ishim duke kryer thjesht një profesion. Nganjëherë pjesëmarrjes sonë në mbledhje dhe shërbimit tonë në mbretëri mund t'i mungojë elementi i shenjtë i adhurimit. Dhe pa atë element, ne po humbasim një përvojë të pakrahasueshme shpirtërore me pafundësinë – një përvojë që na takon si fëmijë të një Ati të dashur Qiellor.

Adhurimi është larg të qenit një ngjarje e papritur dhe e gëzueshme, ai

është thelbësor dhe qendror për jetën tonë shpirtërore. Është diçka të cilën duhet ta dëshirojmë, ta kërkojmë dhe të përpiqemi ta provojmë.

Çfarë Është Adhurimi?

Kur ne e adhurojmë Perëndinë, ne i afrohemi Atij me dashuri, përulësi dhe admirim nderues. Ne e njohim dhe e pranojmë Atë si Mbretin tonë sovran, Krijuesin e universit, Atin tonë të dashur, pafundësisht të përzemërt.

Ne e respektojmë dhe e nderojmë Atë.

Ne i nënshtrohemi Atij.

Ne i lartësojmë zemrat në lutje të fuqishme, e çmojmë fjalën e Tij, gëzohemi në hirin e Tij dhe zotohemi ta ndjekim Atë me besnikëri të përkushtuar.

Adhurimi i Perëndisë është një element kaq thelbësor në jetën e një dishepulli të Jezu Krishtit saqë, nëse dështojmë për ta pranuar Atë në zemrën tonë, ne do ta kërkojmë Atë më kot në këshillat, kishat dhe tempujt tanë.

Dishepujt e vërtetë frymëzohen ta "adhuro[jnë] atë që bëri qiellin dhe tokën, dhe detin, dhe burimet e ujërave – duke thirrur emrin e Zotit ditë e natë"[6].

Ne mund të mësojmë shumë rreth adhurimit të vërtetë duke shqyrtuar mënyrën se si të tjerët – njerëzit që ndoshta nuk ishin aq të ndryshëm nga ne – u takuan, u sollën dhe adhuruan në praninë e hyjnisë.

Mrekullia, Mirënjohja dhe Shpresa

Në pjesën e parë të shekullit të 19-të, bota e krishterë e kishte braktisur pothuajse plotësisht idenë se Perëndia i fliste ende njeriut. Por në pranverën e vitit 1820, kjo gjë ndryshoi përgjithnjë kur një djalosh i përulur fermer hyri në një korie pemësh dhe u gjunjëzua për t'u lutur. Që nga ajo ditë, një seri vegimesh mbresëlënëse, zbulesa dhe shfaqje qiellore e kanë mbuluar tokën, duke u dhuruar banorëve të saj njohuri të çmueshme lidhur me natyrën dhe qëllimin e Perëndisë dhe marrëdhënien e Tij me njeriun.

Oliver Kaudëri i përshkroi ato ditë si "për të mos u harruar kurrë. . . . Çfarë gëzimi! Çfarë mrekullie! Çfarë mahnitjeje!"[7]

Fjalët e Oliverit përcjellin elementet e para që shoqërojnë adhurimin e vërtetë të hyjnisë – një ndjenjë e madhe respekti dhe mirënjohjeje të thellë.

Çdo ditë, por veçanërisht në ditën e Shabatit, ne kemi mundësinë e jashtëzakonshme të përjetojmë mrekullinë dhe çudinë e qiellit dhe t'i ofrojmë lavdet tona Perëndisë për mirësinë e bekuar dhe mëshirën e Tij të jashtëzakonshme.

Kjo do të na prijë drejt shpresës. Këto janë elementet e para të adhurimit.

Drita, Njohuria, dhe Besimi

Në ditën e bekuar të Rrëshajave, Shpirti i Shenjtë hyri në zemrën dhe mendjen e dishepujve të Krishtit, duke i mbushur ata me dritë e njohuri.

Para asaj dite kishte raste kur ata ishin të pasigurt për atë që duhet të bënin. Jerusalemi ishte bërë një vend i rrezikshëm për një ndjekës të Shpëtimtarit dhe ata duhet ta kenë vrarë mendjen se ç'do të bëhej me ta.

Por, kur Shpirti i Shenjtë e mbushi zemrën e tyre, dyshimi dhe ngurrimi u shuan. Nëpërmjet përvojës së pashoqe të adhurimit të vërtetë, shenjtorët e Perëndisë morën dritë qiellore, njohuri dhe një dëshmi të përforcuar. Dhe kjo çoi në besim.

Që nga ai çast, Apostujt dhe shenjtorët vepruan me vendosmëri për t'i arritur qëllimet e tyre. Ata i predikuan me guxim gjithë botës për Krishtin Jezus.

Kur ne adhurojmë në shpirt, ne i ftojmë dritën dhe të vërtetën në shpirtin tonë, të cilat e forcojnë besimin tonë. Këto të dyja janë elemente të nevojshme për adhurimin e vërtetë.

Dishepullimi dhe Dashuria Hyjnore

Në Librin e Mormonit ne mësojmë se që nga çasti kur Alma i Riu u çlirua nga vuajtja e pasojave të vetë rebelimit të tij, ai nuk qe më kurrë i njëjti. Ai me guxim "udhët[oi] nëpër të gjithë vendin . . . dhe mes gjithë njerëzve . . . , duke u përpjekur me gjithë zell të ndreq[te] të gjitha dëmtimet që [ai] i kish[te] bërë kishës"[8].

Adhurimi i tij i vazhdueshëm ndaj Perëndisë së Plotfuqishëm mori formën e dishepullimit energjik.

Adhurimi i vërtetë na shndërron në dishepuj të sinqertë dhe të zellshëm të Mësuesit dhe Shpëtimtarit tonë të dashur, Jezu Krishtit. Ne ndryshojmë dhe bëhemi më shumë si Ai.

Ne bëhemi më të kuptueshëm dhe më përkujdesës. Më falës. Më të dashur.

Ne e kuptojmë se është e pamundur të themi se e duam Perëndinë ndërkohë që në të njëjtën kohë i urrejmë, i largojmë ose i shpërfillim të tjerët përreth nesh.[9]

Adhurimi i vërtetë çon në një vendosmëri të palëkundur për të ecur në shtegun e dishepullimit. Dhe ky shteg në mënyrë të pashmangshme të çon drejt dashurisë hyjnore. Edhe këto janë elemente të nevojshme të adhurimit.

Hyni në Portat e Tij me Falënderim

Kur e kthej kokën pas në ditën që filloi si një mëngjes i zakonshëm të diele, në atë shtëpi të zakonshme mbledhjeje, në atë kunj të zakonshëm, madje edhe sot mallëngjehem nga ajo përvojë e jashtëzakonshme shpirtërore që do ta bekojë përjetësisht jetën time.

Unë mësova se edhe nëse jemi administrues të jashtëzakonshëm të kohës, thirrjeve dhe detyrave tona – edhe nëse i plotësojmë të gjitha kutizat në listën tonë për individin, familjen ose udhëheqësin e "përsosur" – në rast se nuk arrijmë ta adhurojmë Çliruesin tonë të mëshirshëm, Mbretin qiellor dhe Perëndinë e lavdishëm, ne po humbasim shumë nga gëzimi dhe paqja e ungjillit.

Kur ne e adhurojmë Perëndinë, ne e njohim dhe e pranojmë Atë me të njëjtin nderim si ata njerëz të hershëm në kontinentin amerikan. Ne i afrohemi Atij me ndjenja të pakonceptueshme mrekullie dhe respekti. Ne mrekullohemi në mirënjohje nga mirësia e Perëndisë. Dhe si rrjedhim, ne marrim shpresë.

Ne e përsiatim fjalën e Perëndisë dhe kjo e mbush shpirtin tonë me dritë dhe të vërtetë. Ne i kuptojmë horizontet shpirtërore që mund të shihen vetëm nëpërmjet dritës së Frymës së Shenjtë.[10] Dhe si rrjedhojë, ne marrim besim.

Teksa adhurojmë, shpirti ynë pastrohet dhe ne zotohemi të ecim në gjurmët e Shpëtimtarit tonë të dashur, Jezu Krishtit. Dhe nga kjo vendosmëri, ne marrim dashuri hyjnore.

Kur adhurojmë, zemra jonë i thërret në lavde Perëndisë sonë të bekuar, në mëngjes, drekë e darkë.

Ne e përlëvdojmë dhe e nderojmë Atë vazhdimisht – në shtëpitë tona të mbledhjeve, banesat, tempujt dhe në të gjitha punët tona.

Kur adhurojmë, ne ia hapim zemrën tonë fuqisë shëruese të Shlyerjes së Jezu Krishtit.

Jeta jonë bëhet shenja dhe shprehësia e adhurimit tonë.

Vëllezërit dhe motrat e mia, përvojat shpirtërore kanë të bëjnë pak me atë që po ndodh përreth nesh dhe kanë të bëjë me gjithçka që po ndodh brenda zemrës sonë. Është dëshmia ime se adhurimi i vërtetë do t'i shndërrojë mbledhjet e zakonshme të Kishës në gosti të jashtëzakonshme shpirtërore. Ai do ta pasurojë jetën tonë, do ta zgjerojë kuptueshmërinë tonë dhe do t'i forcojë dëshmitë tona. Pasi kur ia derdhim zemrën tonë Perëndisë, sikurse psalmisti i hershëm ne "hy[jmë] në portat e tij me falenderim dhe në oborret e tij me lavde; [ne jemi] kremt[ues], [dhe e] beko[jmë] emrin e tij.

Sepse Zoti është i mirë; mirësia e tij është e përjetshme dhe besnikëria e tij vlen për të gjitha brezat."[11]

Nëpërmjet adhurimit të sinqertë dhe të ndjerë, ne zhvillohemi dhe piqemi në shpresë, besim dhe dashuri hyjnore. Dhe nëpërmjet atij procesi, ne mbledhim dritë qiellore në shpirtin tonë që e mbush jetën tonë me domethënie hyjnore, paqe të qëndrueshme dhe gëzim të përhershëm.

Ky është bekimi i adhurimit në jetën tonë. Për këtë unë dëshmoj me përulësi, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 3 Nefi 8:17.
2. Shih 3 Nefi 8:23.
3. 3 Nefi 11:10–11.
4. 3 Nefi 11:14, 16–17.
5. 3 Nefi 11:17.
6. Doktrina e Besëlidhje 133:39–40.
7. Joseph Smith – Historia 1:71, poshtëshënimi.
8. Mosia 27:35.
9. Shih 1 Gjon 4:20.
10. Shih 1 Korintasve 2:14.
11. Psalmeve 100:4–5.

Nga Plaku Lin G. Robins,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Gjykatësi i Drejtë

Ka vetëm një mënyrë për të gjykuar me gjykim të drejtë, siç bën Jezu Krishti, dhe ajo është të jemi siç është Ai.

Në jetën e Tij në vdekshmëri, Jezu Krishti ishte një gjykatës i dashur, jashtëzakonisht i urtë dhe i duruar. Ai njihet në shkrimet e shenjta si "gjykatësi i drejtë" (2 Timoteut 4:8; Moisiu 6:57) dhe këshilla e Tij për ne është që gjithashtu të "gjyko[jmë] me gjykim të drejtë" (shih Përkthimi prej Joseph Smith-it, Mateu 7:1–2 [ose në Biblën në anglisht Matthew 7:1, shënimi *a* në fund të faqes]) dhe ta "vë[më] besimin [tonë] në atë Shpirt që drejton për të bërë mirë . . . [dhe] për të gjykuar me drejtësi" (DeB 11:12).

Kjo këshillë drejtuar Dymbëdhjetë Nefitëve do të na ndihmojë të gjykojmë ashtu siç gjykon Zoti: "Ju do të jeni gjykatësit e këtij populli, *sipas gjykimit që do t'ju jap unë,* i cili do të jetë i drejtë. Prandaj, çfarë lloj njerëzish duhet të jeni? Në të vërtetë, unë ju them juve, madje siç jam unë" (3 Nefi 27:27; theksimi i shtuar). Nganjëherë ne harrojmë që, kur Ai dha këshillën që të jemi siç është Ai, ajo ishte në kontekstin e mënyrës se si të gjykojmë me drejtësi.

Gjykimi i Padrejtë

Një shembull i turpshëm i gjykimit të padrejtë vjen nga shëmbëlltyra e deles së humbur, kur farisenjtë dhe skribët i gjykuan padrejtësisht si Shpëtimtarin ashtu edhe grupin me të cilin Ai po hante, duke thënë: "Ky i pranon mëkatarët dhe ha bashkë me ta" (Lluka 15:2) – ata ishin të pavëmendshëm ndaj faktit që ata vetë ishin mëkatarë. Të pushtuar nga zemra dënuese, skribët dhe farisenjtë kurrë nuk e njohën gëzimin e shpëtimit të deleve të humbura.

Ishin gjithashtu "farisenjtë dhe skribët" që sollën "një grua që ishte kapur duke shkelur kurorën" (Gjoni 8:3) te Shpëtimtari për të parë nëse Ai do ta gjykonte atë sipas ligjit të Moisiut (shih vargun 5). Ju e dini vazhdimin e historisë, se si Ai i përuli ata për gjykimin e

tyre të padrejtë dhe se si ata u "bind[ën] nga ndërgjegjja *[e vetë]*" dhe u larguan "një nga një" (vargu 9; theksimi i shtuar). Atëherë Ai i tha gruas se as Ai nuk e dënonte dhe ajo duhej të shkonte dhe të mos mëkatonte më. Dhe gruaja e përlëvdoi Perëndinë që nga ajo kohë, dhe besoi në emrin e Tij (shih Joseph Smith Translation, John 8:11 [në Biblën në anglisht John 8:11, shënimi *c* në fund të faqes]).

Burri dhe gruaja natyrore brenda secilit prej nesh kanë prirje që t'i dënojnë të tjerët dhe të gjykojnë padrejtësisht apo sipas drejtësisë së vet. Kjo madje i ndodhi Jakobit e Gjonit, dy prej Apostujve të Shpëtimtarit. Ata u zemëruan kur njerëzit e një fshati samaritan e trajtuan pa respekt Shpëtimtarin (shih Lluka 9:51–54):

"Kur e panë këtë gjë, [ata] thanë: 'Zot, a do ti që të themi të zbresë zjarr nga qielli dhe t'i përvëlojë, ashtu si bëri edhe Elia?'.

Por ai u kthye nga ata dhe i qortoi duke thënë: 'Ju nuk e dini nga cili frymë jeni;

sepse Biri i njeriut nuk erdhi për të shkatërruar shpirtërat e njerëzve, po për t'i shpëtuar' " (vargjet 54–56).

"Gjykatës[it e] përbashkët" (DeB 107:74) në kohën tonë, peshkopët dhe presidentët e degëve tona, duhet të shmangin ndonjë impuls të ngjashëm për të dënuar, siç bënë Jakobi e Gjoni në atë rast. Një gjykatës i drejtë duhet t'u përgjigjet rrëfimeve me dhembshuri e kuptueshmëri. Për shembull, një i ri që ka gabuar, duhet të largohet nga zyra e peshkopit duke ndier dashurinë e Shpëtimtarit nëpërmjet peshkopit dhe i mbushur me gëzimin dhe fuqinë shëruese të Shlyerjes – kurrë i turpëruar apo i përçmuar. Përndryshe, peshkopi pa dashur mund ta shtyjë delen e humbur më tej nëpër shkretëtirë (shih Lluka 15:4).

Disiplina

Megjithëkëtë, dhembshuria nuk e asgjëson nevojën për disiplinë. Fjala *disiplinë* rrjedh nga fjala latine *discere*, "të mësosh" ose *discipulus*, "i mësuari", ta bësh një dishepull një nxënës dhe pasues.[1] Të disiplinosh sipas mënyrës së Zotit është t'i mësosh të tjerët me dashuri e durim. Në shkrimet e shenjta Zoti shpesh përdor fjalën *qortoj* kur flet për disiplinën (shih, për shembull, Mosia 23:21; DeB 95:1). Fjala *qortoj* rrjedh nga fjala latine *castus*, që do të thotë "i dëlirë ose i pastër" dhe *qortoj* do të thotë "të pastrosh"[2].

Në botë, ka një gjykatës tokësor që e ndëshkon një njeri dhe e *mbyll* atë në burg. Në dallim, Libri i Mormonit na mëson se, kur mëkatojmë me paramendim, ne bëhemi "gjykatësit e vetvetes" (Alma 41:7) dhe dorëzohemi vetë në burgun shpirtëror. Për ironi, gjykatësi i përbashkët në këtë rast mban çelësat që *hapin* portat e burgut; "sepse me ndëshkimin unë përgatis një udhë për *çlirimin* e tyre nga të gjitha gjërat e tundimit" (DeB 95:1; theksimi i shtuar). Vendimet e një gjykatësi të drejtë janë të mëshirshme, të dashura dhe shpëtuese, jo ndëshkuese.

I riu Jozef Smith u disiplinua me një kohë prove katërvjeçare përpara se të merrte fletët e arta, "ngaqë nuk i [kishte] zbatuar urdhërimet e Zotit"[3]. Më vonë, kur Jozefi i humbi 116 faqet e dorëshkrimit, ai u disiplinua sërish. Edhe pse Jozefi ishte vërtet plot keqardhje, Zoti ende ia largoi privilegjet për një kohë të shkurtër, sepse "ata që unë i dua, gjithashtu i ndëshkoj që mëkatet e tyre të mund t'u falen" (DeB 95:1).

Jozefi tha: "Engjëlli gëzonte kur më dha përsëri Urimin dhe Thumimin dhe tha se Perëndia ishte i kënaqur nga besnikëria e përulësia ime dhe se më donte për *pendesën* e zellin tim në lutje"[4]. Ngaqë Zoti dëshironte t'i jepte Jozefit një mësim zemërndryshues, Ai kërkoi një sakrificë zemërcopëtuese prej tij – një sakrificë që ishte një pjesë thelbësore e disiplinës.

Sakrifica

"Në ditët e lashta, *flijimi [sakrifica]* do të thoshte t[a] bëje diçka ose dikë të shenjtë"[5], gjë që e lidh atë, në një mënyrë të ndërthurur, me përkufizimin e fjalës *qortoj* – "të pastrosh". Po ashtu, në Izraelin e lashtë, falja vinte nëpërmjet një flijimi, ose sakrifice, të mëkatit apo të shkeljes.[6] Sakrifica jo vetëm që e "[vuri] në dukje atë flijim të madh dhe të fundit" (Alma 34:14), por gjithashtu ndihmoi për të shkaktuar një ndjenjë më të thellë mirënjohjeje për Shlyerjen e Shpëtimtarit. Një mungesë e gatishmërisë për të sakrifikuar si pjesë e pendesës sonë, e përqesh ose përçmon sakrificën më të madhe të Krishtit për të njëjtin mëkat dhe e pakëson rëndësinë e vuajtjes së Tij – një shenjë e pashpirt e mosmirënjohjes.

Nga ana tjetër, për shkak të ironisë së ëmbël të sakrificës, ne me të vërtetë *fitojmë* diçka me vlerë të përjetshme – mëshirën dhe faljen e Tij dhe më së fundi "gjithçka që Ati . . . ka" (DeB 84:38). Si pjesë e procesit të pendesës, sakrifica gjithashtu vepron si një balsam shërues që ndihmon për ta zëvendësuar "brejtje[n e] ndërgjegjes" (Alma 42:18) me "paqe[n e] ndërgjegjes" (Mosia 4:3). Pa sakrificën, një njeriu mund t'i duket e vështirë që ta falë vetveten, për shkak të vetëdijes së vazhdueshme për diçka që e ka fshehur.[7]

Prindi si një Gjykatës i Drejtë

Ndërkohë që pak prej nesh do të thirren që të jenë gjykatës të përbashkët, parimet e gjykimit të drejtë gjejnë zbatim për ne të gjithë, veçanërisht për prindërit që kanë mundësi të përditshme për t'i përdorur këto parime me fëmijët e tyre. T'i jepet mësim me efektshmëri një fëmije është pikërisht thelbi i të qenit një prind i mirë dhe të disiplinohet një fëmijë me dashuri është pikërisht thelbi i të qenit një gjykatës i drejtë.

Presidenti Jozef F. Smith dha mësim: "Nëse fëmijët janë kundërshtues dhe të vështirë për t'u kontrolluar, jini të durueshëm me ta deri sa të mund t'i fitoni nëpërmjet dashurisë, . . . dhe ju më pas mund t'u [jepni formë] karaktereve të tyre si të dëshironi"[8].

Është domethënëse që, në mësimdhënien se si të jepet disiplina, profetët duket se gjithmonë u drejtohen tipareve si të Krishtit. Doktrina e Besëlidhje na jep këtë këshillë të mirënjohur mbi disiplinën:

"Asnjë fuqi apo ndikim nuk mund ose nuk duhet të mbahet me anë të priftërisë, veçse nëpërmjet bindjes, nëpërmjet durimit, nëpërmjet mirësjelljes e zemërbutësisë dhe nëpërmjet dashurisë së pashtirur;

Nëpërmjet mirësisë dhe diturisë së pastër, të cilat do ta zgjerojnë shumë shpirtin, pa hipokrizi dhe pa mashtrim –

Duke qortuar në kohën e duhur me mprehtësi, kur u nxite nga Fryma e Shenjtë; dhe atëherë duke treguar më pas rritje të dashurisë" (DeB 121:41–43).

Ky shkrim i shenjtë na mëson që të qortojmë "kur . . . nxite[mi] nga Fryma e Shenjtë", *jo* kur nxitemi nga zemërimi. Fryma e Shenjtë dhe zemërimi janë të papërputhshëm pasi "ai që ka shpirtin e grindjes nuk është i imi, por është i djallit i cili është ati i grindjes dhe ai nxit zemrat e njerëzve, që të grinden me zemërim" (3 Nefi 11:29). Presidenti Xhorxh Albert Smith dha mësim se "gjërat e pakëndshme nuk thuhen zakonisht nën frymëzimin e Zotit. Shpirti i Zotit është shpirti i mirësisë, ai është shpirti i durimit, është një shpirt i dashurisë hyjnore dhe i dashurisë, dhe i vetëpërmbajtjes, dhe i durimit të madh. . . .

. . . Por nëse ne kemi shpirtin e gjetjes së gabimit, . . . me një mënyrë të dëmshme, ai *kurrë* nuk vjen si rezultat i shoqërimit nga Shpirti i Atit tonë Qiellor dhe është *gjithnjë* i dëmshëm.

. . . Dashamirësia është fuqia që Perëndia na ka dhënë për të hapur zemrat e vështira dhe për të nënshtruar shpirtrat kokëfortë, dhe për t'i bërë ata që të kuptojnë qëllimet e Tij."[9]

Identiteti i Vërtetë i Fëmijëve Tanë

Kur Shpëtimtari i vizitoi nefitët, Ai bëri diçka të jashtëzakonshme me fëmijët:

"Dhe ndodhi që ai i mësoi dhe u shërbeu fëmijëve të turmës . . . dhe ai i zgjidhi gjuhët e tyre dhe ata u thanë etërve të tyre gjëra të mëdha dhe të mrekullueshme. . . .

. . . Dhe ata panë dhe dëgjuan këta fëmijë; po, madje edhe foshnjat hapën gojën dhe shqiptuan gjëra të mrekullueshme" (3 Nefi 26:14, 16).

Ndoshta më shumë se *hapjen e gojës* së foshnjave, Zoti po *hapte sytë dhe veshët* e prindërve të tyre të habitur. Atyre prindërve iu ishte dhënë dhurata e jashtëzakonshme e një vështrimi të shpejtë brenda përjetësisë dhe e shikimit të identitetit të vërtetë dhe të shtatit të fëmijëve të tyre para lindjes. A nuk do ta ndryshonte ajo përgjithmonë mënyrën se si prindërit i *shihnin* dhe i trajtonin fëmijët e tyre? Më pëlqen ky variant i një citimi që i atribuohet Gëtes: "Mënyra se si e shihni [një fëmijë] është mënyra se si i trajtoni ata dhe mënyra se si i trajtoni ata është [se kush] ata [do të] bëhen"[10]. Të kujtuarit e identitetit të vërtetë të një fëmije është një dhuratë e largpamësisë që në mënyrë hyjnore e frymëzon këndvështrimin e një gjykatësi të drejtë.

Përfundimi

Presidenti Tomas S. Monson na ka dhënë mësim: "Mos lejoni kurrë që zgjidhja e një problemi, të bëhet më e rëndësishme se një person që ka nevojë ta [doni]"[11]. Sa jetik është ai parim për t'u bërë gjykatës të drejtë, veçanërisht me vetë fëmijët tanë.

Ka vetëm një mënyrë për të gjykuar me gjykim të drejtë, siç bën Jezu Krishti, dhe ajo është të jemi siç është Ai. Prandaj, "çfarë lloj [burrash dhe grash] duhet të jeni? Në të vërtetë, unë ju them juve, madje siç jam unë" (3 Nefi 27:27). Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih "disciple", etymonline.com.
2. Shih *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary,* bot. i 11-të. (2003), "chasten [qortoj]".
3. Karen Lynn Davidson and others, red., *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844,* vëll. 1 i serive Histories of *The Joseph Smith Papers* (2012), f. 83.
4. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 74; theksimi i shtuar.
5. Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, "Sakrificë", f. 165, scriptures.lds.org.
6. Shih Bible Dictionary, "Sacrifices".
7. Sakrifica që ofrojmë mbi altarin e tavolinës së sakramentit çdo javë, është një zemër e thyer dhe një shpirt i penduar (shih 2 Nefi 2:7; 3 Nefi 9:20; Doktrina e Besëlidhje 59:8). Një zemër e thyer është një zemër penduese; një shpirt i penduar është një shpirt i bindur (shih D. Todd Christofferson, "When Thou Art Converted", *Liahona*, maj 2004, f. 12).
8. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), f. 299.
9. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Xhorxh Albert Smith* (2011), f. 224–225, 227; theksimi i shtuar.
10. I atribuohet Johann Wolfgang von Goethe, brainyquote.com.
11. Tomas S. Monson, "Të Gjejmë Gëzim në Udhëtim", *Liahona*, nëntor 2008, f. 86.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Mirënjohje në Ditën e Shabatit

Për shenjtorët e ditëve të mëvonshme, Shabati është një ditë mirënjohjeje dhe dashurie.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura që jeni shpërndarë kudo në botë në Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, jam mirënjohës që Presidenti Tomas S. Monson më ka kërkuar të flas në konferencë në këtë ditë Shabati. Lutem që Fryma e Shenjtë do t'i mbartë fjalët e mia në zemrën tuaj.

Sot dëshiroj të flas rreth ndjenjave të zemrës. Ajo ku do të përqendrohem është mirënjohja – veçanërisht në ditën e Shabatit.

Ne ndihemi mirënjohës për shumë gjëra: për një mirësi nga një i huaj, për një vakt kur jemi të uritur, për një çati që nuk pikon mbi kokat tona kur ngrihen stuhi, për një kockë të thyer që shërohet dhe për të qarën e shëndetshme të një foshnjeje të porsalindur. Shumë prej nesh do ta kujtojnë ndjenjën e mirënjohjes në të tilla çaste.

Për shenjtorët e ditëve të mëvonshme, Shabati është një çast i tillë, në të vërtetë, një ditë mirënjohjeje dhe dashurie. Zoti i udhëzoi shenjtorët në kontenë Xhekson, në Misuri, në vitin 1831 që lutjet dhe falënderimet e tyre duhet të drejtoheshin lart në qiell.

Shenjtorëve të hershëm iu dha një zbulesë rreth mënyrës se si ta respektonin ditën e Shabatit dhe se si të agjëronin e luteshin.[1]

Atyre, dhe neve, na u tha nga Zoti se si të adhurojmë dhe të japim falënderime në Shabat. Siç mund ta kuptoni, ajo që ka më shumë rëndësi, është dashuria që ne ndiejmë për dhënësit e dhuratave. Ja ku janë fjalët e Zotit për mënyrën se si të japim falënderime dhe se si të duam në Shabat:

"Unë u jap atyre një urdhërim, duke thënë kështu: Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë fuqinë, mendjen dhe forcën tënde; dhe në emër të Jezu Krishtit duhet t'i shërbesh atij. . . .

Falënderoje Zotin, Perëndinë tënd në gjithçka.

Ofroji një flijim Zotit, Perëndisë tënd, në drejtësi, madje atë të një zemre të thyer dhe të një shpirti të penduar."[2]

Dhe më pas, Zoti vazhdon të na paralajmërojë për rrezikun nëse dështojmë t'i falënderojmë Atin Qiellor dhe Jezu Krishtin si dhënësit e dhuratave: "Dhe në asgjë nuk e fyen njeriu Perëndinë apo kundër askujt nuk ndizet zemërimi i tij, përveç atyre që nuk e pohojnë dorën e tij në gjithçka dhe nuk u binden urdhërimeve të tij"[3].

Shumë prej jush që po na dëgjojnë tashmë, gjejnë gëzim në Shabat si një ditë kur e kujtojnë Perëndinë dhe i japin falënderime për bekimet. Juve ju kujtohet kënga e njohur:

Kur në dallg't e jetës ti përplasur je,
kur pa shpres', i humbur ti mendon se je,
numëro bekimet që ke, një nga një,
Dhe do të habitesh ç'ka Zoti ka bër'.

Numëro bekimet
Që ke; një nga një.
Numëro bekimet;
shih çka Per'ndia bën. . . .

A mendon se në k'të jet' shum' halle ke?
I rënd' është kryqi që të mbash ti ke?
Numëro bekimet; t'ikën çdo dyshim,
dhe ti do këndosh me zemër dit' për dit'.[4]

Unë marr letra dhe vizita nga shenjtorë besnikë të ditëve të mëvonshme që ndihen të rënduar me halle. Disa njerëz pothuaj ndiejnë se, të paktën për ta, gjithçka ka mbaruar. Shpresoj dhe lutem se ajo që them rreth të qenit mirënjohës në Shabat, do të jetë e dobishme për t'i bërë dyshimet të ikin fluturimthi dhe që në zemrat tuaja të fillojë kënga.

Një bekim për të cilin mund të jemi mirënjohës është që mbi të gjitha ne jemi atje në atë mbledhje sakramenti, të mbledhur me më shumë se një apo dy dishepuj të Tij në emër të Tij. Ka disa njerëz që janë në shtëpi, të cilët nuk janë në gjendje të ngrihen nga shtrati i tyre. Ka disa njerëz që do të donin të jenë atje ku jemi ne, por në vend të kësaj ata janë duke shërbyer në spitale

dhe duke ruajtur sigurinë publike, ose po na mbrojnë duke e vënë në rrezik jetën e tyre në ndonjë shkretëtirë apo xhungël. Fakti që ne mund të mblidhemi qoftë edhe me një shenjtor tjetër dhe të marrim sakramentin, do të na ndihmojë që të fillojmë të ndiejmë mirënjohje dhe dashuri për mirësinë e Perëndisë.

Për shkak të Profetit Jozef Smith dhe të ungjillit të rivendosur, një tjetër bekim që mund të numërojmë, është që ne kemi mundësinë ta marrim sakramentin çdo javë – të përgatitur, të bekuar e të shpërndarë nga shërbëtorë të autorizuar të Perëndisë. Ne mund të jemi mirënjohës kur Shpirti i Shenjtë na pohon se fjalët e lutjeve të sakramentit, të ofruara nga ata mbajtës të autorizuar të priftërisë, nderohen nga Ati ynë Qiellor.

Nga të gjitha bekimet që mund të numërojmë, një nga bekimet më të mëdha deri tani është ndjenja e faljes që vjen kur ne marrim sakramentin. Ne do të ndiejmë dashuri dhe vlerësim më të madh për Shpëtimtarin, flijimi i pafundmë i të cilit bëri të mundur që ne të pastrohemi nga mëkati. Kur marrim bukën dhe ujin, ne kujtojmë se Ai vuajti për ne. Dhe kur ndiejmë mirënjohje për atë që Ai ka bërë për ne, ne do ta ndiejmë dashurinë e Tij për ne dhe dashurinë tonë për Të.

Bekimi i dashurisë që marrim do të na e bëjë më të lehtë për ta mbajtur urdhërimin që "gjithmonë ta kujto[jmë] atë"[5]. Ju mund të ndieni dashuri e mirënjohje, ashtu siç ndiej edhe unë, për Frymën e Shenjtë, për të cilin Ati Qiellor ka premtuar se do të jetë gjithmonë me ne ndërsa qëndrojmë besnikë ndaj besëlidhjeve që kemi bërë. Ne mund t'i numërojmë të gjitha ato bekime çdo të diel dhe të ndiejmë mirënjohje.

Shabati është një kohë e përsosur për të kujtuar gjithashtu besëlidhjen

që bëmë në ujërat e pagëzimit, për t'i dashur e për t'u shërbyer fëmijëve të Atit Qiellor. Përmbushja e atij premtimi në Shabat do të përfshijë pjesëmarrjen në një klasë apo kuorum me qëllim të plotë të zemrës, që të ndërtojmë besim e dashuri midis vëllezërve e motrave tona që janë atje me ne. Ai premtim do të përfshijë përmbushjen me gëzim të thirrjeve tona.

Jam mirënjohës për të dielat e shumta kur jepja mësim në kuorumin e dhjakëve në Bauntiful të Jutës, si edhe në një orë të Shkollës të së Dielës në Ajdaho. Dhe madje më kujtohen rastet kur shërbeja si ndihmës për bashkëshorten time në çerdhe, ku detyra ime kryesore ishte të jepja dhe të mblidhja lodra.

Kjo ndodhi disa vite përpara se ta kuptoja nëpërmjet Shpirtit se shërbimi im i thjeshtë për Zotin kishte rëndësi në jetën e fëmijëve të Atit Qiellor. Për habinë time, disa prej tyre i kanë mbajtur mend dhe më kanë falënderuar për orvatjet e mia të papërsosura, për t'u shërbyer atyre për Mësuesin, në ato ditë Shabati.

Ashtu sikurse ne nganjëherë mund të mos i shohim rezultatet e shërbimit tonë të dhënë në Shabat, ne mund të mos jemi në gjendje t'i shohim efektet plotësuese të shërbëtorëve të tjerë të Zotit. Por Zoti po e ndërton mbretërinë e Tij qetësisht dhe me pak bujë nëpërmjet shërbëtorëve të Tij besnikë e të përulur, drejt së ardhmes së saj të lavdishme mijëvjeçare. Duhet Shpirti i Shenjtë për ta parë madhështinë që po shtohet.

U rrita duke shkuar në mbledhjet e sakramentit në një degë të vogël në Nju-Xhersi me vetëm pak anëtarë dhe një familje, timen. Shtatëdhjetë e pesë vjet më parë, u pagëzova në Filadelfia në të vetmen godinë kishtare të ndërtuar nga Kisha ku mund të shkonim në Pensilvani ose Nju-Xhersi.

Prapëseprapë, atje ku atëherë kishte një degë të vogël në Prinstën të Nju-Xhersit, tani ka dy lagje të mëdha. Dhe vetëm para pak ditësh, mijëra të rinj interpretuan në një kremtim që i paraprin përkushtimit të tempullit të Filadelfias në Pensilvani.

Kur isha i ri, u thirra si misionar distrikti atje ku ne adhuronim të dielave, në të vetmen godinë kishtare në Albakërki të Nju-Meksikos. Sot atje ka një tempull dhe katër kunje.

U largova nga Albakërki për të shkuar në shkollë në Kembrixh të Masaçusetsit. Kishte vetëm një godinë kishtare dhe një distrikt që shtrihej mbi pjesën më të madhe të Masaçusetsit dhe Rod Ajlëndit. Udhëtova me makinë në kodrat e atij vendi të bukur për të shkuar në mbledhjet e sakramentit në degë të vogla, shumica në ndërtesa të vogla të marra me qira apo në shtëpi të vogla të rimodeluara. Tani ka një tempull të shenjtë të Perëndisë në Belmont të Masaçusetsit dhe kunje që shtrihen përgjatë zonës rurale.

Ajo që nuk mund të shihja qartësisht atëherë, ishte se Zoti po e derdhte Shpirtin e Tij mbi njerëzit në ato mbledhje të vogla sakramenti. Mund ta ndieja, por nuk mund ta kuptoja shtrirjen dhe kohën e synimeve të Zotit për ta ndërtuar dhe lëvduar mbretërinë e Tij. Një profet, me anë të zbulesës, e pa dhe shënoi atë që ne tani mund ta shohim vetë. Nefi tha që numrat tanë në përgjithësi nuk do të ishin të mëdhenj, por që drita e grumbulluar do të ishte një pamje mbresëlënëse:

"Dhe ndodhi që unë vura re kishën e Qengjit të Perëndisë dhe numrat e saj ishin të pakta. . . .

Dhe ndodhi që unë, Nefi, vura re fuqinë e Qengjit të Perëndisë e cila zbriti mbi shenjtorët e kishës së Qengjit dhe mbi njerëzit e besëlidhjes së Zotit që ishin shpërndarë mbi të gjithë faqen e tokës; dhe ata ishin armatosur me drejtësi dhe me fuqinë e Perëndisë në lavdi të madhe"[6].

Në këtë periudhë ungjillore, një përshkrim i ngjashëm profetik i gjendjes dhe mundësive tona të ardhshme shënohet në Doktrina e Besëlidhje:

"Ju nuk keni kuptuar ende ç'bekime të mëdha Ati Qiellor ka në duart e tij dhe ka përgatitur për ju;

Dhe ju nuk mund t'i duroni të gjitha gjërat tani; megjithatë, merrni zemër, sepse unë do t'ju udhëheq përgjatë udhës. Mbretëria është juaja dhe bekimet e saj janë tuajat e pasuritë e përjetësisë janë tuajat.

Dhe ai që i pranon të gjitha gjërat me *falënderim*, do të bëhet i lavdishëm; dhe gjërat e kësaj toke do t'i shtohen atij, madje njëqindfish, po, më shumë."[7]

Unë e kam ndier shndërrimin e mirënjohjes që po shtohet për bekimet e Perëndisë dhe të dashurisë që po rritet për Të kudo në Kishë. Duket sikur ato përshpejtohen midis anëtarëve të Kishës në raste dhe vende ku ka sprova të besimit të tyre, ku ata madje duhet t'i përgjërohen Perëndisë për ndihmë që të vazhdojnë përpara.

Kohët që do të kalojmë do të mbartin në vetvete sprova të vështira ashtu siç ndodhi për popullin e Almës nën [sundimin] e Amulonit mizor, i cili u vuri mbi shpinë barrë tepër të rënda për t'u mbajtur prej tyre:

"Dhe ndodhi që zëri i Zotit u erdhi në pikëllimet e tyre, duke thënë: Ngrini kokat tuaja dhe ngushëllohuni, pasi unë e di besëlidhjen që ju keni bërë me mua; dhe unë do të bëj besëlidhje me popullin tim dhe do ta çliroj nga robëria.

Dhe unë do t'ju lehtësoj gjithashtu barrat që ju janë vënë mbi shpatulla, që ju të mos i ndjeni në shpinat tuaja, madje ndërsa jeni në robëri; dhe këtë do ta bëj që ju të qëndroni si dëshmitarë për mua në të ardhmen dhe që ju të dini me siguri se unë, Zoti Perëndi, i vizitoj njerëzit e mi në pikëllimet e tyre.

Dhe tani ndodhi që barrat që iu vunë Almës dhe vëllezërve të tij u lehtësuan; po, Zoti i forcoi ata që të mund të duronin barrat e tyre me lehtësi dhe ata iu nënshtruan me gëzim dhe me durim gjithë vullnetit të Zotit."[8]

Ju dhe unë jemi dëshmitarë të faktit që, sa herë i kemi mbajtur besëlidhjet tona me Perëndinë, veçanërisht kur ishte e vështirë, Ai i ka dëgjuar lutjet tona falënderuese për atë që Ai tashmë ka bërë për ne dhe i është përgjigjur lutjes sonë për forcë që të durojmë me besnikëri. Dhe më shumë se një herë, Ai na ka bërë të gëzuar, ashtu si edhe të fortë.

Ju mjaft mirë mund të jeni duke e pyetur veten se çfarë mund të bëni për

Nga Plaku Dejvid A. Bednar,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

"Po Të Më Kishit Njohur"

Vetëm dimë rreth Shpëtimtarit, apo po arrijmë ta njohim gjithnjë e më shumë Atë? Si arrijmë ta njohim Zotin?

Kur Shpëtimtari e përfundoi Ligjëratën në Mal, Ai theksoi të vërtetën e përjetshme se "vetëm nga bërja e vullnetit të Atit, mund të merret hiri shpëtues i Birit"[1].

Ai shpalli:

"Jo çdo njeri që më thotë: 'Zot, Zot' do të hyjë në mbretërinë e qieve; por do të hyjë ai që kryen vullnetin e Atit tim që është në qiej.

Shumë do të më thonë atë ditë: 'O Zot, o Zot, a nuk profetizuam ne në emrin tënd, a nuk i dëbuam demonët në emrin tënd, a nuk kemi bërë shumë vepra të fuqishme në emrin tënd?'

Dhe atëherë unë do t'u sqaroj atyre: 'Unë s'ju kam njohur kurrë; largohuni nga unë, ju të gjithë, që keni bërë paudhësi'."[2]

Kuptueshmëria jonë për këtë ngjarje zgjerohet teksa reflektojmë mbi një rishikim të frymëzuar të tekstit. Në mënyrë domethënëse, fraza e Zotit e thënë në variantin e mbretit Xhejms të

të jetuar dhe për të adhuruar në këtë ditë Shabati, që të tregoni mirënjohjen tuaj dhe ta forconi veten dhe të tjerët për sprovat që ju presin.

Ju mund t'ia filloni sot me një lutje falënderimi vetjake dhe familjare për gjithçka që Perëndia ka bërë për ju. Ju mund të luteni për të ditur atë që Zoti do të donte që ju të bëni për t'i shërbyer Atij dhe të tjerëve. Në veçanti, ju mund të luteni që Fryma e Shenjtë t'ju tregojë dikë që është i vetmuar apo në nevojë, tek i cili Zoti do të donte që ju të shkonit.

Mund t'ju premtoj se lutjet tuaja do të marrin përgjigje dhe, ndërsa ju veproni sipas përgjigjeve që do të merrni, ju do të gjeni gëzim në Shabat dhe zemra juaj do të tejmbushet me falënderime.

Dëshmoj se Perëndia, Ati, ju njeh dhe ju do. Shpëtimtari, Zoti Jezu Krisht, shleu për mëkatet tuaja nga dashuria për ju. Ata, Ati dhe Biri, e dinë emrin tuaj ashtu siç Ata e dinin emrin e Profetit Jozef Smith kur iu shfaqën atij. Dëshmoj se kjo është Kisha e Jezu Krishtit dhe se Ai do t'i nderojë besëlidhjet që ju i bëni dhe i ripërtërini me Perëndinë. Vetë natyra juaj do të ndryshojë për t'u bërë më shumë si Shpëtimtari. Ju do të forcoheni kundër tundimit dhe kundër ndjenjave të dyshimit për të vërtetën. Ju do të gjeni gëzim në Shabat. Unë ju premtoj kështu, në emrin e Zotit Jezu Krisht, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Doktrina e Besëlidhje 59.
2. Doktrina e Besëlidhje 59:5, 7–8.
3. Doktrina e Besëlidhje 59:21.
4. "Numëro Bekimet", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 8.
5. Moroni 4:3; 5:2; Doktrina e Besëlidhje 20:77, 79.
6. 1 Nefi 14:12, 14.
7. Doktrina e Besëlidhje 78:17–19; theksimi i shtuar.
8. Mosia 24:13–15.

Biblës, "Unë s'ju kam njohur kurrë", u ndryshua në Përkthimin prej Joseph Smithi-it në "Ju s'më njohët kurrë"[3].

Merreni në shqyrtim edhe shëmbëlltyrën e dhjetë virgjëreshave. Kujtoni se pesë virgjëreshat mendjelehta dhe të papërgatitura shkuan të merrnin vaj për llambat e tyre pasi dëgjuan britmën që të shkonin për të takuar dhëndrin.

"Tani kur ato shkuan ta blejnë, erdhi dhëndri; virgjëreshat që ishin gati, hynë bashkë me të në dasmë; dhe dera u mbyll.

Më pas erdhën edhe [pesë] virgjëreshat e tjera [mendjelehta], duke thënë: 'Zot, zot, hapna'.

Por ai, duke u përgjigjur, tha: 'Në të vërtetë po ju them se nuk ju njoh'."[4]

Nënkuptimet e kësaj shëmbëlltyre për secilin prej nesh zgjerohen nga një tjetër rishikim i frymëzuar. Më e rëndësishmja, fraza "Nuk ju njoh" siç thuhet në variantin e mbretit Xhejms të Biblës, u qartësua në Përkthimin prej Joseph Smith-it me "Ju nuk më njihni mua"[5].

Frazat "Ju s'më njohët kurrë" dhe "Ju nuk më njihni mua" duhet të jenë shkak për vetëshqyrtim shpirtëror për secilin prej nesh. Vetëm dimë rreth Shpëtimtarit, apo po arrijmë ta njohim gjithnjë e më shumë Atë? Si arrijmë ta njohim Zotin? Këto pyetje të shpirtit janë qendra e mesazhit tim. E ftoj me zell ndihmën e Frymës së Shenjtë ndërsa e shqyrtojmë së bashku këtë temë jetike.

Të Arrijmë ta Njohim

Jezusi tha:

"Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje.

Po të më kishit njohur, do të kishit njohur edhe Atin tim."[6]

Ne arrijmë ta njohim Atin kur arrijmë ta njohim Birin e Tij të Dashur.

Një synim i madh i vdekshmërisë nuk është thjesht të mësojmë për të Vetëmlindurin e Atit, por edhe të përpiqemi ta njohim Atë. Katër hapa themelorë që mund të na ndihmojnë të arrijmë ta njohim Zotin, janë: ushtrimi i besimit në Të, ndjekja e Tij, shërbimi ndaj Tij dhe besimi në Të.

Ushtrimi i Besimit në Të

Të ushtrosh besim në Jezu Krisht do të thotë të mbështetesh në meritat, mëshirën dhe hirin e Tij.[7] Ne fillojmë ta njohim Shpëtimtarin kur i zgjojmë aftësitë tona shpirtërore dhe bëjmë një provë mbi mësimet e Tij, derisa të mund të bëjmë vend në shpirtrat tanë për një pjesë të fjalëve të Tij.[8] Ndërsa besimi ynë në Zot rritet, ne i mirëbesojmë Atij dhe kemi siguri në fuqinë e Tij për të na shëlbuar, shëruar e forcuar.

Besimi i vërtetë përqendrohet në dhe te Zoti dhe gjithnjë të çon në veprim të drejtë. "Besimi [në Krisht është] parimi i parë i fesë së zbuluar, . . . themeli i gjithë drejtësisë . . . dhe parimi i veprimit në të gjitha qeniet inteligjente."[9] Për shkak se të vepruarit në përputhje me parimet e sakta që ka shpallur Shëlbuesi, është thelbësor për marrjen dhe ushtrimin e besimit të vërtetë, "besimi pa vepra është i vdekur"[10]. Ne duhet të jemi "bërës të fjalës dhe jo vetëm dëgjues"[11].

Dëgjimi i fjalës së Perëndisë dhe marrja e dhuratës shpirtërore të besimit te Shpëtimtari janë të lidhura ngushtë sepse "besimi, pra, vjen nga dëgjimi, dhe dëgjimi vjen nga fjala e Perëndisë"[12]. Ne njihemi me Të dhe zërin e Tij ndërsa e studiojmë dhe ushqehemi me fjalën e Tij në shkrimet e shenjta[13], i lutemi Atit në emrin e Tij me qëllim të vërtetë[14] dhe kërkojmë shoqërinë e vazhdueshme të Frymës së Shenjtë.[15] Mësimi i doktrinës së Krishtit dhe zbatimi i saj në jetën tonë janë një parakusht për marrjen e dhuratës së besimit në Të.[16]

Ushtrimi i besimit në Zot është një përgatitje e nevojshme për ta ndjekur Atë.

Ndjekja e Tij

"Duke ecur gjatë bregut të detit të Galilesë, Jezusi pa dy vëllezër: Simonin, të quajtur Pjetër, dhe Andrean, të vëllanë, të cilët po hidhnin rrjetën në det, sepse ishin peshkatarë;

dhe u tha atyre: 'Ndiqmëni dhe unë do t'ju bëj peshkatarë njerëzish'.

Dhe ata i lanë menjëherë rrjetat dhe e ndoqën."[17]

Pjetri dhe Andrea janë shembuj të fuqishëm të dëgjimit dhe ndjekjes së Mësuesit.

Shpëtimtari po ashtu na udhëzon mua dhe juve: "Në qoftë se dikush don të vijë pas meje, ta mohojë vetveten, ta marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë"[18]. Ta marrësh kryqin e Tij do të thotë t'i mohosh vetes çdo ligësi dhe çdo epsh tokësor dhe t'i zbatosh urdhërimet e Zotit.[19]

Shpëtimtari na ka këshilluar që të bëhemi ashtu siç është Ai.[20] Pra, ndjekja

e Zotit përfshin përngjasimin me Të. Ne vazhdojmë që të arrijmë ta njohim Zotin kur kërkojmë nëpërmjet fuqisë së Shlyerjes së Tij që të bëhemi si Ai.

Në shërbesën e Tij në vdekshmëri, Jezusi shenjoi shtegun, hapi udhën dhe dha shembullin e përsosur. "Një ide e saktë e karakterit, përsosurive dhe cilësive të Tij"[21], na jep një synim të qëndrueshëm dhe një drejtim të qartë ndërsa e ndjekim Atë në udhën e dishepullimit të përkushtuar.

Ndjekja e Shpëtimtarit na aftëson gjithashtu që të marrim "një njohuri të njëmendtë se drejtimi i jetës që po ndjekim"[22], është në përputhje me vullnetin e Perëndisë. Një njohuri e tillë nuk është një mister i panjohur dhe nuk përqendrohet kryesisht te veprimtaritë e përkohshme apo shqetësimet e zakonshme të vdekshmërisë. Përkundrazi, përparimi i qëndrueshëm dhe i vazhdueshëm përgjatë shtegut të besëlidhjes është drejtimi i jetës që është i kënaqshëm për Të.

Ëndrra e Lehit në Librin e Mormonit përcakton shtegun që duhet të ndjekim, sfidat që do të ndeshim dhe burimet shpirtërore që janë në dispozicion për të na ndihmuar për ndjekjen dhe ardhjen te Shpëtimtari. Shkuarja përpara në shtegun e ngushtë e të ngushtuar është ajo që Ai do të donte që ne të bënim. Shijimi i frutit të pemës dhe të "kth[imit thellësisht] në besim te Zoti"[23] janë bekime që Ai është i etur të na i japë. Si rrjedhojë, ai na bën me shenjë: "Eja e më ndiq"[24].

Si ushtrimi i besimit, ashtu edhe ndjekja e Jezu Krishtit janë përgatitje të nevojshme për t'i shërbyer Atij.

Shërbimi ndaj Tij

"Pasi, si do ta njohë një njeri zotëruesin, të cilit nuk i ka shërbyer dhe që është i huaj për të, dhe është larg nga mendimet dhe qëllimet e zemrës së tij?"[25]

Ne arrijmë ta njohim më plotësisht Zotin ndërsa i shërbejmë Atij dhe punojmë në mbretërinë e Tij. Kur e bëjmë këtë, Ai na bekon bujarisht me ndihmë qiellore, dhurata shpirtërore dhe aftësi më të madhe. Ne nuk lihemi kurrë vetëm ndërsa punojmë në vreshtin e Tij.

Ai shpalli: "Unë do të shkoj përpara fytyrës suaj. Unë do të jem në të djathtën e në të majtën tuaj dhe Shpirti im do të jetë në zemrat tuaja e engjëjt e mi përreth jush, për t'ju ngritur lart."[26]

Ne arrijmë ta njohim Shpëtimtarin kur bëjmë më të mirën tonë për të shkuar atje ku Ai do që ne të shkojmë, kur përpiqemi të themi atë që Ai do që ne të themi, dhe kur bëhemi ajo që Ai do që ne të bëhemi.[27] Kur e pranojmë me bindje varësinë tonë të plotë prej Tij, Ai e shton aftësinë tonë për të shërbyer edhe me më shumë efektshmëri. Pak nga pak, dëshirat tona përputhen në mënyrë më të plotë me dëshirat e Tij, dhe qëllimet e Tij bëhen qëllimet tona, pasi ne nuk "do të kërko[jmë] atë që është në kundërshtim me vullnetin [e Tij]"[28].

Shërbimi ndaj Tij kërkon gjithë zemrën, fuqinë, mendjen dhe forcën tonë.[29] Si pasojë, shërbimi vetëmohues ndaj të tjerëve i asnjanëson prirjet përqendruese te vetja dhe egoiste të njeriut natyror. Neve na shtohet dashuria ndaj atyre të cilëve i shërbejmë. Dhe për shkak se shërbimi ndaj të tjerëve është shërbim ndaj Perëndisë, ne arrijmë ta duam më thellësisht Atë dhe vëllezërit e motrat tona. Një dashuri e tillë është tregues i dhuratës shpirtërore të dashurisë hyjnore, madje dashurisë së pastër të Krishtit.[30]

"Lutiuni Atit me gjithë fuqinë e zemrës suaj, që të mbusheni me këtë dashuri që ai ua jep të gjithë atyre që janë pasues të vërtetë të Birit të tij Jezu Krisht; që ju të mund të bëheni bijtë e Perëndisë; që kur ai të shfaqet, ne të jemi si ai, pasi ne do ta shohim atë ashtu sikurse është; që të mund të kemi këtë shpresë; që ne të mund të pastrohemi, madje ashtu si ai është i pastër."[31]

Ne arrijmë ta njohim Zotin kur mbushemi me dashurinë e Tij.

Besimi në Të

A është e mundur të ushtrosh besim në Të, ta ndjekësh Atë, t'i shërbesh Atij, por të mos i besosh Atij?

Jam njohur me anëtarë të Kishës që i pranojnë si të vërteta doktrinën dhe parimet që përmbahen në shkrimet e shenjta dhe që shpallen nga kjo foltore. Dhe prapëseprapë, ata e kanë të vështirë të besojnë se ato të vërteta të ungjillit gjejnë zbatim posaçërisht për jetën e tyre dhe rrethanat e tyre. Ata

duket sikur kanë besim te Shpëtimtari, por nuk e besojnë se bekimet e premtuara prej Tij janë në dispozicion për ta apo mund të veprojnë në jetën e tyre. Unë gjithashtu has vëllezër e motra që i përmbushin thirrjet e tyre me bindje, por për të cilët ungjilli i rivendosur nuk është bërë ende një realitet i gjallë, shndërrues në jetën e tyre. Ne arrijmë ta njohim Zotin kur jo vetëm besojmë në Të, por gjithashtu i besojmë Atij dhe sigurisë së Tij.

Në Dhiatën e Re, një baba i kërkoi Shpëtimtarit që ta shëronte fëmijën e tij. Jezusi u përgjigj:

"Nëse ti mund të besosh, çdo gjë është e mundshme për atë që beson.

Menjëherë babai i fëmijës, duke bërtitur me lot, tha: 'Unë besoj, o Zot, ndihmo mosbesimin tim'."[32]

Kam menduar shumë herë për kërkesën e këtij babai: "Ndihmo mosbesimin tim". Pyes veten nëse qëllimi i përgjërimit të burrit ishte kryesisht që ta ndihmonte atë të besonte te Jezusi si Shëlbuesi ynë dhe te fuqia e Tij shëruese. Ai mund ta ketë pranuar tashmë Krishtin si Birin e Perëndisë. Por ndoshta atij i nevojitej ndihmë që të besonte se fuqia shëruese e Mësuesit mund të ishte me të vërtetë kaq individuale dhe vetjake sa ta bekonte vetë djalin e tij të dashur. Ai mund të ketë besuar në Krisht përgjithësisht, por nuk i ka besuar Krishtit posaçërisht dhe personalisht.

Ne shpesh dëshmojmë për atë që e dimë se është e vërtetë, por ndoshta pyetja më e përshtatshme për secilin prej nesh është se a i besojmë asaj që dimë.

Ordinancat e shenjta të kryera me anë të autoritetit të duhur të priftërisë janë thelbësore që të besojmë te Shpëtimtari, të arrijmë ta njohim Atë, dhe përfundimisht, t'i besojmë asaj që dimë.

"Dhe kjo priftëri [Melkizedeke] administron ungjillin dhe mban çelësin e mistereve të mbretërisë, madje *çelësin e diturisë së Perëndisë.*

Si rrjedhim, në ordinancat e saj, fuqia e perëndishmërisë manifestohet."[33]

Ne i besojmë Zotit dhe arrijmë ta njohim Atë, kur çelësi i njohurisë së Perëndisë i administruar nëpërmjet Priftërisë Melkizedeke e hap portën dhe bën të mundur që secili prej nesh të marrë fuqinë e perëndishmërisë në jetën e tij. Ne i besojmë Shpëtimtarit dhe arrijmë ta njohim Atë kur e ndjekim Atë me anë të marrjes dhe nderimit plot besnikëri të ordinancave të shenjta dhe duke e treguar gjithnjë e më shumë shëmbëlltyrën e Tij në pamjen tonë.[34] Ne i besojmë Krishtit dhe arrijmë ta njohim Atë kur e përjetojmë vetë fuqinë shndërruese, shëruese, forcuese dhe shenjtëruese të Shlyerjes së Tij. Ne e besojmë dhe arrijmë ta njohim Mësuesin kur "fuqi[a e] fjalës së tij [zë rrënjë] te ne"[35], shkruhet në mendjen dhe zemrën tonë[36] dhe kur i "braktis[im] të gjitha mëkatet [tona] për t[a] . . . njohur [Atë]"[37].

T'i besojmë Atij do të thotë të mirëbesojmë se bekimet e Tij bujare janë në dispozicion dhe gjejnë zbatim në jetën tonë vetjake dhe familjare. Besimi ndaj Tij me gjithë shpirtin tonë[38] vjen kur ne shkojmë përpara përgjatë shtegut të besëlidhjes, ia dorëzojmë vullnetin tonë vullnetit të Tij dhe i nënshtrohemi përparësive të Tij dhe kohës së caktuar për ne. Besimi ndaj Tij – duke i pranuar si të vërteta fuqinë dhe premtimet e Tij – i fton largpamësinë, paqen dhe gëzimin në jetën tonë.

Premtim dhe Dëshmi

Në një ditë të ardhshme, "çdo gju do të gjunjëzohet dhe çdo gjuhë do të pohojë"[39] se Jezusi është Krishti. Në atë ditë të bekuar, ne do ta dimë se Ai e njeh secilin prej nesh me emër. Dhe unë ju dëshmoj e premtoj se ne jo vetëm që mund të dimë rreth Zotit, por gjithashtu mund të arrijmë ta njohim Atë, kur ushtrojmë besim në Të, e ndjekim, i shërbejmë dhe i besojmë Atij. Unë dëshmoj kështu, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ,* bot. i 3-të (1916), f. 245–246.
2. Mateu 7:21–23.
3. Joseph Smith Translation, Mateu 7:33 (në Matthew 7:23, poshtëshënimi *a*).
4. Mateu 25:10–12.
5. Joseph Smith Translation, Mateu 25:11 (në Matthew 25:12, poshtëshënimi *a*).
6. Gjoni 14:6–7.
7. Shih 2 Nefi 2:8; 31:19; Moroni 6:4.
8. Shih Alma 32:27.
9. *Lectures on Faith* (1985), f. 1.
10. Jakob [Bibël] 2:20.
11. Jakob [Bibël] 1:22.
12. Romakëve 10:17.
13. Shih 2 Nefi 32:3; Doktrina e Besëlidhje 18:34–36.
14. Shih Moroni 10:4.
15. Shih Gjoni 14:26; Doktrina e Besëlidhje 121:46.
16. Shih Gjoni 7:17. Secili prej nesh ka përgjegjësinë që të rendë dhe të bëjë gjithçka që mund të bëjë për t'u kualifikuar për dhuratën e besimit. Sidoqoftë, përfundimisht, një Perëndi i dashur dhe përkujdesës na e jep këtë dhuratë.
17. Mateu 4:18–20.
18. Mateu 16:24.
19. Shih Përkthimin prej Joseph Smith-it, Mateu 16:26 (tek Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta).
20. Shih 3 Nefi 27:27.
21. *Lectures on Faith,* f. 38.
22. *Lectures on Faith,* f. 38.
23. Alma 23:6.
24. Lluka 18:22.
25. Mosia 5:13.
26. Doktrina e Besëlidhje 84:88.
27. Shih "Do Shkoj Ku Ti Do që të Shkoj", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve,* f. 46.
28. Helamani 10:5.
29. Shih Doktrina e Besëlidhje 4:2.
30. Shih Moroni 7:47.
31. Moroni 7:48.
32. Marku 9:23–24.
33. Doktrina e Besëlidhje 84:19–20; theksimi i shtuar.
34. Shih Alma 5:14, 19.
35. Alma 26:13.
36. Shih Hebrenjve 8:10.
37. Alma 22:18.
38. Shih Omni 1:26.
39. Mosia 27:31.

Nga Brajën K. Ashton,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Përgjithshme
të Shkollës të së Dielës

Doktrina e Krishtit

Doktrina e Krishtit na lejon të kemi mundësinë të marrim fuqinë shpirtërore që do të na ngrejë nga gjendja jonë e tanishme shpirtërore në një gjendje në të cilën ne mund të bëhemi të përsosur.

Vizita e Jezusit te nefitët pas Ringjalljes së Tij u organizua me kujdes që të na mësonte gjërat me rëndësi më të madhe. Ajo filloi me Atin që u dëshmoi njerëzve se Jezusi ishte "Biri [i Tij i] Dashur, në të cilin [Ai ishte] shumë i kënaqur"[1]. Pastaj Jezusi Vetë zbriti dhe dëshmoi për sakrificën e Tij Shlyese[2], duke i ftuar njerëzit që ta "mës[onin] me siguri" se Ai ishte Krishti duke ardhur dhe prekur shenjën e plagës në anën e Tij dhe gjurmët e gozhdëve në duart e këmbët e Tij[3]. Këto dëshmi provuan pa dyshim se Shlyerja e Jezusit ishte përmbushur dhe se Ati kishte plotësuar besëlidhjen e Tij për të siguruar një Shpëtimtar. Jezusi mandej u mësoi nefitëve mënyrën se si t'i merrnin të gjitha bekimet e planit të lumturisë së Atit, të cilat na mundësohen për shkak të Shlyerjes së Shpëtimtarit, duke u mësuar atyre doktrinën e Krishtit.[4]

Mesazhi im sot përqendrohet te doktrina e Krishtit. Shkrimet e shenjta e përkufizojnë doktrinën e Krishtit si ushtrimin e besimit te Jezu Krishti dhe Shlyerja e Tij, pendimin, pagëzimin, marrjen e dhuratës së Frymës së Shenjtë dhe durimin deri në fund.[5]

Doktrina e Krishtit na Lejon të Marrim Bekimet e Shlyerjes së Krishtit

Shlyerja e Krishtit krijon kushtet me anë të të cilave ne mund të mbështetemi në "merita[t] dhe mëshirë[n] dhe hiri[n e] Mesias së Shenjtë"[6], të "përsos[emi] në [Krisht]"[7], të marrim çdo gjë të mirë[8] dhe të fitojmë jetën e përjetshme[9].

Doktrina e Krishtit nga ana tjetër është mënyra – e vetmja mënyrë – me anë të së cilës ne mund t'i marrim të gjitha bekimet që na janë mundësuar nëpërmjet Shlyerjes së Jezusit. Është doktrina e Krishtit që na lejon të kemi mundësinë ta marrim fuqinë shpirtërore që do të na ngrejë nga gjendja jonë e tanishme shpirtërore në një gjendje në të cilën ne mund të bëhemi të përsosur sikurse Shpëtimtari.[10] Për këtë proces të lindjes rishtas, Plaku D. Tod Kristoferson ka dhënë mësim: "Të lindurit rishtas, ndryshe nga lindja jonë fizike, është më shumë një proces sesa një ngjarje. Dhe angazhimi në këtë proces është qëllimi kryesor i jetës së vdekshme."[11]

Le ta shqyrtojmë secilin element të doktrinës së Krishtit.

Së pari, besimi te Jezu Krishti dhe Shlyerja e Tij. Profetët kanë dhënë mësim se besimi fillon duke dëgjuar fjalën e Krishtit.[12] Fjalët e Krishtit dëshmojnë për sakrificën e Tij shlyese dhe na tregojnë se si mund të marrim falje, bekime dhe ekzaltim.[13]

Pasi i dëgjojmë fjalët e Krishtit, ne ushtrojmë besim duke zgjedhur të ndjekim mësimet dhe shembullin e Shpëtimtarit.[14] Për ta bërë këtë, Nefi dha mësim se ne duhet të mbështetemi "tërësisht në meritat e [Krishtit] që është i fuqishëm të shpëtojë"[15]. Për shkak se Jezusi ishte Perëndi në ekzistencën para lindjes[16], jetoi një jetë të pamëkatë[17] dhe gjatë Shlyerjes së Tij kënaqi të gjitha kërkesat e drejtësisë për mua dhe për ju[18], Ai ka fuqinë dhe çelësat të bëjë të ndodhë ringjallja e të gjithë njerëzve[19] dhe Ai bëri të mundur që mëshira ta mundte drejtësinë me kushtin e pendimit[20]. Kur e kuptojmë se ne mund të marrim

mëshirë nëpërmjet meritave të Krishtit, ne jemi në gjendje "të ke[mi] besim deri në pendim"[21]. Të mbështetemi plotësisht te meritat e Krishtit atëherë do të thotë të mirëbesojmë se Ai bëri atë që ishte e nevojshme për të na shpëtuar ne dhe mandej të veprojmë sipas besimit tonë.[22]

Besimi gjithashtu na bën të reshtim së shqetësuari aq shumë për atë që të tjerët mendojnë për ne, dhe të fillojmë të mendojmë shumë më tepër për atë që Perëndia mendon për ne.

Së dyti, pendimi. Samuel Lamaniti dha mësim: "Në qoftë se besoni në emrin e [Krishtit], ju do të pendoheni për të gjitha mëkatet tuaja"[23]. Pendimi është një dhuratë e çmuar nga Ati ynë Qiellor, që është mundësuar nëpërmjet sakrificës së Birit të Tij të Vetëmlindur. Është procesi që Ati na e ka dhënë nëpërmjet të cilit ne i ndryshojmë ose ndërrojmë mendimet, veprimet tona dhe vetë qenien tonë në mënyrë të atillë që bëhemi përherë e më shumë si Shpëtimtari.[24] Ai nuk është vetëm për mëkatet e mëdha, por është një proces i përditshëm i vetëvlerësimit dhe përmirësimit[25] që na ndihmon të kapërcejmë mëkatet tona, papërsosuritë tona, dobësitë tona dhe papërshtatshmëritë tona[26]. Pendimi na bën që të bëhemi "pasues të vërtetë" të Krishtit, gjë që na mbush me dashuri[27] dhe zhduk çdo frikë tonën[28]. Pendimi nuk është një plan rezervë, vetëm në rast se plani ynë për të jetuar në mënyrë të përsosur dështon.[29] Pendimi i vazhdueshëm është i vetmi shteg që mund të na sjellë gëzim që zgjat, dhe të na mundësojë të kthehemi për të jetuar me Atin tonë Qiellor.

Nëpërmjet pendimit ne bëhemi të nënshtruar dhe të bindur ndaj vullnetit të Perëndisë. Tani, kjo nuk arrihet i vetëm. Një pranim i mirësisë së Perëndisë dhe i asgjësisë sonë[30], i bashkuar me përpjekjet tona më të mira për ta pajtuar sjelljen tonë me

vullnetin e Perëndisë[31], sjell hir në jetën tonë[32]. Hiri "është mjeti hyjnor i ndihmës apo i forcës, i dhënë nëpërmjet mëshirës bujare dhe dashurisë së Jezu Krishtit . . . për të bërë vepra të mira që [ne] përndryshe nuk do të ishim në gjendje t'i vazhdonim nëse do të liheshim të mbështeteshim vetëm në fuqinë [tonë] vetjake"[33]. Për shkak se pendimi në të vërtetë ka të bëjë me të bërit si Shpëtimtari, gjë e cila është e pamundur që [ta arrijmë] të vetëm, neve dëshpërueshëm na nevojitet hiri i Shpëtimtarit në mënyrë që të bëjmë ndryshimet e nevojshme në jetën tonë.

Ndërsa pendohemi, ne i zëvendësojmë sjelljet tona të mëparshme, të padrejta, dobësitë, papërsosuritë dhe druajtjet tona me sjellje dhe bindje të reja që na afrojnë më pranë Shpëtimtarit dhe na ndihmojnë të bëhemi si Ai.

Së treti, pagëzimi dhe sakramenti. Profeti Mormoni dha mësim se "fryti i parë i pendimit është pagëzimi"[34]. Për të qenë i plotë, pendimi duhet bashkuar me ordinancën e pagëzimit, të administruar nga një person që mban autoritetin e priftërisë të Perëndisë. Për anëtarët e Kishës, besëlidhjet e bëra në pagëzim dhe në raste të tjera përtërihen kur ne marrim sakramentin.[35]

Në ordinancat e pagëzimit dhe sakramentit, ne besëlidhemi të mbajmë urdhërimet e Atit dhe Birit, ta kujtojmë përherë Krishtin dhe të jemi të gatshëm të marrim emrin e Krishtit (apo punën dhe cilësitë e Tij[36]) mbi vete.[37] Shpëtimtari, në këmbim, besëlidhet të na falë apo heqë mëkatet tona[38] dhe "të derdhë mbi [ne] Shpirtin e tij më me shumicë"[39]. Krishti gjithashtu premton të na përgatitë për jetën e përjetshme duke na ndihmuar të bëhemi si Ai.[40]

Daglas D. Holms, Këshilltar i Parë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rinjve, ka shkruar: "Ordinancat e pagëzimit dhe sakramentit simbolizojnë edhe rezultatin përfundimtar edhe procesin e të lindurit rishtas. Në pagëzim, ne varrosim njeriun e mëparshëm të mishit dhe dalim në një risi të jetës.[41] Në sakrament, ne mësojmë se ky ndryshim është një proces hap pas hapi, [ku] pak nga pak, java javës, ne transformohemi teksa pendohemi, bëjmë besëlidhje dhe, nëpërmjet dhurimeve të shtuara të Shpirtit, [bëhemi si Shpëtimtari]."[42]

Ordinancat dhe besëlidhjet janë thelbësore brenda doktrinës së Krishtit. Është nëpërmjet marrjes denjësisht të ordinancave të priftërisë dhe mbajtjes

së besëlidhjeve të lidhura [me to] që fuqia e perëndishmërisë manifestohet në jetën tonë.[43] Plaku D. Tod Kristoferson shpjegoi se "kjo 'fuqi e perëndishmërisë' vjen tek personi dhe nëpërmjet ndikimit të Frymës së Shenjtë"[44].

Së katërti, dhurata e Frymës së Shenjtë. Pas pagëzimit neve na jepet dhurata e Frymës së Shenjtë përmes ordinancës së konfirmimit.[45] Kjo dhuratë, në qoftë se ne e marrim atë, na lejon të kemi shoqërimin e vazhdueshëm të një Perëndie[46] dhe një qasje të vazhdueshme ndaj hirit që vjen pandashmërisht me ndikimin e Tij.

Si shoqëruesi ynë i vazhdueshëm, Fryma e Shenjtë na jep fuqi e forcë të mëtejshme për të mbajtur besëlidhjet tona.[47] Ai gjithashtu na shenjtëron ne[48], që do të thotë se na bën të "çlir[uar] nga mëkati, [të] dëlirë, [të] pastër dhe [të] shenjtë nëpërmjet shlyerjes së Jezu Krishtit"[49]. Procesi i shenjtërimit jo vetëm që na pastron, por ai gjithashtu na dhuron dhuntitë e nevojshme shpirtërore apo cilësitë hyjnore të Shpëtimtarit[50] dhe ndryshon vetë natyrën tonë[51], në mënyrë të tillë "që ne nuk kemi më prirje të bëjmë keq"[52]. Sa herë e marrim Frymën e Shenjtë në jetën tonë nëpërmjet besimit, pendimit, ordinancave, shërbimit si të Krishtit dhe përpjekjeve të tjera të drejta, ne ndryshohemi derisa hap pas hapi, pak nga pak ne bëhemi si Krishti.[53]

Së pesti, durimi deri në fund. Profeti Nefi dha mësim se, pas marrjes së dhuratës së Frymës së Shenjtë, ne duhet të "duro[jmë] deri në fund, duke ndjekur shembullin e Birit të Perëndisë së gjallë"[54]. Plaku Dejll G. Renland e përshkroi procesin e durimit deri në fund si vijon: "Ne mund të përsosemi . . . [kur] vazhdimisht dhe përherë . . . ushtr[ojmë] besim në [Krisht], [pendohemi], [marrim] sakramentin për të

përtërirë besëlidhjet dhe bekimet e pagëzimit dhe [marrim] Frymën e Shenjtë si një shoqërues të vazhdueshëm në një shkallë më të madhe. Ndërsa bëjmë kështu, ne bëhemi më shumë si Krishti dhe [jemi në gjendje të] durojmë deri në fund, [me gjithçka që ajo përfshin në vetvete]."[55]

Me fjalë të tjera, marrja e Frymës së Shenjtë dhe ndryshimi që ajo marrje shkakton në ne, e ngre më tej besimin tonë. Besimi i shtuar çon në pendim të mëtejshëm. Ndërsa ne atëherë, në mënyrë simbolike i sakrifikojmë zemrat tona dhe mëkatet tona mbi altarin e sakramentit, ne e marrim Frymën e Shenjtë në një shkallë më të madhe. Marrja e Frymës së Shenjtë në një shkallë më të madhe na çon më tej nëpër shtegun e lindjes rishtas. Ndërsa vazhdojmë në këtë proces dhe marrim të gjitha ordinancat shpëtuese dhe besëlidhjet e ungjillit, ne marrim "hir pas hiri" derisa marrim një plotësi.[56]

Ne Duhet ta Zbatojmë Doktrinën e Krishtit në Jetën Tonë

Vëllezër dhe motra, kur e zbatojmë doktrinën e Krishtit në jetën tonë, ne bekohemi si nga ana tokësore dhe shpirtërore, edhe në sprova. Përfundimisht, ne jemi në gjendje të "mbështet[emi] në çdo gjë të mirë"[57]. Unë dëshmoj se ky proces ka ndodhur dhe vazhdon të ndodhë në vetë jetën time, hap pas hapi, pak nga pak.

Por më me rëndësi, ne duhet ta zbatojmë doktrinën e Krishtit në jetën tonë pasi ajo siguron të vetmin shteg kthimi për tek Ati ynë Qiellor. Ajo është e vetmja mënyrë për ta pranuar Shpëtimtarin dhe për t'u bërë bijtë dhe bijat e Tij.[58] Në fakt, e vetmja mënyrë për t'u shëlbuar nga mëkati dhe për të përparuar shpirtërisht është që ta zbatojmë doktrinën e Krishtit në jetën tonë.[59] Në të kundërt, Apostulli Gjon dha mësim se "kushdo që . . . nuk qëndron në doktrinën e Krishtit, nuk ka Perëndi"[60]. Dhe Jezusi Vetë u tha Të Dymbëdhjetëve nefitë se, nëse nuk arrijmë të ushtrojmë besim në Krisht, të pendohemi, të pagëzohemi dhe të durojmë deri në fund, ne do të "kosite[mi] dhe hidhe[mi] në zjarr . . . prej nga nuk kthehe[mi] më"[61].

Kështu që, si mund ta zbatojmë më plotësisht doktrinën e Krishtit në jetën tonë? Një mënyrë do të ishte që të bëjmë një përpjekje të ndërgjegjshme çdo javë për t'u përgatitur për sakramentin duke i kushtuar pak kohë marrjes parasysh plot lutje [të fushës] ku na nevojitet më së tepërmi të përmirësohemi. Atëherë ne mund të sjellim në altarin e sakramentit sakrificën e të paktën një gjëje që na pengon të jemi si Jezu Krishti, duke u përgjëruar me besim për ndihmë, duke kërkuar dhuratat e nevojshme shpirtërore dhe duke bërë besëlidhje për t'u përmirësuar gjatë javës vijuese.[62] Ndërsa veprojmë kështu, Fryma e Shenjtë do të vijë në jetën tonë në një shkallë më të madhe dhe ne do të kemi forcë shtesë për të kapërcyer papërsosuritë tona.

Unë dëshmoj se Jezu Krishti është Shpëtimtari i botës dhe se i Tiji është i vetmi emër me anë të të cilit ne mund të shpëtohemi.[63] Të gjitha gjërat që janë të mira, janë bërë të mundshme vetëm nëpërmjet Tij.[64] Por, që me të vërtetë të "mbështet[emi] në çdo gjë të mirë"[65], përfshirë jetën e përjetshme, ne

duhet ta zbatojmë vazhdimisht doktrinën e Krishtit në jetën tonë. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 3 Nefi 11:7.
2. Shih 3 Nefi 11:10–11.
3. Shih 3 Nefi 11:14–15.
4. Shih 3 Nefi 11:21–39.
5. Shih 2 Nefi 31; 3 Nefi 27:16–20. Doktrina e Krishtit gjendet kudo nëpër shkrimet e shenjta, por është më mbizotëruese në Librin e Mormonit.
6. 2 Nefi 2:8.
7. Moroni 10:32.
8. Shih Moroni 7:22–24.
9. Shih Doktrina e Besëlidhje 132:23.
10. Shlyerja e Krishtit dhe doktrina e Krishtit së bashku përbëjnë ungjillin e Krishtit (shih 3 Nefi 27:13–21).
11. D. Tod Kristoferson, "I Lindur Përsëri", *Liahona,* maj 2008, f. 78.
12. Shih Romakëve 10:17; 2 Nefi 31:19; Alma 32:27–29; Moroni 7:25.
13. Shih 2 Nefi 32:3.
14. Shih 2 Nefi 31:10, 13.
15. 2 Nefi 31:19.
16. Shih Gjoni 1:1–3; Moisiu 7:47; Abraham 3:24–27.
17. Shih Hebrenjve 4:15; Doktrina e Besëlidhje 45:4.
18. Shih Alma 34:16.
19. Shih 2 Nefi 9:21–22; Dallin H. Ouks, "Çelësat dhe Autoriteti i Priftërisë", *Liahona,* maj 2014, f. 49–52.
20. Shih Alma 34:15–16.
21. Alma 34:15.
22. Mbështetja plotësisht te meritat e Krishtit përfshin pranimin se Jezu Krishti është i vetmi burim i shëlbimit (shih Mosia 4:7–8). Ajo gjithashtu kërkon që ne të besojmë se Krishti mund të na shpëtojë ne si individë. Kjo është një arsye përse te Doktrina e Besëlidhje 27:2, ne jemi urdhëruar që, kur marrim sakramentin, ne duhet të kujtojmë jo vetëm se Krishti vuajti, por gjithashtu që Ai e bëri atë për ne si individë.
23. Helamani 14:13.
24. Shih Rasëll M. Nelson, "Repentance and Conversion", *Liahona,* maj 2007, f. 102–105, ["Pendimi dhe Kthimi në Besim", Konferenca e Përgjithshme, prill 2007 (nr. artik. 02368 101), f. 127–131].
25. Shih Nil L. Andersen, "Pendohuni … Që të Mund t'Ju Shëroj", *Liahona,* nëntor 2009, f. 40–43.
26. Shih Xhefri R. Holland, "Broken Things to Mend", *Liahona,* maj 2006, f. 69–71, ["Gjëra të Rrënuara për t'u Rimëkëmbur", Konferenca e Përgjithshme, prill 2006 (nr. artik. 01636 101), f. 104–109]; Antoni D. Perkins, "The Great and Wonderful Love", *Liahona,* nëntor 2006, f. 76–78, ["Dashuria e Madhe dhe e Mrekullueshme", Konferenca e Përgjithshme, tetor 2006 (nr. artik. 01637 101), f. 102–105].
27. Moroni 7:48.
28. Shih Moroni 8:16. Me të vërtetë, pendimi ynë është një prej provave kryesore që ne jemi dishepuj të Shpëtimtarit. A mund të pretendojmë vërtet se e ndjekim Krishtin, nëse nuk po pendohemi apo përpiqemi vazhdimisht për t'i kthyer zemrat dhe veprimet tona nga Ai?
29. Shih *Adjusting to Missionary Life* (pamflet, 2013), f. 46.
30. Shih Mosia 4:5–7.
31. Shih 2 Nefi 10:24; 25:23.
32. Shih Helamani 5:11; Ethëri 12:27; Moroni 10:32–33.
33. Fjalori Biblik në variantin SHDM në anglisht të Biblës, "Grace".
34. Moroni 8:25.
35. Kur ne e marrim denjësisht sakramentin, ne përtërijmë të gjitha besëlidhjet tona me Perëndinë (shih Delbert L. Stapley, në Conference Report, tetor 1965, f. 14; L. Tom Peri, "As Now We Take the Sacrament", *Liahona,* maj 2006, f. 41, ["Tani Që Marrim Sakramentin", Konferenca e Përgjithshme, prill 2006 (nr. artik. 01636 101), f. 64–68]).
36. Shih Dallin H. Oaks, "Testimony" (fjalim i mbajtur në seminarin për presidentët e rinj të misioneve, 25 qershor 2014), f. 1–2.
37. Shih Moroni 4:3; shih edhe Mosia 18:8–10; Doktrina e Besëlidhje 20:37 për besëlidhje të tjera që bëjmë në pagëzim.
38. Shih Moroni 8:25.
39. Mosia 18:10.
40. Shih 2 Korintasve 3:18; Ethëri 12:27; Doktrina e Besëlidhje 35:2; Moisiu 1:39.
41. Shih Romakëve 6:4.
42. Douglas D. Holmes, "Come unto Christ—the Doctrine of Christ", dorëshkrim i pabotuar.
43. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:19–21.
44. D. Tod Kristoferson, "Forca e Besëlidhjeve", *Liahona,* maj 2009, f. 22.
45. Konfirmimi ndodh me anë të vënies së duarve (shih, për shembull, Veprat e Apostujve 8:17).
46. Shih Doktrina e Besëlidhje 20:28; Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, "Frymë e Shenjtë", [f. 51–52], scriptures.lds.org.
47. Shih 2 Korintasve 3:18; 1 Nefi 14:14; Doktrina e Besëlidhje 93:20.
48. Shih 3 Nefi 27:20.
49. Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, "Shenjtërim", [f. 173], scriptures.lds.org.
50. Shih Moroni 7:48; 8:26; 10:8–18.
51. Shih Mosia 4:14; Doktrina e Besëlidhje 84:33; Bruce R. McConkie, "The Ten Blessings of the Priesthood", *Ensign,* nëntor 1977, f. 33–35.
52. Mosia 5:2.
53. Fryma e Shenjtë gjithashtu na udhëheq në kthimin për tek Ati ynë në Qiell (shih 2 Nefi 32:5; Doktrina e Besëlidhje 45:57) duke na ndihmuar ta dimë atë që duhet të bëjmë për t'u bërë si Krishti (shih 2 Korintasve 3:18; Ethëri 12:27; Doktrina e Besëlidhje 84:46–48).
54. 2 Nefi 31:16. Durimi deri në fund është quajtur [kështu] me vend, ngaqë kërkon si kohë edhe durim (shih Jakob [Bibël] 1:2–4). Fakti është që ne nuk mund të zhvillojmë disa cilësi si të Krishtit pa u përballur me kundërshtim dhe vështirësi. Për shembull, si mund të bëhemi të durueshëm nëse nuk na kërkohet kurrë që të vuajmë për një kohë të gjatë?
55. Dejll G. Renland, "Shenjtorët e Ditëve të Mëvonshme Vazhdojnë të Përpiqen", *Liahona,* maj 2015, f. 56.
56. Shih Doktrina e Besëlidhje 93:12, 19.
57. Moroni 7:25; shih edhe Mosia 2:41.
58. Shih Doktrina e Besëlidhje 39:4–6.
59. Shih 2 Nefi 9:24.
60. 2 Gjoni 1:9.
61. 3 Nefi 27:17.
62. Një individ mund të sjellë vazhdimisht të njëjtën sakrificë për javë [të tëra] derisa, me ndihmën e Shpëtimtarit dhe siç dha mësim Plaku Nil A. Maksuell: "ajo digj[et]" ("Deny Yourselves of All Ungodliness", *Ensign,* maj 1995, f. 68).
63. Shih 2 Nefi 25:20.
64. Shih Moroni 7:24.
65. Moroni 7:25.

Nga Plaku Karl B. Kuk,
i Të Shtatëdhjetëve

Shërbeni

Çdo anëtar është i nevojshëm dhe çdo anëtar ka nevojë për një mundësi për të shërbyer.

Kur isha djalosh më pëlqente të punoja me xhaxhanë tim Lajmënin dhe teto Dorotin në fermën e tyre. Xhaxha Lajmëni zakonisht drejtonte projektet tona dhe teto Doroti shpesh ndihmonte dhe ngiste kamionçinën e vjetër doxh. Më kujtohet ndjesia e adrenalinës kur ngecnim në baltë ose kur përpiqeshim t'i ngjiteshim një kodre të thepisur: Xhaxha Lajmëni bërtiste: "Fute marshin për malore, Doroti!" Ishte atëherë që unë fillova të lutesha. Në njëfarë mënyre, me ndihmën e Zotit dhe pas kërcitjes së ingranazheve, teto Doroti e fuste marshin për malore. Me të gjitha rrotat aktive dhe në dridhje, kamionçina merrte hov përpara dhe puna jonë vazhdonte.

"Futja e marshit për malore" i referohet kalimit në një marsh të veçantë, në të cilin përfshihen një numër ingranazhesh që veprojnë së bashku për të prodhuar më shumë tërheqje.[1] Një marsh për malore, së bashku me një sistem transmisioni për katër rrota aktive, ju lejon që ta ulni marshin, të fuqizoheni dhe të lëvizni.

Më pëlqen të mendoj për secilin prej nesh si pjesë e një marshi për malore ndërsa shërbejmë së bashku në Kishë – në lagje dhe degë, në kuorume dhe organizata ndihmëse. Ashtu siç ndërthuren ingranazhet për të dhënë fuqi më të madhe kur puqen, edhe ne kemi fuqi më të madhe kur bashkohemi së bashku. Kur ne bashkohemi për t'i shërbyer njëri-tjetrit, ne [arrijmë] të përmbushim shumë më tepër së bashku sesa po të ishim vetëm. Është drithëruese të jemi të përfshirë dhe të bashkuar ndërsa shërbejmë dhe ndihmojmë në punën e Zotit.

Shërbimi Është një Bekim

Mundësia për të shërbyer është një prej bekimeve të mëdha të anëtarësisë në Kishë.[2] Zoti ka thënë: "Nëse më do, duhet të më shërbesh"[3] dhe ne i shërbejmë Atij duke u shërbyer të tjerëve.[4]

Kur shërbejmë, ne afrohemi më pranë Perëndisë.[5] Ne arrijmë ta njohim Atë në mënyra që përndryshe mund të mos e kishim njohur. Besimi ynë në Të rritet. Problemet tona vendosen në perspektivë. Jeta bëhet më e kënaqshme. Dashuria jonë për të tjerët shtohet, si edhe dëshira jonë për të shërbyer. Nëpërmjet këtij procesi të bekuar, ne bëhemi më shumë si Perëndia dhe përgatitemi më mirë për t'u kthyer tek Ai.[6]

Ashtu siç dha mësim Presidenti Marion G. Romni: "Shërbimi nuk është diçka që ne e durojmë në këtë tokë në mënyrë që të fitojmë të drejtën për të jetuar në mbretërinë çelestiale. Shërbimi është vetë esenca nga e cila përbëhet jeta e ekzaltuar në mbretërinë çelestiale."[7]

Shërbimi Mund të Jetë Sfidues

Sidoqoftë, shërbimi në Kishë mund të jetë sfidues nëse na kërkohet të bëjmë diçka që na frikëson, nëse fillojmë të lodhemi nga shërbimi, apo nëse

thirremi të bëjmë diçka që fillimisht nuk na duket tërheqëse.

Kohët e fundit mora një detyrë të re. Kisha qenë duke shërbyer në Zonën Juglindore të Afrikës. Ishte drithëruese të shërbeja atje ku Kisha është pak a shumë e re dhe në themelim e sipër, dhe ne i donim shenjtorët. Më pas u thirra që të kthehesha në selinë e Kishës dhe, që të jem i sinqertë, nuk isha aq entuziast. Një ndryshim në detyrë solli disa të panjohura.

Një natë, pasi po përsiatja mbi ndryshimin në vijim, pashë në ëndërr katragjyshin tim, Jozef Skinin. E dija nga ditari i tij që, kur ai dhe gruaja e tij, Maria, u shpërngulën në Navu, ai dëshironte të shërbente, kështu që e kërkoi Profetin Jozef Smith dhe e pyeti se me çfarë mund të ndihmonte. Profeti e dërgoi që të punonte në stepë dhe i tha të bënte më të mirën që mund të bënte, dhe ai e bëri atë. Ai punoi në fermën e familjes Smith.[8]

Meditova mbi privilegjin që pati Jozef Skini ta merrte detyrën e tij në atë mënyrë. Papritur kuptova se unë kam të njëjtin privilegj, ashtu siç e kemi të gjithë ne. Të gjitha thirrjet në Kishë vijnë nga Perëndia – nëpërmjet shërbëtorëve të Tij të caktuar.[9]

Ndjeva një miratim të qartë shpirtëror se detyra ime e re ishte e frymëzuar. Është e rëndësishme që ne ta bëjmë atë lidhje – se thirrjet tona vijnë me të vërtetë nga Perëndia nëpërmjet udhëheqësve tanë të priftërisë. Pas kësaj përvoje, qëndrimi im ndryshoi dhe unë u mbusha me një dëshirë të fortë për të shërbyer. Jam mirënjohës për bekimin e pendimit dhe për ndryshimin e zemrës sime. E dua detyrën time të re.

Edhe nëse mendojmë se thirrja jonë në Kishë ishte thjesht ideja e udhëheqësit tonë të priftërisë, ose që na erdhi sepse askush tjetër nuk do ta pranonte atë, ne do të bekohemi teksa shërbejmë. Por, kur e pranojmë dorën e Perëndisë në thirrjen tonë dhe shërbejmë me gjithë zemrën tonë, fuqi e shtuar vjen në shërbimin tonë dhe ne bëhemi shërbëtorë të vërtetë të Jezu Krishtit.

Shërbimi Kërkon Besim

Përmbushja e thirrjeve kërkon besim. Pak pasi Jozefi filloi të punonte në fermë, ai dhe Maria u sëmurën rëndë. Ata nuk kishin para dhe ishin midis të huajsh. Ishte një kohë e vështirë për ta. Në ditarin e tij, Jozefi shkroi: "Ne vazhduam të punonim [dhe] u kapëm fort pas Kishës me atë pak besim që kishim, edhe pse djalli u përpoq të na shkatërronte dhe të na kthente andej nga kishim ardhur"[10].

Unë, së bashku me qindra pasardhës të tjerë, do të jemi përjetësisht mirënjohës që Jozefi dhe Maria nuk u kthyen mbrapsht. Bekime vijnë kur ne ngulmojmë në thirrjet dhe përgjegjësitë tona dhe durojmë me gjithë besimin që kemi.

Njoh një mësuese të mrekullueshme të Doktrinës së Ungjillit që i lartëson anëtarët e klasës teksa u jep mësim, por nuk ndodhte gjithnjë kështu. Pasi u bashkua me Kishën, ajo mori një thirrje për të dhënë mësim në Fillore. Ajo mendonte se nuk kishte aftësi në mësimdhënie por, për shkak se e dinte rëndësinë e shërbimit, ajo e pranoi atë. Shpejt atë e zuri frika dhe reshti së ardhuri [në Kishë], në mënyrë që të mos i duhej të jepte mësim. Fatmirësisht, mësuesi i saj i shtëpisë e vuri re mungesën e saj, e vizitoi atë dhe e ftoi që të kthehej. Peshkopi dhe anëtarët e lagjes e ndihmuan atë. Përfundimisht, me besim të shtuar, ajo filloi t'i mësonte fëmijët. Teksa ajo i vuri në zbatim parimet që tani jepen mësim te *Mësimdhënia sipas Mënyrës së Shpëtimtarit,* Zoti i bekoi përpjekjet e saj dhe ajo u bë një mësuese e talentuar.[11]

Burri ose gruaja natyrore brenda secilit prej nesh ka prirjen për ta shfajësuar veten nga shërbimi për arsye të tilla si: "Nuk jam gati të shërbej; kam shumë për të mësuar", "Jam i lodhur dhe kam nevojë të çlodhem", "Jam shumë i vjetër – është radha e dikujt tjetër", ose "Jam thjesht shumë i zënë".

Vëllezër e motra, pranimi dhe përmbushja e një thirrjeje është një vepër besimi. Ne mund t'i mirëbesojmë asaj që profeti ynë, Presidenti Tomas S. Monson, e jep mësim vazhdimisht: "Atë që Zoti e thërret, atë Zoti e kualifikon" dhe "Kur ne jemi në punën e Zotit, na jepet e drejta të kemi ndihmën e Zotit"[12]. Qoftë nëse jemi të mbingarkuar ose të painteresuar, nëse jemi të frikësuar gjer në palcë apo na ka ardhur në majë të hundës, Zoti do prej nesh që ta ulim marshin, të fuqizohemi dhe të shërbejmë.

Nuk shoh shenja se Presidenti Monson dhe kolegët e tij në Presidencën e Parë dhe Kuorumin e Të Dymbëdhjetëve janë tepër të zënë apo tepër të lodhur. Ata mishërojnë në një mënyrë frymëzuese fuqinë që vjen në jetën tonë teksa ushtrojmë besim,

i pranojmë detyrat dhe i përmbushim ato me zotim e përkushtim. Ata "shpatullat [e tyre] punës [ia] v[unë]"[13] shumë vite më parë dhe vazhdojnë të shtyjnë përpara, drejt dhe lart.

Po, ata shërbejnë në thirrje të rëndësishme, por *çdo* thirrje ose detyrë është e rëndësishme. Presidenti Gordon B. Hinkli, një profet dhe President i mëparshëm i Kishës, tha: "Ne jemi të gjithë së bashku në këtë përpjekje të madhe. . . . Detyrimi juaj është po aq serioz në fushën tuaj të përgjegjësisë sa është edhe detyrimi im në fushën time. Asnjë thirrje në këtë kishë nuk ka pasoja të vogla ose të pakta."[14] Çdo thirrje është e rëndësishme.[15]

Le të Shërbejmë

Le të ngrihemi në besim, "shpatullat [tona] punës [t'ia] vë[më]" dhe le ta shpejtojmë këtë "vepër të denjë"[16]. Le ta "futim marshin në malore", së bashku me teto Dorotin besnike. Si vëllezër e motra, le të shërbejmë.

Nëse doni t'ia bëni të paharrueshme ditën peshkopit apo presidentit tuaj të degës, bëjini atij pyetjen: "Si mund të ndihmoj?" "Ku do Zoti që unë të shërbej?" Ndërsa ai lutet dhe merr në shqyrtim përgjegjësitë tuaja vetjake, familjare dhe të punësimit, ai do të frymëzohet që t'ju japë një thirrje të përshtatshme. Teksa veçoheni, ju do të merrni një bekim priftërie që do t'ju ndihmojë t'ia dilni mbanë. Ju *do të* bekoheni! Çdo anëtar është i nevojshëm dhe çdo anëtar ka nevojë për një mundësi për të shërbyer.[17]

Jezu Krishti Është Shembulli Ynë

Jezu Krishti, Shembulli ynë i madhërishëm, dha jetën e Vet në punën e Atit të Tij. Në Këshillin e Madh përpara se të organizohej kjo botë, Jezusi, i zgjedhur dhe i vajosur që prej fillimit, doli vullnetar: "Ja ku jam, dërgomë mua"[18]. Duke e bërë këtë, Ai u bë me të vërtetë shërbëtori i të gjithëve ne. Nëpërmjet Jezu Krishtit dhe fuqisë që marrim nëpërmjet Shlyerjes së Tij, edhe ne mund të shërbejmë. Ai do të na ndihmojë.[19]

Unë i shpreh dashurinë time të përzemërt atyre prej jush që aktualisht mund të mos jenë në gjendje të shërbejnë në Kishë në mënyrat tradicionale për shkak të rrethanave vetjake, por që e jetoni jetën tuaj me shpirtin e shërbimit. Lutem që ju do të bekoheni në përpjekjet tuaja. Unë shpreh gjithashtu vlerësim për ata që i lartësojnë thirrjet javë pas jave, si edhe për ata që së shpejti do të pranojnë thirrje për të shërbyer. Të gjitha ndihmesat dhe sakrificat vlerësohen, veçanërisht nga Ai të cilit i shërbejmë. Të gjithë ata që shërbejnë, do të marrin hirin e Perëndisë.[20]

Cilado qoftë mosha ose rrethana jonë, le të jetë shërbimi "motoja"[21] jonë. Shërbeni në thirrjen tuaj. Shërbeni në një mision. Shërbejini nënës suaj. Shërbejini një të huaji. Shërbejini fqinjit tuaj. Thjesht shërbeni.

Zoti e bekoftë secilin prej nesh në përpjekjet tona për të shërbyer dhe për t'u bërë pasues të vërtetë të Jezu Krishtit.[22] Dëshmoj se Ai jeton dhe e drejton këtë punë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih "Compound Gears", technologystudent.com/gears1/gears3.htm; "Compound Gear Reduction", curriculum.vexrobotics.com.
2. Shih *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2005), f. 88.
3. Doktrina e Besëlidhje 42:29; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 59:5.
4. Shih Mateu 25:40; Mosia 2:17.
5. Shih Gjoni 12:26.
6. Shih Doktrina e Besëlidhje 81:4–6.
7. Marion G. Romney, "The Celestial Nature of Self-Reliance", *Ensign*, nëntor 1982, f. 93.
8. Shih Joseph Skeen, reminiscences and diary, f. 7, Biblioteka e Historisë së Kishës, Salt Lake City; shih edhe *Journal and History of Joseph Skeen,* red. Greg S. Montgomery dhe Mark R. Montgomery (1996), f. 23.
9. Shih Doktrina e Besëlidhje 1:38; Nenet e Besimit 1:5.
10. Skeen, reminiscences and diary, f. 8, germëzimi dhe pikësimi të standardizuara; shih edhe *Journal and History of Joseph Skeen,* f. 23; Lluka 22:31; 2 Nefi 28:19–24; Alma 30:60; Doktrina e Besëlidhje 10:22–27.
11. Shih *Mësimdhënia sipas Mënyrës së Shpëtimtarit* (2016), f. 37–38; *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 5.3, 5.5.4.
12. Thomas S. Monson, "Duty Calls", *Ensign*, maj 1996, f. 44.
13. "Shpatullat Punës Vëri", *Himne*, nr. 161.
14. Gordon B. Hinckley, "This Is the Work of the Master", *Ensign*, maj 1995, f. 71.

    Presidenti Hinkli tha gjithashtu: "Ju keni një mundësi të mrekullueshme për t'u kënaqur në kryerjen e detyrës tuaj ashtu siç unë kënaqem në timen. Përparimi i kësaj pune do të përcaktohet nga përpjekjet tona të përbashkëta. Cilado qoftë thirrja juaj, ajo është po aq e mbushur me të njëjtat lloje mundësish për të bërë mirë aq sa është edhe imja. Ajo që është me të vërtetë e rëndësishme, është se kjo është puna e Mësuesit. Puna jonë është të vazhdojmë të bëjmë mirë ashtu siç Ai bëri" ("This Is the Work of the Master", f. 71).

    Presidenti Tomas S. Monson tha: "Si e lartëson dikush një thirrje? Thjesht duke kryer shërbimin që i përket asaj" ("Duty Calls", f. 43).
15. Shih Alma 37:6.
16. "Shpatullat Punës Vëri", *Himne,* nr. 161.
17. Shih *Manuali 2,* 3.3.1, 3.3.3, 19.1.1, 19.4. "Puna e Perëndisë kryhet nëpërmjet shërbimit të burrave e grave, djemve e vajzave" (*Parimet e Ungjillit* [2009], f. 168).
18. Abraham 3:27.
19. Shih Doktrina e Besëlidhje 76:5.
20. Shih Mosia 18:26.
21. "They, the Builders of the Nation", *Hymns*, nr. 36.
22. Shih Moroni 7:48.

Nga Plaku Ronald A. Rasband,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Në Mënyrë që të Mos Harroni

Ju nxit që të sillni ndër mend, veçanërisht në kohë krizash, kohën kur ju e ndiet Shpirtin dhe dëshmia juaj ishte e fortë; kujtoni themelet shpirtërore që keni ndërtuar.

Mirëdita, të dashur vëllezër dhe motra. Sa shumë jemi bekuar gjatë kësaj konference! Viti im i parë, si anëtar i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, ka qenë shumë përulës. Ka qenë një vit tendosjeje, rritjeje dhe përgjërimesh tepër të zellshme e të vazhdueshme drejtuar Atit tim në Qiell. I kam ndier lutjet përkrahëse të familjes, miqve dhe anëtarëve të Kishës kudo në mbarë globin. Ju faleminderit për mendimet dhe lutjet tuaja.

Kam pasur gjithashtu privilegjin që të takoj miq të dashur, disa që i kam prej shumë kohësh dhe shumë që i kam njohur së fundi. Ndodhi pas takimit me një mik të dashur, të cilin e kam njohur dhe e kam dashur prej shumë vitesh, kur ndjeva përshtypjen të përgatis fjalët e mia për sot.

Kur u takuam, miku im më tha në mirëbesim se ai po haste vështirësi. Ai ndiente se po përjetonte, për ta thënë me fjalët e tij, një "krizë besimi" dhe kërkoi këshillën time. U ndjeva mirënjohës që ai ndau ndjenjat e shqetësimet e tij me mua.

Ai shprehu një mall të madh për atë që kishte ndier dikur shpirtërisht, dhe që tani mendonte se po e humbte. Teksa po fliste, e dëgjova me kujdes dhe u luta me zell që të dija se çfarë donte Zoti që të thoshja unë.

Miku im, ndoshta si disa prej jush, bëri pyetjen që shprehet kaq fuqishëm në këngën e Fillores: "O Atë Qiellor, a je vërtet Ti atje?"[1] Për ata prej jush që mund të jenë duke bërë po këtë pyetje, do të doja të ndaja me ju këshillën që do t'i jepja mikut tim, dhe shpresoj që secili prej jush të mund ta gjejë besimin e tij të forcuar dhe vendosmërinë e tij të përtërirë për të qenë një dishepull i zotuar i Jezu Krishtit.

Po e filloj duke të kujtuar se ti je një bir apo bijë e një Ati të dashur në Qiell dhe se dashuria e Tij mbetet e pandryshuar. E di se ndjenja të tilla qetësuese të dashurisë janë të vështira për t'u sjellë ndër mend kur je në mes të vështirësive apo sprovave vetjake, zhgënjimeve apo ëndrrave të thyera.

Jezu Krishti i njeh vështirësitë dhe sprovat e ashpra. Ai dha jetën e Tij për ne. Orët e Tij të fundit qenë mizore, madje përtej çfarëdo gjëje që ne mund të kuptojmë, por sakrifica e Tij për secilin prej nesh ishte shprehja më e lartë e dashurisë së Tij të pastër.

Asnjë gabim, mëkat apo zgjedhje nuk do ta ndryshojë dashurinë e Perëndisë për ne. Kjo nuk do të thotë se sjellja mëkatare shfajësohet, as nuk e heq detyrimin tonë për t'u penduar kur kryhen mëkate. Por *mos harroni*, Ati Qiellor e njeh dhe e do secilin prej jush dhe Ai është gjithmonë gati për të ndihmuar.

Teksa përsiata për gjendjen e mikut tim, reflektova në mendjen time mbi urtësinë e madhe që gjendet në Librin e Mormonit: "Dhe tani bijtë e mi,

mbani mend, mbani mend se është mbi shkëmbin e Shëlbuesit tonë që është Krishti, biri i Perëndisë, që ju duhet të ndërtoni themelin tuaj; që kur djalli të çojë erërat e tij të fuqishme, po shigjetat e tij në shtjellë të erës, po, kur i gjithë breshëri i tij dhe furtuna e tij e fuqishme do të lëshohen mbi ju, nuk do të ketë fuqi mbi ju, që t'ju tërheqë në humnerën e mjerimit dhe të vuajtjes së pafund, për shkak të shkëmbit mbi të cilin jeni ndërtuar, që është një bazë e sigurt, një bazë mbi të cilën në qoftë se njerëzit ndërtojnë, nuk mund të bien"[2].

Unë dëshmoj se "humner[a] e mjerimit dhe [e] vuajtjes së pafund" është një vend ku askush nuk dëshiron të jetë. Dhe miku im ndihej se ndodhej në zgrip.

Kur kam këshilluar individë, të tillë si miku im, kam shqyrtuar vendimet e tyre, të marra përgjatë viteve, të cilat i bënë t'i harrojnë përvojat e shenjta, të ligështohen dhe të dyshojnë. I nxita ata, siç po ju nxit juve tani, që të sillni ndër mend, veçanërisht në kohë krizash, kohën kur ju e ndiet Shpirtin dhe dëshmia juaj ishte e fortë; kujtoni themelet shpirtërore që keni ndërtuar. Ju premtoj që, nëse do ta bëni këtë, duke shmangur gjërat që nuk e ndërtojnë ose forcojnë dëshminë tuaj apo që përqeshin besimet tuaja, ato kohë të çmuara kur dëshmia juaj lulëzonte, do t'ju kthehen sërish në kujtesë përmes lutjes së përulur dhe agjërimit. Ju siguroj se ju do të ndieni edhe një herë sigurinë dhe ngrohtësinë e ungjillit të Jezu Krishtit.

Secili prej nesh, së pari duhet të forcojë veten shpirtërisht dhe pastaj të forcojmë njerëzit rreth nesh. Përsiatini rregullisht shkrimet e shenjta dhe mbani mend mendimet dhe ndjenjat që përjetoni teksa i lexoni ato. Kërkoni edhe burime të tjera të së vërtetës, por vërjani veshin këtij paralajmërimi nga shkrimet e shenjta: "Por të jenë të mësuar është mirë, *nëse* ata dëgjojnë këshillat e Perëndisë"[3]. Merrni pjesë në mbledhjet e Kishës, veçanërisht në mbledhjen e sakramentit, dhe merreni sakramentin e përtërijini besëlidhjet, përfshirë premtimin që gjithmonë ta kujtoni Shpëtimtarin, që Shpirti i Tij të mund të jetë gjithmonë me ju.

Pavarësisht se çfarë gabimesh kemi bërë apo se sa të papërsosur ndihemi se jemi, ne gjithmonë mund t'i bekojmë e t'i ngremë shpirtërisht të tjerët. Ndihma ndaj tyre, me shërbim si të Krishtit, mund të na ndihmojë ta ndiejmë dashurinë e Perëndisë thellë në zemrat tona.

Është e rëndësishme ta kujtojmë këshillën e fuqishme që gjendet te Ligji i Përtërirë: "Tregohuni të zellshëm për shpirtin tuaj, *në mënyrë që të mos harroni* gjërat që sytë tuaj kanë parë dhe këto të mos largohen nga zemra juaj për të gjitha ditët e jetës suaj. Por ua mësoni bijve tuaj dhe bijve të bijve tuaj."[4]

Brezat ndikohen nga zgjedhjet që bëjmë. Ndajeni dëshminë tuaj me familjen; nxitini ata të kujtojnë se si u ndien kur e dalluan Shpirtin në jetën e tyre dhe t'i shënojnë ato ndjenja në ditare dhe historitë personale në mënyrë që vetë fjalët e tyre, kur të nevojitet, të mund t'u sjellin në kujtesë se sa i mirë ka qenë Zoti me ta.

Ju do ta sillni në mendje se një arsye, pse Nefi dhe vëllezërit e tij u kthyen në Jerusalem që të siguronin fletët prej tunxhi, të cilat përmbanin historinë e regjistruar të popullit të tyre, ishte që ata të mos ta harronin të shkuarën e tyre.

Gjithashtu, në Librin e Mormonit, Helamani u vuri bijve të tij emrat e "prindërve [të tyre] të parë", që ata të mos ta harronin mirësinë e Zotit:

"Vini re, bijtë e mi, unë dëshiroj që të mbani mend dhe të zbatoni urdhërimet e Perëndisë. . . . Vini re, unë ju dhashë emrat e prindërve tanë të parë, që dolën nga toka e Jeruzalemit; dhe këtë gjë e bëra, që kur ju të kujtoni emrat tuaj, të mund të kujtoni ata; dhe kur t'i kujtoni ata, ju mund të kujtoni veprat e tyre; dhe kur t'i kujtoni veprat e tyre, ju mund të dini siç është thënë dhe gjithashtu shkruar, që ato qenë të mira.

Prandaj, bijtë e mi, unë do të doja që ju të bëni atë që është e mirë, që të mund të thuhet dhe gjithashtu të shkruhet për ju, madje ashtu siç u tha dhe u shkrua për ta."[5]

Shumë njerëz sot kanë të njëjtën traditë që t'u vënë fëmijëve të tyre emra të heronjve nga shkrimet e shenjta apo të paraardhësve besnikë si një mënyrë për t'i nxitur ata që të mos ta harrojnë trashëgiminë e tyre.

Kur u linda, më vunë emrin Ronald A. Rasband. Mbiemri im nderon linjën e origjinës së atit tim. Nistoren e mesit *A* ma dhanë që të kujtohem të nderoj origjinën daneze Anderson të nënës sime.

Katragjyshi im, Jens Anderson, ishte nga Danimarka. Dhe në vitin 1861, Zoti udhëhoqi dy misionarë mormonë te shtëpia e Jens dhe Ane Kathrin Andersonit, ku misionarët ua paraqitën ungjillin e rivendosur atyre dhe birit të tyre 16-vjeçar, Endriut. Kështu filloi një trashëgimi besimi, përfituesit e së cilës janë familja ime dhe unë. Andersonët e lexuan Librin e Mormonit dhe u pagëzuan pak kohë më vonë. Vitin në vijim, familja Anderson ia vuri veshin thirrjes së një profeti për të kapërcyer Atlantikun që të bashkohej me shenjtorët në Amerikën e Veriut.

Trishtueshëm, Jensi vdiq gjatë udhëtimit nëpër oqean, por bashkëshortja dhe biri i tij vazhduan për në Luginën e Solt-Lejkut, ku mbërritën më 3 shtator 1862. Me gjithë vështirësitë dhe

pikëllimet e tyre, besimi i tyre nuk u lëkund kurrë si dhe as besimi i shumë prej pasardhësve të tyre.

Në zyrën time varet një pikturë[6] që fikson kaq bukur një kujtues simbolik të atij takimi të parë mes paraardhësve të mi dhe atyre misionarëve të hershëm e të përkushtuar. Unë jam i vendosur që mos ta harroj trashëgiminë time dhe, për shkak të emrit tim, do ta kujtoj përgjithmonë trashëgiminë e tyre të besnikërisë dhe sakrificës.

Kurrë mos harroni, vini në dyshim apo shpërfillni përvoja vetjake, të shenjta e shpirtërore. Plani i kundërshtarit është që të na shpërqendrojë nga dëshmitë shpirtërore, ndërsa dëshira e Zotit është të na ndriçojë e të na përfshijë në punën e Tij.

Më lejoni të tregoj një shembull vetjak të kësaj të vërtete. E sjell ndër mend qartë një herë kur mora një nxitje në përgjigje të një lutjeje të fuqishme. Përgjigjja ishte e qartë dhe e fuqishme. Megjithatë, nuk ia dola të veproja menjëherë sipas nxitjes dhe, pas njëfarë kohe, fillova të vras mendjen nëse ajo që kisha ndier, kishte qenë e vërtetë. Edhe disa prej jush mund të kenë rënë pre e atij mashtrimi të kundërshtarit.

Disa ditë më vonë, unë u zgjova duke pasur në mendje këto vargje të fuqishme nga shkrimet e shenjta:

Plaku Rasband e quan këtë pikturë "një kujtues simbolik" i takimit të parë midis paraardhësve të tij dhe misionarëve të hershëm mormonë.

"Në të vërtetë, në të vërtetë, unë të them: Në qoftë se ti dëshiron dëshmi të mëtejshme, sill ndër mend natën kur më bërtite në zemrën tënde. . . .

A nuk i fola paqe mendjes tënde lidhur me çështjen? Ç'dëshmi më të madhe mund të kesh sesa nga Perëndia?"[7]

Ishte sikur Zoti po më thoshte: "Tani, Ronald, ta kam thënë tashmë se çfarë duhet të bësh. Tani bëje atë!" Sa mirënjohës që isha për atë korrigjim e drejtim të dashur! Menjëherë u ngushëllova nga nxitja dhe qeshë në gjendje të bëja përpara, duke e ditur në zemrën time se lutja ime kishte marrë përgjigje.

Po e ndaj këtë përvojë, të dashur vëllezër dhe motra, për të treguar se sa shpejt mund të harrojnë mendjet tona dhe se si përvojat shpirtërore na udhërrëfejnë. Kam mësuar t'i dua fort çaste të tilla "në mënyrë që të mos harroj".

Mikut tim dhe të gjithëve ju që dëshironi ta përforconi besimin tuaj, unë ju jap këtë premtim: teksa e jetoni besnikërisht ungjillin e Jezu Krishtit dhe veproni sipas mësimeve të tij, dëshmia juaj do të jetë e mbrojtur dhe do të rritet. Mbajini besëlidhjet që keni bërë, pavarësisht nga veprimet e njerëzve rreth jush. Jini prindër, vëllezër e motra, gjyshër e gjyshe, teto, ungjër dhe miq të zellshëm, të cilët i forcojnë njerëzit e dashur me dëshmi vetjake dhe që i tregojnë përvojat shpirtërore. Qëndroni besnikë dhe të patundur, edhe nëse stuhitë e dyshimit e pushtojnë jetën tuaj nëpërmjet veprimeve të të tjerëve. Kërkoni atë që do t'ju lartësojë dhe përforcojë shpirtërisht. Shmangini ofertat false të të ashtuquajturave "të vërteta", të cilat janë kaq depërtuese, dhe mbani mend të shënoni ndjenjat tuaja të "dashuri[së], gëzimi[t], paq[es], durimi[t], mirëdashj[es], mirësi[së], besimi[t], zemërbutësi[së dhe] vetëkontrolli[t]"[8].

Mes stuhive më të mëdha të jetës, *mos harroni* trashëgiminë tuaj hyjnore si një bir ose bijë e Perëndisë, apo vendmbërritjen tuaj të përjetshme që një ditë të ktheheni për të jetuar me Të, të cilat do ta tejkalojnë çfarëdo gjëje që ka bota për ta ofruar. Kujtoni fjalët e dhembshura dhe të këndshme të Almës: "Vini re, unë ju them juve, vëllezërit e mi, në qoftë se keni provuar një ndryshim të zemrës dhe në qoftë se ju keni ndier të këndoni këngën e dashurisë shëlbuese, unë do t'ju pyesja, a ndiheni kështu tani?"[9]

Të gjithëve ju që ndieni nevojën që ta përforconi besimin tuaj, unë ju përgjërohem: *Mos harroni!* Ju lutem, mos harroni!

Unë jap dëshmi se Jozef Smithi ishte një profet i Perëndisë. Unë e di se ai i pa dhe bisedoi me Perëndinë, Atin, dhe Birin e Tij, Jezu Krishtin, pikërisht siç e shënoi me vetë fjalët e tij. Sa mirënjohës jam që ai *nuk harroi* të shkruante për atë përvojë, që ne të gjithë të mund ta dimë dëshminë e tij!

Unë jap dëshminë time solemne për Zotin Jezu Krisht. Ai jeton; unë e di se Ai jeton dhe qëndron në krye të kësaj Kishe. Këto gjëra unë i di vetë, pavarësisht nga cilido zë apo dëshmi tjetër, dhe lutem që ju dhe unë *nuk do t'i harrojmë kurrë* të vërtetat e shenjta e të përjetshme – së pari e mbi të gjitha që ne jemi bij dhe bija të Prindërve të gjallë e të dashur Qiellorë, që dëshirojnë vetëm lumturinë tonë të përjetshme. Për këto të vërteta unë dëshmoj, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. "A Child's Prayer", *Children's Songbook*, f. 12.
2. Helamani 5:12.
3. 2 Nefi 9:29; theksimi i shtuar.
4. Ligji i Përtërirë; theksimi i shtuar.
5. Helamani 5:6–7.
6. Piktura origjinale u punua nga Christen Dalsgaard në vitin 1856. Piktura në zyrën time është një kopje e punuar nga Arnold Friberg në vitin 1964.
7. Doktrina e Besëlidhje 6:22–23.
8. Galatasve 5:22–23.
9. Alma 5:26.

Nga Plaku Ivan A. Shmuc,
i Të Shtatëdhjetëve

Perëndia do të Fshijë të Gjithë Lotët

Ndërsa ushtrojmë besimin tonë te Shpëtimtari, Ai do të na ngrejë dhe do të na mbartë nëpër të gjitha sprovat tona dhe, përfundimisht, do të na shpëtojë në mbretërinë çelestiale.

Si pjesë e planit të Atit tonë Qiellor, Ai lejoi që pikëllimi të ndërthuret në përvojën tonë në vdekshmëri.[1] Ndërkohë që duket se sprovat e dhimbshme bien mbi ne në mënyrë të pabarabartë, mund të jemi të sigurt se të gjithë vuajmë dhe mundohemi. Është lutja ime që Shpirti i Shenjtë të na drejtojë te një kuptueshmëri më e madhe përse duhet të jetë kështu.

Kur i shohim përvojat e vështira të jetës me thjerrën e besimit në Krisht, jemi në gjendje të shohim se mund të ketë qëllim të perëndishëm në vuajtjen tonë. Besnikët mund të përjetojnë të vërtetën e kështillës në dukje kontradiktore të Pjetrit. Ai shkroi: "Sikur *të vuani* për drejtësinë, lum ju!"[2] Ndërsa përdorim "zemrat [tona] që të kupto[jmë]"[3], neve mund të na rritet si aftësia për të duruar mirë sprovat tona edhe aftësia për të mësuar – e për t'u përmirësuar – prej tyre. Një kuptim i tillë i jep përgjigje pyetjes së përjetshme: "Përse u ndodhin gjëra të këqija njerëzve të mirë?"

Secili që po dëgjon sot, ka provuar një shkallë vetmie, dëshpërimi, brenge, dhembjeje apo hidhërimi. Pa "syrin e besimit[4] dhe një kuptim të së vërtetës së përjetshme, shpesh shohim se mjerimi dhe vuajtja në vdekshmëri mund të errësojnë apo mbulojnë gëzimin e përjetshëm të njohjes se plani i madh i Atit tonë në Qiell *është vërtet* plani i përjetshëm i lumturisë. Nuk ka mënyrë tjetër për të marrë plotësi gëzimi.[5]

Perëndia na fton të përgjigjemi me besim ndaj vuajtjeve tona të veçanta, me qëllim që të mund të marrim

bekimet e të fitojmë njohurinë që nuk fitohet ndryshe. Ne udhëzohemi që të mbajmë urdhërimet në të gjitha kushtet e rrethanat, sepse "ai që është besnik në mundime, shpërblimi i po atij është më i madh në mbretërinë e qiellit"[6]. Dhe siç lexojmë në shkrimin e shenjtë: "Në qoftë se je i hidhëruar, bëji thirrje Zotit, Perëndisë tënd, me përgjërim, që shpirtrat tuaj të mund të gëzohen"[7].

Apostulli Pal, që pati vetë shumë vuajtje, përdori përvojën e vet për të dhënë mësim me thellësi dhe bukuri këndvështrimin e përjetshëm që vjen kur ne përballojmë mirë dhe me durim. Ai tha: "Sepse trishtimi ynë i lehtë që është vetëm për një moment, prodhon për ne, një peshë të pamasë e të pashoqe të amshueshme lavdie"[8]. Me fjalë të tjera, ne mund të dimë në mes të mjerimeve tona se Perëndia ka siguruar një shpërblim shlyes të përjetshëm.

Aftësia e Palit për të folur për sprovat, përndjekjet dhe vuajtjet e jetës së tij si të qenë trishtime "të lehta" jep një ide të kundërt për vuajtjen e tij, që u gëlltit për të nga këndvështrimi i përjetshëm i ungjillit. Besimi i Palit në Jezu Krisht i bëri të gjitha gjërat të durueshme. Ai u rrah pesë herë me kamxhik, tri herë me shufra, një herë u godit me gurë; tri herë vuajti shkatërrimin e anijes; shpesh u vu në rrezik vdekjeje nga mbytja, nga grabitësit dhe madje nga vëllezër të rremë; ai vuajti lodhje dhe dhimbje, uri dhe etje dhe u burgos në të ftohtë dhe i zhveshur.[9]

Shumë nga ne i janë lutur Perëndisë që të heqë shkakun e vuajtjes sonë dhe kur lehtësimi që kërkojmë nuk vjen, ne jemi tunduar të mendojmë se Ai nuk po dëgjon. Unë dëshmoj se, edhe në ato çaste, Ai i dëgjon lutjet tona, ka një arsye për lejimin që vuajtjet tona të vazhdojnë[10], dhe do të na ndihmojë t'i durojmë ato.[11]

Në një fragment të brendshëm dhe të mendueshëm, Pali na tregon për një "gjemb" të papërcaktuar në mishin e tij, që i shkaktonte dhimbje të madhe dhe e kish gjunjëzuar tri herë për t'iu lutur Zotit që t'ia hiqte. Në përgjigje të lutjeve të Palit, Zoti nuk e hoqi gjembin, por i foli paqe dhe i dha kuptueshmëri zemrës së tij, duke i thënë: "Hiri im të mjafton, sepse fuqia ime përsoset në dobësi". Me kuptueshmëri të re, Pali ishte në gjendje ta pranonte dhe të ishte mirënjohës për gjembin që i ishte dhënë. Ai tha:"Prandaj me kënaqësi të madhe do të . . . krenohem më tepër për dobësitë e mia, që fuqia e Krishtit të rrijë tek unë"[12].

Kur arrijmë këtë këndvështrim të përjetshëm në jetën tonë, aftësia jonë për të duruar rritet, ne mësojmë si t'i ndihmojmë ata që kanë nevojë për ndihmë[13], dhe arrijmë të vlerësojmë madje të jemi mirënjohës për përvojat që Perëndia na lejon të na mësojnë në shtegun e jetës së përjetshme.

Kur e gjejmë veten duke u përpjekur nëpër fatkeqësi, mund të jetë e vështirë t'i shohim sprovat tona si pika orientimi në shtegun tonë vetjak të dishepullimit. Por qoftë kur ndonjëherë e gjejmë veten në luginën e errët të dëshpërimit apo në rrugën e epërme të lumturisë, të mësuarit nga vuajtjet e të tjerëve dhe të ndierit dhembshuri për ta mund të jetë bekim.

Gjatë një detyre në një konferencë kunji në Filipine, në të cilën mora pjesë së fundmi, zemra m'u thye kur mësova për përvojën tragjike të vëllait Daniel Apilado. Vëllai Apilado dhe bashkëshortja e tij qenë pagëzuar në vitin 1974. Ata e përqafuan ungjillin e rivendosur dhe qenë vulosur në tempull. Qysh atëherë ata qenë bekuar me pesë fëmijë të mrekullueshëm. Më 7 korrik 1997, ndërsa vëllai Apilado po shërbente si president kunji, në shtëpinë e tyre të vogël shpërtheu një zjarr. Djali më i madh i vëllait Apilado, Majkëlli, e shpëtoi të atin, e nxori nga struktura që digjej dhe pastaj u kthye te shtëpia për të shpëtuar të tjerët. Ishte hera e fundit që vëllai Apilado e pa gjallë të birin e tij. Zjarri dogji bashkëshorten e Vëllait Apilado, Domingën, dhe të pesë fëmijët e tyre.

Fakti që vëllai Apilado jetonte një jetë që i pëlqente Perëndisë kur goditi tragjedia, nuk e ndaloi tragjedinë dhe as e bëri atë të mbrojtur nga hidhërimi që pasoi. Por *besnikëria* e tij në mbajtjen e besëlidhjeve të veta dhe ushtrimin e besimit të tij në Krisht, i dhanë siguri për premtimin se ai do të ribashkohej me bashkëshorten dhe familjen e tij. Kjo shpresë u bë një spirancë për shpirtin e tij.[14]

Gjatë vizitës sime, vëllai Apilado, tani patriarku i kunjit, më prezantoi me bashkëshorten e tij të re, Simonetën, dhe me dy bijtë e tyre, Rafaelin dhe Danielin. Vërtet, Jezu Krishti mund dhe do "të lidhë plagën e atyre që e kanë zemrën të thyer"[15].

Në tregimin e historisë së vëllait Apilado, shqetësohem se përmasa e tmerrshme e humbjes së tij mund t'i bëjë shumë njerëz të mendojnë se hidhërimet dhe vuajtjet e vetë atyre janë krahasimisht të parëndësishme. Ju lutem mos krahasoni, por përpiquni të mësoni dhe të zbatoni parime të përjetshme

ndërsa çani nëpër furrën e vrerosjeve tuaja.

Nëse mund t'ju flas juve personalisht – "o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar"[16] – a mund t'ju sugjeroj se përpjekjet tuaja personale – brengat, dhimbjet, vuajtjet dhe dobësitë tuaja personale të çdo lloji – të gjitha janë të njohura për Atin tonë në Qiell dhe Birin e Tij. Merrni kurajë! Kini besim! Dhe besoni në premtimet e Perëndisë!

Qëllimi dhe misioni i Jezu Krishtit përfshinte që Ai do të "marrë përsipër dhembjet dhe sëmundjet e popullit të tij", "do të marrë përsipër dobësitë e tyre" dhe do të "ndihmojë popullin e tij sipas dobësive të tyre"[17].

Për t'i marrë plotësisht këto dhurata që Shpëtimtari ynë i ka ofruar kaq lirshëm, të gjithë duhet të mësojmë se vuajtja në vetvete nuk na jep mësim apo na dhuron ndonjë vlerë të përhershme nëse nuk përfshihemi *me vetëdije* në procesin e nxjerrjes mësim nga vuajtjet tona duke ushtruar besim.

Plaku Nil A. Maksuell dikur e tregoi atë çka pati mësuar nga të vuajturit e qëllimshëm, me këto fjalë:

"Disa forma vuajtjeje, të duruara mirë, mund të jenë në të vërtetë fisnikëruese. . . .

. . . Një pjesë e të duruarit mirë është të jemi mjaftueshëm të butë, mes vuajtjes sonë, që të mësojmë nga përvojat tona përkatëse. Në vend që thjesht t'i durojmë këto gjëra, ato duhet të na përshkojnë . . . në mënyra që na shenjtërojnë."[18]

Unë kam vërejtur në jetën dhe shembujt e të tjerëve se ushtrimi i besimit të fortë dhe të qëndrueshëm në Jezu Krisht dhe në premtimet e Tij jep shpresën e sigurt për gjëra më të mira që do të vijnë. Kjo shpresë e sigurt na bën të qëndrueshëm, duke na sjellë forcën dhe fuqinë që na duhet për të duruar.[19] Kur mund të bëjmë lidhjen e vuajtjes sonë te një siguri për qëllimin në vdekshmërinë tonë dhe *më konkretisht* me shpërblimin që na pret në vende qiellore, besimi ynë në Krisht rritet dhe ne marrim ngushëllim për shpirtrat tanë.

Atëherë ne mund të shohim dritën te fundi i tunelit. Plaku Xhefri R. Holland ka dhënë mësim: "Vërtet *ka* dritë te fundi i tunelit. Është Drita e Botës, Ylli i Shkëlqyer i Mëngjesit, 'drita që është e pafund, që nuk mund të errësohet kurrë' [Mosia 16:9]. Është pikërisht vetë Biri i Perëndisë."[20]

Ne mund të marrim forcë nga dituria se të gjitha përvojat e rënda në këtë jetë janë të përkohshme; edhe netët më të errëta kthehen në agim për besnikët.

Kur gjithçka të mbarojë dhe ne t'i kemi duruar të gjitha gjërat me besim në Jezu Krisht, ne kemi premtimin se "Perëndia do të thajë çdo lot nga sytë [tanë]"[21].

Unë dëshmoj që Perëndia, Ati ynë, dhe Biri i Tij, Jezu Krishti, jetojnë dhe se Ata janë mbajtës të premtimeve. Unë dëshmoj se Shpëtimtari na fton të gjithëve të vijmë dhe të marrim Shlyerjen e Tij. Ndërsa ushtrojmë besimin tonë tek Ai, Ai do të na ngrejë dhe do të na mbartë nëpër të gjitha sprovat tona dhe, përfundimisht, do të na shpëtojë në mbretërinë çelestiale. Më lejoni t'ju ftoj të vini në Krisht, të duroni mirë në besim, të përsoseni nëpërmjet Tij dhe të keni gëzim të përsosur në Të. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Zanafilla 3:16–19.
2. 1 Pjetër 3:14; theksimet e shtuara.
3. Mosia 12:27.
4. Ethëri 12:19.
5. Shih 3 Nefi 28:10; shih edhe 2 Nefi 31:19–21.
6. Doktrina e Besëlidhje 58:2.
7. Doktrina e Besëlidhje 136:29.
8. 2 Korintasve 4:17.
9. Shih 2 Korintasve 11:23–27.
10. Shih Doktrina e Besëlidhje 121:7–8; 122.
11. Shih Mosia 24:12–15.
12. Shih 2 Korintasve 12:7–9.
13. Shih Mosia 4:16.
14. Shih Ethëri 12:4.
15. Isaia 61:1; shih edhe vargjet 2–3.
16. Mateu 11:28.
17. Alma 7:11–12.
18. Neal A. Maxwell, "Enduring Well", *Liahona,* prill 1999, f. 12.
19. Shih Ethëri 12:4.
20. Jeffrey R. Holland, "An High Priest of Good Things to Come", *Liahona,* janar 2000, f. 42.
21. Zbulesa 7:17; shih edhe Zbulesa 21:4.

Nga Plaku K. Bret Natres,
i Të Shtatëdhjetëve

Nuk Ka Gëzim më të Madh sesa të Dimë që Ata e Dinë

Nuk e di në ka ndonjë gjë në këtë botë që mund të sjellë më shumë lumturi e gëzim sesa të dimë që fëmijët tanë e njohin Shpëtimtarin.

Vëllezër dhe motra, kohët e fundit kam përsiatur këtë pyetje: "Nëse gjithçka që fëmijët tuaj do të dinin për ungjillin, do të vinte nga ju – si burimi i tyre i vetëm – sa njohuri do të kishin ata?" Kjo pyetje gjen zbatim për të gjithë ata që i duan, i edukojnë dhe ushtrojnë ndikim te fëmijët.

A ka ndonjë dhuratë më të madhe që ne mund t'u japim fëmijëve tanë sesa një kujtim të rrënjosur thellë në zemrat e tyre që ne e dimë se Shëlbuesi ynë jeton? A e dinë ata se ne e dimë? Dhe më me rëndësi, a kanë arritur ata vetë ta dinë se Ai jeton?

Kur isha djalosh, për nënën time, unë isha fëmija më i prapë për ta rritur. Unë kisha një tepri energjie. Nëna ime më thotë se frika e saj më e madhe ishte se unë nuk do t'ia dilja ta arrija moshën e rritur. Thjesht isha tepër aktiv.

Më kujtohet kur isha djalë i vogël, i ulur me familjen tonë në një mbledhje të veçantë sakramenti. Nëna ime sapo kishte marrë një komplet të ri të shkrimeve të shenjta. Ky komplet i ri i bashkonte të gjitha veprat standarde në një botim të bashkëlidhur dhe pikërisht në qendër kishte letra me vija për mbajtjen e shënimeve.

Gjatë mbledhjes, unë i kërkova nëse mund t'i mbaja shkrimet e saj të shenjta. Me shpresën për të nxitur nderimin tek unë, ajo m'i vendosi te ndenjësja. Ndërsa i këqyra shkrimet e saj të shenjta, vura re se ajo kishte shkruar një qëllim personal në seksionin e shënimeve. Për t'ju dhënë kontekstin prapa qëllimit të saj, më duhet t'ju them se unë jam fëmija i dytë nga gjashtë fëmijë dhe emrin e kam Bret. Nëna ime kishte shkruar me të kuqe vetëm një qëllim: "Durim me Bretin!"

Si provë të mëtejshme për t'ju ndihmuar të kuptoni sfidën që prindërit e mi hasën në rritjen e familjes sonë, më lejoni t'ju tregoj për leximin tonë familjar të shkrimeve të shenjta. Çdo mëngjes, nëna ime na e lexonte Librin e Mormonit gjatë vaktit të mëngjesit. Gjatë kësaj kohe, unë dhe vëllai im më i madh, Dejvi, do të rrinim ulur pa zhurmë, por pa nderim. Për të qenë plotësisht të hapur, ne nuk dëgjonim. Ne lexonim tekstin në kutitë e drithërave.

Më në fund, një mëngjes, vendosa të përballesha haptazi me nënën time. Unë bërtita: "Nënë, përse po na e bën këtë? Përse po e lexon Librin e Mormonit çdo mëngjes?" Më pas lëshova një deklaratë që ndihem i turpëruar ta pranoj. Në fakt, nuk më besohet që e thashë me të vërtetë atë. Unë i thashë: "Nënë, unë *nuk* po dëgjoj!"

Përgjigjja e saj e dashur qe një çast vendimtar në jetën time. Ajo tha: "Bir, unë isha në një mbledhje ku Presidenti Marion G. Romni dha mësim për bekimet nga leximi i shkrimeve të shenjta. Gjatë kësaj mbledhjeje, unë mora një premtim që, nëse do t'ua lexoja Librin

e Mormonit fëmijëve të mi çdo mëngjes, unë nuk do t'i humbja ata." Pastaj më pa drejt e në sy dhe, me një vendosmëri absolute, tha: *"Dhe unë nuk do të të humbas ty!"*

Fjalët e saj më therën në zemër. Pavarësisht nga papërsosuritë e mia, unë ia vleja të shpëtohesha! Ajo më mësoi të vërtetën e përjetshme që unë jam një bir i një Ati të dashur Qiellor. Unë mësova se, pavarësisht nga rrethana, unë kisha vlerë. Ky qe një çast i përsosur për një djalë të vogël të papërsosur.

Unë jam përjetësisht mirënjohës për nënën time engjëllore dhe për të gjithë engjëjt që i duan fëmijët përsosurisht, pavarësisht nga papërsosuritë e tyre. Unë besoj në mënyrë të patundur se të gjitha motrat – unë do t'i quaj ato "engjëj" – janë nëna në Sion, qoftë nëse janë apo jo të martuara apo lindin fëmijë gjatë kësaj përvojë tokësore.

Vite më parë, Presidenca e Parë shpalli: "Mëmësia është pranë hyjnueshmërisë. Ajo përbën shërbimin më të lartë, më të shenjtë që njerëzimi mund të bëjë. Mëmësia e vendos atë që e nderon thirrjen dhe shërbimin e saj të shenjtë, krah engjëjve."[1]

Unë jam mirënjohës për engjëjt anembanë Kishës që ia shpallin me guxim dhe dashuri të vërtetën e përjetshme fëmijëve të Atit Qiellor.

Unë jam mirënjohës për dhuratën e Librit të Mormonit. Unë e di se ai është i vërtetë! Ai përmban plotësinë e ungjillit të Jezu Krishtit. Unë nuk di të ketë ndonjë që po e lexon me zell Librin e Mormonit çdo ditë me qëllim të vërtetë dhe me besim në Krishtin, që ta ketë humbur dëshminë e vet dhe të jetë larguar. Premtimi profetik i Moronit përmban në vetvete çelësin për të ditur të vërtetën e të gjitha gjërave – përfshirë pasjen e aftësisë për t'i dalluar dhe shmangur mashtrimet e kundërshtarit. (Shih Moroni 10:4–5.)

Unë jam gjithashtu mirënjohës për një Atë të dashur Qiellor dhe për Birin e Tij, Jezu Krishtin. Shpëtimtari dha shembullin e përsosur të mënyrës se si të jetojmë në një botë të papërsosur dhe të padrejtë. "Ne e duam atë, sepse ai na deshi i pari" (1 Gjoni 4:19). Dashuria e Tij për ne është e pamatshme. Ai është miku ynë më i vërtetë. Atij djersa "[iu] bë si gjak i mpiksur" për ju dhe gjithashtu për mua (Lluka 22:44). Ai i fali ata, të cilët në dukje nuk mund të faleshin. Ai i deshi ata, për të cilët nuk mund të kishe dashuri. Ai bëri atë që asnjë i vdekshëm nuk mund ta bënte: Ai siguroi një Shlyerje për të kapërcyer shkeljet, dhembjet dhe sëmundjet e të gjithë njerëzimit.

Për shkak të Shlyerjes së Jezu Krishtit, ne mund të jetojmë duke pasur premtimin se, pavarësisht se cilat mund të jenë vështirësitë tona, ne mund të kemi përherë shpresë në Atë "që është i fuqishëm të shpëtojë" (2 Nefi 31:19). Për shkak të Shlyerjes së Tij, ne mund të kemi gëzim, paqe, lumturi dhe jetë të përjetshme.

Presidenti Bojd K. Paker shpalli: "Me përjashtim të atyre pak njerëzve që i bashkohen humbjes së përjetshme, nuk ka asnjë zakon, asnjë varësi, asnjë rebelim, asnjë shkelje, asnjë braktisje, asnjë krim që bën përjashtim nga premtimi i faljes së plotë. Ai është premtimi i shlyerjes së Krishtit."[2]

Një prej ngjarjeve më të mrekullueshme në historinë njerëzore është vizita shërbestare e Shpëtimtarit te banorët e lashtë të Amerikës. Përfytyroni në mendjen tuaj se si do të ishte po të kishit qenë atje. Teksa kam përsiatur përkujdesjen e Tij të dashur e të dhembshur për atë grup shenjtorësh të mbledhur tek tempulli, kam reflektuar për fëmijët [tanë] individualisht, të cilët unë i dua më shumë se vetë jetën. Jam përpjekur ta parafytyroj mënyrën se si do të ndihesha t'i shihja të vegjlit tanë, të dëshmoja personalisht Shpëtimtarin teksa e ftonte secilin fëmijë që të vinte tek Ai, të dëshmoja krahët e shtrirë të Shpëtimtarit, të isha i pranishëm teksa secili fëmijë, një nga një, të ndiente butësisht gjurmët në duart e Tij dhe në këmbët e Tij dhe pastaj ta shihja secilin prej tyre të ngrihej dhe të jepte dëshmi se Ai jeton! (Shih 3 Nefi 11:14–17; shih edhe 17:21; 18:25.) T'i shihja fëmijët tanë të ktheheshin e të thoshin: "Mami, Babi, është Ai, [Shpëtimari]!"

Nuk e di në ka ndonjë gjë në këtë botë që mund të sjellë më shumë lumturi e gëzim sesa të dimë që fëmijët tanë e njohin Shpëtimtarin, të dimë që ata e dinë "se cilit burim t'i drejtohen për heqjen e mëkateve të tyre". Ajo është arsyeja përse, si anëtarë të Kishës, "ne predikojmë për Krishtin" dhe ne dëshmojmë për Krishtin (2 Nefi 25:26).

- Ajo është arsyeja përse ne lutemi me fëmijët tanë çdo ditë.
- Ajo është arsyeja përse ne i lexojmë shkrimet e shenjta me ta çdo ditë.
- Ajo është arsyeja përse ne i mësojmë ata t'u shërbejnë të tjerëve, në mënyrë që ata të mund të kenë bekimet e gjetjes së vetes kur e humbasin

veten në shërbim të të tjerëve (shih Marku 8:35; Mosia 2:17).

Kur ia përkushtojmë veten këtyre modeleve të thjeshta të dishepullimit, ne i fuqizojmë fëmijët tanë me dashurinë e Shpëtimtarit [për ta] dhe me udhërrëfim e mbrojtje hyjnore, teksa përballen me erërat e egra të kundërshtarit.

Ungjilli me të vërtetë ka të bëjë me individin. Ai ka të bëjë me një dele të humbur (shih Lluka 15:3–7); ka të bëjë me një grua samaritane te pusi (shih Gjoni 4:5–30); ka të bëjë me një djalë plëngprishës (shih Lluka 15:11–32).

Dhe Ai ka të bëjë me një djalë të vogël që mund të pretendojë se nuk po dëgjon.

Ka të bëjë me atë që çdonjëri prej nesh – sado i papërsosur të mund të jetë – të bëhet një me Shpëtimtarin ashtu si Ai është një me Atin e Tij (shih Gjoni 17:21).

Unë dëshmoj se ne kemi një Atë të dashur Qiellor që na njeh me emër! Dëshmoj se Jezu Krishti është Biri i gjallë i Perëndisë së gjallë. Ai është i Vetëmlinduri dhe Avokati ynë me Atin. Unë dëshmoj më tej se shpëtimi vjen në emrin e Tij dhe nëpërmjet emrit të Tij – dhe në asnjë mënyrë tjetër.

Është lutja ime që ne do t'i përkushtojmë zemrat tona dhe duart tona për të ndihmuar të gjithë fëmijët e Atit Qiellor që ta njohin Atë dhe ta ndiejnë dashurinë e Tij. Teksa e bëjmë atë, Ai na premton gëzim dhe lumturi të përjetshme në këtë botë dhe në botën që do të vijë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. "Message of the First Presidency", në Conference Report, tetor 1942, f. 12–13; lexuar nga Presidenti J. Reuben Clark Jr.
2. Boyd K. Packer, "The Brilliant Morning of Forgiveness", *Ensign*, nëntor 1995, f. 20.

Nga Plaku Dejll G. Renland,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Pendimi: Një Zgjedhje e Gëzueshme

Pendimi është jo vetëm i mundshëm, por edhe i gëzueshëm në saje të Shpëtimtarit tonë.

Të dashur vëllezër e motra të mia, kur isha 12 vjeç, familja ime jetonte në Gëteborg, një qytet bregdetar në Suedinë jugore. Ju kujtoj që ai është qyteti i lindjes së kolegut tonë të dashur, Plakut Per G. Malm[1], i cili ndërroi jetë këtë verë. Ne e ndiejmë mungesën e tij. Ne jemi mirënjohës për fisnikërinë e tij, shërbimin e tij fisnik dhe për shembullin e familjes së tij absolutisht të adhurueshme. Dhe sigurisht lutemi që bekimet më të pasura të Perëndisë të jenë të tyret.

Pesëdhjetë vjet përpara, ne shkonim në kishë te një shtëpi e madhe e rimodeluar. Një të diel, miku im Stefani[2], i vetmi dhjak në degë veç meje, më përshëndeti në kishë me njëfarë gëzimi. Ne shkuam te hapësira rezervë në sallën kishtare dhe ai nxori nga xhepi i vet një fishekzjarr të madh dhe disa shkrepëse. Me një veprim kuraje rinore, unë e mora fishekzjarrin dhe ndeza fitilin e gjatë gri. Unë doja ta shuaja fitilin përpara se të shpërthente. Por, kur dogja gishtat duke u përpjekur ta shuaja, e lëshova fishekzjarrin. Stefani dhe unë vështronim të tmerruar ndërsa fitili vijonte të digjej.

Fishekzjarri shpërtheu dhe tymra sulfurorë mbushën hapësirën rezervë dhe sallën e kishës. Ne mblodhëm me nxitim mbetjet e shpërndara të fishekzjarrit dhe hapëm dritaret në përpjekje për të larguar kundërmimin, duke shpresuar me naivitet se askush nuk do ta vinte re. Fatmirësisht, askush nuk u dëmtua dhe nuk u bë asnjë dëm.

Kur anëtarët erdhën në mbledhje, ata e ndien kundërmimin. Ishte e vështirë të mos e ndieje. Kundërmimi të shpërqendronte nga atmosfera e shenjtë e mbledhjes. Ngaqë kishte aq pak mbajtës të priftërisë Aarone – dhe në atë që mund të përshkruhet vetëm si shkëputje e mendjes – unë e shpërndava sakramentin, por prapë nuk ndihesha i denjë që ta merrja. Kur m'u ofrua tabakaja e sakramentit, unë nuk mora as bukën as ujin. U ndjeva shumë keq. Isha në siklet dhe e dija se ajo që pata bërë, e kishte mërzitur Perëndinë.

Pas kishës, presidenti i degës, Frank Lindbergu, një burrë i moshuar, i shquar, me flokë të thinjur ngjyrë argjendi, më kërkoi të shkoja në zyrën e tij. Pasi u ula, ai më vështroi me mirësi dhe tha se pati vënë re që unë nuk e pata marrë sakramentin. Ai më pyeti përse. Dyshoj se e dinte arsyen. Isha i sigurt se secili e dinte se çfarë kisha bërë. Pasi

i tregova, ai më pyeti se si ndihesha. Përmes lotësh, me ndalesa i tregova se më vinte keq dhe se e dija që e pata zhgënjyer Perëndinë.

Presidenti Lindberg hapi një kopje shumë të përdorur të librit Doktrina e Besëlidhje dhe më kërkoi të lexoja disa vargje të nënvizuara. Unë lexova sa më poshtë me zë të lartë:

"Vini re, ai që është penduar për mëkatet e tij, po ai falet dhe unë, Zoti, nuk i kujtoj më ato.

Në këtë mënyrë ju mund të dini nëse një njeri pendohet për mëkatet e tij – vini re, ai do t'i rrëfejë ato e do t'i braktisë ato."[3]

Nuk do ta harroj kurrë buzëqeshjen zemërdhembshur të Presidentit Lindberg kur ngrita vështrimin pasi pata mbaruar leximin. Me pak emocion, ai më tha se ndjente se do të ishte në rregull që të rifilloja ta merrja sakramentin. Duke u larguar nga zyra e tij, ndieja një gëzim të papërshkrueshëm.

Ky lloj gëzimi është një nga rezultatet që vijnë vetiu prej pendimit. Fjala *pendim* do të thotë "të perceptosh më pas" dhe nënkupton "ndryshim"[4]. Në suedisht, fjala është *omvänd*, që thjesht do të thotë "të kthehesh prapa"[5]. Shkrimtari i krishterë, C. S. Ljuis, shkroi mbi nevojën dhe mënyrën për ndryshim. Ai vuri në dukje se pendimi përfshin "rivendosjen përsëri në rrugë të drejtë. Një shumë [matematikore] e gabuar mund të ndreqet", tha ai, "por vetëm duke u kthyer prapa gjersa të gjesh gabimin e të veprosh nga e para nga ajo pikë [e gabimit], asnjëherë thjesht *duke vazhduar*."[6] Ndryshimi i sjelljes sonë dhe rikthimi te "rruga e drejtë" janë pjesë e pendimit, por vetëm pjesë. Pendimi i vërtetë përfshin gjithashtu kthimin e zemrës dhe vullnetit tonë te Perëndia dhe heqjen dorë prej mëkatit.[7] Siç shpjegohet tek Ezekieli, të pendohesh është të "largohe[sh] nga mëkati, . . . [të] krye[sh] atë që është e ndershme dhe e drejtë, . . . [të] kthe[sh] atë që [ke] vjedhur, . . . dhe [të] ecë[sh] sipas statuteve të jetës, pa kryer paudhësi"[8].

Përsëri edhe ky është një përshkrim i paplotë. Ai nuk e përcakton siç duhet fuqinë që e bën të mundur pendimin, sakrificën shlyese të Shpëtimtarit tonë. Pendimi i vërtetë duhet të përfshijë besimin te Zoti Jezu Krisht, besimin se Ai mund të na ndryshojë, besimin se Ai mund të na falë dhe besimin se Ai do të na ndihmojë të shmangim gabime të tjera. Ky lloj besimi e bën Shlyerjen e Tij të efektshme në jetën tonë. Kur "perceptojmë më pas" dhe "kthehemi prapa" me ndihmën e Shpëtimtarit, ne mund të ndiejmë shpresë te premtimet e Tij dhe gëzimin e faljes. Pa Shëlbuesin, shpresa dhe gëzimi i vetvetishëm i pendimit avullojnë dhe pendimi bëhet thjesht një sjellje e mjerë modifikimi. Por, duke ushtruar besim tek Ai, ne bëhemi të kthyer tek aftësia dhe gatishmëria e Tij për të falur mëkatin.

Presidenti Bojd K. Paker pohoi premtimet shpresëdhënëse të pendimit në konferencën e tij të fundit të përgjithshme në prill të 2015-ës. Ai e përshkroi fuqinë e Shlyerjes së Shpëtimtarit për të shëruar në atë që unë e quaj si ajkën e urtësisë së fituar gjatë një gjysmë shekulli shërbimi apostullor. Presidenti Paker tha: "Shlyerja nuk lë as traga as gjurmë. Ajo që ndreq, është e ndrequr. . . . Ajo vetëm shëron dhe ajo çka shërohet prej saj, mbetet e shëruar."[9]

Ai vazhdoi:

"Shlyerja, të cilën mund ta marrë secili prej nesh, nuk mbart asnjë shenjë. Kjo do të thotë që, pavarësisht nga ajo që kemi bërë ose ku kemi qenë apo se si ndodhi diçka, nëse me të vërtetë pendohemi, [Shpëtimtari] na ka premtuar që do të shlyente. Dhe, kur Ai e bëri Shlyerjen, ajo gjë u zgjidh. . . .

. . . Shlyerj[a] . . . mund të na pastrojë nga çdo njollë, pavarësisht nga sa e vështirë ose për sa kohë apo për sa herë është përsëritur."[10]

Shtrirja e Shlyerjes së Shpëtimtarit është e pafundme në gjerësi dhe thellësi për ju dhe për mua. Por ajo kurrë nuk do të vihet me detyrim mbi ne. Sikurse shpjegoi profeti Lehi, pasi jemi "udhëzuar mjaftueshëm" që të "kuptoj[m]ë të mirën nga e keqja"[11], ne "[jemi] të lirë të zgjedhim lirinë dhe jetën e përjetshme, nëpërmjet Ndërmjetësit të madh të të gjithë njerëzve, ose të zgjedhi[m] robërinë dhe vdekjen"[12]. Me fjalë të tjera, pendimi është një zgjedhje.

Ne mund – dhe ndonjëherë bëjmë – zgjedhje të ndryshme. Zgjedhje të tilla mund të mos duken të gabuara në vetvete, por na pengojnë të bëhemi vërtet të penduar e kështu ndalin kërkimin tonë për pendim të vërtetë. Për shembull, mund të zgjedhim të fajësojmë të tjerë. Si 12-vjeçar në Gëteborg, unë mund të kisha fajësuar Stefanin. Ishte

së pari ai që solli në kishë fishekzjarrin e madh dhe shkrepëset. Por fajësimi i të tjerëve, edhe nëse i justifikuar, na bën të shfajësohemi për sjelljen tonë. Duke vepruar kështu ne ua kalojmë të tjerëve përgjegjësinë për veprimet tona. Kur përgjegjësia u kalohet të tjerëve, ne zvogëlojmë si nevojën edhe aftësinë tonë për të vepruar. Ne e kthejmë veten më shumë në viktima të pafata, sesa në njerëz të aftë për veprim të pavarur.[13]

Një zgjedhje tjetër që pengon pendimin, është zvogëlimi i gabimeve tona. Në ngjarjen e fishekzjarrit në Gëteborg, askush nuk u dëmtua, nuk u bë as ndonjë dëm i përhershëm dhe mbledhja sidoqoftë u mbajt. Mund të ishte e lehtë të thuhej se nuk kishte arsye për pendesë. Por, zvogëlimi i gabimeve tona, edhe kur nuk duken pasoja të menjëhershme, largon shtysën për ndryshim. Kjo mënyrë të menduari na pengon të shohim se gabimet dhe mëkatet tona kanë pasoja të përjetshme.

Gjithashtu një mënyrë tjetër është të mendosh se mëkatet tona nuk kanë rëndësi ngaqë Perëndia na do pavarësisht nga çfarë bëjmë. Është tunduese t'i besosh asaj që i dha mësim Nehori mashtrues popullit të Zarahemlës: "I gjithë njerëzimi duhet të shpëtohet ditën e fundit dhe se ata nuk duhej të kishin frikë, as të dridheshin, . . . dhe në fund të gjithë njerëzit do të kishin jetë të përjetshme"[14]. Por kjo ide joshëse është e gënjeshtërt. Perëndia vërtet na do. Sidoqoftë, ajo që bëjmë, ka rëndësi për Të dhe për ne. Ai ka dhënë udhëzime të qarta se si duhet të sillemi. Ne i quajmë urdhërime këto. Miratimi i Tij dhe jeta jonë e përjetshme varen nga sjellja jonë, përfshirë gatishmërinë për të kërkuar me përulësi pendim të vërtetë[15].

Për më tepër, ne heqim dorë nga pendimi i vërtetë kur zgjedhim ta ndajmë Perëndinë nga urdhërimet e Tij. Në fund të fundit, nëse sakramenti nuk do të ishte i shenjtë, nuk do të kishte rëndësi që kundërmimi i fishekzjarrit do ta dëmtonte mbledhjen e sakramentit në Gëteborg. Duhet të jemi të kujdesshëm ndaj sjelljeve mëkatare shpërfillëse që minojnë apo zhbëjnë autorësinë e Perëndisë mbi urdhërimet e Tij. Pendimi i vërtetë kërkon ta njohësh natyrën hyjnore të Shpëtimtarit dhe vërtetësinë e punës së Tij në ditët e mëvonshme.

Në vend të justifikimeve, le të zgjedhim pendimin. Nëpërmjet pendimit, ne mund të vijmë në vete, si djali plëngprishës te shëmbëlltyra[16], dhe të reflektojmë mbi rëndësinë e përjetshme të veprimeve tona. Kur e kuptojmë se si mëkatet tona mund të ndikojnë te lumturia jonë e përjetshme, jo vetëm pendohemi vërtet, por gjithashtu përpiqemi të bëhemi më të mirë. Kur përballemi me tundim, ka më shumë gjasa ta pyetim veten, me fjalët e Uilliam Shekspirit:

"Çfarë fitoj unë, nëse e marr atë
që kërkoj?
Një ëndërr, një frymëmarrje, një çast
gëzimi kalimtar.
Kush e blen një minutë qejf me një
javë vajtim,
Apo e shet përjetësinë për të marrë
një lodër?"[17]

Nëse ne e kemi humbur nga sytë përjetësinë për hir të një lodre, ne mund të zgjedhim të pendohemi. Për shkak të Shlyerjes së Jezu Krishtit, ne kemi edhe një mundësi. Metaforikisht, ne mund ta këmbejmë lodrën që e blemë së pari, sipas një këshille aq të paarsyeshme, dhe të marrim përsëri shpresën e përjetësisë. Sikurse Shpëtimtari e shpjegoi: "Sepse, vini re, Zoti, Shëlbuesi juaj vuajti vdekjen në mish; prandaj ai vuajti dhembjen e gjithë njerëzve, që gjithë njerëzit të mund të pendohen e të vijnë tek ai"[18].

Jezu Krishti mund të falë sepse Ai pagoi çmimin për mëkatet tona.[19]

Shëlbuesi ynë zgjedh të falë për shkak të dhembshurisë, mëshirës dhe dashurisë së Tij të pakrahasueshme.

Shpëtimtari dëshiron që të falë sepse kjo është një nga cilësitë e Tij hyjnore.

Dhe, si Bariu i Mirë që Ai është, Ai është i gëzuar kur ne zgjedhim të pendohemi.[20]

Edhe teksa ndiejmë trishtim sipas Perëndisë për veprimet tona[21], kur zgjedhim të pendohemi, ne menjëherë ftojmë Shpëtimtarin në jetën tonë. Sikurse dha mësim Amuleku: "Të vini dhe të mos ngurtësoni më zemrat tuaja; pasi vini re, tani është koha dhe dita e shpëtimit tuaj; dhe prandaj, në qoftë se ju do të pendoheni dhe nuk do të ngurtësoni zemrat tuaja, plani i madh i shëlbimit do të realizohet *menjëherë* për ju"[22]. Ne mund të ndiejmë trishtim sipas Perëndisë për veprimet tona dhe njëkohësisht ta ndiejmë gëzimin që kemi ndihmën e Shpëtimtarit.

Fakti që ne mund të pendohemi, është lajmi i mirë i ungjillit![23] Faji mund të "fshi[het][24]. Ne mund të mbushemi me gëzim, të marrim heqje të mëkateve tona dhe të kemi "paqe të

ndërgjegjes”[25]. Ne mund të çlirohemi nga ndjenjat e dëshpërimit dhe zgjedha e mëkatit. Ne mund të mbushemi me dritën e mrekullueshme të Perëndisë dhe të mos “vua[jmë] më”[26]. Pendimi është jo vetëm i mundshëm, por edhe i gëzueshëm në saje të Shpëtimtarit tonë. Unë kujtoj ende ndjenjat që më përfshinë në zyrën e presidentit të degës pas ngjarjes me fishekzjarrin. Unë e dija se isha falur. Ndjenjat e mia të fajit u zhdukën, gjendja ime e zymtë u largua dhe zemra ime u lehtësua.

Vëllezër dhe motra, ndërsa po e përfundojmë këtë konferencë, unë ju ftoj të ndieni më shumë gëzim në jetën tuaj: gëzim në njohurinë se Shlyerja e Jezu Krishtit është e vërtetë; gëzim në aftësinë, gatishmërinë dhe dëshirën e Shpëtimtarit për të falur; dhe gëzim në zgjedhjen për t’u penduar. Le të ndjekim udhëzimin për të “[marrë] me gëzim ujin nga burimet e shpëtimit”[27]. Zgjedhshim të pendohemi, të braktisim mëkatet tona, të kthejmë prapa zemrat dhe vullnetet tona për të ndjekur Shpëtimtarin tonë. Unë dëshmoj për realitetin e Tij të gjallë. Unë jam dëshmitar dhe marrës përsëritës i mëshirës, dhembshurisë dhe dashurisë së Tij të pakrahasueshme. Unë lutem që bekimet shëlbuese të Shlyerjes së Tij të mund të jenë tuajat tani – dhe përsëri dhe përsëri, dhe përsëri gjatë gjithë jetës suaj[28], sikurse kanë qenë të miat. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Plaku Per Gösta Malm (1948–2016) shërbeu si Autoritet i Përgjithshëm I Shtatëdhjetë nga viti 2010 deri në vdekje. Edhe pse i lindur në Jënköping, Suedi, ai dhe bashkëshortja e tij, Agneta, e ngritën shtëpinë e tyre në Göteborg të Suedisë. Në bisedën e tij të mrekullueshme në konferencën e përgjithshme të tetorit 2010, Plaku Malm foli gjithashtu për një kujtim nga Göteborgu (shih “Prehuni në Shpirtrat Tuaj”, *Liahona*, nëntor 2010, f. 101–102).
2. Edhe pse Stefan nuk është emri i vërtetë i mikut tim, ngjarja është treguar me lejen e tij.
3. Doktrina e Besëlidhje 58:42–43.
4. Fjala greke *metanoeo* fjalë për fjalë do të thotë “ ‘të perceptosh më pas’ (*meta*, ‘pas’, në kuptimin ‘ndryshoj’, *noeo*, ‘të perceptosh’; *nous*, ‘mendja, vendi i reflektimit moral’)” (shih James Strong, *The New Strong’s Expanded Exhaustive Concordance of the Bible* [2010], seksioni i fjalorit grek, f. 162).
5. Përkthimi im i *omvänd*. *Om* mund të përkthehet si “prapa”. *Vänd* mund të përkthehet “të kthehesh”.
6. C. S. Lewis, *The Great Divorce* (1946), f. 6. Te parathënia e librit, Ljuisi shkroi se disa përpiqen të bashkojnë qiellin dhe ferrin në vend që të zgjedhin njërin apo tjetrin. Ai thotë se disa nga ne mendojnë se “zhvillimi, apo rregullimi, apo përmirësimi do ta kthejnë disi të ligën në të mirë. . . . Këtë besim unë e shoh si një gabim shkatërrimtar. . . . Ne jo vetëm që jetojmë në një botë ku të gjitha rrugët janë rreze të një qarku dhe ku të gjitha, nëse ecet mjaftueshëm gjatë, do të afrohen gradualisht dhe në fund do të puqen te qendra. . . .

   Unë nuk mendoj se të gjithë ata që zgjedhin rrugë të gabuara, do të mbarojnë; por shpëtimi i tyre është te rivendosja prapa te rruga e drejtë. . . . E keqja mund të zhbëhet, por ajo nuk mund ‘të zhvillohet’ në të mirë. Koha nuk e shëron atë. E keqja duhet të zhbëhet pak nga pak . . . ndryshe nuk bëhet” (f. 5–6).
7. Shih Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta “Pendim”.
8. Ezekieli 33:14–15.
9. Dëshmia e Presidentit Bojd K. Paker në mbledhjen e udhëheqjes lidhur me konferencën e përgjithshme të prillit 2015, nuk është botuar e plotë. Këto fraza janë nga shënimet e mia private, mbajtur atëherë.
10. Bojd K. Paker, “Plani i Lumturisë”, *Liahona*, maj 2015, f. 28
11. 2 Nefi 2:5.
12. 2 Nefi 2:27.
13. Shih 2 Nefi 2:26.
14. Alma 1:4. Nehori dhe ndjekësit e tij nuk besonin te pendimi (shih Alma 15:15).
15. Shih Russell M. Nelson, “Divine Love”, *Liahona*, shkurt 2003, f. 12–17.
16. Shih Lluka 15:17; shih gjithashtu vargjet 11–24.
17. William Shakespeare, “*The Rape of Lucrece*”, vargjet 211–214.
18. Doktrina e Besëlidhje 18:11.
19. Shih Isaia 53:5.
20. Shih Lluka 15:4–7; Doktrina e Besëlidhje 18:10–13.
21. Pendimi i vërtetë përfshin “pendimin sipas Perëndisë” (2 Korintasve 7:10). Plaku M. Rasëll Ballard na mësoi: “Për ata që kanë dalë nga udha e drejtë, Shpëtimtari ka siguruar një mënyrë kthimi. Por nuk është pa dhembje. Pendimi nuk është i lehtë; ai kërkon kohë – kohë me dhembje!” (“Keeping Covenants”, *Ensign*, maj 1993, f. 7). Plaku Riçard G. Skot gjithashtu na mësoi: “Ndonjëherë hapat e pendimit janë fillimisht të vështira dhe të dhimbshme” (“Finding Forgiveness”, *Ensign*, maj 1995, f. 77). Ndërsa dëshpërimi dhe dhembja sipas Perëndisë përfshihen në procesin e pendimit, rezultati përfundimtar është i gëzueshëm kur ndihet falja e mëkatit.
22. Alma 34:31; theksimi i shtuar.
23. Shih Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, “Ungjijtë”.
24. Enosi 1:6.
25. Mosia 4:3.
26. Mosia 27:29.
27. Isaia 12:3.
28. Shih Mosia 26:29–30. Ndërkohë që Perëndia premton të falë lirshëm, të mëkatuarit me dashje dhe mbështetja te mëshira e Shpëtimtarit për të lejuar pendim të lehtë është e urrejtshme për Perëndinë (shih Hebrenjve 6:4–6; 10:26–27). Plaku Riçard G. Skot tha: “Lajmi i gëzuar për këdo që dëshiron të çlirohet nga pasojat e zgjedhjeve të dobëta të së kaluarës, është se Zoti i sheh dobësitë ndryshe nga mënyra se si e sheh rebelimin. Ndërsa Zoti paralajmëron se rebelimi pa pendesë do të sjellë ndëshkim, kur Zoti flet për dobësitë, flet gjithmonë me mëshirë” (“Fuqia Vetjake Nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit”, *Liahona*, nëntor 2013, f. 83).

Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë

Lista vijuese e përvojave të përzgjedhura të treguara gjatë konferencës së përgjithshme, mund të përdoret për studim vetjak, mbrëmje familjare dhe mësimdhënie tjetër. Numri i përket faqes së parë të bisedës.

Folësi	Ngjarja
Nil L. Andersen	(35) Kthimi në besim u ndodh disa njerëzve teksa anëtarët e Kishës iu afrohen atyre "si dëshmitarë të Perëndisë".
M. Rasëll Ballard	(90) Ndërkohë që ia lexon Gjonin 17 familjes së tij në Tokën e Shenjtë, M. Rasëll Ballardi lutet që të jetë një me ta dhe me Atin e Birin.
W. Mark Baset	(52) Kur ishte djalosh, W. Mark Baseti dhe vëllai i tij përpiqen t'i hapin me forcë lidhëset prej metali të pjesës së vulosur të një modeli të fletëve të arta.
Xhin B. Bingam	(6) Pasi vozit me kanoe në drejtim të kundërt me erën, Xhin B. Bingami dhe një grup të rejash sajojnë vela kur era ndryshon drejtim. Një vajzë që shkon me biçikletë te një shtëpi me "dritare të arta", shikon se edhe dritaret e vetë shtëpisë së saj janë të arta. Njerëzit nuk pranojnë ta njohin rritjen e një të riu të suksesshëm.
D. Tod Kristoferson	(48) Helen Kelleri ndien gëzim të madh kur mësuesja e saj e ndihmon ta kuptojë konceptin e fjalëve.
Karl B. Kuk	(110) Teksa përsiat një detyrë që katragjyshi i tij mori nga Profeti Jozef Smith, Karl B. Kuku merr pohimin se detyra e tij e re në Kishë erdhi nga Perëndia. Një anëtare e re e rrit besimin e saj dhe e mposht frikën për të dhënë mësim në Fillore.
Kuentin L. Kuk	(40) Kuentin L. Kuku arrin ta kuptojë përse babai i tij e shikon një shtyllë elektrike si një bekim në vend që ta shikojë si një bllok pengues për një pamje piktoreske.
J. Devn Kornish	(32) Një praktikant i vitit të fundit në një spital ia ndryshon jetën J. Devn Kornishit, duke i thënë se ai do të bëhet një mjek i shkëlqyer.
LeGrand R. Kurtis i Riu	(68) Parli P. Prati dhe katër burra të tjerë fitojnë dëshmi për Librin e Mormonit. LeGrand R. Kurtis i Riu fiton një dëshmi për të ndërsa është adoleshent.
Din M. Dejvis	(93) Din M. Dejvisi mëson nëpërmjet Frymës së Shenjtë se anëtarët e një lagjeje që ai po viziton, kanë ardhur në mbledhjen e sakramentit për të adhuruar me të vërtetë.
Henri B. Ajring	(75) Babai dhe udhëheqësit e priftërisë të të riut Henri B. Ajring e ndihmojnë ta kuptojë potencialin e tij dhe i japin siguri te vetja. (99) Kur ishte i ri, Henri B. Ajringu nuk mund ta kuptonte kohën e synimeve të Zotit për të ndërtuar mbretërinë e Tij.
Robert D. Hejls	(22) Ndërkohë që Eli Uizëlli po merr veten nga një operacion me zemër të hapur, nipi i tij e pyet a do t'i dhembte më pak nëse nipi i vet do ta donte më shumë. Të dielave, një bashkëshort i dashur e ndihmon bashkëshorten e tij të sëmurë të vishet e të përgatitet për në kishë.
Xhefri R. Holland	(61) Mësuesit e shtëpisë humbasin një mundësi për ta ndihmuar një motër, kati nëntokësor i [shtëpisë të] së cilës përmbytet. Një mësues shtëpie i jep shërbesë një babai, djali i të cilit vdiq në një aksident.
Piter F. Mërs	(85) Kur ishte pesë vjeç, Piter F. Mërsi ndien ndikimin qetësues të Frymës së Shenjtë teksa i ati bekon sakramentin.
Tomas S. Monson	(78) Një anëtar i Kishës, i cili e ka mbajtur Fjalën e Urtësisë, lutet për forcë dhe merr forcë për t'u ngjitur me litar në kuvertën e një anijeje. (80) Një i ri e dallon të vërtetën e planit të shpëtimit pasi shikon filmin e Kishës Man's Search for Happiness [Kërkimi i Njeriut për Lumturinë] në Panairin Botëror të vitit 1964.
K. Bret Natres	(119) K. Bret Natresi mëson nga nëna e tij se, pavarësisht nga papërsosuritë që ka si fëmijë, Ati i tij Qiellor e do atë.
Rasëll M. Nelson	(81) Pasi një grup shenjtorësh të dëbuar kalojnë një "natë të gëzueshme" në të ftohtë, Eliza R. Snou vëren se "shenjtorë[t] . . . mund të je[n]ë [të] lumtur në çdo rrethanë". Anëtarët e Kishës i mposhtin sprovat, tundimet dhe "njeriun e natyrshëm" duke u përqendruar te gëzimi që vjen nga të jetuarit e ungjillit.
Boni L. Oskarson	(12) Një motër në Meksikë e shton pjesëmarrjen në orën e vet të mësimit në Shkollën e së Dielës. Një nënë i mbron fëmijët e saj nga ndikimet negative jashtë shtëpisë.
Ronald A. Rasband	(113) Ronald A. Rasbandi këshillon një mik që po përjeton një "krizë besimi". Besimi i paraardhësve të Ronald A. Rasbandit qëndron i fortë pavarësisht nga vështirësitë dhe pikëllimi. Ronald A. Rasbandi vonohet të veprojë sipas përgjigjes që mori për një lutje, derisa një shkrim i shenjtë e kujton për këtë.
Linda S. Rivs	(88) Bojd K. Pakeri dëshmon se, nëpërmjet pendimit dhe Shlyerjes së Shpëtimtarit, mëkatet e tij zhduken. Nëpërmjet lutjes së sinqertë, një anëtar, një misionar dhe një i kthyer në besim gjejnë gëzim dhe paqe.
Dejll G. Renland	(121) I riu Dejll G. Renland ndien gëzim pasi i rrëfen presidentit të tij të degës që ai kishte ndezur një fishekzjarr në kishë.
Ivan A. Shmuc	(116) Një anëtar i Kishës, familja e të cilit vdes nga një zjarr, i mban besëlidhjet e tij dhe ushtron besimin se do të ribashkohet me ta.
Karol M. Stivens	(9) Një e re me çrregullim bipolar mbledh forcat për të dëshmuar për Shpëtimtarin dhe Shlyerjen e Tij.
Geri E. Stivenson	(44) 12-vjeçarja Meri Elizabet Rollinsi e lexon Librin e Mormonit dhe fiton një dëshmi për të. Ndërsa dëshmon për Librin e Mormonit si misionar, Geri E. Stivensoni merr një dëshmi për vërtetësinë e tij.
Huan A. Uceda	(30) Ati Qiellor i përgjigjet lutjes së dëshpëruar të Huan A. Ucedës, duke e shpëtuar atë pasi rrëshqet nga shtegu i një mali gjatë misionit të tij.
Diter F. Uhtdorf	(15) Një vajzë e vogël e nxit gjyshen e saj të "dëgj[ojë] më me vëmendje". Një nënë lutet që bija e saj plëngprishëse të kthehet te Zoti. Dy misionarë korrin sukses pasi trokasin në çdo derë të një ndërtese katërkatëshe me apartamente. (19) Pas shumë kohe, durimi, shprese, besimi, sigurimi prej bashkëshortes dhe shumë litrash të një pijeje me gaz, Diter F. Uhtdorfi mëson të përdorë një kompjuter vetjak. (71) Një anëtar i dikurshëm i Kishës rikthehet në besim falë miqve, Frymës së Shenjtë dhe tërheqjes së Bariut të Mirë.
Kazuhiko Jamashita	(55) Si president misioni, Kazuhiko Jamashita bekohet ngaqë njeh një misionar i cili është "ambicioz për Krishtin".

Poshtë: Plaku Nil L. Andersen viziton Rarotongën; Plaku Kuentin L. Kuk takohet me presidentin e Republikës së El Salvadorit; Plaku Xhefri R. Holland mban vesh gjatë një konference mbi përndjekjen fetare në kështjellën Uindsor në Angli.

Sipër, nga lart: Presidenti Diter F. Uhtdorf dhe bashkëshortja, Herieta, i përshëndetin shenjtorët e ditëve të mëvonshme në ripërkushtimin e Tempullit të Frajbergut në Gjermani; Plaku Geri E Stivenson dhe udhëheqës të tjerë të Kishës takohen me udhëheqës të qeverisë në Vietnam; Presidenti Rasëll M. Nelson dhe Plaku M. Rasëll Ballard u japin zemër viktimave të përmbytjes dhe vullnetarëve në Luizianë.

Profetët dhe Apostujt Japin Shërbesë

Profetët dhe apostujt vazhdojnë të japin shërbesë në të gjithë botën (shih DeB 107:23). Ja tek është një përmbledhje e shkurtër e disa prej veprimtarive të tyre që nga konferenca e përgjithshme e fundit:

Presidenti Diter F. Uhtdorf, Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë, gjatë një vizite në maj 2016, u dha shpresë anëtarëve në qytetet që kohët e fundit ranë pre e sulmeve terroriste në **Angli, Francë** dhe **Belgjikë.** Ai vizitoi refugjatët, shkoi në vendndodhjen e Tempullit të Parisit në Francë (që tani po i afrohet përfundimit) dhe mori pjesë në krijimin e kunjit të parë në **Republikën Çeke.** Në korrik ai udhëtoi për në **Itali,** ku paraqiti një çek prej 3 milionë dollarësh nga fondet e Kishës për të ndihmuar në lehtësimin e gjendjes së refugjatëve dhe vizitoi kampet e refugjatëve në **Greqi.** Në shtator ai vizitoi anëtarë në **Rumani, Moldavi, Sllovaki, Norvegji** dhe **Gjermani,** ku ai ripërkushtoi Tempullin e Frajbergut në Gjermani. Ai tha se ungjilli u sjell shpresë njerëzve kudo qofshin dhe se midis anëtarëve "ka një ndjenjë të vërtetë të qenit vëllezër e motra në Kishë".

Plaku M. Rasëll Ballard, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, në qershor kryesoi në konferencën e Kunjit të Moskës në Rusi, ndërkohë që kunjet e tjera u mblodhën në Saratov dhe Shën Petersburg në **Rusi.** Ai u takua edhe me anëtarët në **Letoni, Estoni** dhe **Ukrainë.**

Në **Angli,** në qershor, Plaku Dallin H. Ouks, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, u tha anëtarëve të parlamentit britanik se liria fetare u lejon të gjitha kishave që të bëjnë mirë rreth e qark botës. "Ne duam që bekimet e lirisë fetare të pretendohen nga të gjithë banorët e këtij

planeti dhe jemi shumë larg asaj në këtë çast", tha ai.

Në një konferencë mbi përndjekjen fetare dhe migrimin e detyruar të zhvilluar në kështjellën Uindsor në **Angli,** në shtator, Plaku Xhefri R. Holland, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, tha se ka shumë gjëra për t'u mësuar nga përvoja e pionierëve të hershëm shdm që mund t'i ndihmojnë refugjatët e kohëve tona të ngrihen mbi rrethanat e tyre. "Kurdoherë që të jetë e mundur, ne duhet t'i ndihmojmë dhe t'i nxitim identitetet e pashoqe të refugjatëve e të nxjerrim në pah histori nga e kaluara e tyre", tha ai.

Në **Spanjë,** përfshirë **Ishujt Kanarie** dhe në **Portugali,** Plaku Dejvid A. Bednar, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, i ftoi anëtarët, misionarët dhe udhëheqësit t'i nxitin ata që janë më pak aktivë, që të kthehen në pjesëmarrje të plotë në Kishë.

Duke qenë se **Vietnami** i dha Kishës njohje të plotë dhe zyrtare në qershor, Plaku Kuentin L. Kuk dhe Plaku Geri E. Stivenson, të dy të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, u takuan me zyrtarë të qeverisë dhe diskutuan mbi historinë dhe zhvillimin e Kishës. Ata diskutuan edhe mbi mënyrën se si Kisha ndihmon me projekte shoqërore e bamirëse dhe se si u vjen në ndihmë të varfërve e më pak të favorizuarve. Ata kryesuan dhe në mbledhjet në **Guam, Mikronezi** dhe **Japoni.**

Po në qershor, Brisbejni i **Australisë** dhe **Ishujt Kuk** u bekuan nga vizita e Plakut Nil L. Andersen, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve. Plaku Andersen vizitoi edhe ishullin e **Rarotongës** dhe u bë Apostulli i parë që vuri këmbë në ishullin e **Mangajës.**

Në **Kolumbi, Peru** dhe **Ekuador** Plaku Ronald A. Rasband, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, i bëri ndryshime programit të tij në qershor për të vizituar ata që ishin ende duke e marrë veten nga një tërmet i madh. Ai ndau një mesazh dashurie nga Presidenti Tomas S. Monson dhe i siguroi anëtarët e dëmtuar nga tërmeti, se ata nuk ishin lënë në harresë.

Në **Guatemalë,** në gusht, Plaku Kuentin L. Kuk vuri re një rritje të qëndrueshme të kërkimeve për historinë familjare dhe të punës në tempull dhe tha se kjo gjë është tregues i besimit të anëtarëve.

Kur mbreti dhe mbretëresha e Tongës u mirëpritën në Qendrën Kulturore Polineziane të Kishës në **Havai, të SHBA-së,** në qershor, Plaku Dejll G. Renland, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, bëri komente hyrëse rreth rëndësisë së lidhjeve familjare.

Në **Luizianë të SHBA-së,** Presidenti Rasëll M. Nelson, President i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, dhe Plaku M. Rasëll Ballard vizituan viktimat e përmbytjes ndërkohë që vullnetarë nga Duart Ndihmëtare Mormone ndihmuan të pastroheshin shtëpitë e dëmtuara gjatë gushtit dhe shtatorit. Plaku Ballard vërejti se kishin ardhur mbi 11.000 vullnetarë nga 13 shtete.

Dhe në shtator, gjatë një takimi shpirtëror mbarëbotëror për të rinjtë në moshë madhore që zuri fill në **Uashington, D.K. të SHBA-së,** Plaku Kuk tha: "Nuk duhet të kemi frikë edhe në një botë të rrezikshme e të trazuar". Ai i këshilloi të rinjtë në moshë madhore që të vendosin synime të drejta dhe të kenë një plan për t'i arritur ato, dhe të mos i nënvlerësojnë vetë talentet dhe aftësitë e tyre. Ai i nxiti edhe që ta peshojnë përdorimin e medias shoqërore nga ana e tyre. "Ne dëgjojmë shumë rreth të qenit të vërtetë në median shoqërore", tha ai, por "të qenit sinqerisht si Krishti është një synim akoma më i rëndësishëm sesa të qenit autentikë."

Mbi shërbesën e këtyre udhëheqësve të Kishës mund të gjendet informacion i përditësuar në faqet e tyre përkatëse në Facebook dhe në **prophets.lds.org.** ■

152 Tempuj në Funksionim

Kisha tani ka në funksionim 152 tempuj përqark botës. Tempuj të përkushtuar ose ripërkushtuar kohët e fundit përfshijnë **Tempullin e Filadelfiës në Pensilvani** [SHBA], që u përkushtua më 18 shtator 2016; **Tempullin e Frajbergut në Gjermani,** që u ripërkushtua më 4 shtator 2016 dhe **Tempullin e Saporos në Japoni,** që u përkushtua më 21 gusht 2016.

Njëzet e nëntë tempuj të tjerë janë nën ndërtim apo rinovim e sipër ose janë njoftuar. Përkushtime të planifikuara në të ardhmen e afërt përfshijnë **Tempullin e Fort Kollinsit në Kolorado** (16 tetor 2016), **Tempullin e Star-Vellit në Uajoming** (30 tetor 2016) dhe **Tempullin e Hartfordit në Konektikat** (20 nëntor 2016), të gjithë në SHBA. ■

Mbrojtja e Lirisë Fetare

Shenjtorët e ditëve të mëvonshme duhet të përfshihen "në një mënyrë dobiprurëse në betejën jetike për liri fetare", tha Plaku Dallin H. Ouks, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, në një konferencë mbi lirinë fetare në Teksas të SHBA-së, në shtator të vitit 2016. "Gjithsecili, me plot kuptimin e fjalës, nga fëmijët e kopshtit deri te radhët e profesionistëve dhe nënave, etërve, miqve dhe fqinjëve, mund dhe duhet ta kuptojë se çfarë është liria fetare dhe arsyen pse është e rëndësishme."

Plaku D. Tod Kristoferson, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, foli gjithashtu në mbrojtje të lirisë fetare në një shërbesë patriotike në Jutë të SHBA-së në qershor. "Kohët e fundit", tha ai, "është bërë e modës të jepet argumenti se liria e fesë është në të vërtetë vetëm e drejta për të adhuruar dhe jo e drejta për ta ushtruar lirisht besimin tuaj në jetën tuaj të përditshme." Ai i nxiti njerëzit besimtarë që të ngrihen për lirinë fetare duke u vënë në dijeni, duke folur hapur dhe duke u përfshirë në organizime dhe ngjarje kulturore, qytetare e politike.

Udhëheqësit e Kishës e kanë trajtuar në mënyrë të përsëritur temën e lirisë fetare, duke mbajtur fjalime dhe duke marrë pjesë në konferenca në Australi, Brazil, Meksikë e në Mbretërinë e Bashkuar dhe në vendndodhje të ndryshme në SHBA. Gjejini bisedat e tyre dhe mësoni rreth lirisë fetare dhe asaj që mund të bëni për ta mbrojtur atë duke vizituar **religiousfreedom.lds.org.** Një pjesë e përmbajtjes atje është posaçërisht për Shtetet e Bashkuara, por parimet mund të përshtaten për vende të tjera. ■

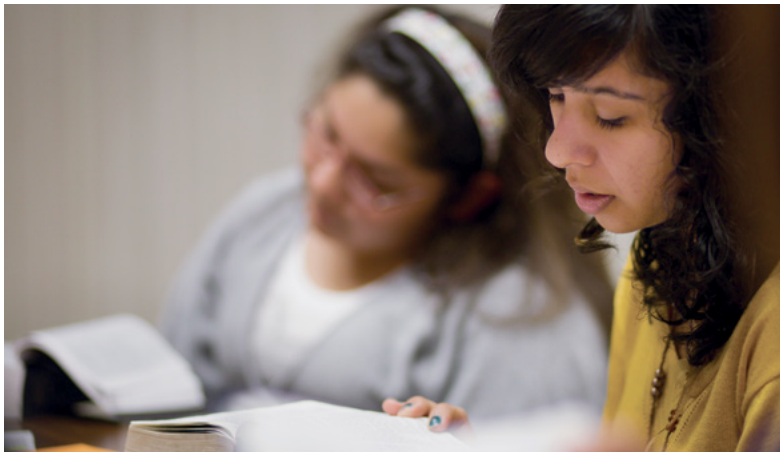

Zotërimi Doktrinor

Në botën e sotme të informacionit në çast nga interneti, të rinjtë nuk janë më të izoluar nga njerëzit që e sulmojnë Kishën. Por një nismë e re, e quajtur Zotërimi Doktrinor, po i ndihmon studentët e seminarit të zhvillojnë një kuptueshmëri më të thellë për doktrinën e ungjillit dhe ta rritin besimin e tyre në Jezu Krisht.

Studentët po mësojnë gjithashtu se si t'u përgjigjen pyetjeve dhe çështjeve të vështira duke vepruar me besim, duke i shqyrtuar konceptet e pyetjet me një këndvështrim të përjetshëm dhe duke kërkuar kuptueshmëri të mëtejshme nëpërmjet burimeve të caktuara në mënyrë hyjnore.

Në një fjalim drejtuar personelit të Seminareve dhe Instituteve, Plaku M. Rasëll Ballard, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, tha për Zotërimin Doktrinor: "Kjo nismë është e frymëzuar dhe e kohës. Ajo do të ketë një ndikim të mrekullueshëm tek të rinjtë tanë."

Qëllimet kryesore të Zotërimit Doktrinor janë që t'i ndihmojë studentët:

1. Të marrin njohuri shpirtërore.
2. Të zotërojnë doktrinën e ungjillit dhe fragmentet e shkrimit të shenjtë në të cilat jepet mësim ajo doktrinë.

Duke ndërtuar mbi atë që u arrit më parë nëpërmjet Zotërimit të Shkrimit të Shenjtë, kjo përpjekje gjithëpërfshirëse po u mundëson studentëve që ta forcojnë kthimin në besim dhe zotimin e tyre si dishepuj të Jezu Krishtit, të gjejnë mbrojtje nga ndikimet e kundërshtarit dhe t'ua bekojnë jetën të tjerëve.

Burime për Zotërimin Doktrinor mund të gjenden në **lds.org/si/seminary/manuals.** ■

© BEN HAMMOND, ME MIRËSINË E ILLUME GALLERY-T, NUK LEJOHET KOPJIMI

"Thelbësor për planin është Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti. Pa flijimin e Tij shlyes, të gjithë do të humbnin. Sidoqoftë, nuk është e mjaftueshme që thjesht të besojmë në Të dhe në misionin e Tij. Duhet të punojmë e të mësojmë, të kërkojmë e të lutemi, të pendohemi e të përmirësohemi. Kemi nevojë që t'i njohim ligjet e Perëndisë dhe të jetojmë sipas tyre. Kemi nevojë që t'i marrim ordinancat e Tij shpëtuese."

Presidenti Tomas S. Monson, "Shtegu i Përsosur drejt Lumturisë", *Liahona*, nëntor 2016, f. 80–81.

Shikoni dhe Jetoni, nga Ben Hammond

Shih Numrat 21:4-9; Alma 33:18-22. Ata që panë drejt Moisiut dhe gjarprit prej bronzi, një simbol i Birit të Perëndisë, u shëruan.

"Ne jemi të bekuar që *e kemi* të vërtetën. Ne kemi një urdhër për ta *përhapur* të vërtetën", tha Presidenti Tomas S. Monson gjatë Konferencës së Përgjithshme Gjysmëvjetore të 186-të të Kishës. "Le të *jetojmë* sipas së vërtetës që të mund ta meritojmë gjithçka që ka Ati për ne. Ai nuk bën asgjë që nuk është për dobinë tonë. Ai na ka thënë: 'Kjo është vepra ime dhe lavdia ime – të bëj të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut'."

KISHA E
JEZU KRISHTIT
E SHENJTORËVE TË
DITËVE TË MËVONSHME

ALBANIAN
4 021329 11101 6